NOAPTEA
PLĂCERILOR
Tessa
DARE

TESSA DARE
NOAPTEA PLĂCERILOR
SERIA SPINDLE COVE 1

***A Night to Surrender by* Tessa Dare**

Traducere din limba engleză Elena Macoviciuc
LITERA
Bucureşti

Mamei mele, cu dragoste.
Vindecătoare, cărturar, scriitoare,
model în viaţă, prietenă.

Capitolul 1

Sussex, Anglia
Vara lui 1813

Bram privea fix în nişte ochi mari şi întunecaţi. Ochi ce reflectau o licărire surprinzătoare de inteligenţă. Era posibil să aibă în faţă una dintre acele puţine reprezentante ale sexului feminin cu care un bărbat putea să discute.

— Deci, putem să facem asta cu binişorul sau cu forţa!

Cu un pufnit, ea întoarse capul. Era ca şi cum Bram dispăruse de pe faţa pământului.

Bărbatul îşi mută greutatea pe piciorul lui bun, simţind o împunsătura în mândrie. Era locotenent-colonel în armata britanică şi, la cei peste 1,80 metri înălţime, avea o siluetă impunătoare. În mod normal, o privire pătrunzătoare din partea lui potolea şi cel mai mic impuls de nesupunere. Nu era obişnuit să fie ignorat.

— Ascultă la mine! Dacă ştii ce e bine pentru tine, o să faci ce-ţi zic.

Ridică vocea, apoi aceasta îi coborî, într-o ameninţare baritonală.

Deşi ea nu spuse nimic, răspunsul fu clar.

„Poţi să mă pupi în fund!”

Oi nebune.

— Ah, zona rurală a Angliei. Atât de fermecătoare! Atât de… înmiresmată!

Colin se apropie, fără haina lui bună, luată de la Londra, înotând până la şolduri într-un râu de lână. Îşi şterse transpiraţia de pe frunte cu o batistă şi întrebă:

— Presupun că asta nu înseamnă că o să ne întoarcem?

În faţa lor, un băiat cu un cărucior scăpase toată marfa pe jos, împrăştiind porumb pe tot drumul. Era un bufet deschis, şi fiecare berbec şi oaie din Sussex părea să fi fost invitat. O gloată mare de oi se agita şi behăia în jurul

nefericitului tânăr, mâncând grăunţele vărsate şi blocând cu totul drumul pentru căruţele lui Bram.

— Nu putem să dăm caii cu spatele? întrebă Colin. Poate putem să ocolim, să găsim altă cale.

Bram arătă în jur.

— Nu există altă cale.

Stăteau în mijlocul unui drum accidentat, care trecea printr-o vale îngustă şi şerpuitoare. Un deal înalt acoperit de grozamă se ridica într-o parte, iar în cealaltă, câţiva metri de câmp separau drumul de nişte stânci dramatice. Dedesubt, cu mult sub ele, se întindea marea turcoaz, strălucitoare. Dacă aerul era uscat şi limpede, iar Bram se uita cu atenţie la linia subţire a orizontului, putea chiar să vadă coasta nordică a Franţei.

Era atât de aproape. Avea să ajungă acolo. Nu azi, dar în curând. Avea de îndeplinit o sarcină aici şi cu cât făcea asta mai repede, cu atât putea să se alăture din nou regimentului lui. Nu avea de gând să se oprească pentru nimic în lume.

Cu excepţia oilor. La naiba! Se părea că se opriseră din cauza oilor.

— O să mă ocup eu de ele, spuse o voce aspră.

Thorne se alăturase grupului lor. Bram se uită într-o parte şi-l văzu pe muntele de caporal ridicând o puşcă.

— Nu putem să le împuşcăm pur şi simplu, Thorne.

Ascultător ca întotdeauna, Thorne îşi lăsă arma jos.

— Atunci am o sabie, tocmai ce am ascuţit-o aseară.

— Nu putem nici să le măcelărim.

Thorne ridică din umeri.

— Mi-e foame.

Da, ăsta era Thorne, direct şi practic. Nemilos.

— Tuturor ne e foame. Stomacul lui Bram chiorăi, susţinându-i afirmaţia. Dar în momentul de faţă, scopul nostru e să eliberăm drumul, şi o oaie moartă e mai greu de mişcat decât una vie. Va trebui să le strunim să plece.

Thorne îşi dezarmă puşca, apoi o folosi ca să împingă o oaie.

— Mişcă, bestie afurisită!

Animalul făcu câţiva paşi, împingându-şi la rândul ei vecinii să se mişte mai încolo. În josul dealului, birjarii îndemnau caii să înainteze şi apoi puneau frâiele. Nu erau dispuşi să renunţe nici măcar la acei câţiva centimetri pentru care munciseră din greu.

Cele două căruţe erau umplute cu provizii pentru regimentul lui Bram: muschete, gloanţe, cartuşe, lână şi postav alb pentru uniforme. Nu se zgârcise cu banii şi avea să le treacă de acest deal. Chiar dacă dura toată ziua, iar la fiecare pas, o durere fierbinte îl înjunghia de la coapsă până la tibie. Superiorii lui credeau că nu era destul de vindecat ca să preia din nou comanda pe câmpul de luptă? Avea să le demonstreze că se înşelau. Pas cu pas.

— E absurd, mormăi Colin. În ritmul ăsta, o să ajungem marţea viitoare.

— Nu mai vorbi şi mişcă-te.

Bram împinse o oaie cu gheata, scâncind când făcu asta. Piciorul îl durea deja şi ultimul lucru de care mai avea nevoie era o pacoste, dar exact asta moştenise, odată cu conturile şi posesiile tatălui său: responsabilitatea pentru vărul lui cel risipitor, Colin Sandhurst, lordul Payne.

Lovi încă o oaie, ceea ce-i aduse un behăit indignat şi un avans de câţiva centimetri.

— Am o idee, zise Colin.

Bram mormăi, deloc surprins. Ca adulţi, el şi Colin erau ceva mai mult decât nişte simpli străini, dar în puţinii ani în care fuseseră amândoi la Eton, vărul lui mai mic fusese plin de idei. Idei care-l băgaseră în rahat până la genunchi. La propriu, cel puţin o dată.

Colin îşi mută privirea de la Bram la Thorne, atent.

— Ţin să vă întreb, domnilor: ne aflăm sau nu în posesia unei cantităţi mari de praf de puşcă?

*

— Liniştea este sufletul comunităţii noastre.

La nici doi kilometri distanţă, Susanna Finch stătea în salonul cu perdele dantelate din Queen’s Ruby, o pensiune

pentru tinere nobile. Alături de ea erau cei mai noi posibili clienţi ai pensiunii, doamna Highwood şi cele trei fiice necăsătorite ale ei.

— Aici, în Spindle Cove, tinerele se bucură de o atmosferă sănătoasă, vindecătoare. Susanna arătă spre femeile strânse lângă şemineu, care brodau. Vedeţi? Imaginea sănătăţii şi a rafinamentului.

La unison, tinerele îşi ridicară privirea şi pe feţe le apărură nişte zâmbete liniştite, sfioase.

„Excelent.” Le privi aprobator.

În mod normal, femeile din Spindle Cove nu ar fi irosit o după-amiază aşa frumoasă stând înăuntru. S-ar fi plimbat, sau s-ar fi îmbăiat în mare sau s-ar fi căţărat pe stânci. Dar în astfel de zile, când veneau vizitatori noi în sat, toată lumea înţelegea că era necesară o faţadă decentă. Susanna nu era împotriva unei minciuni nevinovate când venea vorba de salvarea vieţii unei tinere.

— Mai vreţi ceai? întrebă ea, în timp ce primi un ceainic plin de la doamna Nichols, proprietara în vârstă a hanului.

Dacă doamna Highwood le-ar fi examinat pe tinere îndeaproape, ar fi observat că broderia lui Kate Taylor avea în centru nişte obscenităţi galeze, sau că acul lui Violet Winterbottom nici măcar nu avea aţă.

Doamna Highwood pufni. Deşi afară nu era foarte cald, ea îşi folosea evantaiul cu vigoare.

— Ei bine, domnişoară Finch, poate locul ăsta chiar o s-o ajute pe Diana mea, spuse ea, uitându-se spre fiica ei cea mare. Am fost la cei mai buni doctori, am încercat atâtea tratamente. Chiar am dus-o în Bath, pentru o cură.

Susanna încuviinţă, înţelegătoare. Din ce înţelesese, Diana Highwood avusese crize de astm de mică. Cu păr bălai şi un zâmbet timid, fiica cea mare a doamnei Highwood era o adevărată frumuseţe. Sănătatea ei fragilă amânase ceea ce avea să fie cu siguranţă un debut uimitor în societate. Însă Susanna bănuia că numeroşii doctori şi multele tratamente o făcuseră pe tânără să fie bolnavă atâta timp.

Îi aruncă fetei un zâmbet prietenos.

— Sunt sigură că Spindle Cove o să îmbunătăţească drastic sănătatea domnişoarei Highwood. A tuturor, de altfel.

În ultimii ani, Spindle Cove devenise destinaţia preferată de la malul mării pentru un anumit tip de tinere educate: cele cu care nimeni nu ştia ce să facă. Printre acestea se numărau cele bolnave, cele scandaloase şi cele dureros de timide. Soţii tinere, dezamăgite de căsnicie, şi tinere prea fermecate de bărbaţii nepotriviţi. Toate erau aduse aici de tutorii cărora le făceau probleme, în speranţa că aerul de mare o să le vindece de toate cele.

Fiind singura fiică a singurului gentleman din zonă, Susanna era, automat, gazda satului. Ştia cum să le abordeze pe aceste tinere cu care nimeni nu ştia ce să facă. Sau mai degrabă, ştia ce să nu facă cu ele. Nu erau necesare „tratamente”. Nu aveau nevoie de doctori care să le înfigă bisturiul în vene sau de matroane de pension care să le bată la cap cu dicţia. Aveau nevoie doar de un loc unde să fie ele însele.

Spindle Cove era acel loc.

Doamna Highwood îşi făcea vânt cu evantaiul.

— Domnişoară Finch, eu sunt o văduvă fără băieţi. Una din fetele mele trebuie să se căsătorească bine, şi asta repede. Am avut astfel de speranţe pentru Diana, care o minunată, dar dacă nu o să se pună pe picioare până sezonul viitor... Făcu un semn indiferent spre fiica ei mijlocie, care contrasta cu surorile ei bălaie. Nu voi avea de ales şi va trebui să o iau pe Minerva în locul ei.

— Dar Minervei nu-i pasă de bărbaţi, spuse tânăra Charlotte, încercând să ajute. Preferă pământul şi pietrele.

— Se numeşte geologie, spuse Minerva. E o ştiinţă.

— E o viaţa sigură de celibat, asta este! Ce fată neobişnuită! Stai dreaptă, te rog. Doamna Highwood oftă şi flutură mai tare din evantai, apoi îi spuse Susannei: Ca să-ţi spun adevărul, am ajuns la capătul răbdării. Tocmai de asta trebuie Diana să se facă bine. Ţi-o imaginezi pe Minerva în societate?

Susanna îşi opri un zâmbet, imaginându-şi foarte uşor acea scenă. Ar semăna probabil cu propriul ei debut. Ca şi Minerva, fusese fascinată de nişte lucruri deloc tipice pentru o domnişoară, iar femeile din familia ei îşi exprimau deseori exasperarea. La baluri, fusese acea amazoană pistruiată care stătea în colţ, care ar fi fost fericită să devină una cu tapetul, dacă i-ar fi permis culoarea părului.

Cât despre bărbaţii pe care-i întâlnise, niciunul nu reuşise să o cucerească. Adevărul era şi că niciunul nu încercase prea mult.

Susanna dădu la o parte amintirile stânjenitoare. Totul fusese în trecut.

Privirea doamnei Highwood se opri asupra unei cărţi de pe masă.

— Sunt încântată că ţii volumul *Mrs. Worthington's Wisdom*[1] la îndemână.

— O, da, răspunse Susanna, întinzându-se după volumul albastru, învelit în piele. O să găsiţi copii din *Mrs. Worthington's Wisdom* peste tot prin sat. Considerăm că e o carte foarte utilă.

— Ai auzit, Minerva? Ai face bine să o citeşti din scoarţă-n scoarţă. Când tânăra îşi dădu ochii peste cap, doamna Highwood spuse: Charlotte, deschide-o acum. Citeşte cu voce tare începutul capitolului 12.

Charlotte luă cartea şi o deschise, apoi tuşi şi citi tare, pe un ton dramatic.

— „Capitolul 12. Pericolele educaţiei în exces. Intelectul unei tinere ar trebui să semene, în toate modurile, cu lenjeria ei, şi anume să fie prezent, imaculat şi imperceptibil observatorului de rând."

Doamna Highwood tuşi.

— Da, exact aşa. Ascultă şi reţine, Minerva. Să crezi fiecare cuvânt. Aşa cum a spus domnişoara Finch, cartea o să-ţi fie foarte utilă.

Susanna luă o gură de ceai, înghiţind-o cu mici noduri de indignare. În mod normal, nu era o persoană furioasă sau ranchiunoasă. Dar când era provocată, era nevoie de

1 Vorbele înţelepte ale doamnei Worthington

eforturi formidabile ca să-şi ascundă pasiunea.

Iar cartea aceea o provoca.

Mrs. Worthington’s Wisdom for Young Ladies era blestemul fetelor inteligente din întreaga lume, plină cu sfaturi insipide şi dăunătoare pe fiecare pagină. Susanna i-ar fi strivit cu plăcere paginile cu un mojar şi un pistil, transformându-le în pulbere, ar fi etichetat sticla cu un craniu şi oase şi ar fi pus-o pe cel mai înalt raft din cămară, fix lângă frunzele uscate de degeţel roşu şi fructele de pădure otrăvitoare.

În schimb, se hotărî să scoată din circulaţie cât mai multe copii. Un fel de carantină. Fostele rezidente de la Queen’s Ruby trimiseseră cărţi din toată Anglia. Nu puteai intra într-o cameră din Spindle Cove fără să nu găseşti un exemplar sau trei din *Mrs. Worthington’s Wisdom*. Şi, aşa cum îi spusese doamnei Highwood, cartea le era foarte folositoare. Avea dimensiunea perfectă ca să ţină geamul deschis. Mai era şi un prag sau prespapier excelent. Susanna îşi folosea exemplarele personale pentru presarea ierburilor. Sau, ocazional, ca să exerseze trasul la ţintă.

Arătă spre Charlotte.

— Îmi permiţi?

Luă volumul din mâna fetei şi îl ridică. Apoi îl folosi ca să zdrobească o insectă enervantă.

Cu un zâmbet calm, aşeză apoi cartea pe masă.

— E, într-adevăr, foarte folositoare.

*

— Nu vor ştire le-a lovit!

Cu călcâiul, Colin acoperi o gaură în care se afla primul explozibil.

— Nu o să le lovească nimic. Nu folosim gloanţe, spuse Bram. Ultimul lucru de care aveau nevoie era să zboare şrapnel în jur, prin urmate pregătise gloanţe oarbe. Pudră, înfăşurată în hârtie, pentru puţin zgomot şi praf.

— Eşti sigur că nu se vor speria caii? întrebă Colin, în timp ce deşira un fitil cu ardere lentă.

— Sunt nişte animale antrenate în cavalerie. Nu îi afectează exploziile. Oile, pe de altă parte…

— Se vor împrăştia ca muştele.

Colin îi aruncă un zâmbet.

— Presupun că da.

Bram ştia că trasul în oi era un gest nechibzuit, impulsiv şi destul de stupid, ca toate ideile vărului lui din copilărie. Sigur existau soluţii mai bune, mai eficiente decât praful de puşcă pentru a împrăştia o baricadă de oi.

Dar timpul trecea, iar Bram era nerăbdător să meargă mai departe, din mai multe motive. În urmă cu opt luni, un glonţ îi distrusese genunchiul drept şi îi dăduse viaţa peste cap. Petrecuse luni întregi într-un pat de spital, apoi mai multe săptămâni târându-se şi bombănind pe coridoare, ca o fantomă care-şi trăgea lanţul după ea. În anumite zile, simţise că avea să explodeze.

Iar acum era atât de aproape de Summerfield şi de Sir Lewis Finch. La nici doi kilometri depărtare. La nici doi kilometri de a recăpăta comanda. Nu avea să fie întors din drum de o turmă de oi înfometate, al căror stomac avea probabil să explodeze dacă nu erau date la o parte din porumb.

O explozie era fix ce le trebuia.

— Ajunge, spuse Thorne, care aşează ultimul explozibil în vârful crestei. Drumul e liber. Am văzut până departe.

— E un sat în apropiere, nu-i aşa? întrebă Colin. Dumnezeule, te rog, spune-mi că e un sat în apropiere.

— Da, e, răspunse Bram, care puse la o parte praful de puşcă nefolosit. L-am văzut pe hartă. Cumva-Bay sau Nu-ştiu-cum-Harbor… nu-mi amintesc exact.

— Nu mă interesează cum se numeşte, spuse Colin. Atâta timp cât o o tavernă acolo şi ceva societate. Dumnezeule, urăsc zona rurală.

— Am văzut satul, e după dealul ăla, spuse Thorne.

— Nu arăta fermecător, nu-i aşa? Colin ridică o sprânceană, în timp ce se întinse după cutia de chibrituri. Nu aş vrea să fie fermecător. Prefer un sat umed, sărăcăcios, plin de vicii. Traiul sănătos îmi întoarce

stomacul pe dos.

Caporalul îi aruncă o privire rece.

— Nu aş avea cum să ştiu dacă e fermecător, milord.

— Da, observ, bombăni Colin, care aprinse fitilul.

*

— Domnişoară Finch, ce sat fermecător! exclamă Diana Highwood care-şi împreună mâinile.

— Şi nouă ni se pare.

Zâmbind cu modestie, Susanna îşi conduse invitatele prin sat.

— Aici e biserica, St. Ursula, un exemplu impresionant de arhitectură medievală. Bineînţeles, zona verde în sine e minunată.

Se abţinu să arate spre ovalul de iarbă pe care-l foloseau pentru crichet şi bile, apoi o trase pe domnişoara Highwood într-o parte, ca să nu vadă perechea de picioare cu dres care atârnau dintr-unul din copaci.

— Uită-te acolo. Arătă spre arcadele din piatră şi turnurile care decorau faţada de piatră. Alea sunt ruinele castelului Rycliff. Sunt un loc excelent de unde să pictezi şi să faci schiţe.

— Ce romantic! oftă Charlotte.

— Pare umed, zise domnişoara Highwood.

— În niciun caz. Într-o lună, la castel o să aibă loc festivalul nostru pentru solstiţiul de vară. Vin familii din zece parohii, unele chiar şi din Eastbourne. Noi, femeile, ne îmbrăcăm în haine medievale, iar tata organizează o scenetă pentru copii. Vedeţi voi, e un colecţionar pasionat de armuri, printre altele.

— Ce idee minunată! spuse Diana.

— E punctul culminant al verii noastre.

Minerva se uită la stânci.

— Care e compoziţia acelor stânci? Sunt din gresie sau calcar?

— Ăăă, cred că gresie.

Susanna îşi îndreptă atenţia spre faţada roşie.

Ghivecele de la ferestrele mari erau pline de flori şi o pancartă aurie se legăna, fără zgomot, în briză.

— Şi acolo e ceainăria. Domnul Fosbury, proprietarul, face torturi şi dulciuri, care pot să rivalizeze cu orice cofetărie din Londra.

— Torturi? Gura doamnei Highwood se strâmbă. Sper că nu exagerezi cu dulciurile.

— O, nu, în niciun caz, minţi Susanna.

— Dianei i s-a interzis să facă exces. Iar ea are tendinţe de îngrăşare, spuse femeia, arătând spre Minerva.

Când auzi împunsătura mamei ei, Minerva îşi lăsa privirea în jos, ca şi cum studia cu atenţie pietrele de sub picioare. Sau ca şi cum implora pământul să o înghită cu totul.

— Minerva, se răsti mama ei. Ai grijă la postură!

Susanna îşi puse braţul în jurul tinerei.

— Am menţionat şi că avem cea mai însorită vreme din Anglia? Poşta vine de două ori pe săptămână. Vă interesează un tur al magazinelor?

— Magazine? Nu văd decât unul.

— Da, e unul singur, dar doar de asta avem nevoie. Magazinul Brights All Things are tot ce şi-ar putea dori o tânără.

Doamna Highwood analiză strada.

— Unde e doctorul? Diana trebuie să aibă mereu un doctor în apropiere, ca să-i scurgă sânge când are atacuri.

Susanna scânci. Nu era de mirare că Diana nu-şi revenise niciodată cu sănătatea. Ce practică groaznică şi inutilă, scurgerea sângelui. Un „remediu” care mai degrabă îţi scurgea viaţa din tine, decât s-o salveze. Unul căruia Susanna abia îi supravieţuise. Din reflex, îşi aranjă mănuşile lungi, până la cot. Cusăturile lor se frecară de cicatricele vindecate, aflate dedesubt.

— Avem un doctor în satul vecin, spuse ea. Unul căruia nu-i dădea voie să se apropie nici de animalele ei, cu atât mai puţin de o tânără. Avem în sat un farmacist foarte priceput.

Speră că femeia nu îi va cere detalii.

— Şi bărbaţii? întrebă doamna Highwood.

— Bărbaţii? Ce e cu ei? zise Susanna.

— Având în vedere că aici locuiesc atâtea domnişoare necăsătorite, nu sunteţi copleşite de vânătorii de avere? În Bath era plin de aşa ceva. Toţi însetaţi după zestrea Dianei mele. Ca şi cum s-ar fi căsătorit cu un neică nimeni cu vorba dulce.

— În niciun caz, doamnă Highwood. În acel moment, Susanna nu mai avu de ce să se foiască. Nu există nici crai îndatoraţi, şi nici ofiţeri ambiţioşi pe aici. De fapt, sunt foarte puţini bărbaţi în Spindle Cove. În afară de tata, mai sunt numai negustori şi servitori.

— Nu ştiu ce să zic, oftă doamna Highwood, care se uită din nou prin sat. Totul e destul de comun, nu crezi? Verişoara mea, Lady Agatha, mi-a povestit de un spa nou în Kent. Băi minerale, tratamente de purificare. Contesa susţine tratamentul cu mercur.

Susannei i se întoarse stomacul pe dos. Dacă Diana Highwood ajungea într-un astfel de spa, putea să fie finalul ei.

— Vă rog, doamnă Highwood. Nu puteţi subestima beneficiile aerului de mare şi ale soarelui.

Charlotte îşi mută privirea de la castelul ruinat destul cât să se roage de mama ei.

— Hai să rămânem, mamă! Vreau să merg la festivalul de solstiţiu.

— Mi se pare că deja mă simt mai bine, spuse Diana, care inspiră adânc.

Susanna se îndepărtă de Minerva şi se apropie de mama lor cea neliniştită. Chiar dacă doamna Highwood era o femeie dezorientată şi agitată, era evident că-şi iubea fetele şi nu le voia decât binele. Nu avea nevoie decât de puţină încurajare că făcea ce trebuie.

Ei bine, Susanna putea să-i ofere asta cu sinceritate. Toate cele trei surori Highwood aveau nevoie de acest loc. Diana avea nevoie de o pauză de la tratamentele medicale. Minerva avea nevoie de şansa de a-şi urma vocaţia, fără cenzură. Tânăra Charlotte avea nevoie de un loc unde să

fie pur şi simplu o fată. Un loc unde să crească şi să-şi dezvolte imaginaţia.

Iar Susanna avea nevoie de familia Highwood, pentru motive pe care nu le putea explica cu uşurinţă. Nu avea cum să se întoarcă în timp şi să repare ghinioanele din propria ei tinereţe. Dar putea să le ajute pe alte tinere să evite aceeaşi soartă mizerabilă, iar asta era aproape la fel de bine.

— Aveţi încredere în mine, doamnă Highwood, zise ea, luând-o de mână pe femeie. Spindle Cove e locul perfect pentru vacanţa de vară a fiicelor dumneavoastră. Vă promit, aici vor fi sănătoase, fericite şi în siguranţă.

Bum! O explozie din depărtare umplu aerul. Susanna se cutremură.

Doamna Highwood îşi strânse boneta.

— Dumnezeule! Aia a fost o explozie?

La naiba, la naiba, la naiba! Şi totul mergea atât de bine!

— Domnişoară Finch, tocmai ne-aţi spus că locul ăsta e sigur!

— Dar este. Este. Mai mult ca sigur că e doar un vas de pe canal, care a semnalizat cu tunul.

Susanna le oferi cel mai calm şi încurajator zâmbet.

Ştia însă că nu era vorba de un vas. Explozia aia nu putea să fie provocată decât de tatăl ei. La vremea lui, Sir Lewis Finch fusese un inventator celebru de arme şi piese de artilerie. Contribuţiile lui la armata britanică îi aduseseră recunoaştere, influenţă şi o avere considerabilă. Însă după acele incidente cu tunul experimental, îi promisese Susannei că nu va mai face teste pe teren.

Îi promisese!

În timp ce înaintau pe drum, un zgomot straniu umplu aerul.

— Ce e zgomotul ăsta? întrebă Diana.

Susanna se prefăcu că nu ştie.

— Ce zgomot?

— Zgomotul *ăla!* spuse doamna Highwood.

Zgomotul deveni din ce în ce mai puternic, cu fiecare

secundă care trecea. Pietrele de pe jos vibrau sub pantofii ei cu toc. Doamna Highwood închise ochii strâns şi scânci încet.

— A, zgomotul ăla, spuse Susanna relaxată, ghidând familia Highwood să traverseze drumul. Nu trebuia decât să le ducă înăuntru... Nu aveţi de ce să vă faceţi griji. Auzim zgomotul ăsta mereu. E de la vreme.

— Nu pot să fie tunete, spuse Minerva.

— Nu, nu sunt tunete, e... un fenomen atmosferic, provocat de rafale intermitente de...

— Oi! strigă Charlotte, care arătă spre drum.

O turmă de animale speriate, cu blană, dădu buzna în sat, îndreptându-se spre ele.

— Da, bombăni Susanna. Exact, rafale intermitente de oi.

Grăbi pasul şi intră, împreună cu invitatele ei, în magazinul All Things, în timp ce oile panicate trecură pe lângă ele. Corul de behăituri agitate îi zgâriară urechile.

Dacă tatăl ei se rănise, avea să-l omoare.

— Nu aveţi de ce să vă panicaţi, zise Susanna. Viaţa rurală are farmecul ei aparte. Domnişoară Highwood, vă simţiţi bine?

Diana încuviinţă.

— Da, mulţumesc.

— Vă rog să mă scuzaţi atunci un pic.

Fără să aştepte un răspuns, Susanna îşi ridică fusta şi o luă la fugă printre puţinele oi rămase, ieşind din sat. Nu îi luă decât câteva secunde, doar satul era mic.

În loc să o ia pe drumul mai lung, ocolitor, din jurul dealului, preferă să-l urce. Când se apropie de vârf, briza aruncă spre ea câteva rafale de vânt şi smocuri de lână. În ciuda acestor semne de rău augur, urcă dealul şi dădu peste o scenă care nu semăna cu vreunul din testele de artilerie ale tatălui ei. La capătul drumului, se aflau două căruţe. Când se uită mai atent, distinse siluete care umblau în jurul acestora. Nişte siluete înalte, de bărbaţi. Nu era niciun bărbat scund şi bondoc, care să chelească, printre ei.

Niciunul dintre ei nu putea fi tatăl ei.

Uşurată, tânăra inspiră aerul înţepător, cu miros de praf de puşcă. Teama îi fu înlocuită de curiozitate. Intrigată, se îndreptă spre drumul îngust. În depărtare, siluetele bărbaţilor se opriră în loc. O observaseră.

Îşi ridică mâna la ochi, ca să se ferească de soare, şi se uită la bărbaţi, încercând să le desluşească identităţile. Unul dintre ei purta uniformă de ofiţer. Celălalt nu purta nici o haină. Când se apropie de ei, bărbatul fără haină începu să fluture cu disperare. Briza aduse cu ea nişte ţipete. Susanna se încruntă şi se apropie, sperând să audă mai bine ce-i spuneau.

— Stai! Domnişoară, nu…!

Pac!

O forţă nevăzută o aruncă într-o parte. Tânăra căzu pe spate, în iarba înaltă, atacată de un animal agresiv.

Un animal agresiv care purta o haină din lână roşie.

Susanna şi animalul se îndepărtară de drum, loviturile fiind absorbite de coate şi genunchi. Tânăra simţi cum dinţii îi clănţăniră în cap şi-şi muşcă tare limba. Materialul rochiei se rupse, iar aerul rece ajunse mai sus de-a lungul coapsei ei decât ar fi trebuit s-o facă orice briză cu maniere.

Când se opriră, Susanna se trezi blocată sub o greutate imensă, care pufăia. Şi o privite verde intensă.

— Ce…?

Susanna nu reuşi să-şi ducă întrebarea până la capăt.

Bum, îi răspunse lumea.

Susanna îşi lăsă capul în jos, căutând protecţia a ceea ce recunoscuse ca fiind haina unui ofiţer. Un nasture de aramă i se lipi de obraz. Corpul bărbatului formă un scut liniştitor, în timp ce o ploaie de noroi se revărsă peste amândoi. Bărbatul mirosea a whisky şi a praf de puşcă.

După ce se limpezi aerul, tânăra îi dădu la o parte părul de pe frunte, căutându-i în privire urme de confuzie sau durere. Privirea lui era alertă şi inteligentă, iar acea nuanţă captivantă de verde, intensă ca jadul, o izbi cu putere.

— Eşti bine? îl întrebă ea.

— Da. Tu? o întrebă el cu o voce răguşită.

Tânăra încuviinţă, aşteptându-se ca el să-i dea drumul la văzul confirmării. Când bărbatul nu dădu semne că avea să se mişte, Susanna fu derutată. Ori era foarte rănit, ori cu adevărat impertinent.

— Domnule, eşti… eşti destul de greu.

Bărbatul nu avea cum să rateze aluzia. Îi răspunse:

— Tu eşti catifelată.

Dumnezeule, cine era bărbatul ăsta? De unde venise? Şi de ce stătea în continuare pe ea?

— Ai o rană mică. Tânăra îşi trecu degetele tremurânde peste cucuiul roşiatic aflat sus pe tâmpla lui, aproape de păr. Aici.

Îşi lipi mâna de gâtul lui, ca să-i simtă pulsul. Îl găsi. Se simţea cu putere.

— Ce plăcut e!

Faţa Susannei luă foc.

— Vezi dublu?

— Poate. Văd două buze, doi ochi, doi obraji îmbujoraţi… o mie de pistrui.

Susanna îl fixă cu privirea.

— Nu-ţi face grijă, domnişoară. E o nimica toată. Nu e nimic ce nu ar putea fi rezolvat cu un mic sărut.

Privirea lui se umplu cu o intenţie misterioasă.

Înainte ca Susanna să-şi revină, bărbatul îşi lipi buzele de ale ei.

Un sărut. Gura lui o atingea pe a ei. Era caldă şi fermă, iar apoi, se îndepărtă.

Primul ei sărut real în cei 25 de ani de viaţă se terminase într-o fracţiune de secundă. Acum era doar o amintire, cu excepţia gustului vag de whisky de pe buzele ei. Şi a căldurii. Susanna încă îi simţea căldura dogoritoare, masculină. Închise ochii, cu întârziere.

— Gata, acum e mai bine, şopti el.

Mai bine? Mai rău? Întunericul din spatele pleoapelor ei nu avea răspunsuri, aşa că Susanna deschise ochii din nou.

Diferit. Bărbatul ăsta straniu şi puternic o ţinea în îmbrăţişarea lui protectoare, iar ea era pierdută în privirea

lui verde captivantă. Resimţea sărutul lui în oase cu mai multă forţă decât explozia provocată de praful de puşcă. Iar acum ea se simţea diferit.

Căldura şi greutatea lui erau ca un răspuns. Răspunsul la o întrebare pe care Susanna nu fusese conştientă că i-o punea corpul ei. Deci aşa era să stea sub un bărbat. Să simtă forma lui, corpul ei cedând în anumite locuri şi rezistând în altele. Căldura care se forma dintre cele două corpuri. Inimi care băteau de ambele părţi ale aceleiaşi tobe.

Poate asta aşteptase şi simtă toată viaţa ei. Nu să cadă din picioare, ci să fie aruncată în cealaltă parte a drumului şi dată peste cap, în timp ce lumea exploda în jurul ei.

Bărbatul se dădu într-o parte, făcându-i loc să respire.

— De unde ai venit?

— Cred că eu ar trebui să te întreb asta. Cine eşti? Ce naiba faci aici? Tânăra încercă să se ridice pe un cot.

— Nu e evident? Bombardam oile, răspunse el pe un tonul grav.

— O, Dumnezeule. Bineînţeles că asta făceai.

Înăuntrul ei, empatia se amesteca cu disperarea. Omul ăsta avea probleme cu capul. Era unul din soldaţii ăia amărâţi afectaţi de război. Ar fi trebuit să ştie asta. Nici un bărbat sănătos la cap nu o mai privise aşa.

Susanna îşi dădu la o parte dezamăgirea. Cel puţin bărbatul venise în locul potrivit. Şi aterizase pe femeia potrivită. Era mult mai pricepută să trateze rănile de la cap decât să pareze avansurile bărbaţilor. Cheia era să nu-l mai privească drept un bărbat imens şi viril şi să-l considere pur şi simplu o persoană care avea nevoie de ajutorul ei. Cineva neatrăgător, murdar, un eunuc.

Întinse mâna şi-şi plimbă degetul peste fruntea lui.

— Să nu-ţi fie frică, zise ea pe un ton calm. Totul e bine. O să fii bine. Îşi puse mâna pe obrazul lui şi-i întâlni privirea. Oile nu pot să te rănească aici.

Capitolul 2

— O să fii bine, repetă ea.

Bram o crezu complet. În acel moment, se simţea al naibii de bine. Drumul era curăţat de oi, avea un picior funcţional şi o tânără atrăgătoare îl mângâia pe frunte. De ce naiba s-ar fi plâns?

Era adevărat că tânăra atrăgătoare îl considera un idiot, dar asta era o nimica toată. Adevărul era că încă încerca să se adune.

În momentele de după explozie, primul gând, chiar dacă egoist, se îndreptase spre genunchiul lui. Era aproape sigur că prin încercarea lui de salvare îşi distrusese din nou articulaţia. Tânăra avusese noroc că el se aflase pe marginea drumului şi nu în josul dealului, alături de ceilalţi. Altfel nu ar fi ajuns la ea la timp.

După ce evaluă situaţia câteva clipe şi se asigură că genunchiul îi era intact, toate gândurile lui se îndreptară spre ea. Cum era posibil ca irisurile ochilor ei să aibă aceeaşi nuanţă de albastru ca şi, ei bine, irişii? Mirosea ca o grădină. Nu doar a flori şi ierburi, dar şi a sucul frunzelor verzi zdrobite şi a esenţa bogată, fertilă, a pământului. Era locul perfect pe care să aterizeze, atât de caldă şi catifelată. Trecuse stupid de mult timp de când avusese o femeie sub el şi nu-şi amintea ultima oară când cineva îl mângâiase atât de plăcut ca ea.

Dumnezeule, chiar o sărutase?

Da. Iar tânăra avea noroc că nu făcuse mai mult de atât. Pentru o clipă, fusese cu adevărat ameţit. Crezuse că explozia era responsabilă pentru asta. Sau poate era doar vina ei.

Tânăra se mai ridică puţin. Şuviţe îi căzeau pe faţă. Părul ei avea o nuanţă frapantă de auriu amestecat cu roşu. Îl ducea cu gândul la bronzul topit.

— Ştii ce zi e? întrebă ea, privindu-l.

— Tu nu ştii?

— Aici, în Spindle Cove, noi femeile avem un program. Zilele de luni sunt pentru plimbări. Zilele de marţi pentru îmbăiat în mare. Miercurea, ne găseşti în grădină. Îşi lipi dosul palmei de fruntea lui. Deci, ce facem lunea?

— Nu am ajuns la joi.

— Zilele de joi sunt irelevante. Îţi testez abilitatea de a reţine informaţii. Îţi aminteşti ce facem lunea?

Bărbatul îşi opri un râset. Dumnezeule, atingerea ei era atât de plăcută. Dacă mai continua să-l mângâie aşa, avea s-o ia razna.

— Spune-mi cum te cheamă, zise el. Îţi promit că o să-mi amintesc.

Poate era prea direct, dar orice prezentări formale deveniseră victima prafului de puşcă.

Legat de praful de puşcă, tocmai se apropia de ei geniul din spatele asediului asupra oilor. La naiba cu el!

— Eşti bine, domnişoară? întrebă Colin.

— Da, răspunse ea. Mă tem că nu pot să spun acelaşi lucru despre prietenul tău.

— Bram? Colin îl înghionti cu gheata. Pari să fii întreg.

„Nu datorită ţie."

— E cu totul dus, săracul. Tânăra îl mângâie pe obraz. Războiul a fost de vină? De cât timp e aşa?

— Aşa? Colin îl privi zâmbind. Toată viaţa lui a fost aşa.

— Toată viaţa?

— E vărul meu, ştiu ce spun.

O roşeaţă copleşi obrajii tinerei şi, implicit, şi pistruii.

— Dacă eşti vărul lui, ar trebui să ai mai multă grijă de el. Unde ţi-e mintea, să-l laşi să se plimbe aiurea pe aici, declarând război oilor?

Ce drăguţ! Mândrei îi păsa de el. Ar fi fost capabilă să-l ducă într-un azil foarte confortabil. Poate zilele de joi aveau să fie cele în care-l vizita şi îi punea cârpe umede pe frunte.

— Ştiu, ştiu, răspunse Colin cu gravitate. E, în mod oficial, un fraier. Cu totul instabil. Uneori, amărâtul chiar

salivează. Dar ideea e că îmi controlează averea. Fiecare penny. Nu pot să-i spun ce să facă.

— Destul! spuse Bram.

Era momentul să pună punct situaţiei. Una era să se bucure pentru o clipă de odihnă şi de atingerea unei femei, şi altceva să renunţe la toată mândria.

Bărbatul se ridică uşor în picioare şi o ajută şi pe Susanna să facă acelaşi lucru. Apoi făcu o mică plecăciune.

— Locotenent-colonel Victor Bramwell. Te asigur că sunt perfect sănătos, am mintea limpede şi un văr care nu e bun de nimic.

— Nu înţeleg, zise ea. Exploziile alea…

— Sunt doar încărcături cu praf de puşcă. Le-am pus pe drum ca să speriem oile.

— Ai pus încărcături cu praf de puşcă să muţi o turmă de oi. Tânăra îşi trase mâna din strânsoarea lui şi studie craterele din drum. Domnule, continui să-mi pun întrebări în privinţa sănătăţii tale mintale, dar nu am nici un dubiu că eşti bărbat.

Bărbatul ridică o sprânceană.

— Nu a existat niciodată vreun dubiu în privinţa asta.

Singurul ei răspuns fu o roşeaţă intensă în obraji.

— Te asigur, vărul meu e unica sursă de nebunie. Lordul Payne doar te tachina, se distra puţin pe seama mea.

— Înţeleg. Iar tu te distrai pe seama mea, prefăcându-te că eşti rănit.

— Ei, haide. Se aplecă şi şopti: O să zici acum că nu ţi-a plăcut?

Tânăra ridică sprâncenele şi le tot ridică, până când acestea formară nişte arcuri perfecte, gata să arunce cu săgeţi otrăvitoare.

— O să mă prefac că n-am auzit asta.

Tânăra îşi trase de mănuşă, iar el înghiţi, din reflex. În urmă cu câteva clipe, mâna ei era lipită de gâtul lui, iar el o sărutase. Lăsând la o parte măştile, trăiseră un moment de atracţie. Senzual. Puternic. Real. Poate ar fi preferat să nege asta, dar nu putea să şteargă din memorie gustul

buzelor ei dulci.

Şi tânăra nu putea ascunde acel păr. Dumnezeule, acel păr. Acum că stătea dreaptă, învăluită de lumina zilei, aproape explodase de frumuseţe. Flăcări roşii şi lumină aurie, ambele încercând să se întreacă una pe cealaltă.

— Nu mi-ai spus niciodată cum te cheamă, zise el. Eşti domnişoara…?

Înainte să răspundă, o trăsură veni în grabă de pe vârful dealului, îndreptându-se spre ei. Birjarul nu se sinchisi să încetinească, doar biciui caii să meargă mai repede. Toţi cei prezenţi trebuiră să se dea într-o parte, ca să nu fie zdrobiţi de roţile trăsurii. Într-un gest protector, Bram se aşeză între tânără şi drum. Când trăsura trecu pe lângă ei, se uită la blazonul aflat într-o parte a vehiculului.

— O, nu! Nu familia Highwood!

Strigă după trăsură, în timp ce aceasta se îndepărta.

— Domnişoară Highwood, aşteaptă! Întoarce-te! Pot să explic tot. Nu pleca!

— Se pare că au plecat deja.

Tânăra se întoarse spre Bram, aruncându-i o privire furioasă. Intensitatea acesteia îl lovi în piept. Nu îndeajuns cât să-l mute din loc, dar destul cât să-şi lase amprenta.

— Sper că eşti mulţumit, domnule. De parcă nu era îndeajuns să sperii oile inocente şi să faci gropi în drumul nostru, acum ai distrus şi viitorul unei tinere.

— Am distrus?

Bram nu avea obiceiul să distrugă tinere, asta era specialitatea vărului lui. Dar dacă se hotăra să înceapă vreodată să facă asta, avea să folosească o tehnică diferită. Se apropie de ea.

— Serios acum, a fost doar un mic sărut. Sau e vorba de rochia ta?

Privirea lui se lăsă în jos. Rochia tinerei suportase ce era mai rău din întâlnirea lor. Iarba şi pământul pătaseră rochia roz. Un volan rupt căzuse pe jos, moale ca o batistă uitată. Decolteul ei se strâmbase şi el. Bram se întrebă dacă tânăra ştia că sânul ei stâng era pe punctul de a ieşi cu totul din corsaj. Se întrebă şi dacă ar trebui să nu se mai

holbeze la el.

Se hotărî că nu. Avea să-i facă o favoare uitându-se la el, atrăgându-i astfel atenţia asupra a ce trebuia reparat. Da. Era datoria lui solemnă să se uite la sânul ei pe jumătate expus şi înroşit, iar Bram nu fusese niciodată genul care să dea înapoi în faţa responsabilităţii.

— Hei.

Tânăra îşi încrucişă braţele la piept, făcându-l să renunţe abrupt la misiune.

— Nu e vorba de mine sau de rochia mea. Tânăra din trăsură era vulnerabilă, avea nevoie de ajutor, şi… Expiră, dându-şi la o parte câteva şuviţe de păr. Şi acum a plecat. Toate au plecat. Îl analiză cu privirea. Deci ce vrei? Un rotar? Provizii? Indicaţii către strada principală? Spune-mi de ce ai nevoie şi o să-ţi ofer asta cu plăcere.

— Nu o să-ţi provocăm astfel de probleme. Atâta timp cât ăsta e drumul spre Summerfield, o să…

— Summerfield? Nu ai zis nimic de Summerfield!

Bărbatul realiză, vag, că tânăra era supărată pe el şi că probabil merita asta. Dar nu reuşea să-i pară rău. Tulburarea ei era extrem de atrăgătoare. Modul în care pistruii ei se adunau când tânăra îl privea. Curba gâtului ei pal şi suplu, când stătea dreaptă.

Era înaltă pentru o femeie. Îi plăceau femeile înalte.

— Ba am spus Summerfield, răspunse el. Acolo e casa lui Sir Lewis Finch, nu-i aşa?

Tânăra se încruntă.

— Ce treabă ai cu Sir Lewis Finch?

— Treburi de bărbaţi. Nu te privesc detaliile.

— Summerfield e casa mea, zise ea. Iar Sir Lewis Finch e tatăl meu. Deci da, locotenent-colonel Victor Bramwell, ce faci mă priveşte, îl izbi tânăra cu vorbele, fiecare cuvânt ca o lovitură separată.

*

— Victor Bramwell, chiar tu eşti!

Sir Lewis Finch se ridică de la birou şi traversă camera

cu paşi nerăbdători. Când Bram încercă să facă o plecăciune, bărbatul îi făcu semn să se oprească. În schimb, luă cu ambele mâini mâna dreaptă a lui Bram şi o strânse cu căldură.

— La naiba, ce mă bucur să te văd. Ultima oară când ne-am văzut, erai un căpitan lipsit de experienţă, tocmai plecai din Cambridge.

— A trecut mult timp, nu-i aşa?

— Îmi pare rău să aud de moartea tatălui tău.

— Mulţumesc, şi mie.

Bram tuşi, stângace.

Îl cercetă pe bătrânul excentric, în căutarea unor semne de nemulţumire. Sir Lewis Finch nu era numai un inventator genial, dar devenise şi consilier regal. Se spunea că însuşi prinţul regent îi asculta sfaturile. Cu un singur cuvânt din partea acestui bărbat, Bram putea să se întoarcă la regimentul lui chiar săptămâna viitoare.

Iar la cât de idiot era, Bram îşi anunţase sosirea în zonă punând-o la pământ pe fiica acestuia, murdărindu-i rochia şi sărutând-o fără permisiune. În ceea ce priveau campaniile strategice, asta nu merita o medalie. Din fericire, Sir Lewis nu păruse să observe starea răvăşită a fiicei lui când sosiseră. Dar Bram ar fi făcut bine să încheie discuţia înainte de întoarcerea domnişoarei Finch şi înainte ca aceasta să-i spună ce se întâmplase.

Nu putea fi învinovăţit că nu făcuse legătura. Cu excepţia ochilor albaştri pe care-i aveau în comun, tânăra era cât se poate de diferită de tatăl ei. Domnişoara Finch era suplă şi remarcabil de înaltă pentru o femeie. În contrast, Sir Lewis era plinuţ şi scund. Puţinele şuviţe de păr argintiu abia dacă ajungeau la epoletul lui Bram.

— Ia loc, îl îndemnă bărbatul.

Bram încercă să nu-şi dea de gol uşurarea când se aşeză pe scaunul de piele. Când Sir Lewis îi dădu ceva de băut, luă guri mici din whisky.

În timp ce bea, studie camera. Biblioteca nu semăna cu nimic din ce mai văzuse până atunci. Evident, era un birou. Câteva scaune. Cărţi, evident. Pereţi plini, cu rafturi

din mahon de sus până jos. Rafturile în sine erau separate de coloane din gips, cu motive egiptene. Unele semănau cu nişte papirusuri, altele erau sculptate sub formă de faraoni şi regine. Iar într-o parte a camerei, ocupând cea mai mare parte a spaţiului, se afla un sicriu enorm, din piatră crem. Pe suprafaţă erau inscripţionate mici simboluri, în interior şi în exterior.

— Aia e marmură? întrebă el.

— Alabastru. E un sarcofag, din mormântul regelui… Sir Lewis îşi trecu mâna prin păr. I-am uitat numele. Îl am pe aici pe undeva.

— Iar inscripţiile?

— În exterior sunt blesteme, iar în interior, indicaţii spre lumea subterană. Dacă vrei, poţi să te întinzi în el. Face bine pentru spate.

— Mulţumesc, nu.

Bram tresări.

Sir Lewis îşi uni mâinile.

— Ei bine, presupun că nu ai venit cu două căruţe şi ai plătit opt taxe de drum doar ca să vorbeşti despre antichităţi în timp ce bei whisky de calitate.

— În niciun caz. Conversaţiile superficiale nu sunt scopul meu, dar o să beau nişte whisky.

— Şi o să stai la cină mai încolo, sper. Susanna a vorbit deja cu bucătarul.

„Susanna.” Deci numele ei era Susanna.

Numele i se potrivea. Era simplu, drăguţ.

„Susanna, Susanna Finch.”

Semăna cu refrenul unui cântec. Un cântec vesel, încăpăţânat. Genul de cântec care persista, se întipărea în mintea unei persoane şi pe care continua să-l audă ore, zile la rând, chiar dacă ar fi preferat să scape de el. Chiar când ar fi preferat să-şi taie un deget, doar ca să-şi îndrepte atenţia spre altceva. Orice altceva.

„Susanna. Susanna Finch. Susanna cea frumoasă, cu păr de bronz.”

Îşi îndreptă atenţia spre fereastră, care dădea spre grădina foarte bine îngrijită. Cu fiecare plantă şi tufiş pe

care le vedea, identifica alt element al parfumului ei captivant. Văzu lavandă, salvie, zambile, trandafiri şi zeci de alte plante pe care nu le putea identifica. Dar prin fereastra deschisă, briza le aducea parfumul în cameră şi îi ridica părul cu o atingere blândă, exact cum făcuse şi ea.

Bram tresări. Tânăra era fiica lui Sir Lewis. Nu putea să se gândească la ea aşa sau în vreun fel.

— Aţi primit scrisoarea mea? îl întrebă el pe bătrân.

Sir Lewis se aşeză în partea opusă a biroului lui.

— Da.

— Deci ştiţi de ce sunt aici.

— Vrei să preiei comanda din nou.

Bram încuviinţă.

— Şi dacă tot sunt aici, mă întreb dacă aţi fi interesat de un ucenic. Vărul meu e talentat la distrugeri şi cam atât.

— Te referi la Payne?

— Da.

— Dumnezeule. Vrei să iau un viconte ca ucenic?

Sir Lewis chicoti în paharul de whisky.

— Chiar dacă e viconte, următoarele luni va fi responsabilitatea mea. Dacă nu îi dă cineva o ocupaţie utilă, o să ne distrugă pe amândoi până la sfârşitul anului.

— De ce nu-i dai tu o ocupaţie utilă?

— Nu o să fiu aici, spuse Bram, care se aplecă în faţă şi îi aruncă bătrânului o privire cu subînţeles. Nu-i aşa?

Sir Lewis îşi scoase ochelarii şi îi puse într-o parte, frecându-şi tâmplele cu degetul mare şi arătătorul. Lui Bram nu-i plăcea cum arăta situaţia. Frecatul tâmplelor nu era semnul unei decizii în favoarea lui.

— Ascultă, Bramwell…

— Bram.

— Bram, l-am admirat foarte mult pe tatăl tău.

— Şi eu. Şi toată naţiunea de altfel. Tatăl lui Bram se remarcase în India, fiind promovat la rangul de general-maior şi câştigând numeroase onoruri şi premii. Tata vă plăcea şi vă admira munca.

— Ştiu asta, spuse Sir Lewis. Şi am fost foarte

îndurerat când am auzit de moartea lui. Dar tocmai prietenia dintre noi e motivul pentru care nu pot să te ajut. Nu cu ce m-ai rugat.

Lui Bram i se întoarse stomacul pe dos.

— Cum adică?

Bătrânul se juca cu puţinele lui şuviţe argintii.

— Bram, ai fost împuşcat în genunchi.

— Au trecut câteva luni de atunci.

— Şi ştii foarte bine că o astfel de rană se vindecă într-un an sau mai mult. Asta dacă se vindecă. Sir Lewis dădu din cap. Nu pot să te recomand pentru câmpul de luptă şi să am conştiinţa împăcată. Eşti ofiţer de infanterie. Cum ai de gând să conduci un batalion de soldaţi când abia poţi să mergi?

Întrebarea îl lovi pe Bram în piept.

— Pot să merg.

— Nu am niciun dubiu că poţi să traversezi camera asta. Poate poţi chiar să mergi până la capătul păşunii şi înapoi. Dar eşti capabil să acoperi 16,20,22 de kilometri, într-un ritm epuizant, zi după zi?

— Da, spuse el cu fermitate. Pot să mărşăluiesc. Pot să călăresc. Pot să-mi conduc oamenii.

— Îmi pare rău, Bram. Dacă te trimit înapoi pe câmpul de luptă, ţi-aş semna condamnarea la moarte, şi poate şi a celor aflaţi sub comanda ta. Tatăl tău a fost un prieten bun. Pur şi simplu nu pot să fac asta.

Palmele bărbatului transpirară. Îl aştepta devastarea.

— Atunci ce să fac?

— Pensionează-te. Du-te acasă.

— Nu am o casă.

Avea destui bani, dar fusese al doilea fiu al tatălui său. Nu moştenise nicio proprietate şi nici nu avusese timp să cumpere o moşie proprie.

— Atunci, du-te să-ţi cauţi o casă. Găseşte-ţi o fată drăguţă cu care să te căsătoreşti. Aşază-te la casa ta şi pune bazele unei familii.

Bram dădu din cap. Toate erau sugestii imposibile. Doar nu avea să demisioneze la 29 de ani, în timp ce Anglia

continua să fie în război. Şi clar nu avea să se căsătorească. Ca şi tatăl lui, avusese de gând să lupte până când îi luau puşca din mâna rece. Cu toate că ofiţerii aveau voie să-şi aducă soţiile, Bram era ferm convins că în campania lui nu era un loc pentru o femeie educată. Propria lui mamă era dovada acestui lucru. Aceasta murise din cauza hemoragiei în India, la scurt timp după ce micul Bram fusese trimis în Anglia la şcoală.

Bărbatul se aplecă în faţă.

— Sir Lewis, nu înţelegeţi. Am crescut cu biscuiţi daţi cu raţia. Puteam să mărşăluiesc înainte să vorbesc. Nu sunt genul de bărbat care să se aşeze la casa lui. Atâta timp cât Anglia o să fie în continuare în război, nu pot şi nu o să renunţ la comandă. E mai mult decât datoria mea, domnule. E viaţa mea. Nu… Dădu din cap. Nu pot să stau şi să nu fac nimic.

— Dacă nu vrei să demisionezi, există alte moduri în care să ajuţi în război.

— La naiba! Am vorbit deja despre asta cu toţi superiorii mei. Nu o să accept o aşa-numită promovare, care înseamnă să mă ocup de hârtii la Biroul de Război. Arătă spre sarcofagul din alabastru din colţ. Aţi putea la fel de bine să mă băgaţi în sicriul ăla şi să sigilaţi capacul. Sunt soldat, nu secretară.

Privirea albastră a bărbatului deveni mai blândă.

— Eşti un bărbat, Victor. Eşti om.

— Sunt fiul tatălui meu, răspunse el, în timp ce lovi cu pumnul în birou. Nu poţi să mă pui la pământ.

Mersese prea departe, dar la naiba cu limitele. Sir Lewis Finch era ultima opţiune a lui Bram. Bărbatul nu-l putea refuza.

Sir Lewis îşi privi îndelung mâinile încleştate. Apoi, cu un calm imperturbabil, îşi înlocui ochelarii.

— Nu am de gând să te pun la pământ. Dimpotrivă.

Bram deveni imediat precaut.

— Cum adică?

— Am vrut să spun exact ce am spus. Ce fac e exact opusul, nu vreau să te pun la pământ. Se întinse spre un

teanc de hârtii. Bramwell, pregăteşte-te pentru o promovare.

Capitolul 3

„Susanna, revino-ţi!”

După ce se scuză, ca să-şi îmblânzească părul ciufulit şi să-şi schimbe rochia murdară cu una albastră, curată, şi mănuşi asortate, timp în care îi vorbi mai tăios lui Gertrude decât ar fi meritat săraca menajeră, se alătură locotenent-colonelului Bramwell în salonul roşu.

Când intră, aruncă o privire în oglinda de pe hol. Îşi retuşase înfăţişarea pe cât era posibil. Pe de altă parte, calmul ei era sfărâmat într-o mie de bucăţi şi toate erau iritate. Unele îi împungeau mândria. Altele agitau familiara fântână a fricii, care mereu se deschidea când se amestecau tatăl ei şi praful de puşcă. Restul o făceau să fie mai alertă. Nu era o senzaţie plăcută.

Iar asta era numai vina lui. A atacatorului chipeş şi sălbatic de oi, care o tachinase. Cine era bărbatul ăsta şi ce voia de la tatăl ei? Spera că era o simplă vizită socială. Deşi trebuia să recunoască că Bramwell nu părea genul care făcea vizite sociale.

Menajera de la parter veni cu tava, iar Susanna îi spuse s-o pună pe masa din lemn de trandafir, cu picioare sculptate în forma unor peşti aurii cu mustăţi lungi.

— Ceai, domnilor? întrebă ea, în timp ce-şi trase mănuşile şi se întinse spre ceainic.

Exact de asta avea nevoie, să toarne ceai. Ce forţă civilizatoare, ceaiul. Avea să ia zahăr cu nişte cleşti mici, argintii. Avea să învârtă laptele cu o linguriţă. Linguriţele erau incompatibile cu starea de tulburare senzuală.

Gândul îi oferi alinare. Da. Avea să le dea bărbaţilor ceai şi poate o cină. Apoi aceştia aveau să plece, iar lumea să revină la normal. Cel puţin pentru ea.

Bărbatul care fusese pe jumătate îmbrăcat, lordul

Payne, îşi găsise haina şi lavaliera şi-şi aranjase părul. Era un ornament aristocratic potrivit printre cabinetele lăcuite şi vazele verzi.

Militarul, care era caporal, dacă era să se ia după însemne, stătea lângă fereastră, fiind imaginea neliniştii. Acesta privea cu suspiciune covorul cu model de dragon, ca şi cum se aştepta ca bestia ţesută să atace. Dacă o făcea, nu avea niciun dubiu că avea să o omoare într-o fracţiune de secundă.

— Vrei ceai, caporale?

— Nu.

Tânăra îşi dădu seama că acesta fusese probabil primul şi singurul cuvânt pe care-l auzise de la el. Era genul de bărbat despre care ştiai, doar privindu-l, că avea o poveste interesantă. Susanna era la fel de sigură şi că nu avea s-o spună vreodată. Nu ar fi făcut-o nici ameninţat cu cuţitul, cu atât mai puţin la un ceai.

Tânăra îi dădu lordului Payne o cană fierbinte, iar acesta luă imediat o gură, după care îi aruncă un zâmbet diavolesc Susannei.

— Ceai cu praf de puşcă[2]? Bine lucrat, domnişoară Finch. Îmi place o femeie cu simţul umorului.

Iar acesta era un crai. Se vedea clar, din hainele lui elegante şi atitudinea tachinatoare. Ar fi putut la fel de bine să-şi brodeze cuvântul pe vestă, între înfloriturile cu fir auriu. Ştia tot ce trebuia despre genul ăsta de bărbaţi. Jumătate din tinerele din Spindle Cove fie fugiseră cu ei, fie oftau după ei.

Susanna se uită la uşa închisă de la biblioteca tatălui ei, întrebându-se de ce dura aşa mult. Cu cât plecau mai repede bărbaţii, cu atât mai bine putea să respire şi ea.

Payne se rezemă de spătarul scaunului şi îşi înclină capul, uitându-se la candelabrul din bronz.

— Asta e o cameră aparte. Arătă spre cutia de pe perete. Alea sunt… Ce sunt alea?

— Rachete, din dinastia Ming. Tata e un colecţionar

---

2 „Gunpowder tea“ - frunzuliţe de ceai rulate în bile care seamănă cu gloanţele. Metoda se foloseşte mai ales la ceaiul verde.

avid de antichităţi. E foarte interesat de armele istorice. Tânăra îşi turnă ceai şi explică: Summerfield are o temă eclectică. Camera asta e în stil chinezesc. Avem o camera austriacă, un salon otoman şi o terasă italiană. Biroul tatălui meu e inspirat de Egipt şi de marea bibliotecă din Alexandria. Colecţiile lui medievale se află pe holul lung. A, şi mai e foişorul grecesc din grădină.

— Sir Lewis e probabil foarte pasionat de călătorii.

Tânăra dădu din cap, învârtind zahărul din cană.

— Nu chiar. Mereu am vorbit să facem un tur, dar circumstanţele nu au fost de partea noastră. Aşa că tata a adus lumea în Summerfield.

Şi cât de mult îl iubea pentru asta. Sir Lewis Finch nu fusese niciodată cel mai atent tată, dar atunci când avusese nevoie de el cel mai mult, fusese alături de ea. Mutase toate posesiunile lor şi întregul lui laborator în Summerfield, refuzând de-a lungul anilor numeroase invitaţii şi oportunităţi ca să călătorească, totul pentru sănătatea şi fericirea Susannei.

— Bun, v-aţi strâns toţi.

Tatăl ei ieşi din bibliotecă. Ciufulit, ca de obicei.

Susanna zâmbi puţin, luptându-se cu nevoia de a-i aranja părul şi lavaliera.

Locotenent-colonelul Bramwell îl urmă ca un nor de furtună, întunecat şi agitat. Susanna nu voia să-l atingă. Cel puţin, nu voia să recunoască asta. În timp ce bărbatul înainta prin cameră, Susanna observă că acesta se rezema mai mult pe piciorul drept. Poate se rănise mai devreme, când o aruncase la pământ.

— Trebuie să fac un anunţ, spuse tatăl ei, în timp ce flutură nişte documente. Cum Bramwell nu a dat dovadă de entuziasmul potrivit, m-am gândit să împărtăşesc vestea bună cu voi, prieteni.

Bărbatul îşi aranja ochelarii.

— Ca omagiu adus valorii sale şi contribuţiilor în eliberarea Portugaliei, Bramwell a fost numit conte. Am aici scrisorile de la însuşi prinţul regent. Prin urmare, o să fie cunoscut drept lordul Rycliff.

Susanna se înecă.

— Ce? Lordul Rycliff? Dar titlul ăsta a dispărut. Nu a mai existat un conte de Rycliff de…

— Din 1354, mai exact. Titlul a fost inactiv timp ce aproape cinci secole. Când i-am scris prinţului regent, subliniind contribuţiile aduse de Bramwell, acesta a fost încântat de sugestia mea de a-l activa din nou.

Nici o explozie în salonul roşu nu ar fi reuşit s-o şocheze pe Susanna mai mult! Privirea i se mută către ofiţerul despre care vorbeau. Pentru un bărbat care tocmai primise titlul de conte, nu părea prea fericit.

— Dumnezeule! exclamă Payne. Conte? Nu e posibil. Ca şi cum nu era destul de rău că-mi controlează averea, acum vărul meu are şi un rang mai înalt decât mine. Ce include mai exact acest titlu?

— Nu prea multe, în afară de onoarea titlului. Nu există o proprietate. Cu excepţia…

— Castelului, termină Susanna.

Castelul ei.

Bineînţeles că acesta nu era propriu-zis al ei, dar mereu fusese posesivă când venea vorba de castelul Rycliff. Până la urmă, nimeni nu părea să vrea grămada de ruine. Şi când cumpăraseră iniţial această casă, iar ea fusese atât de slăbită de la febră, tatăl ei spusese că era al ei. „Trebuie să te faci bine, Susanna Jane. Trebuie să-ţi explorezi castelul”, îi spusese el.

— Susanna, arată-le modelul.

Tatăl ei se uită spre un raft înalt, aflat pe peretele de sud al camerei.

— Tată, sunt sigură că domnul locotenent colonel nu e interesat de…

— De acum e lordul Rycliff. Bineînţeles că e interesat, doar e castelul lui.

Castelul lui. Susannei nu-i venea să creadă. De ce nu-i spusese tatăl ei nimic despre asta?

— Macheta, draga mea, insistă tatăl ei. Aş lua-o chiar eu, dar ştii că eşti singura destul de înaltă cât să ajungă la raftul ăla.

Susanna oftă încet, se ridică din scaun şi traversă camera, ca să ia macheta din lut a castelului Rycliff, pe care-o făcuse în urmă cu mai bine de un deceniu. Uneori, viaţa era uimitor de eficientă în a o pune în situaţii umilitoare. În mai puţin de un minut, avea să fie expusă în faţa celor trei bărbaţi veniţi în vizită ca fiind şi ciudat de înaltă, şi un sculptor deloc priceput. Ce avea să urmeze? Poate tatăl ei avea să-i invite pe bărbaţi să-i numere pistruii, unul câte unul. Aveau să stea acolo până la apariţia lunii.

Dintr-odată, Bramwell veni lângă ea.

— Asta? întrebă el, atingând cu degetul marginea machetei.

Tânăra se crispă, dorind să poată nega.

— Da, mulţumesc.

Când bărbatul luă macheta de pe raft, tânăra îl privi cu coada ochiului. Trebuia să recunoască că titlul Rycliff i se potrivea. Dacă l-ar fi văzut cu un buzdugan şi armură, l-ar fi putut confunda foarte uşor cu un războinic medieval, care se strecurase printr-o gaură stâncoasă dintre secole şi venise în prezent. Totul la el striga asta, de la dimensiunea lui, bărbatul fiind mare şi solid, la maxilarul bine conturat, acoperit cu o barbă de câteva zile. Se mişca mai mult cu forţă decât cu eleganţă, iar părul lung şi brunet şi-l purta legat la spate cu o bucată de piele. Felul în care o privise înainte de acel sărut, ca şi cum avea s-o devoreze, iar ei avea să-i placă, venea direct din Evul Mediu.

În timp ce bărbatul ţinea amestecul fărâmicios de lut uscat de soare şi muşchi lipit, Susanna se abţinu să nu sufle spre exemplar, ca să dea praful la o parte. Evident, nici menajerele nu ajungeau la acel raft.

— Nu e frumos? Tatăl ei luă macheta din mâinile lui Bramwell şi o ridică. Susanna a făcut-o când avea 15 ani.

— 14, îl corectă ea, de parcă asta ar fi îmbunătăţit cu ceva situaţia.

Tatăl ei aşeză obiectul pe masa din mijlocul camerei. Bărbaţii se strânseră reticenţi în jurul ei, iar Bramwell se holbă la diorama gri, cu cocoloaşe.

— Poate nu pare cine ştie ce, dar istoria castelului Rycliff e legendară. A fost construit de însuşi Wilhelm Cuceritorul, apoi mărit de Henric al VIII-lea. Se află pe o stâncă, fix lângă mare. Dedesubt e un golf, vezi? Iar apa are o culoare minunată, nu e un gri murdar.

Susanna îşi ridică mâna la ureche.

— Acolo era odată vopsea albastră, dar s-a şters în timp.

Sir Lewis continuă:

— Golful era un port medieval aglomerat. Apoi, în secolul al XIV-lea, a avut loc o alunecare groaznică de teren şi ce a mai rămas e în mine. Dar haide, Bramwell, fii fericit! Nu ai vrut mereu un castel?

Bărbatul îi dădu un ghiont ofiţerului.

Aflat lângă el, Susanna văzu cum mâna imensă a bărbatului se strânse într-un pumn şi-i auzi degetele trosnind.

— Sir Lewis, sunt onorat şi vă apreciez recomandarea, dar asta, spuse el arătând spre machetă, nu e ce voiam. Nu mă interesează să mă joc de-a cavalerii şi dragonii.

Sir Lewis îl ignoră şi-şi puse degetul pe suprafaţa lăcuită a mesei, în ce ar fi fost aripa de vest a castelului.

— Satul ar fi pe aici, în vale. E un loc fermecător. Apoi se întoarse şi se uită în colţul camerei. Şi acolo unde e medalionul din jad, ar fi Cherbourg, pe coasta de nord a Franţei.

Bramwell se uită spre jad, pe urmă înapoi la Sir Lewis. Ridică o sprânceană, întrebător.

Sir Lewis îşi puse mâna pe umărul ofiţerului.

— Ai vrut să ai comanda, Bramwell. Ei bine, tocmai ai primit un castel pe coasta sudică a Angliei, la nici 80 de kilometri de duşman. Fiind noul lord, o să creezi o miliţie[3] aici, ca să-l aperi.

— Ce? strigă Susanna. O miliţie? Aici?

Probabil înţelesese greşit sau nu auzise bine. Bărbaţii

3 Formaţiune armaţi neregulaţi, unde se Înscriau cetăţeni şi nobili care nu se Înrolau. Avea rolul de a sprijini armata prin lucriri şi lupte de gherila.

ăştia trebuiau să-şi bea ceaiul, eventual să ia cina, şi apoi să plece. Nu mai trebuia să-i vadă niciodată. Nu putea să devină vecină cu un om care arunca cu bombe în oi. Dumnezeule, o miliţie? Ce se va întâmpla cu tinerele şi pensiunea doamnei Nichols? Nu existau astfel de bărbaţi în Spindle Cove. Lipsa crailor şi a ofiţerilor era atracţia principală a locului.

— Tată, nu mai glumi, zise ea relaxată. Nu vrem să irosim timpul domnilor. Ştii foarte bine că o miliţie ar fi inutilă aici.

— Inutilă? Bramwell o pătrunse cu privirea. Miliţiile nu sunt inutile. Dimpotrivă, sunt esenţiale. În caz că nu ştii, domnişoară Finch, Anglia e în război.

— Evident că ştiu asta, dar toată lumea ştie că pericolul invaziei franceze a trecut. Nu au mai avansat naval de la Trafalgar, iar forţele lui Bonaparte sunt atât de epuizate după bătălia din Rusia, că nu mai are puterea să mai invadeze pe nimeni. La cum stau lucrurile, nu poate decât să ţină Spania pe loc. Iar cum forţele lui Wellington sunt pe drum, chiar şi asta pare dificil.

În cameră se făcu linişte, iar Bramwell o privi intens, încruntat. Un alt caz când cartea *Mrs. Worthington's Wisdom* se înşelase. Dacă intelectul unei femei era în vreun fel similar cu lenjeria ei, bărbaţii ar fi încântaţi să îl vadă. În mod straniu însă, Susanna nu simţise niciodată asta.

— Ştii foarte multe despre evenimentele actuale, zise el.

— Sunt o englezoaică interesată de rezultatul războiului. Îmi place să fiu informată.

— Dacă eşti atât de bine informată, ar trebui să ştii că nu suntem în război doar cu Franţa, ci şi cu America. În plus, linia de coastă e plină de corsari şi contrabandişti de toate felurile. Cu un singur deget, trase macheta spre el. Sunt uimit că până acum, castelul Rycliff nu a fost apărat.

— Nu ai de ce. Tânăra se întinse şi trase macheta din nou spre ea. Nimeni nu ar încerca să vină pe ţărm aici. Aşa cum a spus şi tata, coasta s-a modificat de la invazia normandă. Alunecarea de teren a format un fel de recif.

Numai cele mai mici bărci pescăreşti pot să navigheze zona, chiar şi la flux. Multe vase au eşuat în golful ăla. Nici măcar contrabandiştii nu-şi bat capul cu el. Tânăra îl fixă cu privirea. Natura ne oferă destulă protecţie. Nu avem nevoie de bărbaţi în uniforme. Nu aici.

Privirile li se întrepătrunseră. Ceva defensiv licări în ochii aceia verzi şi curajoşi, iar tânăra se întrebă ce gânduri îi treceau prin minte bărbatului. Punea pariu că nu se mai gândea s-o sărute.

— Mă tem că asta e cel mai iritant gen de neînţelegere.

Susanna zâmbi.

— Genul în care o femeie are dreptate?

— Nu, draga mea. Genul în care ambele părţi au dreptate.

— Cum adică?

Tatăl ei arătă spre scaune, făcându-le semn să ia loc.

— Susanna, ai dreptate, zise el, după ce se aşezară toţi. Şansele ca orice duşman să invadeze Spindle Cove sunt atât de mici, că sunt aproape inexistente. Însă…

Dintr-odată, lordul Payne se înecă şi tuşi, punându-şi cana de ceai jos cu zgomot.

— Ce ai păţit? întrebă Bramwell.

— Nimic, nimic. Payne îşi aranjă vesta. Sir Lewis, aţi spus Spindle Cove?

— Da.

— Locul ăsta. De aici. E Spindle Cove.

— Da, zise Susanna încet. De ce?

— A, niciun motiv. Payne îşi frecă gura cu mâna, ca şi cum încerca să-şi ascundă un râset. Vă rog, continuaţi.

— Cum spuneam, şansele unei invazii sunt, într-adevăr, mici. Însă Bramwell poate să confirme că o apărare puternică se bazează pe impresia pregătirii, nu pe probabilitatea atacului. Puncte similare de-a lungul coastei au fost întărite cu turnuri Martello, apărate de miliţiile locale, formate din voluntari. Spindle Cove nu poate să pară un punct slab.

— Satul nostru nu are nimic slab, tată. Vizitatorii ştiu

că e perfect sigur. Dacă o să se înfiinţeze miliţia asta, reputaţia lui o să aibă de sufe…

— Susanna, draga mea. Tatăl ei oftă zgomotos. Destul.

Nu era însă destul „Tată, ştii ce fel de om e bărbatul ăsta? îşi dori ea să-i spună. „E un atacator de oi lipsite de apărare, duşman al rochiilor din voal şi sărutător al femeilor naive! O bestie perfectă. Nu poate să stea aici. Pur şi simplu nu poate.”

Numai respectul profund pentru care-l avea pentru tatăl ei o făcu să nu spună nimic.

Bărbatul continuă:

— Ca să fiu sincer, mai am un motiv. Sunt singurul bărbat din zonă. Datoria asta ar fi trebuit să fie a mea. Ducele de Tunbridge e responsabil pentru miliţia din Sussex şi mă bate la cap de mai bine de un an să organizez o demonstraţie a cât de pregătită e zona noastră. Îşi lăsă privirea în jos. Aşa că i-am promis că de asta o să aibă parte, la festivalul solstiţiului de vară de anul ăsta.

— La festival? Dar e peste nici o lună, spuse Susanna, şocată. Şi mereu l-am transformat într-un festival al copiilor. Armuri, arcuri. Câţiva pepeni aruncaţi spre mare, cu vechea catapultă.

— Ştiu, draga mea. Dar anul ăsta, va trebui să le oferim vecinilor noştri, şi ducelui, o demonstraţie militară. Se aplecă în faţă, punându-şi mâinile pe genunchi. Asta dacă Bramwell o să fie de acord. Dacă nu acceptă titlul Rycliff şi nu acceptă organizarea unei miliţii, atunci sarcina o să devină a mea.

— Tată, nu poţi să faci asta.

Simplul gând o făcu pe Susanna să se întristeze. Tatăl ei nu putea fi responsabil pentru crearea unei miliţii. Bărbatul îmbătrânea şi avea inima slăbită. Şi era singura ei familie. Îi datora viaţa, în nenumărate moduri. Ideea de a-i primi pe groaznicul Bramwell şi pe prietenii lui în comunitatea lor sigură o umplea de teamă. Însă cealaltă opţiune ar fi pus în pericol sănătatea tatălui ei, deci cum putea să se împotrivească planului?

Răspunsul era evident. Nu putea s-o facă.

Tatăl ei se adresă ofiţerului.

— Bramwell, ai condus regimente întregi în bătălie. Te rog să antrenezi o companie de 24 de bărbaţi. Crede-mă, sunt conştient că e ca şi cum aş cere unui leu să îndeplinească sarcinile unei pisici de hambar. Dar e o poziţie de comandă şi una pe care pot să ţi-o ofer. Şi nu durează decât o lună. Dacă o să te descurci bine, după solstiţiu, e posibil să ducă la ceva mai mult.

Bărbaţii îşi aruncară o privire plină de subînţeles, iar Bramwell, lordul Rycliff, tăcu îndelung. Susanna îşi ţinu respiraţia. În urmă cu jumătate de oră, nu-şi dorise decât să-l vadă plecând, împreună cu prietenii lui. Iar acum, se trezi împinsă într-o poziţie neplăcută.

Spera că bărbatul va rămâne.

Bramwell se ridică şi-şi aranjă haina.

— Foarte bine atunci.

— Excelent. Tatăl ei se ridică în picioare şi-şi frecă mâinile. O să-i scriu imediat ducelui. Susanna, mereu ţi-a plăcut să mergi pe jos şi e destul timp înainte de cină. De ce nu-i arăţi omului castelul lui?

*

— Pe aici, spuse Susanna, conducându-i pe bărbaţi pe un drum accidentat, pe care crescuse iarba.

Drumul era unul familiar. De când locuia în Spindle Cove, Susanna îl parcursese probabil de mii de ori. Ştia fiecare curbă, fiecare groapă. De nenumărate ori, mersese pe acolo pe timpul nopţii, fără să facă un pas greşit.

Azi însă, se împiedică.

Bramwell fu acolo şi o prinse de cot. Tânăra nu-şi dăduse seama că acesta o urma aşa îndeaproape. Tocmai când crezuse că-şi recăpătase echilibrul, căldura şi prezenţa lui o dezechilibrară din nou.

— E totul în regulă?

— Da, cred că da. În încercarea de a relaxa atmosfera, glumi: zilele de luni sunt pentru plimbări, zilele

de marţi pentru băi în mare...

Bărbatul nu râse. Nici măcar nu zâmbi. Îi dădu drumul fără să spună nimic şi o luă înainte. Paşii lui erau mari, dar Susanna observă că se folosea mai mult de piciorul drept.

Prin urmare, făcu ce nu ar trebui să facă nici un vindecător bun. Speră că îl durea.

Şi ce dacă o salvase probabil de la pierderea câtorva degete atunci când se aruncase peste ea? Dacă nu ar fi fost el, nu ar fi existat niciun pericol în primul rând. Dacă n-ar fi fost el, acum Susanna s-ar fi ocupat de cazarea familiei Highwood. Biata Diana, Biata Minerva. Cel puţin Charlotte era tânără şi rezistentă.

Urcară restul drumului în tăcere. După ce ajunseră pe creasta din gresie, Susanna se opri.

— Ei bine, acolo e, milord. Castelul Rycliff.

Ruinele castelului se aflau pe vârful unui afloriment, un vârf de săgeată ieşit din câmp fix deasupra mării. Patru turnuri din piatră, câteva arcade. Bucăţi de ziduri, pe ici, pe colo. Asta era tot ce mai rămăsese. Pe fundal era Canalul Mânecii, care în lumina după-amiezii, căpătase o nuanţă minunată de roz.

Se lăsă tăcerea, cât bărbaţii admirau priveliştea. Susanna nu spuse nici ea nimic, în timp ce încerca să vadă fortăreaţa antică dintr-o perspectivă nouă. Când era tânără, fusese afectată de romantismul locului. Când priveai castelul ca pe o ruină pitorească, zidurile absente şi tavanul erau cele mai reuşite trăsături. Părţile lipsă erau invitaţii la visare. Tocmai ele hrăneau imaginaţia. Când privi locul însă ca fiind o posibilă reşedinţă, Susanna îşi dădu seama că părţile lipsă puteau stârni mari îndoieli.

— Şi satul? întrebă el.

— Poţi să-l vezi de aici.

Îi conduse pe sub o arcadă, traversară o zonă întinsă de iarbă unde fusese odată curtea castelului, şi ajunseră în punctul de unde puteau să vadă golful în formă de semilună şi valea care adăpostea îndrăgita ei comunitate. De aici, satul arăta aşa mic şi nesemnificativ. Cu puţin noroc, bărbatul nu avea să-i dea importanţă.

Acesta spuse:

— Va trebui să mă uit cu atenţie mâine.

— Nu e nimic special, doar un sat englezesc obişnuit. Nu merită să-ţi pierzi timpul. Case, o biserică, câteva magazine.

— Sigur trebuie să existe şi un han, spuse lordul Payne.

— E o pensiune, spuse Susanna. Queens Ruby. Dar mă tem că e complet ocupată în această perioadă a anului. Vizitatorii de vară vin să se bucure de mare.

„Şi să scape de bărbaţi ca voi."

— Nu o să fie necesar un han.

Lordul Rycliff se plimba lent printre ruine. Se rezemă de un zid din apropiere, ca şi cum voia să-l testeze.

— O să stăm aici.

Afirmaţia lui fu primită ai un scepticism universal. Până şi pietrele păreau să-l privească cu neîncredere, respingând cuvintele ca fiind false.

— Aici, spuse caporalul.

— Da, răspunse lordul Rycliff. Aici. Trebuie să începem să ne instalăm, dacă vrem să terminăm tabăra înainte de lăsarea nopţii. Du-te şi ocupă-te de căruţe, Thorne.

Acesta încuviinţă şi plecă imediat, coborând pe unde urcaseră.

— Doar nu vrei să stai aici, zise lordul Payne. Ai văzut cum arată locul?

— Da, chiar acum mă uit la el. O să campăm aici. Asta fac miliţienii.

— Eu nu sunt miliţian, spuse Payne. Şi nu campez.

Susanna bănuia asta. Nu dacă era să se ia după ghetele lui de calitate.

— Ei bine, acum o faci, spuse Rycliff. Şi acum eşti şi miliţian.

— O, nu! Gândeşte-te mai bine, Bram. Nu o să mă tragi în mica ta brigadă de soldaţi.

— Nu-ţi dau de ales. Trebuie să înveţi ce înseamnă disciplina, iar asta e ocazia perfectă. Se uită în jur. Cum îţi place aşa mult să începi incendii, vezi dacă poţi să aprinzi

un foc.

Susanna îşi puse mâna pe mâneca lui Rycliff, sperând să-i atragă atenţia.

Reuşi. Avea parte de toată atenţia sa. Privirea lui concentrată se plimbă peste faţa ei, analizându-i fiecare trăsătură şi defect.

— Îmi cer scuze pentru întrerupere, zise ea, dându-i drumul la mânecă. Dar sunt sigură că nu e necesar să campaţi. Chiar dacă tata nu a făcut încă o invitaţie explicită, sunt convinsă că are de gând să vă ofere cazare la Summerfield.

— Atunci mulţumeşte-i tatălui tău, dar o să refuz, cu respect.

— De ce?

— Scopul meu e să apăr coasta. E greu să fac asta de la doi kilometri depărtare.

— Dar, milord, înţelegi că toată treaba cu miliţia e doar de faţadă? Tata nu e preocupat cu adevărat de o invazie.

— Poate ar trebui să fie.

Bărbatul se uită la vărul lui, care rupea ramuri uscate dintr-un zid acoperit de iederă. Rycliff îşi înclină capul şi o trase într-o parte.

— Domnişoară Finch, nu se cuvine ca ofiţerii să stea în aceeaşi casă cu o femeie necăsătorită. Fii atentă la reputaţia ta, dacă tatăl tău nu o face.

— Să am grijă de reputaţia mea? Tânăra nu se abţinu din râs, după care şopti: Asta vine chiar de la bărbatul care m-a aruncat la pământ şi m-a sărutat?

— Exact.

Privirea lui se întunecă.

Subînţelesul cuvântului lui o acoperi cu un val de conştientizare fierbinte, senzuală. Doar nu insinua…

Nu, nu insinua nimic. Privirea lui de jad îi transmitea un mesaj direct, pe care Bramwell îl sublinie cu o uşoară încordare a braţelor lui puternice: „Sunt exact atât de periculos pe cât bănuieşti. Poate chiar mai mult”.

— Ia-ţi invitaţia şi întoarce-te acasă cu ea. Când

soldaţii şi femeile locuiesc sub acelaşi acoperiş, se întâmplă diverse lucruri. Şi dacă o să se întâmple să te trezeşti din nou sub mine, nu o să mai scapi aşa uşor.

Privirea lui înfometată îi analiză corpul.

Tânăra icni.

— Eşti o bestie.

— Sunt doar un bărbat, domnişoară Finch. Un simplu bărbat.

Capitolul 4

Bram îşi spuse că doar se asigura de bunăstarea domnişoarei Finch în timp ce o privea coborând pe panta stâncoasă. Era însă o minciună. Adevărul era că era complet captivat de silueta ei din spate, de modul în care curbele ei creau un uşor salt apetisant cu fiecare pas.

Avea să viseze acei sâni la noapte. La cum îi simţise prinşi sub el, atât de catifelaţi şi de calzi.

La naiba! Ziua asta nu mersese cum plănuise. La ora asta, trebuia să fie deja în drum spre cazarma din Brighton, pregătindu-se să plece spre Portugalia şi să se întoarcă din nou în război. În schimb, devenise, dintr-odată conte. Era blocat în acest castel ruinat şi jurase să se ocupe de echivalentul militar al unei creşe. Şi situaţia era înrăutăţită de faptul că era copleşit de dorinţă pentru o femeie pe care nu putea s-o aibă. Nu putea nici măcar s-o atingă, dacă voia să revină la comandă.

De parcă simţise încurcătura lui Bram, Colin începu să râdă.

— Ce e aşa amuzant?

— Doar faptul că ai fost luat de fraier mai mult decât realizezi. Nu i-ai auzit mai devreme? Aici e Spindle Cove, Bram. *Spindle. Cove.*

— Tot repeţi asta de parcă ar trebui să ştiu numele. Nu îl ştiu.

— Ar trebui să mai mergi prin cluburi. Permite-mi să

te luminez. Spindle Cove, sau Spinster Cove[4], cum îi mai spunem, e un sat de vacanţă aflat la malul mării. Familiile bune îşi trimit fiicele fragile aici, ca să fie ajutate de aerul vindecător al mării. Sau când nu ştiu ce altceva să facă cu ele. Prietenul meu, Carstairs, şi-a trimis sora aici vara trecută, când aceasta se îndrăgostise prea mult de un grăjdar.

— Şi…?

— Deci micul tău plan cu miliţia e sortit eşecului înainte să înceapă măcar. Familiile îşi trimit fiicele şi servitoarele aici pentru că e un loc sigur. E sigur pentru că nu sunt bărbaţi. De asta i se spune Spinster Cove.

— Trebuie să fie şi bărbaţi. Nu există aşa ceva, un sat fără bărbaţi.

— Poate sunt câţiva servitori şi negustori. Un bărbat sau doi cu câte o rămurică scorojită şi câte două coacăze atârnându-i între picioare. Dar nu sunt bărbaţi adevăraţi. Carstairs ne-a spus tot. Nu i-a venit să creadă ce a descoperit când a venit să-şi ia sora. Femeile de aici sunt devoratoare de bărbaţi.

Bram abia dacă era atent în el. Se concentra să vadă ultimele imagini cu domnişoara Finch, în timp ce silueta ei dispărea în depărtare. Era ca un apus, părul ei de bronz strălucind în timp ce tânăra se pierdea sub orizontul stâncilor. Focoasă. Genială. Când Susanna dispăru, lui Bram i se făcu imediat frig.

Abia atunci se întoarse spre vărul lui care tot pălăvrăgea.

— Ce spuneai?

— Trebuie să plecăm de aici, Bram. Înainte să ne scoată ouăle şi să le folosească drept perne pentru ace.

Bram se îndreptă spre cel mai apropiat zid şi se rezemă de el, dându-i o pauză genunchiului problematic. La naiba, suişul fusese abrupt.

— Ia să văd dacă înţeleg, spuse el, în timp ce-şi masa discret coapsa îndureratã, prefăcându-se că se scutura de praf. Sugerezi să plecăm din sat pentru că e plin de fete

4 Golful fetelor bătrâne

bătrâne? De când te plângi tu de exces de femei?

— Astea nu sunt fete necăsătorite normale. Astea sunt dificile şi excesiv de educate.

— O, într-adevăr, sună înfricoşător. Sunt capabil să înfrunt atacul unei cavalerii franceze, dar o fată necăsătorită educată e cu totul altceva.

— Râzi tu acum, dar aşteaptă doar. O să vezi, femeile astea sunt un soi aparte.

— Nu femeile mă preocupă pe mine.

Cu excepţia unei singure femei, care nu locuia în sat. Locuia în Summerfield, era fiica lui Sir Lewis Finch şi era dincolo de posibilităţile lui. Nu conta că Bram bănuia că domnişoara Finch[5] devenea domnişoara Vulpiţă în pat.

Colin putea să facă toate remarcile denigratoare posibile despre intelectuale. Bram ştia că femeile deştepte erau mereu cele mai bune amante. Aprecia cu atât mai mult o femeie care ştia câte ceva despre lume, dincolo de modă şi teatru. Pentru el, să o asculte pe domnişoara Finch vorbind despre starea slăbită a armatei lui Napoleon fusese ca şi cum ascultase o curtezană citind tare din jurnal. Îl excitase extrem de mult. Iar apoi, făcuse greşeala idioată, dar inevitabilă, de a şi-o imagina goală. Tot părul acela luminos şi pielea ca laptele, pe nişte cearceafuri albe…

Ca să întrerupă lanţul erotic de gânduri, îşi strânse cu putere muşchiul încordat din coapsă. Durerea îl străpunse prin ceaţa de dorinţă.

Îşi scoase sticla de metal din buzunarul de la piept şi luă o gură de whisky.

— Nu femeile mă preocupă, repetă el. Sunt aici ca să-i antrenez pe bărbaţii din zonă. Şi sunt bărbaţi, pe undeva. Pescari, fermieri, negustori, servitori. Dacă ce spui e adevărat şi sunt întrecuţi numeric de femei… Ei bine, atunci vor fi nerăbdători să aibă ocazia de a-şi încorda muşchii, de a-şi demonstra valoarea.

Ca şi el.

Bram se îndreptă spre poartă şi fu uşurat când văzu căruţele care se apropiau. Nu putea să rămână pierdut

5 Cinteză

printre gânduri pline de dorinţă, când avea muncă de făcut. Trebuia să ridice corturi, să dea apă şi mâncare la cai, să facă focul.

După ultima gură, puse capacul sticlei şi o băgă în buzunar.

— Hai să ne uităm mai bine la locul ăsta, înainte să se lase întunericul.

Începură din centru spre exterior. Bineînţeles, actualul centru nu era cel real, din moment ce jumătate din castel căzuse în mare.

Întorcându-se spre nord, Bram recunoscu arcada pe care intraseră, ca fiind poarta originală. Ziduri se întindeau din structură în toate părţile. Chiar şi în zonele unde pereţii se năruiseră, puteai trasa cu uşurinţă locul unde fuseseră. În zona curţii, coline joase, acoperite de muşchi, marcau pereţii interiori şi coridoarele. Spre sud, care era partea dinspre apă, patru turnuri rotunde, în formă de trifoi cu patru foi, îmbrăţişau stânca, conectate de bucăţi de piatră, fără ferestre.

— Aici locuiau probabil, zise el, în timp ce trecu prin poarta arcuită şi ajunse în centru, între cele patru turnuri.

Colin păşi într-unul din turnurile întunecate şi goale.

— Scările sunt intacte, fiind din piatră. Dar bineînţeles că podelele din lemn au dispărut de mult. Îşi înclină capul, uitându-se spre colţurile întunecate de deasupra. Ce colecţie impresionantă de pânze de păianjen. Alea care ciripesc sunt rândunici?

— Alea? ascultă Bram. Sunt lilieci.

— Da. Lilieci. Deci mizeria asta de câţiva centimetri în care stau e… Genial.

Se întoarse în curte, ştergându-şi ghetele pe muşchi.

— Ce loc minunat ai, vere.

Chiar era minunat. În timp ce culoarea cerului trecea de la albastru la mov, o urmă de stele apăru deasupra ruinelor castelului. Bram ştia că luase decizia corectă, refuzând să stea la Summerfield. Lăsând la o parte toate îngrijorările care ţineau de datorie şi reţinere, niciodată nu se simţise confortabil în conacele sufocante englezeşti.

Pragul uşilor era mereu prea jos pentru el, iar paturile prea mici. Unele case pur şi simplu nu erau pentru el.

Locul lui era în câmp deschis. Nu avea nevoie de un loc precum Summerfield. Însă stomacul lui gol începuse să-i dea semne că ar fi trebuit să accepte cel puţin o masă acasă la Sir Lewis.

Un behăit încet îi atrase atenţia în jos. La picioarele lui era un miel, care îi împungea gheata cu botul.

— Ia uite, spuse Colin fericit. Cina.

— De unde a venit?

Thorne se apropie.

— Ne-a urmărit până aici. Birjarii spun că a tot dat târcoale căruţelor de când cu explozia.

Bram examină animalul. Probabil fusese separat de mama lui. În perioada asta a verii, era trecut de vârsta înţărcării. De asemenea, trecuse de perioada în care era adorabil. Mielul îl privi şi mai behăi o dată.

— Presupun că nu avem sos de mentă? întrebă Colin.

— Nu putem să-l mâncăm. Animalul e al unui fermier din zonă, care o să-i ducă dorul.

— Fermierul nici măcar nu o să afle. O să distrugem dovezile.

Un zâmbet diavolesc apăru pe faţa vărului lui, care se întinse să mângâie mielul.

Bram dădu din cap.

— Nu o să facem asta. Renunţă la fanteziile cu mâncatul mielului. Casa lui nu are cum să fie prea departe. O s-o găsim mâine.

— Ei bine, trebuie să mâncăm ceva în seara asta şi nu văd nici o altă opţiune.

Thorne se îndreptă spre foc, cu nişte iepuri deja tăiaţi.

— Asta e opţiunea ta.

— De unde i-ai luat? întrebă Colin.

— De pe câmp.

Thorne se aplecă, scoase un cuţit din gheată şi începu să jupoaie animalele cu eficienţă. Mirosul bogat de sânge se amestecă cu cel de fum şi cenuşă.

Colin se uită la ofiţer.

— Thorne, nu mi-e frică să recunosc că mă sperii.

— O să înveţi să-l apreciezi, spuse Bram. Thorne mereu găseşte o masă. În Peninsulă, aveam cele mai bogate mese.

— Cel puţin asta o să satisfacă un tip de foame, spuse Colin. Acum, în legătură cu cealaltă. Am o nevoie insaţiabilă de companie feminină, de care trebuie să mă ocup. Nu dorm singur. Îşi mută privirea de la Bram, la Thorne. Ce e? Tocmai v-aţi întors după ani petrecuţi în Peninsulă. Credeam că o să salivaţi!

Thorne pufni.

— Sunt femei şi în Portugalia şi Spania şi deja am găsit una aici, spuse el, în timp ce puse într-o parte o carcasă jupuită şi o luă pe cealaltă.

— Ce? Pe cine? Când? exclamă Colin.

— Văduva care ne-a vândut ouă la ultima barieră. O să mă primească.

Colin se uită la Bram, ca şi cum spunea „Şi eu ar trebui să cred asta?”

Bram ridică din umeri. Thorne era plin de resurse. Oriunde campau, găsea mâncare şi o femeie. Nu părea ataşat însă de niciuna din ele. Sau poate femeile pur şi simplu nu se ataşau de Thorne.

Ataşamentul era problema lui Bram. Era un ofiţer, un bărbat cu avere, şi prefera să converseze cu o femeie, înainte să i-o tragă de să uite de ea. Laolaltă, aceste calităţi păreau să încurajeze ataşamentul unei femei, iar complicaţiile romantice erau singurul lucru pe care nu şi-l putea permite.

Colin se îndreptă, evident captivat.

— Stai un pic. Nu am nici o problemă să fiu întrecut când vine vorba de vânat, dar nu o să fiu întrecut când vine vorba de sexul frumos. Nu ai de unde să ştii asta, Thorne, dar reputaţia mea e legendară. Legendară. Dă-mi la dispoziţie doar o zi în sat. Nu-mi pasă dacă sunt nişte fete necăsătorite urâte, o să ajung sub fustele lor cu mult înaintea ta şi mult mai des.

— Ţineţi-vă sculele în nădragi, amândoi. Bram îi dădu

un ghiont mielului care dormea lângă genunchiul lui. Singurul mod prin care ne vom îndeplini sarcina şi o să plecăm de aici e dacă bărbaţii din zonă vor coopera. Iar aceştia nu vor dori să coopereze dacă le seducem surorile şi fiicele.

— Ce spui mai exact, Bram?

— Spun că nu o să vă atingeţi de femei. Nu atâta timp cât o să campăm aici. Ăsta e un ordin, zise el, aruncându-i o privire lui Thorne.

Caporalul nu spuse nimic, doar puse cei doi iepuri jupuiţi pe o ramură ascuţită.

— De când primesc eu ordine de la tine? întrebă Colin.

Bram îl analiză.

— De când a murit tata şi eu m-am întors din Peninsulă şi te-am găsit înfundat în datorii, de atunci. Nu-mi place să fac asta, dar în următoarele luni, eu o să am grijă de averea ta. Aşa că atât timp cât eu îţi plătesc facturile, o să faci ce-ţi spun. Cu excepţia cazului în care te căsătoreşti, atunci ne-ai scuti pe amândoi de complicaţii pentru cea mai mare parte a anului.

— O, da. Căsătoria mereu a fost un mod bun de a scăpa de complicaţii.

Colin se ridică în picioare şi se îndepărtă, îndreptându-se spre umbre.

— Unde ai impresia că te duci? strigă Bram.

Colin putea să stea bosumflat ca un adolescent, dar trebuia să aibă grijă. Nu verificaseră cât de solid era tot castelul, iar în apropiere erau nişte stânci abrupte…

— Mă duc să fac pipi, stimate văr. Sau voiai să-mi ţin scula în nădragi şi pentru asta?

Bram nu era nici el încântat de acest aranjament, precum Colin. I se părea ridicol ca un bărbat de 26 de ani, viconte de când era mic, să aibă nevoie de un tutore. Dar termenii moştenirii lui, menite să încurajeze producerea rapidă a unui moştenitor legitim, stipulau clar că averea familiei Payne rămânea în cont, până când Colin fie se căsătorea, fie împlinea 27 de ani.

Atâta timp cât Colin ora responsabilitatea lui, Bram nu

ştia un mod mai bun de a gestiona situaţia decât făcându-şi vărul soldat. Luase sub aripa lui bărbaţi mult mai puţin promiţători şi le inoculase un simţ al disciplinei şi al datoriei. Dezertori, datornici, criminali înrăiţi, bărbatul care stătea în cealaltă parte a focului. Dacă Samuel Thorne reuşise, atunci exista speranţă pentru orice bărbat.

— Mâine o să începem să recrutăm voluntari, îi spuse el caporalului.

Thorne încuviinţă, rotind iepurii pe care-i prăjea.

— Satul pare locul potrivit.

O altă încuviinţare abia imperceptibilă.

— Câini ciobăneşti, zise Thorne. Poate o să găsesc câţiva. Ne vor fi de folos, deşi câinii de vânătoare sunt mai utili pentru prinderea animalelor.

— Fără câini, spuse Bram. Nu era genul care să vrea animale de companie. O să fim aici doar o lună.

Un foşnet din umbră îi făcu pe amândoi să-şi întoarcă capul. Poate era un liliac. Sau un şarpe. Deşi cel mai probabil era un şobolan.

— Aici avem nevoie de o pisică, spuse Thorne.

Bram se încruntă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu o să iau o pisică.

Thorne se uită la animalul blănos de lângă genunchiul lui şi ridică o sprânceană.

— Pari să fii căpătat un miel, milord.

— Mielul o să plece acasă mâine.

— Şi dacă n-o s-o facă?

— O să devină cină.

Capitolul 5

Într-un sat de femei, secretele aveau o viaţă mai scurtă decât musculiţele de oţet. Dimineaţa următoare, în clipa în care deschise uşa magazinului Bright’s All Things, Susanna fu inundată de întrebări. Ar fi trebuit să ştie că va fi asediată. Tinerele se strânseră în jurul ei ca găinile la

porumb, ciugulind bucăţi de informaţie.

— E adevărat ce am auzit? E adevărat ce se spune?

Sally, a doua fiică dintre copiii Bright, în vârstă de 19 ani, se aplecă nerăbdătoare peste tejghea.

— Depinde.

Susanna îşi ridică mâinile ca să desfacă fundele bonetei. În timp ce desfăcea nodurile, anticiparea din magazin se intensifică, devenind palpabilă.

— De ce anume?

— De cine vorbiţi şi mai exact, ce spun.

Tânăra vorbi calmă. Cineva trebuia s-o facă.

— Se spune că am fost invadate! spuse Violet Winterbottom. De bărbaţi.

— De ce altceva am putea să fim invadate? De lupi?

Susanna se uită prin magazin, adunându-şi gândurile şi bucurându-se de splendoarea familiară. Privelişte a o fermeca mereu. Prima oară când intrase în acest magazin, avusese impresia că descoperise peştera cu comori a lui Ali Baba.

Partea din faţă a magazinului era formată din geamuri cu zăbrele în formă de romb cu vedere spre sud, ceea ce oferea o abundenţă de lumină aurie. Fiecare dintre ceilalţi trei pereţi era acoperit, de la podea până în tavan, cu rafturi, care la rândul lor erau pline cu tot felul de lucruri. Role de mătase şi dantelă, tocuri şi călimări, nasturi şi podoabe, cărbune şi pigmenţi, dulciuri glazurate şi lămâi murate, pudră pentru dinţi, pudră de şters praful şi multe altele. Toate străluceau în soarele după-amiezii.

— Femeia care spală vase la han a auzit totul de la fratele ei. Nişte ofiţeri au campat lângă stânci.

Obrajii lui Sally erau rozalii de la entuziasm.

— E adevărat că e un lord printre ei? întrebă Violet.

Susanna îşi scoase boneta şi o puse într-o parte.

— Da, câţiva ofiţeri au campat temporar pe ruinele castelului. Şi nu. Nu este un lord printre ei. Făcu o pauză. Sunt doi.

Strigătul de entuziasm provocat de afirmaţia ei îi zgârie urechile. Se uită la Sally.

— Poţi să-mi mai arăţi din nou dantelurile? Cele la care m-am uitat joia trecută? Nu m-am putut hotărî între…

— Lasă dantela, spuse Sally. Zi-ne mai multe despre aceşti bărbaţi. Nu mai fi crudă, ştii că murim de nerăbdare.

— Domnişoară Finch! O femeie pe care nu se aştepta s-o vadă îşi făcu loc în faţă. Domnişoară Finch, ce am auzit despre nişte lorzi?

— Doamnă Highwood? Susanna clipi neîncrezătoare când o văzu pe văduva îmbrăcată în dantelă. Ce faceţi aici?

— Toate suntem aici, zise Minerva, care stătea în spatele mamei ei, la braţ cu Charlotte.

De la tejghea, Diana îi făcu timidă cu mâna.

Cumva, Susanna nu le văzuse la început.

— Dar v-am văzut trăsura plecând ieri.

— Mama a trimis-o ca să ne aducă toate lucrurile, spuse Charlotte, care sălta. O să stăm în Spindle Cove toată vara. Nu e minunat?

— Ba da, râse Susanna uşurată. Da, chiar este. Mă bucur aşa mult.

Până şi doamna Highwood zâmbi.

— Am ştiut că e decizia corectă. Prietenele mele au spus să intuiţia mea e fără egal. Şi ce să vezi, fix în dimineaţa asta doi lorzi au venit în zonă. Cât stăm aici, poate Diana o să se căsătorească.

Susanna nu era aşa sigură în privinţa asta.

— Acum spune-ne tot despre ei, insistă Sally.

— Adevărul e că nu sunt prea multe de spus. Trei domni au ajuns ieri după-amiază în zonă. Ei sunt locotenent-colonelul Bramwell, caporalul Thorne şi lordul Payne, vărul lui Bramwell. Pentru serviciul adus Coroanei, Bramwell a primit titlul de conte de Rycliff. Castelul e al lui. Se întoarse apoi spre Sally. Acum poţi să-mi arăţi dantela?

— Castelul e al lui? Cum e posibil? Un bărbat care pur şi simplu vine în sat şi, dintr-odată, castelul vechi de secole e al lui?

Doamna Lange pufni dezaprobator.

— Ăsta e un bărbat sută la sută. Mereu ia, niciodată nu cere.

— Se pare că a primit titlul de conte ca recunoaştere a curajului lui. A primit sarcina de a crea o miliţie locală şi de a-i evalua. Ziua demonstraţiei o să înlocuiască festivalul nostru obişnuit de solstiţiu.

— Ce? strigă Charlotte. Nu o să avem festival de solstiţiu? Dar îl aşteptam cu nerăbdare!

— Ştiu, draga mea. Toate abia îl aşteptam, dar nu-ţi face griji, o să găsim alte moduri prin care să ne distrăm vara asta.

— Sunt sigură de asta. Sally îi aruncă o privire atotcunoscătoare. Doi lorzi şi un militar. Nu e de mirare că-n dimineaţa asta cauţi dantelă, domnişoară Finch. Cu noii bărbaţi care se află în zonă, toate o să vreţi să arătaţi cât mai bine.

Mai multe femei se apropiată într-un cerc în jurul ei, investigând marfa cu un interes proaspăt.

Domnişoara Kate Taylor nu li se alătură, ci traversă camera, ducându-se lângă Susanna. Fiind profesoara de muzică din Spindle Cove, Kate era una din rezidentele pensiunii care stăteau acolo pe tot parcursul anului. Mai era şi minunat de înţeleaptă şi una dintre cele mai apropiate prietene ale Susannei.

— Pari afectată, spuse Kate încet.

— Nu-mi fac griji, minţi ea. Am muncit prea mult ca să construim comunitatea asta, iar cauza noastră e prea importantă. Nu o să lăsăm câţiva bărbaţi să ne destrame.

Kate se uită prin cameră.

— Asta pare să se întâmple deja.

Grupul de tinere se împărţi în două: cele care absorbeau sfaturile de înfrumuseţare ale lui Sally Bright erau strânse în stânga. În dreapta, stăteau restul, cu o atitudine defensivă, uitându-se îngrijorate la mănuşi şi pantofi.

Susanna se temuse exact de această reacţie. Câteva tinere din Spindle Cove aveau să devină victimele febrei roşii, alergând nerăbdătoare după soldaţi. Majoritatea stângace şi reţinută avea să se retragă în carcasele protectoare, ca nişte crabi.

— Diana trebuie să-şi cumpere o fundă nouă, decise doamna Highwood. Să fie roz-corai. Mereu arată cel mai bine în roz-corai. Şi un verde profund pentru Charlotte.

— Şi pentru domnişoara Minerva? întrebă Sally.

Doamna Highwood dădu din mână indiferentă.

— Fără funde pentru Minerva. Le înnoadă, le scoate şi poartă ochelarii ăştia.

Susanna se întinse să o observe pe fata cu ochelari despre care se vorbea, nerăbdătoare să vadă cum se simţea. Din fericire, Minerva se dusese în colţul din spate al magazinului, unde părea să examineze nişte călimări. Sora mijlocie a familiei Highwood nu era o frumuseţe convenţională, însă o inteligenţă ascuţită se afla în spatele acelor ochelari şi nu avea nevoie de o panglică ca s-o decoreze.

— Cum arată bărbaţii? Tânăra Charlotte se întoarse spre Susanna. Sunt teribil de chipeşi?

— Ce are asta de-a face cu discuţia noastră?

Doamna Highwood aprobă din cap cu înţelepciune.

— Charlotte, domnişoara Finch are dreptate. Nu contează dacă aceşti lorzi sunt chipeşi, atâta timp cât au o avere impresionantă. Frumuseţea trece, însă aurul nu.

— Doamnă Highwood, nu e cazul ca tinerele să-şi bată capul cu înfăţişarea domnilor, averile lor sau culorile preferate pentru funde. Nu cred că vor veni să socializeze.

— Ce? Dar trebuie s-o facă. Nu pot să stea acolo, în castelul umed.

— În ceea ce mă priveşte, nu e destul de departe, mormăi Susanna. Dar nimeni nu-i auzi remarca neobişnuit de tăioasă, deoarece în acel moment, Finn şi Rufus Bright intrară pe uşa magazinului.

— Vin! strigă Finn. Tocmai i-am văzut pe…

Fratele lui geamăn termină.

— Drum. S-au dus să se ocupe de cai.

Cei doi dispărură la fel de repede pe cât apărură.

Susanna considera că educaţia era oriunde o căuta o persoană. Învăţa ceva nou în fiecare zi. Azi, învăţase cum era să fie în centrul unei busculade de animale sălbatice.

Toţi din magazin trecură în fugă pe lângă ea, lipindu-se de geamuri ca să îi vadă pe bărbaţii care se apropiau. Ea se lipi de uşă, ţinându-şi respiraţia până trecu înghesuiala.

— Vai, exclamă Sally. Sunt extrem de chipeşi.

— O! exclamă doamna Highwood, aparent prea copleşită pentru cuvinte cu mai multe silabe. O!

— Nu văd nimic, se plânse Charlotte, lovind din picioare. Minerva, cotul tău e în urechea mea.

Susanna se ridică pe vârfuri şi-şi întinse gâtul, ca să vadă mai bine. Nu trebui să se întindă prea mult. Erau momente când înălţimea ei stranie era un avantaj.

Bărbaţii ajunseseră acolo, toţi trei, şi descălecaseră de pe cai pe păşunea satului. Băieţii Bright luară nerăbdători hăţurile.

Lipite de ea din toate părţile, femeile oftau cât de chipeş şi de elegant era lordul Payne. Susanna nu se uită însă la bărbat, deoarece atenţia îi fu atrasă imediat de groaznicul lord Rycliff, care arăta mai întunecat şi mai medieval ca niciodată, neras şi cu părul neruşinat de lung prins în coadă la ceafă. Nu putea să-şi ia ochii de la el. Şi nu putea să îl privească fără să îl simtă. Căldura lui solidă lipită de pieptul ei. Strânsoarea lui puternică pe cotul ei. Sărutul lui fierbinte pe buzele ei.

— Dumnezeule, îi şopti Kate la ureche. Sunt destul de… masculini, nu-i aşa?

Da, se gândi Susanna. Dumnezeu s-o ajute, Bramwell chiar era.

— Iar cel întunecat e înfricoşător de mare.

— Ar trebui să-l simţi de aproape.

Kate făcu ochii mari şi scăpă un râset şocat.

— Ce ai spus?

— Ăăă… adică, ar trebui să-l vezi de aproape.

— Ba nu, nu ai spus asta. Ai spus că ar trebui să-l simt de aproape. Ochii ei căprui scăpărară, cu o licărire cu subînţeles.

Susannei îi luară urechile foc de ruşine şi tânăra flutură o mână, într-un gest defensiv slab.

— Sunt o vindecătoare. Noi evaluăm cu mâinile.

— Cum spui tu.

Kate se întoarse din nou spre fereastră.

Violet oftă tare.

— Presupun că asta înseamnă că vom anula după-amiaza la salon.

— Bineînţeles că nu, contracară Susanna. Nu e cazul să ne schimbăm planurile. Cel mai probabil, bărbaţii nici nu o să-şi bată capul cu noi. Dar dacă noul lord Rycliff şi însoţitorii lui consideră că vor să ia ceaiul, trebuie să-i primim cât mai bine.

Declaraţia fu întâmpinată cu o avalanşă de entuziasm şi o furtună de panică. Obiecţii răsunară în jurul ei.

— Domnişoară Finch, nu vor înţelege. Vor râde de noi, exact ca bărbaţii din oraş.

— Gândeşte-te doar, să cânt pentru un conte? Nu am cu ce să mă îmbrac.

— O să mor de umilinţă, o să mor!

— Doamnelor şi domnişoarelor. Susanna ridică vocea. Nu e cazul să vă panicaţi. O să ne vedem de treabă, ca de obicei. Într-o lună, o să se termine toată treaba asta cu miliţia şi bărbaţii vor pleca. Vizita lor nu o să schimbe Spindle Cove cu nimic.

De dragul prietenelor ei, tânăra trebuia să menţină o faţadă curajoasă în faţa acestei invazii.

Dar în timp ce se uita pe geamul mic din uşă, ştia că vorbele ei erau false. Era prea târziu. Lucrurile se schimbau deja în Spindle Cove.

Ceva se schimbase în ea.

*

După ce descălecă, Bram îşi aranjă haina şi se uită în jur.

— E un sat plăcut, zise el. Chiar fermecător.

— Ştiam eu, spuse Colin, blestemând.

Zona verde era întinsă, presărată cu copaci care făceau umbră. În cealaltă parte a drumului se întindea un şir de clădiri. Presupuse că cea mai mare era hanul.

Drumuri înguste, accidentate, presărate cu case, porneau din centrul satului, urmărind conturul văii. Spre partea satului unde se afla golful, văzu o adunătură de case mai umile. Mai mult ca sigur că acolo locuiau pescarii iar în centru se afla o biserică, o catedrală înaltă, remarcabil de mare, având în vedere dimensiunea satului. Bănui că era o rămăşiţă a oraşului-port medieval de care vorbise Sir Lewis.

— Locul ăsta e curat, zise Colin precaut. Prea curat. Şi e prea linişte. Nu e normal. Îmi dă flori.

Bram trebuia să recunoască faptul că satul era ciudat de imaculat şi straniu de gol de oameni. Pietrişul de pe jos strălucea în stradă. Drumurile accidentate erau curăţate de gunoaie. Fiecare vitrină de magazin şi casă avea ghivece pline cu muşcate roşii.

Doi tineri se îndreptară spre ei.

— Putem şi vă ajutăm cu caii, Lord Rycliff?

Lord Rycliff? Deci ştiau deja cine e. Veştile circulau repede într-un sat mic.

Bram dădu frâiele calului său unuia din cei doi tineri nerăbdători.

— Cum vă cheamă?

— Rufus Bright, spuse cel din stânga. Iar el e Finn.

— Suntem gemeni, zise Finn.

— Nu zău!

Fraţii Bright. Li se potrivea numele, având în vedere părul acela incandescent, atât de blond, că era aproape alb.

— Vezi? îi spuse lui Colin. Ţi-am zis că trebuie să fie bărbaţi aici.

— Nu sunt bărbaţi, sunt băieţi, răspunse Colin.

— Nu au germinat din pământ. Dacă există copii, trebuie să existe şi bărbaţi, chiar bărbaţi capabili. Unde e tatăl tău? îl întrebă el pe unul din tineri.

O şuviţă de păr se legănă în semn de negare.

— Nu… nu e aici.

— Când o să se întoarcă?

Gemenii se uitară precauţi unul la celălalt.

Într-un final, Rufus spuse:

— Nu ştiu, milord. Errol, fratele nostru mai mare, tot

călătoreşte, vine şi pleacă, aducând bunuri pentru magazin. Noi deţinem All Things, de peste drum. Cât despre tata, nu mai e în preajmă de ceva timp.

— Ultima oară l-am văzut acum doi ani, spuse Finn. A venit destul cât s-o lase din nou însărcinată pe mama şi să ne bată. Ţine mai mult la băutura lui decât la copii.

Rufus îi dădu un cot fratelui său geamăn.

— Gata, ai spus destul despre treburile noastre personale. Ce o să mai dezvălui? Peticele din chiloţi?

— A întrebat de tata şi i-am spus adevărul.

Adevărul era trist. Nu doar pentru că aceşti băieţi aveau un nemernic absent pe post de tată, dar şi pentru că lui Bram i-ar fi fost util un domn Bright treaz în miliţia lui. Îi analiză pe băieţii din faţa lui. Aveau 14, poate 15 ani. Era o idee prea mici ca să fie utili.

— Puteţi să ne spuneţi în ce direcţie e fierarul? întrebă el.

— Calul dumitale şi-a pierdut o potcoavă, milord?

— Nu, dar am de lucru pentru el.

Trebuia să-i găsească pe cei mai puternici şi mai capabili bărbaţi din lume. Fierarul era probabil cel mai bun loc de unde să înceapă.

*

În timp ce dimineaţa trecu, Bram începu să înţeleagă de ce domnul Bright începuse să bea.

Sarcina lui trebuia să fie una simplă. Fiind locotenent colonel fusese responsabil pentru o mie de infanterişti. Aici, nu avea nevoie decât de 24 de bărbaţi, ca să formeze o forţă din voluntari. După ce petrecuse o oră dând raite prin sat, strânsese mai puţini posibili voluntari decât putea să numere pe o mână. Poate mai puţini decât putea să numere pe un deget.

Descoperirea absenţei domnului Bright fusese doar prima dezamăgire, urmată îndeaproape de vizita la fierar. Acesta, Aaron Dawes, era un individ voinic, solid, aşa cum sunt de obicei fierarii. Dacă era să se ia doar după

înfăţişare, Bram l-ar fi considerat un candidat excelent. Ce-i dădu de gândit însă fu că atunci când intră în fierărie, nu-l găsi pe bărbat potcovind un taur sau făcând o lamă de topor, ci creând cu meticulozitate închizătoarea unui medalion delicat.

Apoi fu preotul. Bram considerase că era politicos să se oprească la biserică şi să se prezinte. Spera că-şi va putea explica misiunea militară şi se va bucura de cooperarea preotului pentru recrutarea bărbaţilor din zonă. Preotul, domnul Keane, era tânăr şi destul de isteţ, dar nu vorbea decât despre Ladies' Auxiliary[6] şi noile perne pentru băncile bisericii.

— Să nu spui că nu te-am avertizat, spuse Colin, când plecară de la interviul descurajant cu Keane.

— Ce fel de preot poartă o vestă roz?

— Unul din Spindle Cove. E exact cum ţi-am spus, Bram. Ramuri veştejite. Coacăze uscate.

— Mai există şi alţi bărbaţi. Bărbaţi adevăraţi. Undeva.

Trebuiau să existe şi alţii. Pescarii erau toţi pe mare, bineînţeles, aşa că cele şase cocioabe de lângă golf erau goale momentan. Mai mult ca sigur că trebuiau să fie fermieri prin împrejurimi, dar cel mai probabil se duseseră în cel mai apropiat oraş comercial, având în vedere că era sâmbătă.

Pentru moment, Bram bănuia că nu exista decât un singur loc unde se adunau bărbaţii. Preferata recruţilor din armată şi a celor din marină.

— Hai să mergem la tavernă, spuse el. Trebuie să beau ceva.

— Eu vreau o friptură, zise Thorne.

— Iar eu am nevoie de o femeie. Nu au d-astea în satele de la mare? Femei de tavernă?

— Ăla trebuie să fie locul.

---

6 Organizaţie de femei, auxiliară de obicei unei organizaţii formate din bărbaţi

Traversă câmpul, îndreptându-se spre un local care părea vesel, cu un semn tradiţional de tavernă atârnat la intrare. Slavă Domnului. Era aproape la fel de plăcut ca o întoarcere acasă. Cel puţin provinciile engleze, cu podelele lor lipicioase şi cotloanele întunecate şi umede, erau adevărata provincie pentru bărbaţi.

Bram încetini pe măsură ce se apropiau de intrare. La o inspecţie mai atentă, nu semăna cu nici o taverna pe care o văzuse vreodată. La fereastră erau perdele din dantelă. Ritmurile delicate de pian îl întâmpinară. Iar pe semnul care atârna deasupra uşii scria…

— Spune-mi că nu scrie ce cred eu că scrie.

— Blushing Pansy[7], citi vărul lui cu voce tare, pe un ton oripilat. Ceainărie şi cofetărie.

Bram blestemă. Avea să fie urât.

De fapt nu. Când deschise uşa roşie a localului, bărbatul realiză că nu avea să fie urât deloc. Avea să fie drăguţ, dincolo de limitele toleranţei masculine.

Capitolul 6

— Îmi pare rău, vere. Colin îşi puse mâna pe umărul lui Bram când intrară în local. Ştiu că nu suporţi când am dreptate.

Bram analiză locul. Nu avea podele lipicioase. Nu avea cotloane întunecate şi umede. Nu existau bărbaţi.

Ce găsi erau câteva mese acoperite cu damasc alb. Pe fiecare se afla câte o vază cu flori sălbatice proaspete. Iar la fiecare masă erau câteva tinere. În total, erau aproape 20. Îmbrăcate în rochii, cu funde şi, în unele cazuri, cu ochelari. Toate uimite de apariţia bărbaţilor.

Muzica de pian muri subit. Apoi, ca la comandă, tinerele se întoarseră la unison spre centrul camerei, uitându-se la lidera lor, pentru indicaţii.

7 Panseluţa sfioasă

Domnişoara Susanna Finch.

Dumnezeule. Domnişoara Finch era regina albină a stupului de fete bătrâne? Părul ei de culoarea bronzului era o pată de frumuseţe sălbatică în drăgălăşenia plictisitoare a camerei iar pistruii ei împrăştiaţi nu se potriveau cu calmul altfel ordonat. În ciuda intenţiilor lui de a rămâne indiferent, Bram simţi cum sângele începea să-i fiarbă.

— Lord Rycliff. Lord Payne, Caporal Thorne. Ce surpriză! Tânăra se ridică de pe scaun şi făcu o reverenţă. Nu vreţi să staţi cu noi?

— Haide, măcar să mâncăm, mormăi Colin. Acolo unde sunt două sau mai multe femei, trebuie să fie şi mâncare. Sunt aproape sigur că aşa scrie în scripturi.

— Luaţi un loc.

Domnişoara Finch le făcu semn spre nişte scaune goale, aflate la masa de lângă perete.

— Tu eşti infanteristul. Colin îl împinse în faţă. Tu primul.

Bram se îndreptă spre un scaun gol, aplecându-se ca să se ferească de grinzile din tavan, simţindu-se ca un elefant într-un magazin cu porţelanuri. În jurul lui, tinere fragile ţineau în mâini ceşti extrem de casante. Îl priveau cu ochii mari. Bram bănuia că putea să distrugă întreaga scenă cu o singură mişcare bruscă.

— Mă duc să vă aduc ceva de băut, spuse ea.

O, nu. Nu avea să-l lase singur cu toată delicateţea asta. Trase un scaun şi îi făcu semn.

— Vărul meu o să facă asta. Ia loc, domnişoară Finch.

O licărire de surprindere apăru pe faţa ei când acceptă. Bram se aşeză pe scaunul vecin. Între observaţiile de dimineaţă şi avertismentele lui Colin, ştia că în acel sat se întâmpla ceva foarte ciudat. Orice era, domnişoara Finch avea să-i explice.

Însă odată ce tânăra se aşeză lângă el, puterea lui de concentrare dispăru. Dimensiunea mică a mesei îi forţă să stea aşa aproape, că umărul ei se freca de braţul lui. Din acel moment, fu foarte simplu să-şi imagineze surse mai dulci de fricţiune. Să-şi imagineze senzaţia corpului ei sub

al lui.

Muzica începu din nou şi o ceaşcă de ceai apăru pe masă.

Tânăra se apropie mai mult, învăluindu-l în parfumul ei de seră. Pe un ton şoptit, îl întrebă:

— Lapte sau zahăr?

La naiba! Susanna îi oferea ceai. Corpul lui reacţionă ca şi cum stătea goală în faţa lui, cu un borcan cu frişcă într-o mână şi unul cu zahăr în cealaltă, întrebându-l ce prefera să lingă de pe pielea ei goală.

„Ambele. Ambele, te rog.”

— Nimic.

Întărindu-se împotriva ispitei, Bram îşi scoase sticla de metal din buzunarul de la piept şi turnă whisky în ceaşcă.

— Ce se întâmplă aici?

— E întâlnirea noastră săptămânală de la salon. Aşa cum ţi-am spus ieri, aici, în Spindle Cove, avem un program. Lunea, plimbări. Marţea, băi în mare. Zilele de miercuri le petrecem în grădină, iar…

— Da, da, spuse el, scărpinându-şi barba, îmi amintesc programul. Joia, sper că adăposteşti miei orfani.

Tânăra continuă, neafectată:

— În afară de activităţile de grup, fiecare femeie are propriile ei interese de care se ocupă. Artă, muzică, ştiinţă, poezie. Sâmbăta, ne celebrăm realizările personale. Aceste întâlniri la salon le ajută pe tinere să-şi dezvolte încrederea înainte să revină în societate.

Bram nu-şi imagina de ce tânăra care cânta la pian nu ar avea încredere în societate. El, unul, nu avea veleităţi muzicale, dar asta nu însemna că nu recunoştea talentul când îl auzea. Această tânără convingea pianul să scoată sunete de care nu-l crezuse capabil şi mai era şi drăguţă. Privindu-i profilul, îi observă părul şaten des şi trăsăturile delicate. Nu era genul obişnuit al lui Bram, dar avea tipul de frumuseţe pe care niciun bărbat nu o putea nega.

Iar în timp ce tânăra cânta, Bram aproape reuşi să n-o mai dorească pe Susanna Finch. Numai un geniu muzical putea realiza asta.

— Ea e domnişoara Taylor, şopti ea. E profesoara noastră de muzică.

Colin veni, aşezând o tavă în centrul mesei şi împrăştiind atmosfera stângace.

— Poftim. Mâncare, spuse el.

Bram se uită la ce-i adusese vărul lui.

— Eşti sigur?

Farfuria era plină cu produse mici de patiserie şi prăjituri cât pentru o înghiţitură, fiecare cu glazură de altă nuanţă pastelată. Trandafiri mici şi perle de zahăr decorau preparatele delicate.

— Asta nu e mâncare. Bram ridică o prăjitură cu glazură de culoarea lavandei şi o privi. Ăsta e un ornament comestibil.

— E comestibil. Doar de asta îmi pasă.

Colin luă o gură de chec.

— Cele cu lavandă sunt specialitatea domnului Fosbury. Tânăra arătă spre prăjitura din mâna lui Bram şi alese una identică. Sunt umplute cu gem de coacăze. Sunt divine.

— Un domn Fosbury le-a făcut?

Bram ridică prăjitura cu lavandă.

— Da, sigur. E proprietarul acestui loc de o generaţie. În trecut a fost tavernă.

Deci locul ăsta fusese o tavernă. Probabil cu halbe de bere. Şi plăcintă cu rinichi. Fripturi atât de în sânge, că încă mai puteai auzi vaca mugind. Stomacul lui Bram scoase diverse sunete.

— De ce a transformat proprietarul unei taverne locul ăsta într-o cofetărie?

Se uită în jur, la localul atât de vesel mobilat şi rafinat. La geam, perdelele de dantelă fluturau vesele, râzând de el şi de prăjitura cu glazură de lavandă.

— Lucrurile se schimbă. Hanul a devenit cazare pentru femei, aşa că avea sens să schimbe strategia de afaceri.

— Înţeleg. Deci locul ăsta nu mai e o tavernă. E o ceainărie. În loc de mâncare consistentă, avem

asortimentul ăsta de absurdităţi pastel. Aţi redus un bărbat muncitor şi decent la ornarea cu trandafiri comestibili ca să-şi câştige traiul.

— Prostii. Nu l-am redus pe domnul Fosbury la nimic.

— Pe naiba n-aţi făcut-o! L-aţi redus la coacăze.

Bram aruncă prăjitura dezgustat, căutând ceva ca să-şi şteargă glazura de lavandă de pe degete. Într-un final, şterse urmele violet pe faţa de masă, bucurându-se de icnetul de uimire al domnişoarei Finch.

— Asta e o atitudine medievală, spuse ea, clar ofensată. Aici, la Spindle Cave, trăim în vremuri moderne. De ce nu ar face un bărbat gem de coacăze sau medalioane drăguţe, dacă astfel de lucruri îi plac? De ce nu ar învăţa o femeie geologie sau medicină, dacă de asta e interesată?

— Nu mă preocupă femeile. Bram se uită în jur. Deci unde se strâng toţi aceşti bărbaţi „moderni” seara, având în vedere că sunt privaţi de o tavernă?

Tânăra ridică din umeri.

— Presupun că puţinii rămaşi se duc acasă.

— Părăsesc satul? Nu e greu de crezut.

— Unii s-au înrolat în armată sau marină. Alţii s-au dus să-şi caute de muncă în oraşe mai mari. În Spindle Cove pur şi simplu nu sunt prea mulţi bărbaţi. Privirea ei de un albastru senin o întâlni pe a lui. Îmi dau seama că asta îţi îngreunează sarcina, dar ca să fiu sinceră, noi nu am resimţit asta ca fiind ceva care să ne lipsească.

Susanna luă o gură de ceai. Bărbatul fu surprins că tânăra reuşi să facă asta prin acel zâmbet.

Când îşi lăsă ceaşca jos, tânăra îşi arcui o sprânceană.

— Ştiu ce vrei, Lord Rycliff.

— Am mari dubii în privinţa asta.

Imaginaţia ei nu avea cum să fie aşa vie.

Susanna se întinse după altă prăjitură.

— Ai prefera să-ţi dăm o bucată mare, însângerată, de carne. Ceva în care să-ţi poţi înfige furculiţa. În care să-ţi înfigi cuţitul. Să cucereşti, ca o brută. Un bărbat îşi priveşte mâncarea ca fiind o cucerire. Dar pentru o femeie, e o răzvrătire. Toate sunt doamne aici, iar Spindle Cove e locul

în care putem să ne gustăm libertatea, în muşcături mici.

Tânăra îşi ridică prăjitura glazurată la buze şi luă o înghiţitură excitantă. Limba ei vioaie salvă o bucată rătăcită de gem. Gemu de plăcere, iar Bram aproape mormăi.

Bărbatul se forţă să-şi îndrepte atenţia în altă parte, căutând refugiu în interpretarea talentatei domnişoare Taylor. Aceasta îi fermecase pe cei prezenţi, astfel încât există o pauză între ultimele note muzicale şi primele aplauze entuziaste. Bram aplaudă şi el. Singurul suflet care nu se alăturase aplauzelor era Thorne. Însă putea fi Thorne considerat suflet? Caporalul stătea impasibil lângă uşă, cu braţele încrucişate la piept. Bram bănui că pentru Thorne, aplauzele semănau prea mult cu o manifestare emoţională, laolaltă cu dansatul, râsul şi orice expresie facială care exprima mai mult decât un clipit. Omul era de piatră. De fapt, nu, nu pur şi simplu de piatră. O piatră învăluită în fler şi glazurată cu gheaţă, pentru siguranţă.

Prin urmare, Bram ştiu că ceva cu adevărat şocant se întâmplase când îl văzu pe caporal tresărind. Nimeni din cameră nu ar fi observat asta. O simplă tensionare a umerilor şi o înghiţitură rapidă. Dar pentru Thorne, această reacţie era corespondentul unui ţipăt care-ţi făcea pielea de găină.

Bram se întoarse să vadă ce-l afectase pe prietenul lui. Domnişoara Taylor se ridicase de la pian, zâmbind şi făcând o reverenţă elegantă, revenind apoi pe scaunul ei. Acum putu vedea ce nu ar fi observat înainte, când îi văzu profilul. Cealaltă parte a feţei delicate, ca porţelanul, a domnişoarei Taylor, avea o pată roşie, din naştere.

Pata în formă de inimă, cu pigmenţi roşii, ascundea o parte mai mare a tâmplei ei drepte, şi dispărea în păr.

Mare păcat. O fată aşa drăguţă!

Ca şi cum îi citise gândurile, domnişoara Finch îl fixă cu privirea.

— Domnişoara Taylor e una din prietenele mele dragi. Nu cunosc o persoană mai bună sau mai frumoasă.

Vocea ei avea o muchie ascuţită, pe care o folosea cu precizie.

Tânăra spunea „Nu-mi răni prietena”.

A, deci asta explica totul. Atmosfera ciudată din sat, rezistenţa ei în faţa miliţiei. Domnişoara Finch îşi asumase rolul de protectoare a acestei adunături de femei ciudate. Iar în ochii ei, Bram, şi orice bărbat de altfel, era duşmanul.

Bram îi respecta atitudinea, ba chiar o admira. Mai mult ca sigur că Susanna considera că se pricepe la rezolvat probleme. Dar aritmetica ei avea nevoie de nişte modificări fundamentale. Bărbaţii nu puteau fi pur şi simplu scoşi din ecuaţie. Protejarea acestui loc era datoria unui bărbat. Mai exact, a lui Bram. Iar adunătura ei de ciudate complica lucrurile.

Apropo de ciudat, o tânără cu ochelari o înlocui pe domnişoara Taylor şi deveni centrul atenţiei. Fata aceasta nu se aşeză la pian şi nici nu avea vreun instrument muzical, ci o cutie cu nişte curiozităţi pe care le dădu tinerelor, ca să le circule între ele. Lipsa de interes a acestora era însă evidentă. Bram îşi înclină capul. Din perspectiva lui, aceste comori păreau să fie bucăţi de pământ. Asta explica amuzamentul general.

— Ce face fata aia? şopti Colin, în timp ce muşca din prăjitură. Pare să ţină un discurs despre pământ.

— Ea e Minerva Highwood. Din nou, acel ton tăios. E geolog.

Colin pufni, amuzat.

— Asta explică noroiul de pe tivul rochiei.

— E aici pe timpul verii, cu mama şi cele două surori, domnişoara Diana şi domnişoara Charlotte.

Domnişoara Finch arătă spre un grup de femei blonde, aflate la o masa vecină.

— Ce să vezi, spuse Colin. Ele chiar sunt interesante.

O altă tânără se ridică să cânte la pian. Colin se îndepărtă de masă şi se aşeză pe locul proaspăt lăsat liber, care se întâmpla să fie lângă Diana Highwood.

— Ce face? întrebă domnişoara Finch. Domnişoara Highwood e în convalescenţă. Vărul tău doar nu vrea să o cucerească…

Începu să se ridice de pe scaun.

Susanna se pregătea să protejeze din nou. Bram o opri.

— Lasă-l în pace. O să mă ocup eu de vărul meu. Acum vorbim noi doi.

Când tânăra se aşează din nou, Bram împinse piciorul scaunului, astfel încât Susanna să fie forţată să stea cu faţa spre el. Tânăra se uită la mâna lui, la locul unei atinsese încheietura mâinii înmănuşate. Ca să-i şocheze pe amândoi, bărbatul o menţinu acolo. Satinul se încinse sub degetele lui. Rândul de nasturi îl tenta.

La naiba, tot ce ţinea de ea îl tenta.

Cu mult efort, îi dădu drumul.

— Stai să fiu sigur că te înţeleg, domnişoară Finch. Ai adunat o colonie de femei necăsătorite, apoi ai pus pe fugă sau ai castrat toţi bărbaţii virili din Spindle Cove. Şi cu toate astea, nu simţi nici un fel de deprimare.

— Nici una. Ba chiar cred că situaţia noastră e ideală.

— Realizezi că asta sună foarte…

Tânăra îşi înclină capul, înţelegătoare.

— Ameninţător? Înţeleg de ce un bărbat ar percepe lucrurile

— Urma să zic safic.

Buzele acelea apetisante, pătate de coacăze, se despărţiră, surprinse.

Foarte bine. Bram începea să se întrebe de ce va fi nevoie ca să-i intre pe sub piele. Continuând în această direcţie, atrăsese prea multe imagini cu pielea ei. Catifelarea ei, căldura… acei pistrui apetisanţi, presăraţi ca nişte condimente.

— Te-am şocat, domnişoara Finch?

— Trebuie să recunosc că da. Nu cu insinuările tale privind dragostea romantică dintre femei, dar nu te-aş fi crezut niciodată atât de versat în poezia greacă antică. Asta e cu adevărat un şoc.

— Dacă vrei să ştii, am fost la Cambridge trei semestre.

— Serios? Tânăra îl privi cu un şoc batjocoritor. Trei semestre întregi? Asta chiar e impresionant.

Vocea ei era un murmur jos, seducător, care-i ridică părul de pe braţe lui Bram.

Cândva pe parcursul conversaţiei, tânăra se oprise din a se certa cu el şi începuse să flirteze. Bram bănuia ca tânăra nici măcar nu realizase asta, la fel cum nu fusese conştientă de pericol nici ieri, când rochia ei ruptă fusese la un pas de a-i expune sânul palid. Susanna nu avea experienţa necesară pentru a înţelege distincţia subtilă dintre antagonism şi a se înţelege foarte bine.

Aşa că Bram se opri şi îi susţinu privirea. O privi profund, direct în ochi, până când o făcu conştientă de asta. De acest tăciune fierbinte de atracţie dintre ei.

Aerul se încălzi datorită efortului ei de a nu mai respira, iar privirea ei se lăsă în jos, spre gura lui, pentru scurt timp. Fantoma trecătoare a unui sărut.

„O da”, îi spuse el, ridicându-şi subtil sprânceana. „Asta facem aici.”

Tânăra înghiţi în sec, dar nu se întoarse.

La naiba, s-ar fi potrivit atât de bine. Nu trebuia decât să se uite în ochii ei şi vedea totul. Acele irisuri cu nuanţă de stânjenel erau pline de isteţime, şi pasiune, şi profunzime. Profunzimi captivante, pe care voia să le exploreze. Un bărbat putea vorbi cu o astfel de femeie toată noaptea. Cu pauze, bineînţeles. Trebuiau să fie şi perioade lungi de scâncit şi gemut.

„E fiica lui Sir Lewis Finch”, îi strigă conştiinţa. Problema era că restului corpului nu-i păsa câtuşi de puţin de asta.

Susanna tuşi, rupând brusc vraja pe care o aruncase asupra lui.

— Domnişoară Lange, nu ne încânţi cu o poezie?

Bram se rezemă de spătarul scaunului. O tânără suplă, brunetă, urcă pe podium, cu o hârtie în mâini. Părea intimidată.

Până deschise însă gura.

— O, trădător malefic! O, profanator de jurăminte!

Acum clar atrăsese atenţia tuturor din cameră.

— Ascultă-mi furia, ca un tunet îndepărtat. Inima mea,

bestia trebuie sfâşiată în bucăţi. Golful meu a fost prădat de bruta afurisită, deşi nu pe deplin. Îşi ridică privirea din hârtie. O mică minune.

Domnişoara Finch se aplecă spre el şi şopti.

— Domnişoara Lange e separată de soţul ei.

— Nu zău!

Bărbatul îşi ridică mâinile, pregătit să aplaude politicos.

Dar poezia nu se opri acolo. O, nu, continuă timp de câteva minute bune.

Se părea că erau multe versuri de infamie epică care să fie consemnate. Şi cu cât femeia citea mai mult, cu atât vocea îi devenea mai ascuţită. Mâinile chiar începură să-i tremure.

— Toată încrederea mi-a trădat-o când s-a dus cu alta. I-am plătit acea faptă crudă. Cu ajutorul unei tăvi de ceai. Sângele lui a avut îndrăzneala de a păta draperiile din muselină. Tânăra închise ochii strâns. Îmi amintesc bine, acea pată ruginie. E promisiunea mea. Niciodată… niciodată… niciodată…

Toţi din cameră îşi ţinură respiraţia.

— Nu o să mai fac asta.

Tăcere.

— Bravo! Colin se ridică imediat în picioare, aplaudând sălbatic. Excelent. Încă una!

Bram văzu, cu coada ochiului, buzele apetisante ale domnişoarei Finch tresărind la colţuri. Se străduia din răsputeri să nu râdă. Iar Bram încercă să nu acopere acea gură cu a lui. Ca să guste dulceaţa râsetului ei şi înţepătura tăioasă a isteţimii ei. Ca să o revendice, aşa cum trebuia să fie revendicată. Într-un mod bestial, medieval.

Era clar ce trebuia să facă.

Se ridică de la masă, picioarele scaunului scârţâind pe podea. În timp ce toate femeile prezente se întoarseră spre el într-o oroare mută, Bram se ridică în picioare şi bombăni.

— O zi bună!

Apoi se îndreptă direct spre uşă.

Capitolul 7

Susanna îl urmă.

Înainte să-şi dea seama ce făcea, se ridică de pe scaun, ieşi pe uşă şi îl urmări pe bărbatul imposibil pe drum. Sigur, voia ca el să plece, dar nu-i putea da voie să plece aşa.

— Ai plecat destul de abrupt. Îşi ridică fusta şi se grăbi după el, în timp ce Bram îşi lua calul. Tinerele erau neliniştite, dar au făcut toate eforturile posibile ca să-ţi facă o primire plăcută. Ai fi putut măcar să îţi iei rămas-bun.

La fel cum ar fi putut să accepte o prăjitură cu lavandă sau să ia cina seara trecută la Summerfield. S-ar fi putut abţine din a o provoca până se înroşea şi se juca cu şuviţele de păr, în faţa tuturor protejatelor ei. S-ar fi putut sinchisi să-şi radă barba.

Care era problema acestui bărbat, de nu ştia să se comporte politicos în societate? Vărul lui era un viconte. Mai mult ca sigur că şi el fusese crescut ca un gentleman.

Îl prinse din urmă pe pajişte. Era doar puţin obosită.

— Spindle Cove e un sat de vacanţă, Lord Rycliff. Vizitatorii vin de departe ca să se bucure de vremea frumoasă şi însorită şi de atmosfera vindecătoare. Dacă inspiri adânc şi te uiţi în jur, poate o să descoperi că locul chiar îţi face bine. Pentru că, şi îmi cer scuze că spun asta, dar prezenţa unui lord mohorât şi deprimat nu se potriveşte cu imaginea noastră.

— Îmi imaginez asta. Nu aparţin acestui loc. Ştiam asta. Întrebarea este, domnişoară Finch, ce cauţi tu în acest sat?

Rycliff luă hăţurile calului său de la Rufus Bright şi arătă spre Blushing Pansy.

— Am încercat să-ţi explic. Aici, în Spindle Cove, avem o comunitate de femei şi ne sprijinim una pe alta prin intermediul prieteniei, al stimulării intelectuale şi al traiului

sănătos.

— Nu, nu. Înţeleg de ce toate astea ar atrage o tânără studioasă, stângace, care nu poate să se aştepte la ceva mai bun. Dar ce cauţi *tu* aici?

Şocată, tânăra îşi întoarse mâinile cu palmele în sus.

— Trăiesc fericită.

— Serios? zise el, aruncându-i o privire sceptică. Până şi calul lui păru să pufnească neîncrezător. O femeie ca tine.

Tânăra deveni defensivă. Ce fel ce femeie avea impresia că e?

— Domnişoară Finch, dacă te consideri mulţumită fără să ai un bărbat în viaţa ta, asta nu demonstrează decât un singur lucru. Cu o mişcare rapidă, bărbatul încălecă. Următoarele cuvinte le spuse cu superioritate, făcând-o să se simtă mică. Ai întâlnit numai bărbaţi nepotriviţi.

Îşi înghionti calul şi plecă, lăsând-o ofensată şi furioasă. Tânăra se întoarse pe călcâie, doar ca să dea nas în epolet cu caporalul Thorne.

Înghiţi în sec. Din cealaltă parte a camerei, Thorne era o prezenţă intimidantă. De aproape, era terifiant. Însă furia şi curiozitatea Susannei era prea mari. Împreună, acestea întreceau orice simţ al etichetei sau precauţiei.

— Care e problema bărbatului ăluia? îl întrebă ea pe caporal.

Privirea lui deveni dură.

— Bărbatul ăla. Arătă în josul drumului. Rycliff. Bramwell. Superiorul tău.

Maxilarul lui se încordă.

— Cred că îl cunoşti foarte bine. Probabil ai lucrat cu el mai mulţi ani, eşti cel mai apropiat confident al lui. Spune-mi te rog. Totul a început în copilărie? A fost neglijat de părinţi, tratat urât de o guvernantă? A fost închis într-un pod?

Expresia bărbatului deveni de piatră. Una presărată cu riduri neprietenoase şi o dungă nemiloasă în locul gurii.

— Sau războiul a fost de vină? Poate e bântuit de amintiri de pe câmpul de luptă. Unitatea lui a fost prinsă

într-o ambuscadă, şi murit mulţi oameni? A fost prins şi ţinut prizonier de către duşmani? Sper că are o scuză.

Tânăra aşteptă şi privi. Faţa caporalului nu dădea de gol nimic.

— Are o teamă paralizantă de ceai, spuse ea. Sau de spaţii închise. Păianjeni, asta e ultima variantă. Clipeşte o dată pentru da şi de două ori pentru nu.

Bărbatul nu clipi deloc.

— Foarte bine, spuse ea, exasperată. Va trebui să aflu singură de la el.

Peste 30 de minute de gâfâit şi efort, Susanna ajunse în vârful stâncilor, la castelul Rycliff. Evident, lordul Rycliff ajunsese acolo cu mult înaintea ei. Îi găsi calul cu şaua dată jos deja, păscând pe pajişte.

— Lord Rycliff? strigă ea, iar ecoul îi răsună în jur.

Nici un răspuns.

Încercă din nou, ridicându-şi şi mâinile la gură.

— Lord Rycliff, putem să vorbim puţin?

— Doar puţin, domnişoară Finch? Nu am eu norocul ăsta. Răspunsul vag se auzi din direcţia turnurilor.

Tânăra se îndreptă spre ele, încercând să-l localizeze.

— Unde eşti?

— În sala armelor.

Sala *armelor?*

Urmă sunetul răspunsului şi intră pe o uşă cu boltă. Odată aflată înăuntru, Susanna o luă la stânga şi intră în turnul din colţul de nord-est. Care acum era, aparent, sala armelor. Era un loc potrivit pentru depozitarea prafului de puşcă şi a armelor. Rece, întunecat, înconjurat de piatră. Zgomotul de pietriş uscat de sub picioare era dovada că acoperişul turnului era destul de intact cât să ţină ploaia la distanţă.

Se opri la intrare, aşteptând ca privirea să i se obişnuiască cu lumina slabă. Încet, desluşi ce era înăuntru, iar când o făcu, îi stătu inima în loc.

Sperase că bărbatul nu-şi va lua în serios sarcina cu miliţia şi avea să facă eforturi minime. Crezuse că nu va fi nevoie decât de puţin spectacol. Doar Rycliff nu voia cu

adevărat să strângă o adevărată forţă de luptă în Spindle Cove.

Însă la ce vedea, nu putea nega adevărul. Bărbatul era foarte serios în crearea unei miliţii. În cameră erau foarte multe arme.

Într-o parte a turnului era un rând de muschete. În cealaltă direcţie, erau ghiulele şi gloanţe. Pe cele câteva rafturi nou construite pe peretele cel mai îndepărtat erau butoaie cu praf de puşcă. Iar lângă ele, cu spatele la ea, era lordul Rycliff.

Se dezbrăcase şi acum purta numai o cămaşă lejeră, pantaloni şi ghete. Nu avea haină sau lavalieră. Materialul deschis la culoare strălucea în lumina slabă, întinzându-se de-a lungul conturului muşchilor săi de pe braţe şi spate. Susanna nu era doctor, dar ştia destul de multe despre anatomia umană. Destul de bine cât să recunoască ce specimen excelent era Bramwell. De exemplu, fără obstrucţionarea oferită de o haină, putea să aprecieze că

spatele lui era extrem de bine lucrat. Musculos şi tare şi…

Şi un obiect deloc potrivit al atenţiei ei. Ce i se întâmpla? Îşi ridică privirea, oferindu-şi o clipă să-şi revină înainte să-i atragă atenţia. Părul lui era o coadă lungă, brunetă, legată cu un şnur. Aceasta îi cădea fix între umeri, unde se ondula, ca o momeală de peşte, atrăgând-o.

— Lord Rycliff? îndrăzni ea.

Bărbatul nu se întoarse. Susanna inspiră adânc şi încercă din nou, de data asta mai tare.

— Lord…

— Ştiu că eşti aici, domnişoară Finch. Vocea lui era joasă şi controlată, în timp ce bărbatul rămase cu spatele la ea, aplecat peste ceva ce Susanna nu vedea. Ai puţină răbdare. Măsor praf de puşcă.

Tânăra păşi în cameră.

— Gata, şopti el seducător. Da, pe acolo.

Dumnezeule. Nuanţa ademenitoare din vocea lui era foarte convingătoare. O dezechilibră, răvăşind-o. Susanna făcu un pas în spate şi se lipi de zid. O margine rece o

atinse între umeri.

Fără să se întoarcă, bărbatul spuse:

— Ei bine, domnişoară Finch, ce vrei?

Ce întrebare periculoasă.

Tânăra realiză că încă stătea lipită de perete. Mândria o împinse să facă doi paşi în faţă. Pe măsură ce înainta, ceva o înghionti, ca şi cum o certa că venise acolo. Se opri şi se uită în jos.

— Ştii că e un miel aici?

— Nu-l băga în seamă. Aia e cina.

Susanna îi zâmbi animalului şi îl mângâie.

— Salut, Cină. Ce dulce eşti!

— Nu e numele, e... funcţia lui. Bărbatul blestemă nerăbdător şi se întoarse, ştergându-şi mâinile pe o cârpă. Palmele îi erau pătate cu pudră de culoarea cărbunelui, iar ochii, atât de dilataţi în întunericul rece, străluceau negri. Dacă ai ceva de spus, spune. Altfel, poţi să pleci.

Tânăra mormăi. Era atât de... atât de bărbat. Se ocupa atent de armele lui. Apoi ţipa la ea. Fiind fiica tatălui ei, Susanna înţelegea că un bărbat ambiţios putea să pară căsătorit cu munca lui, dar ce se întâmpla era ridicol.

Se îndreptă.

— Lord Rycliff, mă interesează să menţin armonia din sat şi mă tem că nu am început cu dreptul.

— Şi cu toate astea, eşti aici, zise bărbatul încrucişându-şi braţele la piept.

— Exact. Sunt aici pentru că nu o să accept să fiu tratată aşa şi nici nu o să te las să-mi terorizezi prietenele. În ciuda modului jenant în care ne-am cunoscut, am încercat să fiu prietenoasă. Tu, pe de altă parte, ai fost bestia perfectă. Modul în care mi-ai vorbit aseară. Felul în care te-ai purtat în ceainărie. Chiar şi acum, în clipa asta, îmi dau seama după tonul aspru şi postura impunătoare că vrei să pari intimidant. Dar uite. Arătă spre miel. Nici măcar lui Cină nu-i e frică, şi nici mie.

— Atunci sunteţi amândoi nişte fraieri. Aş putea să vă gătesc la cină pe amândoi.

Tânăra dădu din cap şi se apropie de el.

— Nu prea cred. Ştiu că nu te aşteptai să stai aici, dar oamenii vin mereu în Spindle Cove ca să se facă bine. Lord Rycliff, permite-mi să-ţi spun părerea mea, şi anume că suferi. Eşti ca un leu măreţ cu un ghimpe în labă. După ce e scos, o să devii din nou o companie plăcută.

Urmă o pauză lungă.

Bărbatul ridică o sprânceană.

— Vrei să-mi scoţi ghimpele?

Tânăra simţi cum faţa îi ia foc şi-şi muşcă buza.

— Nu m-aş exprima chiar aşa.

Cu un chicotit sec, bărbatul se dădu în spate, trecându-şi mâna prin păr.

— Trebuie să pleci. Nu putem să purtăm discuţia asta.

— Chiar e atât de dureros? întrebă ea, încet. Eşti bântuit de vreo tragedie? Tragediile războiului te-au făcut să-ţi urăşti semenii?

— Nu. Şterse măsurătoarea de praf de puşcă şi o aşează pe un raft. Nu. Şi nu. Singurul lucru care-mi provoacă dureri acum eşti tu.

— Eu? Tânăra rămase fără aer. Asta e ridicol. Nu sunt un ghimpe!

— A, nu. Eşti ceva mult, mult mai rău.

— Un ciulin? zise ea, încercând să-l ajute. Poate un scaiete? Trandafirii au ţepi, dar eu nu am genul de frumuseţe pentru o asemenea comparaţie.

Când bărbatul nu râse, Susanna spuse:

— Lord Rycliff, nu înţeleg cum îţi provoc probleme.

— Atunci

permite-mi să-ţi explic. Vorbea încet şi calm. În momentul ăsta ar trebui să fiu în drum spre Spania, ca să mă alătur regimentului meu. Dar eu m-am trezit cu un titlu de conte pe care nu l-am cerut, un castel pe care nu-l vreau şi un văr hotărât să mă înnebunească, să mă împingă spre faliment sau ambele. Dar tatăl tău îmi oferă o şansă ca să merg mai departe, să las totul în urmă. Singurul lucru pe care trebuie să-l fac e să aduc două duzini de localnici. Să-i echipez, să-i înarmez şi să-i antrenez într-o miliţie respectabilă. E o sarcină destul de simplă, pentru o lună.

Aproape jignitoare în simplitatea ei. Ridică un deget. Dar există o problemă, nu-i aşa? Nu există bărbaţi în zonă. Cel puţin nu există bărbaţi adevăraţi. Doar fete bătrâne şi prăjituri şi poezie.

— Există bărbaţi aici. Şi dacă ai nevoie să-i strângi, nu trebuie decât să ceri ajutor.

— Sunt sigur de asta. „Întreab-o pe domnişoara Finch!" Ştii de câte ori am auzit asta de dimineaţă?

Tânăra dădu din cap.

— De mai multe ori decât aş fi vrut. Începu s-o încercuiască cu paşi lenţi şi apăsaţi. Când i-am întrebat pe gemenii Bright dacă sunt croitorese în zonă, care să facă uniforme, au spus „întreab-o pe domnişoara Finch". Când l-am întrebat pe fierar unde pot să găsesc zidari care să lucreze aici, la castel, ei bine, domnişoara Finch ştie şi asta. Întreab-o. Unde găsesc registrul parohiei, pentru o listă cu familiile locale? Ei bine, preotul vostru elegant mi-a spus că domnişoara Finch a făcut un studiu cu registrele naşterilor locale şi va trebui s-o întreb pe ea. Întreab-o. Pe. Domnişoara. Finch. Nu pot să scap de tine. E ca şi cum ai pus tot satul să joace o rundă continuă de „Cine ştie câştigă."

Susanna se îndreptă când bărbatul ajunse în dreptul ei, o idee prea aproape. Intensitatea din ochii lui îi spunea tinerei că Bram voia să se apropie şi mai mult.

„Nu, nu ai voie să faci încă doi paşi ca să te apropii", transmise ea în tăcere.

Asta nu-l împiedică pe bărbat să-i facă.

— Încerc să fiu de ajutor, spuse ea. Nu e nimic în neregulă cu asta. Şi e normal ca localnicii să-mi arate un anumit respect, datorită tatălui meu. Este gentlemanul din zonă.

— Tatăl tău e gentlemanul din zonă? Ei bine, eu se întâmplă să fie lordul local.

— O, spuse ea, zâmbind uşurată. Acum înţeleg. Ţi-a fost rănită mândria. Asta e problema ta. Da, înţeleg cum asta poate să fie dezamăgitor, să primeşti titlul şi să ai atât de puţină influenţă asupra localnicilor. Dar în timp, sunt

sigură că sătenii…

Bărbatul dădu din cap.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu mândria mi-e rănită. Şi nu, nu sunt dezamăgit. Nici bântuit, nici acru, nici ameninţat. Nu mai tot proiecta emoţiile astea asupra mea. Nu sunt una din prietenele tale delicate. Nu e vorba de sentimentele mele fragile. Am lucruri de realizat şi tu mă încurci, spuse el, în timp ce o atinse cu un deget pe umăr.

— Lord Rycliff, spuse ea atentă, mă atingi!

— Da, şi nici măcar nu ţi-am cerut voie. Vezi tu, nu o s-o *întreb* nimic pe domnişoara Finch. O să-i spun să păstreze distanţa. Presiunea degetului lui se resimţi pe umărul ei. Tu eşti problema mea, domnişoară Finch. Nu, nu eşti un ghimpe sau un ciulin, sau vreo floare delicată. Eşti un afurisit de butoi cu praf de puşcă şi, de fiecare dată când sunt în apropierea ta, încep să apară scântei.

— Nu înţeleg ce spui.

— Ba da.

Trasă cu degetul marginea dantelată a mânecii ei, apoi o mângâie pe braţ.

Tânăra îşi suprimă un tremur de plăcere.

Bărbatul mormăi.

— Vezi? Eşti la un pas să explodezi cu pasiune. Poate ai impresia că eşti capabilă să o controlezi. Să o ascunzi de toată lumea, chiar şi de tine. Poate sufletele jalnice care trec drept bărbaţi în satul ăla sunt prea intimidate de ideile tale moderne ca să observe asta. Dar nu a trebuit decât să mă uit la tine şi am văzut tot. Esenţa de potenţial întunecat, exploziv, ţinut laolaltă numai de nişte panglici şi dantelă. Vocea lui deveni mai profundă, în timp ce privirea i se plimbă de-a lungul corpului ei. Sunt nebun pentru simplul fapt că te ating, dar nu pot să mă opresc.

Degetul lui trasă marginea mănuşii ei, care ajungea până la cot, plimbându-se de-a lungul zonei delicate în care satinul se întâlnea cu pielea. Senzaţia îi copleşi tot corpul, făcându-i pielea ca de găină. Susanna se gândi la pliurile din palmele lui, care încă mai aveau praf de puşcă. Atât de periculos. Atingerile lui o zguduiau, o rearanjau.

O făceau să se simtă murdară, doar puţin.

— Acum înţelegi? spuse el, în timp ce continuă să o mângâie. Ce e între noi e periculos. Dacă ştii ce e bine pentru tine, o să pleci imediat.

Să plece? Nici măcar nu mai putea să se mişte. Corpul ei era atât de preocupat să reacţioneze la al lui, că nu-i asculta comenzile. Susanna începu să respire mai repede. O presiune stranie îi apăru în sâni. Inima îi bătea cu putere şi un puls similar îi apăru între coapse.

— Ştiu ce faci. Îşi ridică capul. Doar încerci să schimbi subiectul. Am spus că eşti îndurerat şi ţi-am rănit mândria. De ce să-ţi asumi faptul că ai sentimente, când e mult mai masculin să fii grosolan, necioplit? Dacă ai impresia că o să mă dai la o parte, să ştii că nu o să funcţioneze.

— Nu? Îşi opri degetul sub bărbia ei. Asta a rezolvat situaţia înainte.

Bram îşi aplecă capul, iar buzele i se plimbară peste ale ei.

Scântei. Susanna ar fi putut să jure că le văzu mişunând luminoase şi portocalii. O căldură înţepătoare îi marcă pielea.

— Ce zici de asta? întrebă el un alt sărut. Sau poate asta.

Gura lui se mişcă peste a ei, tachinând-o cu nişte săruturi scurte, apăsătoare. Existau diverse înţelesuri în spatele acelor săruturi, atât de impunătoare şi de ferme. Erau ca nişte mici cuvinte în germană sau olandeză. Una din acele limbi pe care ar trebui să le ştie, dar nu se sinchisise niciodată să o facă. Iar acum era frustrată, nesigură de cum să răspundă. Erau acuzaţii? Avertismente? Rugăminţi disperate pentru ceva mai mult?

Orice fel de discuţie aveau, Susanna ştia un lucru.

Nu putea să-l lase să câştige.

Tânăra se îndreptă şi-i răspunse cu săruturi proprii, îl apucă de cămaşă cu ambele mâini, ca şi cum putea să-l zguduie pe acest bărbat imposibil, ca să-i vină mintea la cap. Sau poate doar ca să nu cadă, în timp ce senzaţii ameţitoare îi străbăteau corpul. Euforia îi apăru în abdomen

şi îi făcu inima să-i plutească în piept.

Când săruturile se opriră, Susanna îl privi, destul de mândră că nu se dizolvase pe loc. În ciuda răscoalei complete a simţurilor ei, încercă să pară neafectată. Ca şi cum genul ăsta de lucruri i se întâmplau mereu, în cadrul unei interacţiuni normale. Ca şi cum stătea des faţă-n faţă cu un bărbat enorm, viril, neras, într-o cameră plină de explozibili, simţind cum aceste scântei letale de atracţie zburau în jurul lor şi între ei. Iar sânii ei mereu se lipeau de peretele tare al unui piept musculos, sfârcurile devenind, din reflex, vârfuri pline de dorinţă. O excitare la care se aştepta şi era programată.

— Ei bine? întrebă el. Mi-am demonstrat ideea? O să pleci acum?

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar e nevoie de mult mai mult ca să mă sperii, zise ea, respirând greoi.

Bărbatul îşi încordă braţele, iar corpurile lor se loviră unul de altul. Apoi, în timp ce îşi lipi gura de a ei, şopti:

— Dumnezeule, cât speram c-o să spui asta!

Capitolul 8

Bram ştia că acel sărut putea fi sfârşitul lui. O săruta apăsat, nechibzuit, pe domnişoara Susanna Finch, ţinându-i corpul suplu lipit de al lui, în timp ce se desfăta în gustul de coacăze al buzelor ei. Ăsta putea fi sfârşitul lui. Sfârşitul tuturor planurilor lui, al carierei militare. Poate chiar sfârşitul lui.

Şi dacă chiar aşa era şi îşi jucase impulsiv tot viitorul pentru un sărut interzis…

Putea la fel de bine să încetinească şi să facă totul aşa cum trebuie.

Îşi lăsă buzele să zăbovească peste ale ei. Tânăra nu fusese sărutată prea mult. Cel puţin nu aşa cum trebuie. Îşi cădea seama de asta din modul în care încerca să-i

răspundă. Era lipsită de experienţă, dar dădea dovadă de o aptitudine naturală impresionantă.

Îi prinse capul cu o mână.

— Mai încet, iubire. Lasă-mă să-ţi arăt din nou.

Îi tachina buzele cu ale lui, plimbându-le de jos până sus. Apoi repetă gestul. Iar şi iar, convingându-i buzele să se îndepărteze. Tânăra tresări la prima atingere a limbii lui dar Bram o ţinu strâns, până instinctul dispăru. Apoi o gustă. Atingerea lentă, dulce, a limbii lui peste a ei îl făcu să geamă de satisfacţie.

Da, îi spuse el fără cuvinte. Da. Din nou.

De la prima lor întâlnire, bănuise că această femeie avea să fie o seducătoare, iar tânăra îi demonstra că avea dreptate cu fiecare atingere timidă a limbii peste a lui. Lipsa ei de experienţă făcea tot momentul mai dulce. Modul în care Susanna îl strângea de cămaşă, îi urmărea limba, felul în care degetul ei aluneca de-a lungul bărbiei lui nerase… Tânăra inventa aceste mici intimităţi pe parcurs, acţionând dintr-o dorinţă pură, neînvăţată. Nu erau mişcări exersate şi pe alţi bărbaţi.

Erau doar pentru el.

Aprofundă sărutul, menţinând un ritm controlat, de fiecare dată mergând puţin mai departe, ca şi cum ar face dragoste cu ea.

În clipa în care gândul îi apăru în minte, profită de el. Trebuia s-o facă a lui. Într-o zi. Nu azi. Azi, Susanna doar învăţa să sărute. Nu era pregătită.

În contrast, Bram era foarte pregătit. Pregătit, dispus şi capabil. Cu o mişcare instinctivă, o apropie, lipind-o de zona lui inghinală, care îi pulsa. Dacă tânăra simţise dovada abundentă a excitării lui, nu se îndepărtă. Sânii ei erau calzi şi moi, lipiţi de pieptul lui, în timp ce se aplecă să aprofundeze sărutul.

Bram o sărută pe gât, pe ureche şi se pierdu în parfumul ei. Pielea ei mirosea a ierburi, iar ea avea gustul unei amintiri. Al unei amintiri dintr-o zi de vară îndepărtată. Soare cald. Apă rece. Iarbă înaltă şi o briză uşoară. Totul era bine, real şi proaspăt. Până şi numele ei era un cântec

neobişnuit.

— Susanna, îi şopti el la ureche.

Tânăra oftă în braţele lui, ca şi cum adora să-şi audă numele pronunţat de el.

Aşa că îl repetă, şoptind acea melodie uşoară, încăpăţânată.

— Susanna. Susanna cea frumoasă.

O muşcă încet de lobul urechii, apoi supse zona delicată. Micul ei geamăt îi aţâţă dorinţa.

Tânăra îl făcea să vrea atât de mult. Prea mult. La naiba, îl făcea să tânjească.

O sărută din nou, savurând din plin buzele ei voluptoase, înainte să-şi strecoare limba între ele. De data asta, cercetă şi mai adânc. Ea scoase un sunet, care era mai puţin un scâncet şi mai mult o cerinţă erotică. În sărutul ei simţi dorinţă şi dulce frustrare. Simţea cât de mult îşi dorea tânăra dorinţa lui, iar asta îl înnebunea.

Toate astea de la câteva săruturi, în timp ce amândoi erau îmbrăcaţi. Dumnezeule. Îşi trecu o mână peste braţul ei şi trase de nasturele de sus al mănuşii ei. Îl înnebuneau de dorinţă, aceste învelişuri din satin, cu nenumăraţii lor nasturi şi cusături drepte. Tânăra abia putea să controleze toată pasiunea naturală. Ce avea să se întâmple dacă se dezlănţuia?

Bram descheie nasturele de sus cu o mişcare rapidă a degetului mare.

— Lord Rycliff, zise ea.

— Bram, o corecta el, desfăcând un alt nasture. După un ademenea sărut, trebuie să-mi spui Bram.

— Bram, te rog…

— Cu plăcere.

O sărută din nou, iar degetele i se strecurară sub satinul desfăcut.

Mâinile ei alunecară pe pieptul lui, iar tânăra se împinse.

— Lord Rycliff. Te rog.

Nota disperată din vocea ei îl surprinse. Bram se uită în jos, spre ea, şi văzu expresia de nelinişte de pe faţa ei şi

buza de jos, care-i tremura. Ochii ei erau trişti.

Lui Bram i se făcu dor de privirea scânteietoare de mai devreme. Probabil se gândea atât de mult la ochii ei, deoarece în fiecare interacţiune a lor, tânăra îl privise direct în ochi. Clar şi limpede. Până acum.

La naiba, fusese convins că Susannei îi plăcuse totul. Nu era genul care să insiste când o femeie nu-l dorea.

— Susanna?

Se întinse şi-şi ridică privirea spre a lui. Ochii ei erau mari şi plini de rugăminţi, iar inima lui tresări. În el se amestecau dorinţa şi onoarea. Da, o dorea, dar voia şi s-o protejeze. Se întrebă pentru scurt timp dacă asta însemna că era un ipocrit.

Hotărî că nu. Însemna doar că e un bărbat.

— Eu…

Buzele ei se despărţiră, ca şi cum se pregătea să spună ceva. Ceea ce însemna că el va trebui să asculte. Bram încercă să-şi controleze dorinţa care-i curgea prin vene, ca să îi audă cuvintele.

— Tatăl meu, spuse ea.

Tatăl ei.

Lui Bram i se întoarse stomacul pe dos, şi-i dădu drumul imediat. Descoperise leacul instantaneu pentru dorinţa lui. Cumva, pentru un minut întreg şi dezastruos, reuşise să uite cu totul de Sir Lewis Finch. Bunul prieten al tatălui său defunct. Un erou naţional. Bărbatul în mâinile căruia se afla soarta lui Bram. Cum de uitase?

Răspunsul era simplu. După ce se hotărâse să o sărute pe Susanna, să o sărute cu adevărat, pur şi simplu nu mai avusese loc în creier, braţe sau inimă pentru altceva în afara ei.

Sărutul acela fusese copleşitor şi nu putea, nu avea să se mai întâmple din nou.

— Dumnezeule, spuse ea, în timp ce-şi aranjă părul prins în coc. Cum de s-a întâmplat aşa ceva?

— Nu ştiu, dar nu o să se mai întâmple din nou.

Tânăra îi aruncă o privire tăioasă.

— Bineînţeles că nu o să se mai întâmple. Nu are

cum.

— Trebuie să stai departe de mine. Păstrează distanţa.

— Dumnezeule, da. Cuvintele ei curgeau grăbite. Multă distanţă. O să stau foarte departe de tine. Iar tu să-ţi ţii oamenii departe de fetele mele, ai înţeles?

— Da. Deci ne-am înţeles?

— Da.

Cu degete tremurânde, încercă să-şi aranjeze mănuşile.

— Pot să te ajut cu asta?

— Nu, spuse ea tăios.

— Ai de gând… Tuşi. Ai de gând să-i spui tatălui tău?

— Despre asta? Susanna îl privi, oripilată. Dumnezeule, nu. Ai înnebunit? Nu trebuie să afle despre asta.

Un val de emoţie îl cuprinse pe Eram, care dispăru înainte să poată să-l numească. Bănui că era o uşurare profundă.

— Doar că l-ai pomenit, mai devreme.

— Da? Tânăra se încruntă. Da, am făcut-o. Să nu-i spui tatălui meu, asta voiam să spun. Nici despre ziua de azi, nici despre nimic altceva. Când a propus acest plan cu miliţia, am crezut că o să fie ceva de faţadă, dar când am văzut toate astea… îşi îndreptă privirea spre rafturile cu arme. Te rog, nu-l include şi pe el. Poate o să vrea să fie implicat, dar nu trebuie să-l laşi. Îmbătrâneşte, iar sănătatea lui nu mai e ce a fost odată. Nu am nici un drept să-ţi cer nimic, dar trebuie să te rog asta.

Bram nu ştiu cum să refuze.

— Foarte bine, ai cuvântul meu.

— În cazul ăsta, îţi mulţumesc.

Şi atât primi de la ea. După acele câteva cuvinte, Susanna se întoarse şi plecă.

*

În acea seară, aşa cum se întâmpla în majoritatea

timpului, Susanna luă cina singură.

După masă, se îmbrăcă pentru somn. Ştiind că nu va putea să doarmă, alese o carte, un text medical greoi, cu efect de somnifer, încercă să citească, dar nu reuşi.

După ce se uită în gol, la aceeaşi pagină, mai bine de o oră, se ridică din pat şi se duse jos.

— Tată, mai lucrezi?

Tânăra îşi înfăşură un braţ în jurul taliei, trăgându-şi cămaşa de noapte aproape, şi se uită la ceasul de pe hol, folosind lumina lumânării. Era deja trecut de miezul nopţii.

— Tată?

Se plimbă prin faţa uşii biroului tatălui ei, care se afla la parter. Până de curând, acesta folosise o clădire anexă ca spaţiu de muncă, dar Susanna îl convinsese să se mute în casa principală, cam atunci când îl convinsese şi să renunţe la testele pe teren. Îi plăcea să-l aibă aproape. Când lucra, bărbatul rămânea deseori izolat ore întregi, chiar şi zile la rând. Cel puţin dacă era în casă, Susanna ştia dacă tatăl ei mânca.

Şi nu mânca. Cel puţin, nu mâncase în acea seară. Tava cu cina lui neatinsă se afla pe masa de lângă uşă.

— Tată, ştii că trebuie să mănânci. Geniul nu rezistă doar cu aer.

— Tu eşti, Susanna?

Bărbatul îşi ridică capul, dar nu-şi întoarse privirea spre ea. Camera era plină cu mese de tot felul. O masă pentru prelucrarea lemnului, cu planuri şi un strung. O masă pentru sudarea plumbului. În acea seară, stătea la masa de desen, printre role de hârtie şi bucăţi de cărbune.

— Eu sunt.

Bărbatul nu o invită înăuntru, iar Susanna ştia că nu era cazul să intre fără să primească o invitaţie explicită. Mereu fusese aşa, de când era mică. Când tatăl ei se concentra, nu trebuia să fie deranjat. Dar dacă lucra la ceva nesemnificativ sau era frustrat că nu-i ieşea ceva, o invita înăuntru şi o ţinea pe un genunchi. Susanna stătea cu el, minunându-se la desenele şi calculele lui complexe. Aveau la fel de mult sens pentru ea ca şi greaca. Chiar şi mai

puţin, din moment ce învăţase alfabetul grecesc într-o după-amiază ploioasă. Cu toate astea, îi plăcea să stea cu el. Să se uite la planuri şi să simtă că e expusă unor secrete ezoterice şi vede cum se face istoria militară.

— De ce ai nevoie?

Tânăra recunoscu calitatea absentă din vocea lui. Dacă tânăra avea ceva important de discutat, nu avea s-o îndepărteze. Dar bărbatul nici nu voia să se oprească din munca pentru ceva neînsemnat.

— Nu vreau să te întrerup, dar l-am văzut pe lordul Rycliff azi. În sat. Am vorbit.

„După care l-am urmărit în castelul lui, unde buzele mi s-au ciocnit de ale lui. În mod repetat”

Dumnezeule. Se tot gândea la asta. Maxilarul lui cu barbă, buzele lui puternice, mâinile lui pe corpul ei. Gustul lui. Susanna învăţa ceva nou în fiecare zi, dar azi fusese prima pară când aflase gustul altei persoane. Secretul o mânca pe dinăuntru şi nu avea cu cine să vorbească despre asta. Nu avea mamă sau surori. Satul era plin de femei şi le ascultase de nenumărate ori mărturisirile stimulante. Dar dacă se confesa persoanei greşite, iar momentul ei de slăbiciune devenea cunoscut public, toate acele femei aveau să fie chemate acasă. Risca să-şi piardă toţi prietenii pe care-i avea.

Se lovi uşor cu capul de cadrul uşii. Ce prostie!

— Se pare că planurile lui Rycliff pentru miliţie se conturează deja. M-am gândit că ai vrea să afli.

— A, e bine de ştiut.

Bărbatul rupse o foaie de hârtie şi scoase una nouă.

— De unde-l cunoşti, tată?

— Pe cine? Pe Bramwell?

„Bram. După un asemenea sărut, trebuie să-mi spui Bram.”

Un fior o străbătu.

— Da.

— Tatăl lui a fost prieten vechi, din perioada şcolii. A devenit general-maior, decorat. A trăit cea mai mare parte a timpului în India, dar a murit acum nu mult timp.

Un fior de emoţie o înţepă. Oare Bram încă îşi jelea tatăl?

— Când, mai exact?

Tatăl ei îşi ridică capul, uitându-se într-o distanţă imaginară.

— Acum mai bine de un an.

Deci nu chiar recent. Dar suferinţa putea foarte bine să dureze mai bine de un an. Susanna nu suportă să-şi imagineze cât de mult avea să-şi jelească tatăl, dacă acesta ar fi murit pe neaşteptate.

— Ai cunoscut-o şi pe doamna Bramwell?

Cu un briceag, bărbatul îşi ascuţi creionul şi începu din nou să schiţeze.

— Am întâlnit-o de câteva ori, ultima oară când Victor era bebeluş. După care au plecat în India şi atunci a murit. Cred că a avut dizenterie.

— Dumnezeule, ce tragic!

— Se mai întâmplă.

Tânăra îşi muşcă buza, ştiind că bărbatul se referea la propria ei mamă. Deşi murise odată cu al doilea ei copil născut mort, în urmă cu mai bine de un deceniu, Anna Rose Finch trăia în amintirea Susannei: era intens de frumoasă, incredibil de răbdătoare şi bună. Dar tatălui ei îi era greu să vorbească despre ea.

Ca să schimbe subiectul, spuse:

— Să îi spun lui Gertrude să aducă ceai proaspăt? Cafea sau poate ciocolată?

— Da, da, bombăni el, aplecându-şi capul. Cum crezi tu că e mai bine.

O altă foaie căzu pe jos, mototolită. Vinovăţia o înţepa în ceafă. Tânăra îl distrăgea de la muncă.

Susanna simţi că ar trebui să plece, dar ceva o împiedica. Aşa că se rezemă de tocul uşii, privindu-l cum muncea. Când era mică, mereu fusese amuzată de grimasele feţei lui când lucra. Dacă exista o încruntătură care să stimuleze inovaţia de la o foaie goală, atunci bărbatul ar fi trebuit să fie lovit de săgeata inspiraţiei divine cam…

Acum.

— Aha!

Scoase o foaie nouă. Mâna lui dansa peste ea, notând texte şi calcule. Susanna observase că geniul avea propriul său ritm, iar tatăl ei intrase în cadenţa lui. Stătea cu umerii aplecaţi şi punea la cale lumea. Nimic din ce putea spune ea nu-i avea să-i atragă atenţia, decât poate „Foc!” sau „Elefanţi!”

— Vezi tu, tată, m-a sărutat azi, zise ea relaxată. Lordul Rycliff. Făcu o pauză, apoi dori să testeze numele lui pe buzele ei şi adăugă: Bram.

— Mhm.

Gata. Spusese cuiva. Nu conta că informaţia trecuse pe lângă urechile tatălui ei. Cel puţin vorbea despre asta.

— Tată?

Singurul răspuns primit fu sunetul scrisului.

— Nu am fost complet sinceră. De fapt, Bram m-a sărutat prima oară ieri. Îşi muşcă buza. Azi… Azi a fost mult mai mult.

— Bun, bombăni el distras, în timp ce-şi trecu o mână prin ce mai rămăsese din părul lui. Bun, bun.

— Nu ştiu ce să mai înţeleg. E grosolan şi prost crescut şi când nu mă dă la o parte, mă atinge în locuri unde nu ar trebui. Nu mi-e frică de el, dar când e aproape de mine, mi-e puţin frică de mine. Mă simt ca şi cum o să explodez. Lăsă să treacă câteva clipe. Sunetul mâzgăliturilor continuă. O, tată! Se întoarse şi-şi lipi fruntea de tocul uşii. Întoarse capătul brâului de la rochie. Nu vreau să te îngrijorezi. Nu o să se mai întâmple. Nu sunt una dintre acele fete naive care ameţeşte când trec ofiţeri pe lângă ea. Nu o să-l las să mă mai sărute şi sunt destul de înţeleaptă cât să ştiu că nu pot să las un astfel de bărbat aproape de inima mea.

— Da, bombăni el, mâzgălind în continuare. Fix aşa.

Da. Fix aşa.

Nu conta cât de mult o intriga şi o atrăgea lordul Rycliff, sau faptul că o sărutase. Trebuia să-l ţină la distanţă. Pacea ei interioară şi reputaţia îi cereau asta, iar

femeile din Spindle Cove depindeau de ea.

Tânăra inspiră adânc. Simţea că scăpase de o povară.

— Mă bucur atât de mult că am avut conversaţia asta, tată!

Apoi ridică cuţitul şi furculiţa de pe tavă şi tăie friptura în felii subţiri. Desfăcu o chiflă şi băgă carnea în ea.

Încălcând înţelegerea lor tăcută, Susanna intră în spaţiul lui de lucru, mergând pe vârfuri în jurul biroului lui. Aşeză sendvişul lângă călimara lui, în speranţa că într-un final, tatăl ei îl va observa.

— Noapte bună! Într-o mişcare impulsivă, se aplecă peste birou şi îl pupă pe vârful capului. Te rog să nu uiţi să mănânci.

Tânăra ajunse până la uşă şi abia atunci îi răspunse tatăl ei. Iar cuvintele se auziră pe un ton distant, ca şi cum vorbea de pe fundul unui puţ fără fund.

— Noapte bună, draga mea! Noapte bună.

Capitolul 9

Când se întoarse în patul ei, Susanna îşi spuse că nu trebuia să-şi facă griji din cauza lordului Rycliff. Căzuseră de acord să ţină femeile şi bărbaţii separaţi. Cu puţin noroc, aveau să fie amândoi atât de ocupaţi, că abia îl va vedea până la festivalul de solstiţiu.

Nu se gândise însă la biserică.

Dimineaţa următoare, bărbatul era acolo. Stătea la câţiva metri depărtare.

Iar azi, se bărbierise.

Acesta fu primul lucru pe care-l observă Susanna. Dar per total, era uimitor. Strălucitor în uniforma lui, învăluit într-o lumină aurie, care venea printr-o fereastră de deasupra. Gulerul şi nasturii hainei lui străluceau atât de puternic, că era aproape dureros să-l priveşti.

Privirea lui o surprinse pe a ei.

Susanna înghiţi în sec şi-şi îngropă nasul în cartea de

rugăciuni, hotărâtă să aibă numai gânduri pure. Nu funcţionă. Pe parcursul ceremoniei, fu mereu cu o idee prea lentă, şi când era vorba de ridicat, şi când era vorba de stat jos. Habar n-avea despre ce vorbea domnul Keane.

Nu se putea abţine şi arunca priviri în direcţia lui Bram de fiecare dată când avea ocazia, fie că ocazia era o muscă imaginară care zbura pe lângă ea sau dorinţa subită şi irezistibilă de a-şi întinde gâtul. Bineînţeles, nu era singura. Toţi ceilalţi enoriaşi îi aruncau şi ei priviri lui Bram. Însă Susanna era sigură că era singura care asocia acele priviri pe furiş, interzise, cu amintiri scandaloase.

Mâinile alea mari şi puternice care ţineau cartea de rugăciuni? Ieri se plimbaseră peste corpul ei, cu intenţii îndrăzneţe şi indecente.

Maxilarul proaspăt ras, atât de bine definit şi masculin? Ieri, îl mângâiase cu degetele ei acoperite de mănuşi.

Buzele acelea groase şi senzuale, care momentan cântau o litanie? Ieri, acele buze o sărutaseră. Cu pasiune. Îi transformaseră numele într-o şoaptă fierbinte, plină de dorinţă. *Susanna. Susanna cea frumoasă.*

Când auzi chemarea la rugăciune, tânăra închise ochii, strâns.

Dumnezeu să mă păzească. Să mă apere de această boala groaznică.

Era clar, contractase o rădăcină puternică de infatuare.

De ce el, dintre toţi bărbaţii? De ce nu putea să pună ochii pe preot, aşa cum o făcuseră multe domnişoare inocente? Domnul Keane era tânăr şi educat şi se îmbrăca foarte bine. Sau dacă era atrasă de forţă brutală şi de pasiune, atunci de ce nu petrecea timp pe lângă fierar.

În adâncul ei, ştia răspunsul. Ceilalţi bărbaţi nu reprezentau o provocare. Chiar dacă era poate singurul lucru pe care-l aveau în comun, ea şi Bram aveau nişte voinţe puternice. Fiind fiica unui armurier, Susanna ştia că era nevoie de o lovitură bună şi puternică de cremene pe metal ca să producă atâtea scântei.

Când se termină slujba, îşi strânse lucrurile şi se pregăti să plece acasă. Tatăl ei rareori venea în sat, la biserică, dar uneori, i se alătura la masa de duminică. Mai ales dacă aveau oaspeţi.

— Domnule Keane, spuse ea, în timp ce mergea împotriva curentului de oameni şi se îndrepta spre amvon. Mulţimea se mişcă, iar tânăra îi văzu spatele întors la ea. Eu şi tata am fi încântaţi dacă ai lua cina cu noi azi.

Preotul se întoarse, dezvăluindu-şi partenerul de conversaţie. Era lordul Rycliff.

La naiba! Era prea târziu ca să schimbe direcţia. Preotul făcu o plecăciune, iar Susanna se trezi făcând acelaşi lucru.

— Putem să contăm pe dumneata pentru cină, domnule Keane? Îşi plimbă privirea în stânga şi spuse rece: Lord Rycliff, şi tu eşti bine-venit.

Domnul Keane zâmbi.

— Mulţumesc pentru invitaţia plăcută, domnişoară Finch. Dar având în vedere că azi au fost chemaţi voluntarii…

— Azi? Susanna era şocată. Nu am ştiut că lordul Rycliff avea de gând să facă asta azi.

Keane tuşi.

— Păi, tocmai am anunţat asta de la amvon.

— Da? Cu coada ochiului, văzu expresia amuzată a lordului Rycliff. A, da. Bineînţeles, domnule Keane. Te-am auzit spunând asta.

— Vezi dumneata, domnişoară Finch, preotul nu poate să-ţi accepte invitaţia, pentru că o să se ofere voluntar.

— Da? Vestea părea să fie nouă pentru domnul Keane, care se înroşi. Păi, sunt dispus şi capabil, bineînţeles. Dar nu ştiu dacă se cade ca un om al bisericii să se alăture unei miliţii. Va trebui să mă gândesc mai bine la asta. Bărbatul se încruntă şi-şi studie mâinile întrepătrunse, după care se lumină la faţă. Ştiu. Hai s-o întrebăm pe domnişoara Finch.

Iritarea lui Rycliff la auzul acestor cuvinte nici că ar fi putut fi mai evidentă. Sau mai satisfăcătoare.

Susanna zâmbi.

— Cred că lordul Rycliff spune bine ce spune, îi zise preotului cu sinceritate. Oferindu-te voluntar, o să fii un exemplu excelent. Şi indirect, i-ai face o favoare tatălui meu, lucru pentru care aş fi foarte recunoscătoare.

— Atunci o să mă ofer voluntar, zise Keane. Asta dacă dumneata crezi că e cel mai bine, domnişoară Finch.

— Da, aşa cred. Se întoarse spre Rycliff. Nu eşti încântat să auzi asta, milord?

Bărbatul o fixă cu privirea.

— Extaziat.

Când ieşiră din biserică, Susanna fu uimită. Nu mai văzuse atâţia oameni strânşi pe pajişte de la festivalul Feast of St. Ursula, cu un an în urmă. În timp ce sunau clopotele, din ce în ce mai mulţi săteni ieşeau din biserică. Şi mai mulţi fermieri şi ciobani veniră de la ţară. Nu era sigură dacă aceştia se strângeau ca să se alăture miliţiei sau doar ca să vadă spectacolul. Probabil mulţi dintre ei nici măcar nu ştiau.

Se întoarse să o ia spre casă, dar în timp ce se pregătea să traverseze zona verde, Sally Bright o trase cu putere de mânecă.

— Domnişoară Finch, te rog, am nevoie de ajutorul tău. Mama e distrusă.

— Ce s-a întâmplat? S-a îmbolnăvit micuţa Daisy?

— Nu, nu. E vorba de Rufus şi Finn. Sunt hotărâţi să se ofere voluntari în miliţia lordului Rycliff.

— Dar sunt prea mici, nu au nici măcar 15 ani.

— Ştiu asta. Şi tu ştii asta. Dar au de gând să mintă şi să spună că îndeplinesc toate cerinţele. Cine poate să-i oprească? Dădu din cap, iar buclele ei de un blond aproape alb se legănară. Imaginează-ţi-i pe Rufus şi Pinn cu muschete. Ăsta e semn de apocalipsă. Dar mama nu ştie ce să facă.

— Nu-ţi face griji, Sally. O să vorbesc cu lordul Rycliff.

Îl căută în mulţime. Având în vedere cât de mare era şi îmbrăcat în roşu, nu era greu de observat. Acolo era! Ocupat, supraveghind doi bărbaţi care aranjau mesele.

Susanna îi recunoscu, erau birjarii de ieri. O lăsă pe Sally în urmă şi se apropie de el.

— Lord Rycliff?

Bărbatul strânse nişte hârtii şi o trase într-o parte.

— Domnişoară Finch, nu trebuie să fii altundeva? Nu ai un program de respectat?

— E duminică. Nu avem program azi. Dar o să te las în pace după ce îţi spun ceva.

Bărbatul o străpunse cu o privire.

— Credeam că avem o înţelegere. Eu îmi ţin oamenii departe de femeile tale, iar tu stai departe de mine. Nu-ţi respecţi partea de înţelegere.

— E doar o întrerupere momentană. Doar de data asta.

— Doar de data asta? Scoase un sunet indiferent, în timp ce căuta printre hârtii. Şi în biserică ce ai făcut?

— Foarte bine, de două ori.

— Mai încearcă. Aşează hârtiile şi îşi ridică privirea, devorând-o cu intensitatea ochilor lui verzi. Mi-ai invadat visele de cel puţin şase ori noaptea trecută. Când sunt treaz, mi te tot plimbi prin minte. Uneori, abia dacă porţi ceva. Ce scuză ai pentru asta?

Tânăra se chinui să formuleze un răspuns.

— Eu… nu m-aş plimba niciodată.

Ce răspuns idiot!

— Hm. Îşi înclină capul şi o privi cu atenţie. Ai hoinări?

Susanna îşi controlă un mormăit. Din nou încerca să respingă ce-i spunea, printr-o aluzie grosolană. Precauţia îi spunea să plece, dar conştiinţa nu o lăsa să facă asta. Femeile Bright depindeau de ea.

— Trebuie să vorbesc cu tine despre gemenii Bright, zise ea. Rufus şi Finn. Surorile lor mi-au spus că vor să se ofere voluntari, dar nu trebuie să-i laşi.

Bărbatul ridică o sprânceană.

— Nu trebuie? Serios?

— Sunt prea tineri. Dacă o să-ţi spună altceva, mint.

— De ce ar trebui să te cred pe tine şi nu pe ei? Dacă vreau să formez o companie semnificativă, am nevoie de

toţi voluntarii dispuşi pe care pot să-i strâng. Se întoarse spre ea. Domnişoară Finch, miliţia mea e exact asta. Miliţia mea. Ţi-am dat cuvântul meu în privinţa tatălui tău, dar dincolo de asta, o să iau propriile mele decizii, fără contribuţia ta. Limitează-te la a te ocupa de toate femeile din satul ăsta, iar eu o să mă ocup de bărbaţi.

— Rufus şi Finn sunt nişte simpli băieţi.

— Dacă se vor alătura miliţiei, îi voi transforma în bărbaţi. Se uită în jur. Domnişoară Finch, urmează să-i chem pe voluntari. Dacă nu vrei să te alături miliţiei, îţi sugerez să pleci din curte şi să te duci cu femeile, unde ţi-e locul.

Tânăra era furioasă, dar nu găsi nici un mod imediat de a protesta, aşa că făcu o reverenţă şi se retrase.

— Cum spui, milord.

— Ei bine? o întrebă Sally, în clipa în care ajunse la marginea pajiştii. L-ai convins?

— Nu ştiu dacă bărbatul ăsta o să poată fi convins vreodată de ceva. Îşi aranjă mănuşile cu nişte mişcări agresive. Dar nu-ţi face griji, Sally. O să-l conving să fie de acord. Trebuie doar să împrumut câteva lucruri de la magazin.

*

Când Bram deveni centrul atenţiei, se hotărî să o dea pe femeie, de fapt, pe toate femeile, deoparte din mintea lui. Îşi întoarse capul lent, scanând mulţimea de bărbaţi. Văzu câţiva care erau imprudent de tineri, precum gemenii. Văzu şi câţiva care erau imposibil de bătrâni, cărunţi şi fără dinţi. Mai văzu şi câţiva care erau între. O mână de pescari şi fermieri. Fierarul care făcea bijuterii stătea lângă preotul elegant. Fosbury ieşi din bucătăria ceainăriei. Purta un şorţ şi era acoperit de zahăr.

Bram îşi încordă maxilarul. Va trebui să formeze o forţă de luptă de elită, impecabil instruită, din această adunătură neobişnuită de bărbaţi. Alternativa era sfârşitul permanent al carierei sale militare. Avea să rămână în

Anglia, ca un nemernic inutil, jalnic, care capitulase şi fusese învins în toate modurile posibile.

Eşecul nu era o opţiune.

— Bună dimineaţa, zise el, vorbind mai tare, ca să-l audă toată lumea. Aşa cum aţi auzit majoritatea, eu sunt Rycliff. Titlul antic a renăscut şi mi-a fost dat mie. Iar acum sunt aici ca să fortific şi să apăr castelul. Prin urmare, îi chem pe bărbaţi să se înroleze. Am nevoie de bărbaţi capabili, cu vârstele între 15 şi 45 de ani.

Le captase atenţia. Făcuse anunţul. Bănuia că acum era momentul pentru un discurs motivaţional.

— Să fie clar. Anglia e în război. Vreau soldaţi doritori şi capabili. Bărbaţi curajoşi, pregătiţi să lupte şi să apere. Dacă există bărbaţi printre voi care vor să fie provocaţi, să facă parte din ceva mai important decât ei, atunci să facă un pas în faţă. Dacă există bărbaţi care vor să-şi pună forţa dată de Dumnezeu în slujba unei cauze nobile, să facă un pas în faţă. Dacă există bărbaţi în acest „Spinster” Cove care vor să fie bărbaţi adevăraţi din nou, să răspundă acestei chemări.

Făcu o pauză, aşteptându-se la un strigăt de luptă ca răspuns.

Fu întâmpinat însă de tăcere. O tăcere interesată, atentă, dar tăcere.

Dacă discursurile motivaţionale nu erau punctul lui forte, Bram mai avea un argument incontestabil de partea lui. Îşi aranja haina şi spuse:

— Instrucţia şi antrenamentul vor dura o lună. Vor fi asigurate uniforme, arme şi alte provizii şi veţi primi salariu. Opt şilingi pe zi.

Acum le atrăsese atenţia. Opt şilingi era o sumă mai mare decât salariul săptămânal pentru majoritatea muncitorilor şi îndeajuns cât să îi ajute să treacă peste orice reticenţă. Şoapte de entuziasm cuprinseră mulţimea şi câţiva bărbaţi începură să înainteze.

— Aşezaţi-vă în linie, le spuse. Mergeţi la lordul Payne pentru înrolare, apoi la caporalul Thorne pentru echipare.

La masa de înrolare era înghesuială, dar Finn şi Rufus

Bright se aşezară în faţa rândului. Bram se duse lângă Colin, în spatele mesei.

— Nume? întrebă Colin.

— Rufus Ronald Bright.

— Phineas Philip Bright.

Colin notă numele.

— Data naşterii.

— 8 august, spuse Finn, care se uită la fratele lui. 179 şi…

— Şapte, termină Rufus. Avem peste 15 ani.

Bram îi întrerupse, fixându-i pe băieţi cu o privire intensă.

— Sunteţi siguri?

— Da, milord. Finn se îndreptă şi îşi ridică mâna la inimă. Am peste 15 ani. Să mă ia diavolul dacă mint, Lord Rycliff.

Bram oftă. Mai mult ca sigur că îşi băgaseră bucăţi de hârtie cu numărul 15 în pantofi. Era cel mai vechi truc din sacul recruţilor din armată. Cu acea bucată de hârtie sub tălpi, tinerii puteau să spună cu sinceritate că aveau peste 15.

Susanna avea dreptate, era evident că băieţii minţeau. Şi erau băieţi, nu bărbaţi. Se uită la feţele lor identice, care nu cunoscuseră zgârietura unei lame de ras. Dar dacă zilele lor de naştere erau într-adevăr în august, asta însemna că aveau să împlinească 15 ani peste numai câteva luni. Analiză coada de bărbaţi din spatele gemenilor şi făcu nişte calcule rapide. Per total, erau sub 20. Nu era bine. Ca să formeze o companie cât de cât impresionantă, avea nevoie de 24 de oameni.

— Ei bine? întrebă Colin, care-şi ridică privirea spre Bram.

— I-ai auzit, au peste 15 ani.

Băieţii zâmbiră în timp ce răspundeau la întrebările lui Colin şi se duseră la masa lui Thorne, pentru măsurători şi arme. Bram nu simţi nici urmă de vinovăţie că pusese muschete în mâinile băieţilor. Dacă nu ştiau cum să mânuiască o armă şi să tragă, era momentul să înveţe.

Unul câte unul, bărbaţii înaintară, spunându-i lui Colin numele lor, vârsta şi alte informaţii vitale, după care se duseră la Thorne, pentru a fi măsuraţi pentru haine şi pentru a primi arme. Pe măsură ce dimineaţa înainta, pe Bram începu să-l doară genunchiul. Apoi, durerea începu să pulseze. Nu trecu mult, şi articulaţia afurisită frigea de durere. Atât de tare, încât bărbatul fu surprins că nimeni altcineva nu putea s-o simtă.

Când Colin termină cu următorul recrut, Bram îl trase într-o parte.

— Te mişti prea încet. Du-te să-l ajuţi pe Thorne.

Când se aşeză pe scaunul lui Colin, Bram scânci. Îşi întinse cu greu piciorul pe sub masă, încercând să uşureze durerea şi să se concentreze pe lista de înrolare din faţa lui. Nu se grăbi când bagă tocul în călimară.

— Bun, deci. Nume?

— Finch.

Capitolul 10

Bram îngheţă cu tocul deasupra hârtiei, rugându-se ca auzul să-i fi jucat feste.

— Se scrie F-I-N-C-H, spuse ea. Finch. Ca pasărea.

Bărbatul îşi ridică privirea.

— Susanna, ce naibii faci aici?

— Nu ştiu cine e Susanna, dar eu, Stuart James Finch, mă ofer voluntar pentru miliţia ta.

Dispăruse rochia verde şi umflată pe care o admirase în biserică. Acum, tânăra purta o pereche de pantaloni de un galben-deschis, care îi veneau surprinzător de bine, o cămaşă din bumbac şi o haină albastră, care, în mod ciudat, îi scotea ochii în evidenţă.

Şi mănuşi, evident. Mănuşi bărbăteşti. Doamne fereşte ca domnişoara Finch să apară în public fără mănuşile ei.

Tânăra continuă:

— Data naşterii e 5 noiembrie 1788. Jur că ăsta e adevărul, milord.

Părul îi era prins într-o coadă strânsă şi era îmbrăcată în haine bărbăteşti, dar totul era feminin la ea. Vocea, postura... Dumnezeule, până şi parfumul. N-ar fi putut să păcălească nici un orb.

Bineînţeles însă că nu voia să-l păcălească pe Bram. Vulpiţa băgăcioasă nu voia decât să-şi demonstreze ideea şi avea de gând să facă asta în faţa cât mai multor oameni. Tot satul se strânse în jurul lor, bărbaţi şi femei, nerăbdători ca să vadă ce se întâmpla în continuare. Toţi se întrebau cine avea să iasă învingător.

El avea s-o facă. Dacă o lăsa să-l învingă azi, nu va mai avea respectul bărbaţilor. Ba şi mai mult, nu-l va merita.

— Scrie-mi numele, îl îndemnă ea.

— Ştii bine că n-o s-o fac. Numai bărbaţii pot să se înroleze în armată.

— Ei bine, sunt bărbat. Ce e? Tonul ei era de o inocenţă falsă. I-ai crezut pe Rufus şi Finn după ce şi-au dat cuvântul. De ce nu poţi să faci acelaşi lucru şi cu mine?

Bărbatul îşi coborî vocea şi se aplecă peste masă.

— Pentru că în cazul ăsta, am informaţii sigure, care-ţi contrazic spusele. Vrei să le explici tuturor acestor oameni exact cum ştiu că eşti femeie?

— Te rog, şopti ea, cu un zâmbet crispat pe faţă. Prefer să plănuiesc o nuntă, şi nu o miliţie. Se uită într-o parte şi-n alta. Într-un sat atât de mic, plin cu femei, un astfel de anunţ sigur o să declanşeze febra matrimonială.

Se priviră îndelung.

— Dacă-i accepţi pe Finn şi Rufus, trebuie să mă accepţi şi pe mine, spuse ea.

— Foarte bine, zise el, băgând tocul în călimară din nou. Voia să vadă cât de departe era pregătită tânăra să ducă farsa. Stuart James Finch, născut pe 5 noiembrie 1788. Întoarse foaia şi o împinse spre ea. Semnează aici.

Tânăra luă tocul şi făcu o semnătură cu diverse înfloriturи.

— Următorul, spuse el, ridicându-se de la masă şi făcându-i semn lui Thorne. Va trebui să-ţi luăm măsurile pentru uniformă.

— Bineînţeles.

Bram o duse la a doua masă şi luă centimetrul din mâna lui Thorne.

— Cred că de recrutul ăsta o să mă ocup eu personal. Ridică centimetrul ca să-l inspecteze Susanna. Nu ai nimic de obiectat, Finch?

— Nu, zise ea şi îşi ridică bărbia.

— Atunci dă-ţi haina jos.

Tânăra îl ascultă fără să comenteze, iar Bram râmase fără cuvinte.

Dumnezeule!

Lui Bram nu-i plăcea actuala modă a femeilor, cu taliile înalte şi fustele voluminoase, deşi înţelegea modul în care accentuau decolteul şi acesta putea fi apreciat de bărbaţi. Şi până la urmă, cui nu-i plăcea un decolteu voluptuos? Nu-i plăcea însă modul în care aceste haine ascundeau restul corpului unei femei. Lui îi plăceau picioarele lucrate, gleznele suple, şoldurile generoase. Avea o slăbiciune aparte pentru un fund rotund, numai bun de luat în mână.

Cine ar fi crezut că hainele bărbăteşti ar îmbrăţişa perfect toate formele feminine ale Susannei Finch?

Vesta ei împrumutată nu era închisă până sus, din cauza sânilor apetisanţi. Însă îi venea mulată la mijloc, subliniind talia suplă şi curbura şoldurilor. Pantalonii se terminau la genunchi. Sub ei, şosete albe se mulau pe gambele lungi şi suple şi pe glezne.

— Întoarce-te, zise el.

Tânăra îl ascultă şi când se întoarse, îşi dădu în faţă coada lungă, oferindu-i o privelişte perfectă asupra fundului şi a spatelui ei. Pantalonii se întindeau peste un fund rotund, apetisant. Dumnezeule, era făcută pentru mâinile lui. Şi cum era încăpăţânată, îi oferise scuza perfectă ca s-o atingă.

Începu de la umeri, plasând centimetrul pe un umăr şi întinzându-l lent spre celălalt. Nu se grăbi, lăsându-şi atingerea să alunece de-a lungul pantelor elegante şi al văilor umerilor ei. Ca şi cum nu o atingea ca să-i ia măsurile, ci pentru propria lui plăcere şi a ei.

Umărul Susannei tremură sub atingerea lui Bram. Inima lui tresări.

— 43 de centimetri, zise el tare.

Apoi îi măsură braţul, începând din partea de sus a umărului şi întinzând centimetrul de-a lungul braţului, până la încheietură, iar apoi citi cu voce tare măsurătoarea.

— Stai dreaptă, Finch.

Când tânăra se îndreptă, Bram puse un capăt al centimetrului la ceafă, deasupra gulerului. Apoi întinse bucata îngustă de material marcat de-a lungul spinării, atingând fiecare vertebră în parte. Apoi coborî mai jos, până la jumătatea curbei apetisante a spatelui ei. Bram o auzi trăgând aer în piept, iar asta răsună în zona lui inghinală.

— 66 de centimetri, pentru lungimea hainei.

Când se ridică, îşi aranjă propria haină. Sperând că nimeni nu avea să observe că propriile lui măsurători se lungiseră cu câţiva centimetri. Tot ce se întâmpla îl excitase aşa mult, că uitase cu totul de durerea din genunchi.

— Întoarce-te cu faţa la mine, Finch.

Tânăra se întoarse lent, senzual. Ca şi cum dansau.

— Ridică braţele, îi zise el. Acum o să-ţi măsor pieptul.

Sângele îi luă foc doar când se gândi că mâinile aveau să-i alunece de-a lungul circumferinţei decolteului ei apetisant.

Ochii Susannei scăpărară şi îşi încrucişă braţele, oprindu-l.

— Cred că ştiu măsurătoarea asta. Sunt 86 de centimetri.

Bram pufni morocănos.

— Perfect.

La naiba, cât de mult voia să simtă acel corp sub el din nou. Tânjea după el.

— Am terminat? întrebă ea, în timp ce-şi punea haina.

— Urmează armele, zise el, încercând să-şi revină. Va trebui să-ţi dau o muschetă, domnule Finch.

Dacă tânăra nu dăduse înapoi când îi luase măsurătorile în public, poate avea s-o facă dacă o forţa să mânuiască arme. Deşi tatăl ei le inventase, majoritatea tinerelor educate erau reticente să pună mână pe arme sau erau de-a dreptul terifiate de ele.

Bărbatul alese o muschetă şi i-o întinse.

— Asta este o flintă, spuse el, accentuând fiecare cuvânt cu superioritate. Glonţul iese pe ţeava, vezi? În mijloc aici e trăgaciul. Iar celălalt capăt vine lipit de umăr, aşa.

— Serios? spuse ea uimită, apoi se întinse după armă. Pot să încerc?

— Încet. Bram se duse în spatele ei. O să-ţi arăt cum s-o ţii.

— Nu o să fie necesar. Instrucţiunile tale au fost atât de clare, spuse ea zâmbind.

Apoi, în timp ce el, Thorne, Colin şi restul populaţiei din Spindle Cove o priveau, Susanna Finch luă cartuşul de pe masă, îl desfăcu cu dinţii ei drepţi şi scuipă pe jos şi hârtia, şi gloanţele. Încarcă arma pe jumătate, turnă puţin praf de puşcă înăuntru şi trase bucata de metal peste. Apoi turnă restul prafului de puşcă în ţeavă şi îl tamponă cu o vergea.

Bram mai văzuse soţii ale soldaţilor care curăţau şi asamblau armele soţilor lor, dar niciodată nu văzuse aşa ceva. Susanna nu doar că ştia ordinea potrivită, dar înţelegea arma. Mâinile acelea cu mănuşi se mişcau încrezătoare, mânuind arma cu o graţie fermă şi excitantă. Dorinţa lui şi penisul îi fuseseră deja provocate de când o măsurase. Acum excitaţia lui se apropia de proporţiile ţevii unei puşti.

Îşi fixă muscheta de umăr, puse degetul pe trăgaci şi trase. Arma o împinse cu violenţă în umăr, dar tânăra nici

măcar nu tresări.

— Crezi că m-am prins de cum merge? întrebă ea timidă, în timp ce lăsă muscheta jos.

Remarcabil. Bram trebui să se abţină să nu aplaude. Nu cronometrase, dar bănuia că trecuseră sub 20 de secunde. Poate chiar 15. Erau puşcaşi de elită care nu puteau să încarce şi să tragă în 15 secunde.

— De unde ai învăţat să faci asta?

— De la tata, bineînţeles. Ridică din umeri. Majoritatea bărbaţilor nu învaţă astfel de lucruri de la taţii lor?

Da. Majoritatea *bărbaţilor* o făceau. Bram însuşi învăţase totul despre trasul cu arma de la tatăl lui. Îl implorase să aibă prima lui armă de vânătoare din clipa în care reuşise să spună cuvintele. Nu pentru că iubise armele atât de mult, ci pentru că îşi venerase tatăl. Mereu căutase scuze ca să petreacă timp cu el. Acele lecţii solemne, răbdătoare, despre siguranţă şi curăţat şi ochit se numărau printre cele mai dragi amintiri ale lui Bram. Se întrebă dacă fusese la fel şi pentru ea. Dacă avusese astfel de lecţii împreună cu Sir Lewis. Învăţase să folosească arma, învăţase cum funcţiona aceasta şi exersase până când putea să tragă instinctiv, toate ca să se simtă mai aproape de el.

Iar acum Bram se simţea mai apropiat de ea, aşa cum nu se aşteptase vreodată să se simtă. Ciudat şi al naibii de neconvenabil. Îşi ridică umerii, încercând să îndepărteze sentimentul.

— Vrei să mă vezi asamblând o baionetă acum? întrebă ea.

— Nu o să fie necesar.

Bram o privi cum stătea, înaltă, cu muscheta sprijinită de umăr, în poziţia perfectă. Se crezuse atât de isteţ când o lăsase să meargă mai departe cu toată şarada asta, cum că era un bărbat. El era însă cel păcălit. Bărbat sau nu, Susanna era cel mai promiţător recrut al lui. Fu tentat să o pedepsească, lăsând-o să se înroleze.

Dar ar fi fost un factor prea mare de distragere a

atenţiei. Pentru toţi bărbaţii, dar în special pentru Bram. Să petreacă toată ziua cu ea, în timp ce purta pantalonii ăia mulaţi? Nu avea cum să se concentreze în totalitate numai la instructaj.

Şi, cel mai important, nu putea să o lase să-l învingă în faţa satului. Va trebui să o elibereze din funcţie cumva, fără să-i piardă pe băieţii Bright.

Se uită la masă. Răspunsul strălucea direct spre el, curăţat şi ascuţit.

— Mai e ceva, domnişoară… domnule Finch. Încă o cerinţă pentru voluntari.

— Serios? Care anume?

Bram se întoarse spre femeile care stăteau pe margine.

— Doamnelor, trebuie să vă cer ajutorul. Am nevoie ca fiecare să găsiţi câte o foarfecă şi să o aduceţi aici, cât mai repede posibil.

Femeile se uitară una la alta. Apoi începu înghesuiala, când se îndreptară spre Queens Ruby ca să caute pe mese şi în cutiile de cusut. La fel şi camera de la All Things fu întoarsă pe dos.

După ce fură descoperite toate foarfecile şi toate femeile erau înarmate şi strânse din nou, Sally Bright făcu un pas în faţă.

— Ce vrei să facem cu ele, Lord Rycliff?

— Folosiţi-le, răspunse el. În miliţia mea, toţi voluntarii trebuie să aibă părul scurt. La spate trebuie să fie deasupra gulerului. În părţi, deasupra urechii.

Se uită la Susanna. Aceasta pălise puţin, iar pistruii îi dansau pe faţă.

Bram se întoarse spre recruţi şi, cu un gest, spuse:

— Femeile şi-au ales armele. Bărbaţi, alegeţi-vă femeia.

Femeile se priviră surprinse. La fel de uimiţi, bărbaţii nu se mişcară din loc. Unele perechi erau evidente. O femeie pe care o recunoscu ca fiind doamna Fosbury deja îşi luase soţul de guler şi-l trăgea să se aşeze pe o buturugă ca să-l tundă. Dar bărbaţii şi femeile necăsătorite din

Spindle Cove se priveau unii pe alţii în tăcere. Ca protestanţii la o întâlnire, aşteptau un semnal de sus. Dumnezeule, trebuia să-i înveţe pe aceşti bărbaţi cum să ia iniţiativa.

Bram se întoarse spre vărul lui.

— Nu eşti tu mereu cel care dă startul dansului? Fă onorurile.

Colin îl săgetă cu privirea.

— Nu mă număr printre voluntari.

— Aşa e, dar eşti îndatorat şi obligat. Nu ai de ales.

Colin se ridică lent, aranjându-şi vesta.

— Foarte bine. Aşa cum ai spus, îmi place să fiu primul care alege între femei.

Înaintă, aranjându-şi pălăria cu un gest teatral şi îngenunche în faţa domnişoarei Diana Highwood.

— Domnişoară Highwood, vrei să mă ajuţi?

Tânăra blondă se înroşi.

— Ăăă, da. Sigur că da, Lord Payne. Aş fi onorată.

Femeile se foiră, interpretând gestul ca fiind părtinitor din partea lui Colin. Susanna avusese dreptate în privinţa febrei matrimoniale. Până la prânz, vor apărea zvonuri despre o logodnă. Ce bine ar fi fost dacă ar fi fost o urmă de adevăr în asta. Colin era bine venit să se logodească, atunci nu ar mai fi problema lui Bram.

Actuala lui problemă îşi înclină capul minunat.

— Parcă trebuia să-ţi ţii bărbaţii departe de femeile mele.

— Chiar trebuie să-ţi reamintesc cine a încălcat primul înţelegerea? Luă o foarfecă de pe masă, cea pe care Thorne o folosise ca să taie banda de măsurare.

— Ei bine? întrebă el tare. Ce zici, Finch?

Tânăra privi foarfeca, cu ochii mari.

— Deasupra gulerului, zici?

— Da.

— Fiecare voluntar din miliţie?

— Fără excepţii.

Tânăra îi aruncă o privire plină de rugăminte. Îşi coborî vocea la o şoaptă.

— Sunt doar nişte băieţi. Finn şi Rufus. Mama lor îşi face griji pentru ei. Încearcă să înţelegi.

— Dar înţeleg.

Înţelegea că Susanna încerca să-i protejeze pe băieţi. Dar mai înţelegea şi celălalt scop al ei, şi anume să se ţină de poziţia de putere din sat. Din punctul ăsta de vedere, nu putea lăsa să câştige.

— Chiar dacă nici tu, nici eu nu am vrut asta, eu sunt lordul acum. Miliţia mea. Satul meu. Regulile mele. Întinse foarfecă. Tunde sau fii tunsă.

După o clipă lungă, tânăra îşi scoase pălăria şi o puse într-o parte, îşi desfăcu coada apoi, după care îşi flutură senzual părul proaspăt eliberat, care îi căzu pe umeri în valuri voluptoase, aurii-roşietice, ce străluceau în lumina soarelui, uimindu-l.

În acea clipă, Bram ştiu că făcuse o eroare tactică gravă.

Cu un oftat resemnat, tânăra îl privi.

— Foarte bine. E doar păr.

E doar păr.

Dumnezeule. Aura de bronz care-i încadra faţa clar nu era „doar păr”. Era o frumuseţe vie, plutitoare. Era o coroană a gloriei. Era respiraţia neprihănită a îngerilor răzbunători. Un fel de experienţă religioasă, iar el era condamnat doar pentru că îndrăznise să-l privească.

Un sunet melancolic îi scăpă din gât. Tuşi ca să-l acopere.

„Las-o să-l tundă”, îşi spuse, „Nu ai de ales. Dacă câştigă lupta asta, s-a terminat. Eşti distrus”

— Dă-mi mie foarfeca. O s-o fac eu.

Se întinse după foarfecă, însă el o ţinu strâns.

— Nu.

— Nu? repetă Susanna, încercând să nu-şi dea de gol panica.

Era important să menţină o faţadă curajoasă.

Chiar nu voia să-şi taie părul, „acel păr”, aşa cum îi spuneau verişoarele ei. Oricât de sălbatic şi demodat era, acum i se potrivea, şi era singurul lucru pe care-l avea de la

mama ei. Dar Susanna avea să facă acest sacrificiu, dacă asta însemna că îi proteja pe Finn şi Rufus.

Dacă însemna să fie mai bună decât el.

Îşi repetă că părul avea să-i crească. O mai făcuse şi înainte, după acea vară groaznică din Norfolk. Doar că, de data asta, avea să-l taie singură. Rapid, ca să se gândească cât mai puţin posibil la asta. Nu credea că va putea să stea nemişcată în timp ce altcineva ţinea foarfeca.

— Dă-mi-o. Devenind din ce în ce mai disperată, tânăra trase foarfecă. O s-o fac acum.

Bram nu voia să-i dea drumul.

— Finn şi Rufus. Bram vorbi încet, cât să-l audă doar ea. O să-i fac toboşar şi flautist. Vor face parte din miliţie, vor participa la instructaj şi vor câştiga salariu. Dar nu vor fi înarmaţi. E bine aşa?

Susanna era şocată. Bram o adusese exact unde voia, în punctul unei umilinţe publice, iar acum voia să ajungă la un compromis?

— Presupun că da, e bine. Da.

— Foarte bine atunci. Asta înseamnă că eşti femeie din nou?

— Mă duc să mă schimb chiar acum.

— Nu chiar aşa repede, spuse el, în timp ce ţinea foarfeca strâns, apoi îi aruncă o privire îndrăzneaţă. Înainte să pleci, o să-mi faci un serviciu. Exact ce fac şi celelalte femei.

Într-adevăr, în jurul lor, bărbaţii şi femeile din Spindle Cove se împărţeau pe perechi, în timp ce Diana era atentă la lordul Payne, fierarul se îndreptă spre văduva doamnă Watson şi spre foarfeca ei. Finn şi Rufus păreau să se certe care să rămână cu Sally.

— Vrei să te tund?

Gândul i se duse la coada lui, care mereu cădea între umeri, tachinând-o.

— Aşa cum am spus, fără excepţii. Haide, sunt tot al tău.

Îi puse foarfeca în mână.

Susanna tuşi.

— Cred că va trebui să îngenunchezi.

— Să îngenunchez? Pufni. Nicio şansă, domnişoară Finch. Există un singur motiv pentru care un bărbat îngenunchează în faţa unei femei şi nu e ăsta.

— Sper că te referi la cerutul în căsătorie.

O licărire diavolească îi apăru în ochi.

— Nu.

Gândul îi alergă prin corp. Susanna se uită în jur. Peste tot prin curte, prietenii şi vecinii ei erau preocupaţi cu tunsul părului. Conversaţia lor devenise una privată. Asta din fericire, având în vedere ce urmă.

— Dacă nu vrei să îngenunchezi, nu ştiu cum te aştepţi să te tund, zise ea. Toate scaunele sunt luate. Chiar dacă sunt înaltă, nu am cum să ajung la… A!

Bram o luă de talie şi o ridică. Forţa gestului o încântă. Era a doua oară în trei zile când o luase pe sus. A treia, dacă lua în considerare sărutul de ieri.

De ce ţinea socoteala? Nu ar fi trebuit să facă asta.

Bram o aşeză pe masă, făcând-o mai înaltă decât el.

— Stai bine?

Când tânăra încuviinţă în tăcere, Bram îşi luă mâinile de pe talia ei. Acum Susanna era pierdută în amintirile îmbrăţişării lor de ieri, în senzaţia corpului lui lipit de al ei… Privirile li se intersectară şi ieşiră scântei deja familiare.

Susanna înghiţi în sec.

— Întoarce-te, te rog.

Slavă Domnului că, de data asta, o ascultă.

Susanna luă în mână coada aceea deasă, brunetă, de la ceafă, legată cu o bucată de piele. Părul lui era strălucitor, moale. Probabil cel mai moale lucru de la bărbatul ăsta, se gândi ea. După ce îl tundea, Bram avea să fie format numai din unghiuri şi colţuri. Avea să fie dur peste tot.

— De ce eziţi? Ţi-e frică? o tachină el.

— Nu. Cu o mână fermă, tânăra ridică foarfeca. Luă coada în cealaltă mână şi tăie. Dumnezeule. Îi flutură coada în faţă, apoi o aruncă pe jos. Păcat.

Bram doar chicoti, dar Susannei i se păru că văzu o

urmă din mândria lui rănită în râsetul lui.

— Văd că te bucuri din plin de joaca de-a Dalila.

— Ai face bine să speri că nu o să mă hotărăsc s-o joc pe Judith. În clipa asta, eu sunt cea care ţine foarfeca şi te sfătuiesc să nu te mişti. Trebuie să mă concentrez.

Tânăra puse foarfeca într-o parte, îşi dădu părul pe spate şi îl prinse într-un coc simplu. Apoi începu să-l tundă şi amândoi tăcură.

În timp ce muncea, tăcerea deveni mai profundă. Ce făcea era aşa intim. Ca să-i taie părul simetric, trebui să-şi plimbe degetele prin părul des, ridicând şuviţe şi aşezându-le în unghiul potrivit pentru foarfecă. Îi atinse urechea, tâmpla, maxilarul.

— Nu ţi-ar fi mai uşor dacă ţi-ai scoate mănuşile? întrebă el.

— Nu.

În acel moment, acele mănuşi subţiri din piele erau singurul lucru care o mai ţineau cu picioarele pe pământ.

O tensiune palpabilă, senzuală, încarcă aerul din jurul lor. Respiraţia lui se auzea, fiind un oftat aspru. Degetele ei ezitară o clipă, iar tânăra îi zgârie urechea cu o lamă. Susanna fu oripilată, dar Bram nu păru să observe. O picătură mică de sânge apăru la suprafaţă, iar Susanna trebui să-şi folosească tot autocontrolul ca să nu-şi lipească buzele de rană.

După ce mai tăie de câteva ori, puse foarfeca la o parte. Ca să testeze simetria frizurii, îşi băgă ambele mâini în părul lui şi le plimbă peste scalpul lui, dându-le din faţă spre ceafă.

În timp ce-l mângâia, Bram scoase un sunet. Un geamăt involuntar. Sau poate un mormăit. Originea acestuia nu era gâtul lui, ci adâncul pieptului lui, undeva din zona inimii.

Acel sunet continuu era mai mult decât un oftat. Era o confesiune, o rugăminte. Cu o simplă atingere a degetelor, tânăra scosese la suprafaţă o dorinţă profundă, ascunsă. Întregul ei corp o apăsa cu o reacţie instinctivă.

„Dumnezeule. O, Bram.”

— Întoarce-te, şopti ea.

Când el o ascultă, avea ochii închişi.

Ai ei erau deschişi. Deschişi în faţa unui bărbat cu totul nou. Acest soldat mare, necioplit, devenit lord medieval, acum tuns scurt, arăta vulnerabil şi pierdut. Avea nevoie de grijă. De îngrijirea ei.

Toate emoţiile pe care le negase atât de ferm răsunau în urechile Susannei. Oare Bram ştia că se dăduse de gol? Tânăra se gândi la săruturile lor pasionale de ieri. De modul în care bărbatul folosise toate scuzele posibile ca s-o atingă, în toate interacţiunile. Dumnezeule, modul în care îi luase măsurile… Senzaţia o străbătu pe spate, ca şi cum încă mai simţea atingerea conştientă a degetului lui mare. Crezuse că doar încerca s-o intimideze.

Dar acum îi văzu foarte clar motivele. Ăsta era secretul lui. Nu avea nicio traumă din copilărie, nici urme ale războiului. Doar o dorinţă adâncă, nespusă, pentru apropiere. Bram ar fi preferat să moară decât să recunoască asta în cuvinte, dar acel sunet jos, plin de dorinţă, dădu de gol tot.

Acela era sunetul pe care îl scotea un animal zdrenţuros când îi era scos din labă ghimpele.

În faţa ei era un bărbat care avea nevoie de atingeri, care tânjea după tandreţe şi care era înfometat după ambele. Cât de mult îi va permite Susannei să-i ofere? Tânăra îşi plimbă degetele prin zona tâmplelor. Mărul lui Adam se mişcă. Apoi îşi lăsă un deget să se plimbe pe marginea obrazului.

— Destul.

Bram deschise ochii, rece şi sfidător.

Rănită de tonul lui tăios, tânăra îşi retrase mâna.

— Ei bine, domnişoară Finch, spune-mi, cum arată bărbaţii?

Bram făcu un pas în spate şi-şi trecu mâna prin părul brunet, acum scurt.

Susanna îşi plimbă privirea prin curte. Oriunde se uita, vedea scalpuri nou descoperite.

— Arată ca o turmă de miei.

— Greşit, spuse el. Nu arată ca nişte oi. Arată ca nişte soldaţi. Ca nişte bărbaţi care au un scop comun. Sunt o echipă. În scurt timp. Îi voi face să se şi poarte ca una.

Bram o luă de talie, o ridică de pe masă şi o puse din nou pe pământ. În mod ciudat însă, lumea încă se clătina.

— Uită-te bine la ei. Într-o lună, o să am o miliţie. Vor deveni oameni de acţiune, slujbaşi ai datoriei. O să le arăt tuturor fetelor tale necăsătorite şi manierate ce pot să facă nişte bărbaţi adevăraţi. Colţul gurii i se ridică. Spindle Cove o să fie un loc diferit. Iar dimineaţa, domnişoară Finch, o să-mi mulţumeşti.

Tânăra dădu din cap. Bărbatul dezvăluise prea mult. Acest bătăuş necioplit nu o mai putea intimida acum şi nu va lăsa o asemenea provocare să treacă fără o reacţie puternică, încrezătoare.

Calmă, tânăra dădu la o parte şuviţele de păr de pe gulerul lui.

— Într-o lună, comunitatea asta, pe care o iubesc, şi atmosfera asta, pe care am muncit atât de greu să o menţin, o să fie la fel. Tot ce văd aici azi o să rămână neschimbat, cu excepţia unui singur lucru. Spindle Cove o să te schimbe, Lord Rycliff. Şi dacă ameninţi sănătatea şi fericirea femeilor, o să te îngenunchez, spuse ea, în timp ce îl atinse dulce pe obraz.

Capitolul 11

— Lunea, mereu ieşim la plimbare.

Susanna le conduse pe surorile Highwood pe un drum în pantă. Împreună, ele mergeau în spatele unui grup mai mare. Femeile creau o coloană de rochii în nuanţele curcubeului, umplând drumul.

— Zona asta e minunată în această perioadă a anului. Când o să ajungem în partea de sus, o să aveţi o privelişte impresionantă. O să simţiţi că sunteţi deasupra lumii.

Slavă Domnului pentru activităţile programate. După

distracţia de ieri, din curte, şi o altă noapte nedormită, Susanna era recunoscătoare că ceva îi distrăgea atenţia. Tânăra mergea cu forţă şi scop, inspirând adânc aerul proaspăt.

— Florile sălbatice sunt minunate.

Charlotte rupsese câţiva clopoţei de pe deal şi îi răsucea între degete.

Minerva mergea alături de Susanna.

— Domnişoară Finch, nu poţi să-ţi imaginezi cât urăsc să vorbesc ca mama, dar eşti sigură că acest efort e bun pentru sănătatea Dianei?

— Absolut. Exerciţiul e singurul mod prin care o să devină mai puternică. La început o să mergem mai încet şi nu mai departe decât e confortabil. O atinse pe Diana pe braţ. Domnişoară Highwood, să-mi spui când simţi şi cea mai vagă dificultate în a respira. O să ne oprim şi ne odihnim.

Aceasta încuviinţă.

— Şi am o tinctură specială pentru tine. Susanna scoase o sticluţă din buzunar. Ţine-o mereu în geantă. Ai grijă însă, e prea puternică să o iei în fiecare zi. Ia-o doar când simţi că ai cu adevărat nevoie. Capacul măsoară doza potrivită. Aaron Dawes l-a făcut special la fierăria lui. E atât de priceput la genul ăsta de detalii.

Domnişoara Highwood luă sticluţa.

— Ce e în ea?

— Numele comun e coada calului. Poate numele pare obişnuit, dar abilitatea sa de a deschide plămânii e unică. În mod normal, planta creşte în zonele cu climă mai caldă, dar vremea de pe coastă e destul de caldă cât să o pot cultiva aici.

— Tu ai făcut asta?

— Da. Cochetez cu genul ăsta de lucruri.

Minerva se uită reticentă la sticluţă. În timp ce continuau să înainteze lent, o trase pe Susanna într-o parte.

— Îmi cer scuze, domnişoară Finch, dar sora mea suferă foarte mult. Nu-mi place ideea de a-i pune sănătatea în mâinile unei persoane care „cochetează” cu asta.

Susanna o luă de braţ.

— Ştiam eu că-mi place de tine, Minerva. Ai perfectă dreptate să-ţi protejezi sora şi nu ar fi trebuit să-mi descriu munca astfel. La fel cum nu ar trebui să spui că „cochetezi” cu geologia. De ce noi, femeile, mereu ne minimalizăm reuşitele?

— Nu ştiu. Bărbaţii mereu se mândresc cu ele.

— E adevărat. Atunci hai să ne mândrim una în faţa celeilalte. Am făcut un studiu atent, ştiinţific, al farmaciei. Fac remedii pentru mulţi vizitatori şi săteni şi am un motiv solid, ştiinţific, să cred că în timpul unei crize de respiraţie, conţinutul din sticlă poate să-ţi ajute sora.

— În cazul ăsta, am încredere în expertiza ta. Minerva zâmbi. Apropo de lăudat. Aruncă o privire spre celelalte femei şi încetini. Acum rămăseseră în urma grupului principal. Poţi să păstrezi un secret? Sunt prima şi singura femeie membră a Societăţii Geologice Regale.

Susanna icni, încântată.

— Cum ai reuşit asta?

— Nu le-am spus că sunt femeie. Pentru ei, sunt M.R. Highwood, şi toate contribuţiile mele se fac prin corespondenţa scrisă. Specialitatea mea sunt fosilele.

— Atunci eşti în locul potrivit. Dealurile astea din calcar sunt pline de pietre ciudate, iar golful… aşteaptă doar să vezi golful mâine.

Tăcură o perioadă, în timp ce drumul deveni din ce în ce mai abrupt şi mai îngust, aşa că fură nevoite să meargă în şir indian.

— Uite castelul.

Charlotte se ridică pe vârfuri şi flutură buchetul din ce în ce mai mare de flori sălbatice în direcţia ruinelor.

— Ce romantic, nu-i aşa? Cu marca pe fundal.

— Presupun că da, spuse Susanna, care-şi menţinu privirea în jos. Ştia foarte bine cât de pitorească era priveliştea, dar încercase să menţină castelul şi romantismul în două zone complet diferite în mintea ei.

— E rândul tău, domnişoară Finch, şopti Minerva, care o urma îndeaproape. Nu ai niciun secret pe care să-l

împărtăşeşti?

Susanna oftă. Avea un secret. Unul scandalos, exploziv, care-l implica pe lordul Rycliff, şi săruturi în sala armelor şi multe emoţii pe care nu le putea descifra. Îşi dorea să fi putut să i-l încredinţeze Minervei. Dar bărbaţii şi fosilele era lucruri diferite.

O luară pe o curbă din drum şi aproape se loviră de celelalte femei. Toate se opriseră din mers la marginea unui punct cu privelişte, uitându-se uimite la valea de jos.

— Vai! exclamă Violet Winterbottom. Ce privelişte incredibilă, nu-i aşa?

— Uită-te doar la ei, zise Kate Taylor.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce e? întrebă Susanna, care se duse în faţă. Au scăpat din nou vacile domnului Yarborough?

— Nu, nu. Bestiile astea sunt de alt fel.

Kate îi zâmbi.

Zgomote ajunseră la urechile Susannei. Ritmuri haotice de tobă. Sunetul ascuţit al unui flaut. Nechezatul nerăbdător al unui cal.

Într-un final, se uită.

Bărbaţii. Erau acolo, pe pajiştea plată aflată la nord de stâncile castelului. Din acest punct, era dificil să-i distingă ca indivizi. Nu i-ar fi distins pe domnul Fosbury sau pe fierar. Dar, ca de obicei, Bram ieşea în evidenţă. De data asta, nu doar pentru că era cel mai înalt şi haina lui avea culoarea cea mai aprinsă, ci şi pentru că era pe cal, ca să aibă avantajul înălţimii pentru a analiza precizia formaţiunii. În timp ce mărşăluiau, îşi ghidă calul să încercuiască grupul, dând indicaţii din toate părţile.

Părea atât de capabil, de puternic şi de activ. Era păcat, pentru că îi plăceau toate aceste calităţi la un bărbat. Niciodată nu-şi jelise sezonul dezastruos din Londra, pentru că bărbaţii fuseseră nişte dezamăgiri aşa mari. Atât de inutili. Îi era mult mai uşor să respecte oameni care făceau ceva.

Violet îşi ridică mâna la ochi, ca să vadă mai bine.

— Nu pare să meargă prea bine, nu-i aşa?

Kate râse.

— Tot repetă acelaşi lucru, Mărşăluiesc în faţă şi în spate, într-o singură linie. De la capătul ăsta al pajiştii la celălalt. După care se opresc, se întorc şi repetă mişcarea. Se uită la Violet. De câte ori au făcut asta deja?

— M-am oprit din numărat la opt.

— Nu ar trebui să ne uităm la ei, spuse Susanna.

— De ce nu? Kate o privi. Nu ar trebui să se pregătească pentru o examinare? Pentru o demonstraţie publică?

— Nu contează, hai să ne continuăm plimbarea.

— Domnişoară Finch, mă simt puţin obosită, spuse Diana. Poate mi-ar prinde bine să ne odihnim.

— Sigur că da.

Cum nu putea să o contrazică, Susanna îşi întinse şalul şi luă loc. Celelalte femei făcură la fel şi nimeni nu se sinchisi să pretindă că scopul acelui moment era să culeagă flori sau să se uite după păsări. Toate se holbau, fascinate de pajiştea de jos şi de exerciţiul nu tocmai reuşit al noii miliţii.

Susanna îşi făcu griji. Fusese de acord să le ţină pe femei departe de bărbaţii lui Bram. Distanţa fizică care-i separa în acel moment nu-i atenua îngrijorările. Faptul că erau la distanţă doar le făcea pe femei să se simtă libere să se holbeze şi să bârfească.

— Recunosc haina aia de un verde aprins. Trebuie să fie domnul Keane.

— Ai crede că are un simţ mai bun al ritmului, la cât cântă în biserică.

Primi un cot într-o parte.

— Lordul Rycliff descalecă, uitaţi-vă!

Susanna se hotărî să nu se uite.

— Ia muscheta de la unul dintre ei. Poate vrea să le arate cum se face.

Susanna se hotărî din nou să nu se uite. Firele de iarbă de sub degete erau mult mai interesante. Vai, şi ia uite ce furnică fascinantă!

O femeie oftă.

— Ce e chestia aia mică şi pufoasă care-l urmăreşte? Un fel de câine?

La naiba, acum trebuia să se uite. Un zâmbet larg îi apăru pe faţă.

— Nu, e mielul lordului. Dragul de el, îl urmăreşte peste tot. Numele lui e Cină.

Toate femeile râseră, iar Susanna râse cu ele, ştiind cât l-ar irita pe Bram să fie tachinat. Era ciudat, şi puţin tulburător, cât de încrezătoare era în prezicerea reacţiilor lui. În plus, continua să se gândească la el ca fiind „Bram”.

— O! Cu un gest care îi aminti de mama ei, Charlotte îşi ridică mâna la inimă. Îşi scot hainele.

— Nu numai hainele.

În timp ce femeile se uitau cu gura căscată, bărbaţii se opriră din exerciţiu şi-şi scoaseră, mai întâi, hainele, apoi vestele şi lavalierele.

— De ce fac asta? întrebă Charlotte.

— Lucrează din greu, spuse Diana. Poate e cald acolo.

Kate râse.

— Se încălzeşte şi aici.

— Nu e de la căldură, spuse Susanna, surprinsă de cât de uşor îi ştia gândurile. Hainele lor au toate culori diferite. Lordul Rycliff vrea ca toţi să arate la fel, ca să-şi sincronizeze şi acţiunile. Charlotte luă ochelarii din mâna Minervei şi îi ridică la ochi.

— La naiba, nu reuşesc să disting nimic.

— Draga mea, spuse Minerva, care-şi împinse cu afecţiune sora mai mică. Eu nu văd bine de aproape. Ochelarii ăştia ajută doar cu obiectele de aproape. Şi nu ştiu de ce te agiţi din cauza unor bărbaţi doar în cămăşi. De la distanţă, sunt nişte puncte neclare din carne.

Cu excepţia lui Bram. Nu era nimic nedefinit la pieptul lui. Chiar şi de la distanţă. Susanna distingea foarte clar muşchii bine lucraţi ai umerilor şi ai braţelor. Îşi aminti căldura lor solidă de sub atingerea ei.

— Ar trebui să ne întoarcem în oraş.

Tânăra se ridică în picioare, curăţând iarba de pe fustă, şi-şi strânse şalul indian într-un dreptunghi.

Violet obiectă.

— Dar domnişoară Finch, nu am ajuns încă la…

— Domnişoara Highwood e obosită, zise ea, pe un ton care nu era deschis discuţiilor. E destul pentru azi.

Femeile se ridicară în tăcere, legându-şi panglicile de la bonete şi pregătindu-se să se întoarcă acasă.

— Ce spui, domnişoară Finch? Kate zâmbi, în timp ce sunetul tobei se reluă. De câte ori crezi că o să-i pună să mărşăluiască în aceeaşi linie?

Susanna nu putea să-i dea un număr lui Kate, dar cu toate astea, ştia răspunsul.

— Până le iese.

*

— Nu o să înveţe niciodată, bombăni Thorne. Nu există nici o speranţă pentru ei.

Bram blestemă încet. Pentru numele lui Dumnezeu, petrecuse toată ziua de ieri doar încercând să-i înveţe pe bărbaţi să mărşăluiască într-o linie dreaptă. Când se strânseseră marţi dimineaţă, se hotărâse să le uşureze sarcina şi mai mult. Fără formaţiuni stricte, doar mărşăluit sincronizat într-un spaţiu deschis. Stânga, dreapta, stânga.

Dar mărşăluitul în sincron era mai simplu cu un toboşar care putea să ţină ritmul, iar Finn Bright părea să se fi născut fără nici un simţ al ritmului. Asta ca să nu spună nimic de scârţâielile pe care le scotea Rufus la flaut.

În ciuda acestor lucruri, cumva reuşiseră să acopere spaţiul ascendent dintre castelul Rycliff şi stâncile abrupte care marcau celălalt capăt al golfului

— Pune-i în repaus, îi zise lui Thorne. Vezi dacă reuşesc să stea pur şi simplu, fără să cadă.

Bram ar fi preferat să cadă chiar el înainte să recunoască asta, dar el era cel care avea nevoie de o pauză. Se uită de-a lungul golfului. Urcat pe un braţ al terenului, se afla castelul. Atât de aproape, dacă te luai după pescăruşii care zburau, dar era un drum destul de lung înapoi. La naiba, ar fi trebuit să-şi aducă calul.

— Deci ăla este axul?

Colin se uită la o formaţiune de stânci care punctau golful. Aceasta era înaltă şi rotundă, cu un vârf noduros din gresie.

— Presupun că da.

Colin pufni.

— Dovada că locul ăsta a fost denumit după nişte fete bătrâne uscate. Nici un bărbat, la naiba, nici măcar o femeie cu puţină experienţă nu s-ar uita la aşa ceva şi i-ar spune ax.

Bram expiră lent. Azi nu avea răbdare pentru umorul adolescentin al vărului lui. Soarele îi bătea cald în spate. Cerul şi marea se întreceau în nuanţe de albastru. Pete de alb le punctau pe ambele, spuma mării oglindind norii. Când se uită la pescăruşii care zburau, simţi cum inima îi pluteşte în piept. Apa arăta atât de rece şi ademenitoare.

Iar genunchiul îl simţea ca pe o colecţie de cioburi, învelită în carne. Niciodată în cele opt luni de când se rănise nu mersese aşa departe fără proteză. Nu ar trebui să mai aibă nevoie de ea. Ce mai contau doi kilometri sau şase?

Trebuia să spună asta ligamentelor lui. Tot piciorul îi pulsa cu o durere arzătoare şi nu era sigur cum o să ajungă înapoi la castel. Dar avea s-o facă. Îi va conduce pe toţi acasă şi nu va scânci nici măcar o dată.

Durerea era bună, îşi spuse Bram. Durerea ar trebui să-l facă mai puternic. Data viitoare, se va împinge puţin mai departe şi îl va durea mai puţin.

Agitaţia din golf îi atrase atenţia.

— Ce e chestia aia de acolo?

— Ei bine, mi-am cam ieşit din mână, dar par să fie femei, răspunse Colin.

Vărul lui avea dreptate. Femeile mergeau pe mal, iar Bram era convins că recunoscu silueta înaltă şi suplă a Susannei. Se opriră toate, scoţându-şi bonetele şi şalurile şi întinzându-le pe ramurile unui copac întortocheat. Când îşi dădură jos bonetele, Bram observă o flacără aurie-roşiatică, iar dorinţa se trezi în el. Ar fi recunoscut oriunde acel păr.

Jucase un rol destul de important în visele de noaptea trecută.

Când ajunseră la plajă, nu le mai văzură pe femei. Curba golfului le proteja.

— Ce crezi că fac? întrebă Colin.

— E marţi, zise Bram. Fac baie în mare.

Zilele de luni sunt pentru plimbări. Marţea, pentru băi în mare. Miercurea, suntem în grădină...

Acea promisiune a grădinăritului îi oferi speranţă. Dumnezeule, poate mâine va avea şansa să scape de Susanna Finch şi de senzualitatea ei înnebunitoare, care-i distrăgea atenţia. Ca şi cum nu fusese destul de rău să o vadă urcând dealul ieri, acum trebuia să trăiască ştiind că undeva, nu foarte departe, tânăra avea să fie udă până la piele.

Gemenii Bright lăsară la o parte toba şi flautul şi veniră lângă ei, la marginea stâncii.

— Nu are rost să vă rupeţi gâturile de acolo, spuse Rufus. Sunt bine ascunse când se schimbă în costumele lor de baie.

— Costume de baie? Bram pufni. Bazează-te pe englezoaice să civilizeze oceanul.

— Dacă vreţi să vedeţi mai bine, cel mai bun loc de unde să trageţi cu ochiul e mai în josul culmii, zise Finn, arătând spre bucata de pământ.

Când Bram ridică o sprânceană, băieţii roşiră.

— Mă rog, asta am auzit. De la Rufus.

Fratele lui geamăn îl lovi cu cotul.

Deja toţi bărbaţii se strânseseră de marginea stâncii.

— Spune-mi de drumul ăsta, zise Bram.

— E acolo, arătă Finn. Sunt trepte tăiate în gresie de piraţii de pe vremea bunicului nostru. La un moment dat, la reflux, puteai să urci de la mare până la stâncă. Acum drumul s-a erodat. Se opreşte la mijloc. Dar dacă cobori puţin pe el, o să ai parte de cea mai frumoasă privelişte asupra golfului.

Bram se încruntă.

— Eşti sigur că nimeni nu poate să urce până aici?

Dacă spionii sau contrabandiştii află de el, acest drum prezintă un adevărat risc. Se întoarse spre pescarii voluntari. Bărcile voastre sunt disponibile? Aş vrea să mă uit la stâncile astea de pe apă.

Preotul veni lângă el.

— Dar, milord…

— Dar ce, domnule Keane? E o zi frumoasă. Sunt valuri.

— Femeile fac baie azi, milord. Keane îşi şterse faţa roşie cu mâneca. Domnişoarei Finch nu i-ar plăcea intruziunea.

Bram pufni nerăbdător.

— Domnule Keane. Scopul acestei miliţii este să o protejeze pe domnişoara Finch, şi pe toţi locuitorii din Spindle Cove, de intruziuni nedorite. Dacă o fregată franceză o să se apropie acum, îndreptându-se spre golf? Sau un corsar american? Crezi că şi-ar amâna invazia doar pentru că e marţi? O să amâni să te lupţi cu el, doar pentru că femeile fac baie?

Fierarul se scărpină la gât.

— Dacă vreun vas e destul de stupid cât să se îndrepte spre golful ăsta, o să stăm şi o să ne uităm cum îl distrug stâncile.

— Nu sunt chiar atâtea stânci aici.

Bram se uită peste margine. Pe peticul de apă aflat sub ei, foarte puţini bolovani erau presăraţi de-a lungul suprafeţei. O barcă cu vâsle de o dimensiune decentă ar putea să se îndrepte spre marginea stâncii.

— Oricum, nu e nici o fregată franceză la orizont azi. Şi nici un corsar american. O să le lăsăm pe femei să se bucure de intimitate.

— Intimitate? spuse Bram. Ce intimitate? Toţi staţi acolo şi vă holbaţi la ele, în timp ce înoată ca sirenele.

Bineînţeles, nici el nu era mai prejos. Toţi stătură în tăcere un minut lung, în timp ce una câte una, femeile intrară în apă, afundându-se până la bărbie. Le numără. Una, două, trei fete necăsătorite… Erau 11, iar domnişoara Finch, cu părul ei care nu putea fi confundat, era a

douăsprezecea.

Dumnezeule, lui Bram i-ar fi prins bine să înoate acum. Aproape simţea apa înconjurându-l, rece şi senzuală. Aproape o vedea pe Susanna, înotând lângă el îmbrăcată numai într-o rochie simplă, udă, transparentă, şi învăluită în acel păr glorios şi dezlănţuit. Tânăra stătea în umbră, trasând cercuri leneşe cu braţele, în timp ce valuri înspumate i se loveau de sâni „Concentrează-te, Bramwell.”

Sâni albi ca laptele, mărimea perfectă pentru mâinile lui, cu sfârcuri tari, rozalii.

„Concentrează-te pe altceva, fraiere.”

Se rezemă de un bolovan din apropiere şi începu să-ţi desfacă ghetele. După ce le dădu pe amândouă jos, îşi suflecă mânecile până la cot. Îmbrăcat numai în pantaloni şi cămaşă, Bram se duse până la marginea stâncoasă, unde pietrele se ridicau deasupra mării. Păşi pe suprafaţa de gresie cu picioarele goale.

— Stai un pic, ce faci? spuse Colin. Ştiu că miliţia asta nu merge cum plănuiai şi singurul lucru pe care sufletele astea patetice îl au în comun sunt dotările veştejite şi patetice. Dar nu au cum să fie atât de răi!

Bram îşi dădu ochii peste cap.

— Vreau să văd cu cu ochii mei drumul Ăsta, din moment ce gândul de a merge cu barca l-a panicat pe toţi.

— Eu nu sunt panicat, spuse Colin, dar nici nu sunt destul de stupid cât să merg pe marginea stâncii ăleia.

— Foarte bine. Cred că o să ne prindă bine să petrecem ceva timp departe unul de celălalt.

Bram se duse cât de departe putu şi investigă. Aşa cum îi spuseseră Finn şi Rufus, treptele în piatra coborau în josul stâncii, terminându-se abrupt. Nimeni nu putea urca această stâncă fără ajutorul frânghiilor şi al scripeţilor. Poate chiar al aripilor.

După ce îşi satisfăcuse curiozitatea, Bram se întoarse pe bolovan şi se uită la bărbaţi. Nu-şi purta insigna de ofiţer, dar îşi adună autoritatea şi vocea pentru un asemenea titlu.

— Ascultaţi bine, toţi. Când dau un ordin, o să fie

respectat. Azi e ultima oară când o să tolerez ezitarea din partea oricui. Prin urmare, evitarea, eschivarea şi foiala şi, mai ales, atitudinea de „o s-o întreb pe domnişoara Finch” vor fi motiv pentru concediere imediată, fără plată. M-aţi înţeles?

Se auzi un cor de bombăneli de încuviinţare.

Bram îşi atinse pieptul cu degetul mare.

— Acum eu sunt lordul şi comandatul vostru. Când eu vă spun să mărşăluiţi, voi mărşăluiţi. Când spun să trageţi, voi trageţi. Indiferent ce părere are domnişoara Finch despre asta. Dacă eu vă zic să săriţi de pe stânca asta, asta o să faceţi, cu zâmbetul pe buze.

Înainte să coboare, aruncă o ultimă privire golfului. Toate femeile înotau şi pluteau în marea aceea rece, ademenitoare, albastră precum cristalul. Una, două, trei fete necăsătorite…

Se opri. Se încruntă. Se concentră şi se uită din nou. Apoi inima îi tresări şi îi căzu pe stâncă.

Numără numai 11 femei.

Capitolul 12

— Ce face lordul Rycliff acolo? întrebă Charlotte, arătând spre stâncă. Se uită la noi? Unde sunt hainele lui?

— Nu ştiu.

Uitându-se cu atenţie în timp ce continua să înoate, Susanna îl privi pe Bram apropiindu-se desculţ de marginea stâncii.

— Pare foarte serios.

— Mereu arată aşa.

De sus, îl auzi pe lordul Payne strigând.

— Nu o face, Bram! Ai atâtea lucruri pentru care să trăieşti!

Femeile tresăriră când Rycliff îşi ignoră vărul, îşi flexă picioarele şi sări.

— Dumnezeule! Oripilată, Susanna îi privi săritura

lungă şi periculoasă în mare. A făcut-o! A văzut cât de lipsiţi de speranţă sunt bărbaţii şi asta l-a împins spre sinucidere.

Un zgomot puternic anunţă impactul bărbatului cu apa. Nu putea decât să se roage că ăsta să nu fie preludiul unui impact cu altceva. Zona aia era stâncoasă. Tot golful era stâncos. Era foarte probabil să-şi fi lovit capul de bolovan şi să nu mai iasă la suprafaţă niciodată.

— Du-te să chemi ajutoare, îi spuse lui Charlotte, în timp ce-şi ridică fusta costumului de baie. Strigă-i pe bărbaţii de acolo şi spune-le să o ia pe drumul spre plajă.

— Dar nu sunt îmbrăcată. Ce o să spună mama?

— Charlotte, ăsta nu e momentul să fii timidă. E o chestiune pe viaţă şi pe moarte. Fă cum îţi spun.

Susanna se aruncă în apă, înotând spre locul în care ar fi aterizat bărbatul. Tăia valurile cu mişcări rapide şi încrezătoare, dar progresul îi fu încetinit de costumul lung de baie pe care-l purtau de dragul modestiei. Materialul i se împleticea în jurul gleznelor.

— Lord Rycliff! strigă ea, când se afla aproape de partea de jos a stâncii.

Tânăra se ridică şi începu să cerceteze apa, uitându-se în zadar în toate părţile. Văzu numeroase stânci, dar niciuna nu semăna cu capul lui umflat.

— Lord Rycliff, eşti bine?

Niciun răspuns. Fusta i se prinse de un obstacol, apoi ceva o trase dedesubt. Luă o gură mare de apă. Când ieşi la suprafaţă, tuşi, înecată.

— Bram! strigă ea, devenind din ce în ce mai disperată. Eram, unde eşti? Eşti rănit?

Bărbatul ieşi la suprafaţa apei, la niciun metru în faţa ei. Ud până la piele şi cu o expresie întunecată şi periculoasă.

Trăia. Valul de uşurare fu atât de visceral, atât de rapid, că Susanna aproape fu copleşită de el.

— Bram, ce Dumnezeului…

Bărbatul o ignoră cu totul, uitându-se în schimb în jur.

— Unde e?

— Cine?

— Numărul 12.

Luă o gură de aer, apoi dispăru dincolo de suprafaţa apei, lăsând-o să înoate şocată.

Numărul 12? Nu avea nici un sens. Dumnezeule, era din nou ca momentul ridicol cu bombardarea oilor.

Bram ieşi la suprafaţă din nou, ştergându-şi apa de pe faţă.

— Trebuie s-o găsesc. Fata cu păr brunet.

Minerva. Acum avea sens. O căuta pe Minerva Highwood. Sărise de pe stâncă ca să o salveze. Ce idiot curajos, eroic şi nechibzuit.

— O să verific acolo.

Începu să înoate, ocolind nişte bolovani.

— Stai, strigă ea. Bram, pot să-ţi explic. Nu s-a înecat, îţi promit.

— Era aici. Acum nu mai e.

— Ştiu că aşa pare, dar dacă o să…

Bărbatul luă o gură de aer şi se afundă din nou. Păru să treacă o eternitate până ieşi din nou la suprafaţă. Bărbatul avea capacitatea pulmonară a unei balene.

Când ieşi din nou să ia aer, Susanna se lansă spre el, ca să-l împiedice să se afunde din nou.

— Stai un pic!

Tânăra îl prinse din spate, ca un copil care se suia în cârca unui adult. Înfăşurându-şi braţele în jurul umerilor lui, şi picioarele în jurul taliei lui, atât cât îi permitea costumul de baie.

— E bine! îi strigă ea în ureche, zguduindu-l. Ascultă-mă bine. Numărul 12. Minerva Highwood. E bine.

— Unde e? întrebă el, rămas fără aer.

Bărbatul dădu din cap, iar apa de mare îi ateriză în ochi.

— E o peşteră aici.

Îi apucă capul între mâini şi i-l întoarse.

— Acolo. Intrarea este sub apă la flux, dar i-am arătat cum să înoate înăuntru. Minerva trăieşte, e bine. Caută pietre. Geologie, îţi aminteşti?

— Geologie.

Tăcură o perioadă. Tânăra se ridică şi căzu în apă, în timp ce Bram încerca să respire.

— A fost frumos din partea ta, spuse ea, în timp ce-şi lipi obrazul de ceafa lui. A fost frumos să încerci să o ajuţi.

— Dar e bine.

— Da!

„Şi tu eşti, slavă Domnului”

După ce respiră de câteva ori, Bram spuse:

— Cred că poţi să-mi dai drumul. Apa e destul de mică, putem să stăm în picioare.

Abia atunci realiză Susanna că bărbatul nu se mişcase nici măcar o dată, deşi ea se tot zvârcolise. Se uită peste umărul lui. Apa îl lovi pe Bram în piept, lipindu-i cămaşa udă de corp. Pe pielea vizibilă din acea zonă, mici picături de apă se agăţau de părul brunet, strălucind în lumina soarelui. Valuri mici îi lingeau sfârcurile, care se distingeau perfect prin materialul ud.

Iar ea era lipită de spatele lui, ţinându-se cu mâinile şi picioarele de el. Ca o caracatiţă răvăşită.

— O! Oripilată, alunecă de pe spatele lui. Îşi întinse picioarele şi dădu de fundul mării. Cât de jenant!

Când îşi ridică în sfârşit privirea la faţa lui, realiză că se uita acum la sfârcurile ei. Cât de previzibil. Tipic pentru un bărbat. Ea îşi făcuse griji că Bram murise, iar el avea tupeul să trăiască. Să fie scandalos de viril şi puternic şi viu. Cum îndrăznea? Cum îndrăznea?

Adrenalina acestui exerciţiu de salvare în apă, luată la pachet cu tensiunea tăcută din ultimele zile, o tunsoare revoluţionară şi, nu în ultimul rând, acel sărut exploziv… Era prea multă emoţie în ea şi nu existau decât două moduri posibil e de a o exprima. Furie iraţională sau…

Nu avea să se gândească la cealaltă variantă. Bun, deci furie iraţională avea să fie.

— Netrebnicule! strigă ea. Nătâng cu minte de moluscă. Unde ţi-a fost mintea, să faci aşa o săritură? Nu ai văzut stâncile astea? Ai fi putut să mori!

Bărbatul îşi ridică capul.

— La fel de bine aş putea să te întreb şi eu ce căutai

înotând în costumul ăsta groaznic. Puteai să fii trasă sub apă, ca Ofelia, şi să te îneci.

— Am înotat până aici ca să te salvez pe tine, bestie de om. Sunt o înotătoare foarte puternică.

— Şi eu şi nu am nevoie să fiu salvat.

Tânăra îşi întoarse capul şi scuipă apa din gură.

— Ba o să ai când o să termin cu tine.

Dincolo de suprafaţa apei, ceva o atinse de talie. Un peşte? Un ţipar? Încercă să-l îndepărteze.

— Uşurel. Sunt doar eu.

Braţul lui o apucă de talie şi o trase aproape. Se afundară în apă, până la gât. În timp ce înota cu un singur braţ, Bram o trase între doi bolovani.

— Ce ai impresia că faci?

Bram se uită la stâncă.

— Caut nişte intimitate. Trebuie să vorbim.

— Aici? Acum? Nu putem să conversăm într-un loc mai normal?

— Tocmai asta e problema. Îşi trecu mâna prin părul lui brunet şi ud. Mă gândesc întruna la tine. Tot timpul. Peste tot. Eu am de muncă aici. Am bărbaţi cu care să fac instructaj. Am de organizat o miliţie. Un castel de apărat. Dar nu sunt în stare să mă concentrez, pentru că mă tot gândesc la tine.

Susanna îl privi. Asta era conversaţia pe care voia Bram s-o poarte? În cazul ăsta, înţelegea de ce nu putea să vină pur şi simplu în vizită la ea acasă şi să deschidă subiectul la un ceai.

— Spune-mi de ce, Susanna, şi te rog să ai în vedere că vorbeşti cu un bărbat capabil să ocolească peste 100 de kilometri doar ca să evite un ataşament romantic.

— Ataşament? Tânăra îşi forţă un râset neconvingător. Nici un butoi de smoală caldă nu te-ar ataşa de mine.

Bărbatul dădu din cap, părând şocat.

— Îmi place până şi când mă împungi.

— M-ai văzut cu o armă. Dacă ar fi să te împung, îţi promit că ai simţi şi nu ţi-ar plăcea deloc.

Susanna trebuia să iasă din situaţia asta şi din braţele lui mari şi puternice. Se zvârcoli în strânsoarea lui, dar el doar o strânse şi mai tare.

— Nu o să pleci. Nu încă. Vocea lui adâncă făcu valuri în apă. O să rezolvăm asta. Chiar aici. Chiar acum. O să-ţi spun fiecare gând sălbatic, erotic, depravat, pe care mi l-ai inspirat şi după o să fugi acasă speriată. O să te închizi în dormitor şi o să stai acolo următoarea lună, ca să mă pot concentra să-mi fac treaba.

— Nu pare un plan prea bine gândit.

— Gânditul nu e punctul meu forte în ultimul timp.

Acest val de senzaţii senzuale era periculos. Ar fi putut să înceapă să-i placă. Dacă era să fie sinceră, îi plăcea foarte mult. Dar putea să ajungă să tânjească după asta, iar asta ar crea perioade dificile sau de singurătate. Susanna ştia că Bram avea nevoie de apropiere umană. Poate pentru că, din cauza războiului, nu avusese parte de asta prea mult timp. Dar avea în minte cel mult o încâlceală frenetică de părţi ale corpului, nu o unire a inimilor şi sufletelor.

— Te vreau, zise el simplu. Direct. Cât s-o zguduie.

„Vezi?” îşi spuse Susanna. „Nu ar putea fi mai clar de atât?”

— Te doresc. Te visez. Sunt disperat să fiu aproape de tine, zise el, provocându-i un fior pe şira spinării. Să te ating. Peste tot. Mâinile lui se plimbară pe braţele şi spatele ei. Ce e chestia asta hidoasă pe care o porţi?

— Un costum de baie.

— E ca un giulgiu şi mult prea opac.

— Păi tocmai asta e şi ideea. Să fie opac.

Respiraţia ei era rapidă, iar vorbele, stupide.

Una din mâinile lui alunecă şi o luă de degete. Le ridică deasupra suprafeţei apei, scuturându-le ca şi cum erau o dovadă incriminatoare

— Cine poartă mănuşi în ocean?

— Eu o fac.

— Mănuşile astea ale tale mă înnebunesc. Vreau să ţi le dau jos. Să sărut încheieturile tale suple, să sug fiecare

din degetele tale lungi şi delicate, iar ăsta ar fi doar începutul. Vreau să te văd toată. Corpul tău e făcut pentru plăcerea unui bărbat. E o crimă împotriva naturii să-l ascunzi.

Asta nu era posibil să se întâmple. Nu ei. Susanna închise ochii strâns, apoi îi deschise din nou.

— Lord Rycliff. Ţi-ai pierdut minţile.

— Ba nu. Bărbatul o fixă cu privirea lui verde. Ştiu exact cine sunt. Sunt locotenent-colonel Victor St. George Bramwell, conte de Rycliff de câteva zile. Tu eşti Susanna Jane Finch şi vreau să te văd goală. Goală şi palidă şi udă până în vârful capului, strălucind, învăluită în lumina lunii şi în picături de mare. Aş linge sarea de pe tine.

Limba lui se plimbă peste obrazul ei, iar tânăra icni. Sfârcurile i se întăriră, fiind ţinute captive de materialul tare şi ud.

— Eşti nebun, şopti ea.

Bram îi mângâie urechea cu buzele.

— Gândesc foarte limpede. Vrei să-mi testezi memoria? Lunea, aveţi plimbări. Marţea, băi în mare. Mâine, poate o să vin să te caut în grădină şi să te trag într-un tufiş.

Sugestia îi înmuie genunchii. Îşi imaginã corpul lui, peste al ei. Căldura lui care contrasta cu pământul rece şi umed. Mintea ei invocă mirosul de iarbă şi pământ.

— Iar joia… Bram se dădu în spate şi îi aruncă o privire cu subînţeles. E interesant, niciodată nu am ajuns la joi. Spune-mi, te rog, că joia vă ungeţi cu ulei şi vă luptaţi în stil grecesc.

Tânăra icni

— Eşti groaznic.

— Şi ţie-ţi place asta. Asta e cel mai rău. Mă vrei la fel de mult cât te vreau eu. Pentru că sunt exact ce îţi trebuie. Nu e nimeni destul ce puternic în satul ăsta cât să-ţi facă faţă. Ai nevoie de un bărbat adevărat, care să-ţi arate ce să faci cu pasiunea care mocneşte dincolo de suprafaţă. Trebuie să fii provocată, stăpânită.

Stăpânită?

— Iar tu trebuie să fii închis, bestie.

— O bestie e exact ce vrei. O brută întunecată, medievală, ca să te arunce la pământ, să-ţi rupă hainele şi să-şi facă de cap cu tine. Ştiu că am dreptate. Nu am uitat cât de excitată ai fost după acea explozie.

Cât tupeu avea! Cum de-şi dăduse seama?

Tânăra îşi ridică capul.

— Ei bine, nu am uitat sunetul pe care l-ai scos când ţi-am atins sprânceana. Nici măcar nu a fost un geamăt, ci mai degrabă un scâncet.

Bram făcu un semn indiferent.

— O, da. Un scâncet implorator, plin de dorinţă. Pentru că vrei un înger. O virgină dulce, tandră, care să te ţină în braţe, să te mângâie. Să-ţi şoptească promisiuni preţioase şi să te facă să te simţi uman din nou.

— E absurd, pufni el. Doar implori să primeşti o lecţie grea despre ce înseamnă să satisfaci un bărbat.

— Tânjeşti să-ţi aşezi capul în poala mea şi să-mi simţi degetele prin părul tău.

O lipi de o piatră.

— Tu trebuie să fii răvăşită.

— Iar tu ai nevoie de o îmbrăţişare.

Se priviră îndelung. Iniţial, se uitau unul în ochii celuilalt, apoi unul la buzele celuilalt.

— Ştii ce cred? zise el, apropiindu-se atât de mult, încât Susanna îi simţea respiraţia caldă pe obraz. Cred că avem din nou una din acele neînţelegeri enervante.

— Genul în care amândoi avem dreptate?

— Da.

Şi de data asta, când se sărutară, amândoi scoaseră acel sunet. Acel sunet profund, ca un geamăt, ca un scâncet.

Sunetul care spunea *da.*

Şi *în sfârşit.*

Şi eşti *exact ce-mi trebuie.*

Susanna simţi tensiunea din muşchii lui, dar sărutul fu întruchiparea răbdării. Gura lui o mângâie pe a ei, tachinându-i buzele să se despartă. Pulsul tinerei o luă

razna când Bram o atinse prima oară cu limba.

Dumnezeule. Dumnezeule!

Chiar exista pasiune strânsă în ea. Bram o numise un butoi cu praf de puşcă, dar asta era o subestimare. Acum Susanna înţelegea, vedea totul. Depozite întinse, magazii întregi. Erau lăzi de săruturi neîmpărtăşite. Butoaie cu atingeri dulci, sigilate, ca să nu intre ploaia. Rânduri întregi de gemete şi oftaturi, toate atent îmbuteliate şi închise.

Bram desfăcuse unul acum, cu o mişcare rapidă a limbii. Îşi lipi degetul de maxilar, descătuşând şi mai multă dorinţă. O sărută lent şi profund. Îşi luă timpul să o exploreze.

— Bram, se auzi ea şoptind. Îşi trecu mâinile peste părul lui tuns. O, Bram!

Cu cât o explora mai mult, cu atât se apropia mai mult de alte camere. Acele camere nefolosite ale inimii, pline de pânză de păianjen. Oare va îndrăzni să se aventureze acolo? Susanna avea dubii. Săritul de pe o stâncă era un gen de curaj epatant, dar un bărbat avea nevoie de forţă adevărată şi curaj ca să treacă de acele uşi închise. În ea erau teritorii întunecate, neexplorate, care fuseseră construite pentru a găzdui iubire, şi până şi ei îi era teamă să le exploreze. Era terifiată să afle exact cât de vaste şi dureros de goale erau cu adevărat.

Iar inima ei nu era singurul loc dureros şi gol. Simţea acelaşi lucru şi între picioare. În timp ce se sărutau, Bram îşi strecură mâinile pe spatele ei şi o ridică, lipindu-i pelvisul de al lui. Culmea proeminentă şi fierbinte a excitaţiei lui se freca de sexul ei, Susanna gemu în sărutul lui, o rugăminte tăcută pentru ceva mai mult. Cu siguranţă Bram va şti cum să răspundă.

Şi exact asta făcu.

O muşcă de buză. Tare.

— Au!

Se îndepărtă de ea, rupând cu totul îmbrăţişarea.

Susanna deschise ochii şi îl văzu ţinându-se de cap şi strâmbându-se de durere.

— Ce naiba? întrebă el.

— Aşa-ţi trebuie, brută!

Minerva Highwood se aşează între ei, udă până la piele şi ţinând un săculeţ în mână.

— Minerva?

Susanna încă-şi revenea după întreruperea abruptă şi-şi ridică un deget la buză, ca să vadă dacă-i sângera.

— Nu-ţi face griji, domnişoară Finch. Sunt aici acum.

Probabil tânăra înotase din peşteră şi îi văzuse. Dumnezeule!

— Sunt bine, stai liniştită. Privirea i se duse la săculeţul care atârna de încheietura Minervei. Arăta ca o geantă, făcută din muşama. Ce ai acolo?

— Pietre, ce altceva?

Pietre. Dumnezeule! Susanna se uită îngrijorată la Bram. Bărbatul tocmai fusese lovit cu putere în cap. Era o minune că nu picase inconştient. Se îndreptă spre el, dar Minerva tresări şi se dădu în spate, aruncându-se în faţa Susannei.

— Pregăteşte-te. Vine din nou, acest Zeus înfierbântat.

Bram era în mod evident încă ameţit, frecându-şi capul cu o mână. Cu un geamăt de durere şi o mişcare subită, se îndreptă, ridicându-şi capul, umerii şi pieptul extrem de bine lucrat din apă. Picături de apă căzură peste tot, reflectând lumina lunii şi strălucind ca nişte mici scântei.

Chiar arăta ca un Zeus înfierbântat! De fapt, semăna mai degrabă cu un zeu grec, care emana potenţă masculină şi un aer divin de posesie. Priveliştea o lăsă pe Susanna fără aer. Tânăra se întrebă pentru scurt timp dacă ea fusese cea lovită peste cap cu o geantă plină de pietre. Bram era frumos. Ameţitor în perfecţiunea lui masculină.

— Nu-ţi face griji. Minerva se duse lângă un bolovan din apropiere, pregătindu-şi geanta cu pietre. O să te salvez, domnişoară Finch.

Susanna se întinse după ea.

— Minerva, nu! Nu e nevoie. Bram nu…

Pac.

Capitolul 13

Bram îşi reveni încet, plutind în prezent pe un val blând, liniştitor. Lumea era întunecată, dar lui îi era cald peste tot. Senzaţia delicioasă îi mângâia piciorul rănit, îndepărtând durerea cu o atingere uşoară, ritmată.

Când deschise ochii, întrebările tachinau limita uzată a minţii lui. Unde era? Cine îl atingea? Şi cum putea să se asigure că acea persoană nu avea să se oprească?

— O, Bram! Era vocea Susannei. Dumnezeule! Uite ce ai păţit.

Bârbatul se chinui să se ridice pe un cot, scâncind din cauza durerii subite. Văzu o încâlcitură de cearceafuri albe. Îşi văzu propriile picioare păroase. Văzu mâinile ei pe pielea lui.

Mâinile ei goale, fără mănuşi.

Căzu din nou pe saltea, dorind să doarmă din nou. Era evident că halucina. Sau era mort. Atingerea ei era ca raiul pe pământ.

— Asta explică atât de multe, zise ea, oftând. Compensezi pentru membrul ăsta ofilit.

Membru ofilit? La ce naiba se referea? Bram dădu din cap, încercând să-şi limpezească mintea. Prezicerile întunecate ale lui Colin, cu ramuri veştejite şi coacăze uscate, îi alergau prin minte.

Cu totul treaz acum, se strădui să se ridice, luptându-se cu cearceafurile.

— Ascultă-mă, nu ştiu ce fel de libertăţi ţi-ai permis cât eram inconştient sau pentru ce privelişte te-a pregătit imaginaţia ta de fată necăsătorită, dar vreau să ştii că apa era al naibii de rece.

Susanna îi privi.

— Mă refer la piciorul tău.

— A.

Piciorul lui. *Acel* membru ofilit.

Cât fusese inconştient? O oră? Mai mult? Susanna se schimbase într-o rochie dungată, dar încă avea părul ud, pieptănat pe spate în şuviţe de bronz-închis.

Tânăra continuă să-l mângâie. Bram văzu că degetele ei luceau, pătate cu un fel de cremă. Mirosul de plante îi umplu mintea. Dorinţa îi făcu sângele să se ducă în restul locurilor. Mai mult ca sigur că era un semn al abstinenţei lui prelungite, faptul că simpla privelişte a mâinilor ei îl excitase mai mult decât o făcuse orice femeie goală pe care o avusese în trecut.

Sau poate era un semn că o dorea pe această femeie cu mai multă intensitate decât dorise orice altă femeie vreodată.

— Unde suntem? întrebă el, uitându-se în jur.

Un dormitor luminos, tapiţat cu creton şi lemn. Salteaua de sub el se îndoia ca un hamac sub greutatea lui.

— Summerfield.

— Cum am ajuns aici?

— A fost foarte dificil. Eşti greu ca un taur, dar o să fii fericit să afli că oamenii tăi s-au ridicat la nivelul provocării.

La naiba! Era abia a doua zi întreagă în care era la comanda noilor recruţi şi o dăduse-n bară când picase inconştient, fiind atacat de o intelectuală saşie şi geanta ei. Oamenii lui îl căraseră până aici, cel mai probabil trecând prin sat în drumul lor şi atrăgând atenţia localnicilor. Până şi oile urmăriseră probabil drumul, behăind satisfăcute. El era lordul şi comandantul lor, iar acum toţi îl priveau ca fiind cel mai vulnerabil.

— Probabil te-a amuzat să mă vezi lovit aşa puternic de o fată.

— Deloc. Am fost speriată!

În acel moment însă, nu mai era speriată. Bram nu putea să-şi ai ochii de la ea. Susanna stătea deasupra lui, oferindu-i o privelişte decolteului ei palid şi cu pistrui. Îi mângâia piciorul gol cu degete talentate, neînfricate. Mai devreme, îl numise o bestie. Acum, îl trata ca pe o pasăre cu o aripă ruptă.

Bram se uită la piciorul său rănit. Chiar era un

membru ofilit.

— Poftim, bea asta, spuse ea, în timp ce-i puse o ceaşcă în mână.

Bram o privi sceptic.

— Ce e?

— Ceva lichid care o să-ţi uşureze durerea. E preparat de mine.

— Eşti vindecătoare? Se încruntă, iar asta îl duru. Ar fi trebuit să-mi imaginez că eşti una din femeile alea, cu micul ei coş cu plante şi soare.

— Plantele sunt bune. Au folosul lor. Pentru o astfel de rană însă, ai nevoie de medicamente.

Bărbatul bău.

— Bleah, e groaznic.

— E prea puternic pentru tine? Dacă vrei, pot să pun nişte miere. Aşa fac pentru copiii din sat.

Bram bău restul poţiunii fără să mai comenteze. La propriu nu putea să comenteze, din cauza gustului groaznic din gât.

După ce puse ceaşca deoparte, Susanna îşi îndreptă atenţia spre piciorul lui.

— Ce ai păţit?

— Un glonţ, asta am păţit.

— E un miracol că nu ţi-ai pierdut piciorul.

— Nu a fost un miracol, a fost voinţă pură. Crede-mă, chirurgii însetaţi după sânge de pe câmpul de luptă au încercat să mi-l ia.

— O, te cred. Am cunoscut şi eu destui chirurgi însetaţi după sânge. Tinereţea mea a fost plină de ei.

— Ai fost un copil bolnăvicios?

— Nu, spuse tânăra, dând din cap.

Susanna băgă apoi degetele în alifie şi-şi îndreptă atenţia asupra piciorului lui, asupra muşchilor dureroşi. Bineînţeles că prin alinarea durerii din acei muşchi, tânăra doar crea dureri noi în zona lui inghinală. Nu ştia cât de periculos era să provoace un bărbat astfel?

Ar fi trebuit să-i spună să se oprească, dar nu putea.

Atingerea ei era… Dumnezeule, era exact de ce avea

nevoie. Era, într-adevăr, talentată.

— Cum i-ai ţinut la distanţă? întrebă ea. Pe chirurgii de pe câmpul de luptă.

— Thorne, zise el. A stat lângă patul meu, cu pistolul încărcat, pregătit să tragă în clipa în care vedea un fierăstrău.

— Îmi imaginez că Thorne ar fi putut să-i pună pe fugă cu o simplă privire. Îşi plimbă degetul peste cicatricea dintr-o parte a genunchiului lui, o dungă îngustă care ieşea în evidenţă în rana noduroasă. Dar cineva te-a operat aici. Cineva priceput.

Bărbatul încuviinţă.

— A durat trei zile, dar am reuşit să găsim un chirurg care a promis că nu o să-mi amputeze piciorul.

Susanna trasă linia orizontală de-a lungul coapsei lui, aflată deasupra rănii de la glonţ. Nu era nicio cicatrice acolo, dar o teacă de piele lăsase zona fără păr. Avea o zonă asemănătoare de piele fără păr în partea de sus a gambei. Susanna o atinse şi pe aceea. Bram scânci. Nu din cauza durerii, ci a expunerii. Speră că tânăra nu înţelegea semnificaţia acelor dungi.

— Ai purtat o proteză, spuse ea.

Bram nu răspunse.

— De ce ai scos-o? Bram, nu poţi să ignori pur şi simplu o rană de o asemenea dimensiune.

Bram trebuia s-o ignore. Scopul lui nu era numai să-i instruiască pe bărbaţi, dar şi să-i conducă, să-i inspire. Cum să facă asta, când avea o slăbiciune aşa evidentă?

— Sunt vindecat, îi spuse el. Abia dacă mă mai doare.

Tânăra pufni, neîncrezătoare.

— Mincinosule. Ai dureri mari. Şi pun pariu că azi sunt mai mari ca oricând, după ce ai tot mărşăluit. Apa probabil că ţi-a făcut bine.

— Da, dar nu la fel de bine ca tine.

Se întinse după ea, fiind dintr-odată nerăbdător să preia rolul agresiv. Stătuse acolo întins neajutorat prea mult timp.

Susanna îi dădu mâna la o parte.

— Ar trebui să mai porţi proteza. Uită-te la umflătura asta. Cu degetul, trasă genunchiul roşu şi deformat. Nu eşti pregătit să mărşăluieşti fără ea.

Atingerea ei plină de milă, acele cuvinte liniştitoare… Ceva din el explodă.

O apucă de încheietură atât de tare, că tânăra scânci.

— Nu-mi spune mie ce sunt pregătit să fac. O strânse şi mai tare. M-ai auzit? Să nu-mi spui niciodată ce nu pot să fac. Chirurgii ăia mi-au spus că nu o să mai merg niciodată. Le-am demonstrat că s-au înşelat. Superiorii mei au impresia că nu pot să comand trupe. O să le demonstrez şi lor că se înşală. Dacă ai de gând să mă tratezi ca pe un invalid, un bărbat pe care să-l îngrijeşti şi să-l mângâi, fără să existe nicio urmă de pericol… O trase de încheietură, trăgând-o deasupra lui. Celălalt braţ şi-l puse în jurul taliei ei. O să-ţi demonstrez şi ţie că te înşeli.

Ochii ei scăpărară.

— Dă-mi drumul.

— În niciun caz.

Tânăra se zvârcoli în strânsoarea lui, iar respiraţia ei rapidă îi oferi lui Bram o etalare minunată a sânilor ei.

— Nu o să funcţioneze, draga mea. Chiar dacă piciorul mi-e rănit, sunt puternic ca un taur în restul corpului.

— Până şi taurii au slăbiciunile lor.

Bram o simţi zvârcolindu-se, în timp ce-şi strecură picioarele zvelte între ale lui. Fricţiunea fierbinte a corpurilor, prin straturile subţiri ale rochiei Susannei şi ale unui cearceaf, îl făcură să simtă presiune. Tânăra lovi rapid, încercând să-l nimerească în zona inghinală. O, ştia cum să rănească un bărbat, dar el era deja cu un pas înaintea ei. Îşi trecu piciorul bun peste al ei, prinzându-i partea de jos a corpului. Apoi, cu o mişcare, Bram îi întoarse pe amândoi, punând-o pe Susanna pe spate.

— Ce o să faci acum, că te-am blocat? spuse el, în timp ce-i ridica o mână deasupra capului.

— O să ţip. Fix în faţa camerei sunt doi servitori, iar tata doarme într-o cameră aflată în josul coridorului.

— Haide, ţipă. Cheamă-i pe servitori şi pe tatăl tău. O

să ne găsească într-o poziţie foarte compromiţătoare. Cariera mea o să se termine, tu o să fii ruinată şi o să ne petrecem restul vieţii împreună. Nu vrem asta, nu-i aşa?

— Nu, Dumnezeule!

Bram o fixă cu privirea. Ciudat. Îşi petrecuse toată viaţa de adult evitând încurcăturile romantice. Dar acum, era complet încurcat cu femeia asta, iar ideea de a fi forţat să se căsătorească cu ea nu-l oripila, aşa cum ar fi trebuit s-o facă. De fapt, dacă-şi dădea voie să se imagineze petrecând toate nopţile vieţii lui într-un dormitor, pe o saltea moale şi curată, cu parfumul ei minunat de plante în aer, şi corpul ei palid zvârcolindu-se sub al lui…

Era cea mai ciudată, mai străină şi mai improbabilă imagine, dar, în mod curios, nu o ura.

Tânăra se zvârcoli sub el.

— Brută ce eşti! Bestie!

Bram chicoti şi o sărută pe frunte.

— Aşa mai merge.

Prefera să fie ţinta dispreţului ei decât a milei. Mila îl făcea să se simtă neajutorat. Dacă-i provoca furia, se simţea viu. Iar ea era atât de minunat de uşor de provocat.

— Dumnezeule, faptul că eşti sub mine, într-un pat… O sărută, în colţul buzelor. Mă înnebuneşti de dorinţă, Susanna. Ne-ar fi atât de bine împreună.

Uşură strânsoarea încheieturii, dar o menţinu ţintuită doar cu greutatea braţului lui peste al ei. Îşi plimbă un deget de-a lungul maxilarului ei, acoperindu-i pulsul care i-o luase razna. Apoi coborî mai jos, mângâind panta tandră a gâtului ei. Pielea ei era atât de catifelată. Bram se întrebă dacă tânăra îşi făcuse baie sau dacă încă avea gust de mare.

— Foarte bine, spuse ea. Ţi-ai demonstrat ideea. Eşti un bărbat mare şi puternic, iar eu sunt o femeie neajutorată. Acum dă-mi drumul.

— O să-ţi dau drumul doar dacă asta vrei cu adevărat. Dar nu cred. Bram îşi întoarse mâna şi-şi plimbă degetele peste pieptul ei, până la sâni. Mângâie marginea expusă a cămăşuţei ei. Materialul transparent, dantelat, se ridica şi

cobora odată cu respiraţia ei ritmată, ca spuma care se afla pe marginea unui val.

Dacă Susanna voia să-l oprească, putea s-o facă. Braţele ei nu erau restricţionate. Bram îşi lăsă greutatea pe un cot. Susanna nu trebuia decât să se dea într-o parte şi avea să fie liberă.

Tânăra se uită în acea direcţie, gândind, în mod evident, acelaşi lucru.

Dar nu se mişcă. Şi ea voia asta.

Cu o revendicare lentă şi sigură, Bram îşi aşeză palma peste sânul ei. Tânăra îşi opri un geamăt.

Bram încercă să-şi controleze icnetul de plăcere. Umflătura catifelată şi rotundă i se potrivea atât de bine în mână, încălzindu-se sub atingerea lui. În timp ce o ţinea, sfârcul ei se întări, înţepându-l în centrul palmei. Un simplu punct mic şi concentrat de senzaţii, dar incredibil de excitant. Corpul ei reacţiona la al lui, îl ademenea. Penisul lui reacţionă, întărindu-se până ajunsese într-un punct dureros.

Bram înclină capul şi-şi lipi buzele de gâtul ei gol, frământându-i sânul, în timp ce o săruta în jos. Avea gust de sare şi de feminitate dulce. O linse, iar limba îi alunecă pe un drum leneş, în serpentine, peste claviculă. Apoi coborî, ca să-i contureze marginea decolteului. Acolo, corsajul ei mulat îl opri. Îşi strecură un deget între material şi piele, forţând decolteul să devină o idee mai lejer. Trebuia s-o atingă acolo, să simtă acea mărgea tensionată care era sfârcul ei, lipită de degetul lui.

Cu mişcări mici, atingerea lui coborî, explorând satinul cald al pielii ei. Afla geografia unică a globului voluptuos şi delicios. Într-un final, degetul lui mângâie marginea texturată a areolei ei şi triumful îl cuprinse. Se simţea ca un conchistador care descoperise un teritoriu nou. O insulă rotundă ademenitoare a promisiunii, înconjurată cu dune ondulate, cu un vârf întărit. Bram o urcă treptat, gâfâind pe drum. Dumnezeule, încă puţin…

„Acolo”

Tânăra scânci, uimită, şi întregul ei corp se arcui

înspre el. Reacţia ei pasională aproape îl împinse pe Bram dincolo de limită. Gândurile lui dispăruseră şi acum se concentra pe un singur lucru.

„Mai mult”

Doar la ăsta se putea gândi. Doar asta înţelegea. Mai mult. Avea nevoie de mai mult din ea. Cum putea s-o atingă mai mult, să o mângâie mai mult, să o sărute mai mult? În continuare îi ţinea unul din braţe deasupra capului. Se gândi că dacă-l lăsa într-o parte, atunci decolteul ei va avea mai multe de oferit. Îl va face să cedeze, ca să ia acel vârf delicios, încordat în gură. Dar când se ridică puţin, dorind să îi lase braţul într-o parte…

— Dumnezeule!

Îngheţă, holbându-se. Încerca să înţeleagă ce atingea. De la încheietură până la cot pielea ei delicată era presărată cu cicatrice.

Realitatea îl izbi, iar Bram îşi controlă excitaţia care-i copleşise corpul. Deci ăsta era motivul pentru care Susanna purta mereu acele mănuşi cu nasturi. Şi ea ascundea ceva.

Ceva mult mai serios decât un simplu ghimpe în laba ei.

— Susanna cea frumoasă, ce s-a întâmplat aici? întrebă el, în timp ce-i atingea pielea marcată.

Susanna scânci când îi simţi atingerea. În interior, se prăbuşi. Ar fi trebuit să ştie că nu le putea ascunde pentru totdeauna. Că nu se va apropia niciodată de un bărbat fără ca acele cicatrice afurisite să nu distrugă totul, într-un fel sau altul.

— Cât de vechi sunt? întrebă el, în timp ce trasa liniile subţiri şi vindecate cu degetul.

— Destul de vechi, spuse ea indiferentă. Sunt o nimica toată. De la grădinărit.

— Grădinărit? Te-ai luat la trântă cu un tufiş de trandafiri?

— Nu. Susanna îşi arcui spatele, frecându-şi sânii de pieptul lui. Atingerea lui era atât de plăcută. Nu putem să revenim acolo unde am lăsat treburile?

Se părea că nu.

În timp ce se agita sub el, Bram îşi folosi greutatea şi forţa ca s-o ţină imobilizată. Nu ca s-o cucerească, se părea, ci din îngrijorare.

— Ce s-a întâmplat? Spune-mi adevărul.

— Eu… Susanna ezită. Apoi inspiră adânc şi se hotărî să fie sinceră, iar el putea să înţeleagă ce voia din asta. Sunt de la sângerări.

— Atât de multe? Blestemă încet, plimbându-şi degetele peste pielea cicatrizată. Parcă ai spus că nu erai bolnavă când ai fost mică.

— Nu am fost bolnavă, dar asta nu i-a oprit pe chirurgi să încerce să mă vindece.

— Povesteşte-mi, zise el.

Privirea ei se duse într-un colţ. Un puls sălbatic îi răsună în urechi, ca un avertisment.

— Tu mi-ai văzut cicatricele, îi reaminti el, dându-se într-o parte, ca să-i ofere spaţiu. Ţi-am spus tot.

— S-a întâmplat în anul de după moartea mamei mele. Vocea ei era inexpresivă, detaşată. Tata a crezut că am nevoie de influenţă feminină, de cineva care să se asigure că o să devin o lady. Aşa că m-a trimis în Norfolk, să stau cu nişte rude.

— Şi acolo te-ai îmbolnăvit?

— Doar de dor de casă. Dar verişoarele mele nu au ştiut ce să facă cu mine. Au considerat că e datoria lor să mă pregătească pentru societate, dar s-au plâns că nu o să-mi găsesc niciodată locul. Eram înaltă şi cu pistrui, iar părul meu le dădea ameţeli. În plus, comportamentul meu lăsa de dorit. Eram… dificilă.

— Bineînţeles că erai.

Susanna simţi o împunsătură de durere la auzul comentariului. Probabil fusese evident, deoarece Bram îşi completă remarca.

— Nu voiam decât să spun că era perfect normal să te porţi aşa. Ai fost trimisă să trăieşti cu nişte străini, iar mama ta tocmai murise.

Tânăra încuviinţă.

— Iniţial, au înţeles asta. Dar după, au trecut

săptămânile şi comportamentul meu nu se îmbunătăţea aşa cum ar fi vrut. Pot să fiu destul de încăpăţânată.

— Cred că am observat asta.

Bram zâmbi puţin. Căldura din ochii lui îi oferi puterea să continue.

— Doctorii m-au sângerat mai mult, mi-au dat vomitive şi purgative. După asta, am refuzat să mai mănânc şi mă ascundeam în dulapuri. Au tot chemat doctorii, iar şi iar. Când m-am împotrivit, au decis că sufeream de isterie. Tratamentele s-au intensificat. Doi servitori mă imobilizau, iar doctorul lua mai mult sânge şi-mi dădea mai multă otravă. Mă înfăşurau în pături până când transpiram toată, după care mă forţau să fac baie în apă rece ca gheaţă.

Amintirile dureroase îi reveniră, dar nu era atât de greu de verbalizat pe cât crezuse că aveau să fie. După tot acest timp, cuvintele curgeau din ea, ca şi cum…

Ce gând ironic!

Ca şi cum deschisese o venă.

— Mi-au ras părul şi mi-au pus lipitori pe scalp.

— Dumnezeule! Vinovăţia îi distorsionă trăsăturile. Ieri, când am ameninţat că o să te tund…

— Nu, Bram, te rog, nu te simţi prost. Nu ştiai. Nu aveai cum!

Bram oftă.

— Spune-mi acum tot.

— Ţi-am spus ce a fost mai rău. Au fost doar un tratament inutil, malefic, după altul. La final, eram atât de slăbită, că m-am îmbolnăvit cu adevărat.

Bram se încruntă şi-i dădu la o parte părul de pe frunte. Privirea lui era de un verde-închis, ca marea pe timp de furtună.

— Pari atât de îndurerat, zise ea.

— Chiar sunt.

Inima ei tresări. Oare Bram vorbea serios? De ce i-ar păsa de chinurile medicale ale unei fete necăsătorite, care avuseseră loc în urmă cu mulţi ani? Mai mult ca sigur că războiul îi arătase lucruri mult mai rele. Îi făcuse lucruri

mult mai rele. Cu toate astea, ceva din expresia lui serioasă, pregătită de bătălie, îi spunea că lui Bram îi păsa. Că dacă ar fi putut, s-ar fi întors în timp şi i-ar fi tras în ţeapă pe acei chirurgi în propriile lor lănci afurisite.

Susanna ar fi putut să-l iubească. Dumnezeu s-o ajute, îl putea iubi doar pentru asta.

— Totul e bine, am supravieţuit.

Susanna îi oferi un zâmbet presărat cu umor, ca să împiedice povestea să devină prea sentimentală. Sau poate ca să se împiedice să izbucnească în lacrimi.

— Îmi imaginez că asta a fost datorită încăpăţânării tale. Mai mult ca sigur că pur şi simplu ai refuzat să mori.

— Ceva de genul ăsta. Din fericire, nu-mi amintesc prea multe despre boală. Am devenit atât de slăbită, că i-au trimis o scrisoare prin curier lui tata, crezând că mi se apropie sorocul. El a venit, s-a uitat o dată la mine, m-a învelit în pelerina lui şi m-a scos din casa aia într-o oră. Era furios.

— Asta pot s-o cred. Şi eu sunt furios acum.

Susanna clipi, ca să-şi îndepărteze lacrimile, şi se uită în jur.

— Atunci ne-am mutat aici, în Summerfield. A cumpărat locul ca să mă vindec lângă mare. Încet, încet, mi-am revenit. Nu aveam nevoie de doctori sau de chirurgi. Doar de mâncare hrănitoare şi aer proaspăt. După ce m-am mai pus pe picioare, am început să fac şi exerciţii.

— Deci ăsta e motivul pentru care… zise el, plimbându-şi degetul peste cicatricele ei.

— Da, ele sunt motivul.

Bram nu-i mai ceru explicaţii, dar cu toate astea, ea i le dădu.

— Vezi tu, tata m-a dus într-un final în Londra, ca să mă prezinte la Curte. Doar că exact cum preziseseră verişoarele mele, nu mă potriveam acolo. Însă în timp ce stăteam pe marginea acelor săli elegante de bal, mi-am dat seama că mai sunt şi altele ca mine. Fete care, dintr-un motiv sau altul, nu se potriveau cu aşteptările societăţii. Care erau în pericol să fie trimise la nişte staţiuni groaznice,

pentru nişte „tratamente” de care nu aveau nevoie. Am început să le invit aici vara. Iniţial, doar câteva prietene, dar numărul creştea în fiecare an. Doamna Nichols a fost încântată să aibă clienţi în mod regulat la han.

— Şi tu ţi-ai transformat talentele în vindecare.

— Presupun că l-am moştenit pe tata. El e un inventator. Toate experimentele eşuate ale chirurgilor m-au făcut curioasă să găsesc nişte metode mai bune.

Bram îşi plimbă din nou degetele peste reţeaua de cicatrice. Erau atâtea, de la linii subţiri, superficiale, la dovezi groase, noduroase al unui bisturiu formidabil. Susanna încă tremura când îşi amintea.

— Ai naibii măcelari! bombăni el. Am văzut veterinari care au tăiat arterele cailor mai subtil.

— Urmele ar fi fost mai şterse dacă nu m-aş fi zbătut atât. Te… te dezgustă?

Susanna se abţinu să-şi ridice privirea. Ca răspuns, Bram o sărută pe încheietura cu cicatrice. Apoi din nou. Emoţiile îi acaparară pieptul.

— Mă consideri mai slabă din cauza lor?

Bram blestemă, negând.

— Cicatricele astea nu au nimic de-a face cu slăbiciunea, Susanna. Sunt o dovadă a puterii tale.

— Nici eu nu te consider mai slab din cauza cicatricelor pe care le ai. Îl privi adânc în ochi, îndemnându-l să absoarbă sensul cuvintelor ei. Nimeni nu ar face aşa ceva.

— Nu e acelaşi lucru, o contrazise el, dând din cap. Nu e la fel. Rănile tale pot fi ascunse. Nu te fac să şchiopătezi sau să cazi sau să rămâi în urma celor pe care ar trebui să-i conduci.

Poate că nu, dar Susanna abia începea să înţeleagă toate modurile în care cicatricele o ţinuseră pe loc. Atâta timp îi fusese frică să se apropie atât de mult de un bărbat. Să-şi dea jos mănuşile şi să-şi asume riscul de a fi rănită din nou.

— Sigur, există diferenţe, şopti ea, trăgându-l în jos. Dar ştiu cum e să duci o recuperare lungă şi lentă. Să te

simţi prins în propriul tău corp, să fii frustrat de limitele lui. Şi ştiu cum e să-ţi doreşti apropiere, Bram. Nu trebuie să mă ataci de fiecare dată când vrei să fii atins. Să fii îmbrăţişat.

Îl învălui cu braţele. Bărbatul stătu tăcut peste ea, iar Susanna simţi frică. Voia să-i ofere acelaşi confort pe care i-l oferise el, dar îi era teamă să nu facă totul greşit. Cu degete tremurânde, îl mângâie uşor pe spate.

— Da. Bram îi expiră pe gât. Da, atinge-mă. Exact aşa.

Susanna îl mângâie acum cu ambele mâini, acoperindu-i spatele cu atingeri liniştitoare.

— Susanna? spuse el, după câteva minute.

— Da.

— Mă simt ciudat. Nu pot să-mi ridic capul.

— E de la medicamente. Acum o să adormi.

— Su-sa-nnaa, zise el, pe jumătate şoptit, pe jumătate cântat, pe un ton beat. Susanna cea frumoasă, cu părul ca bronzul. Când ea râse, el îşi lipi fruntea de pulsul ei. Ăsta e cuvântul perfect pentru tine, bronz. Ştii de ce? Pentru că părul tău e ca bronzul topit. Auriu şi roşu şi strălucitor. Şi eşti curajoasă şi neînfricată.

— Am atâtea frici.

Inima îi bătea ca a unui iepure vânat.

— Să nu-ţi fie frică de mine. În prima zi când ne-am întâlnit. În acele câteva secunde de după explozie, erai sub mine, fix aşa. Catifelată. Caldă. Locul perfect unde să aterizez. Şi ai avut încredere în mine. Am văzut asta în ochii tăi. Ai avut încredere în mine să te protejez.

— M-ai sărutat!

— Nu am putut să mă abţin. Eşti aşa frumoasă!

— Şşş. Susanna îşi întoarse capul, ca să-l sărute şi să-l facă să tacă. Inima ei nu mai făcea faţă. Gustul vag de laudanum încă se simţea pe buzele lui. Odihneşte-te.

— I-aş fi sugrumat pe chirurgii ăia, zise el. Şi pe rudele tale. Nu le-aş fi lăsat să te rănească.

Susanna nu-şi putu opri un zâmbet când auzi promisiunea dulce a violenţei, oferită ca un buchet de flori

carnivore.

— Mă gândesc că au vrut să ajute. Rudele mele, adică, doar că nu se pricepeau mai bine de atât. Acum, când privesc în urmă, ştiu că am reprezentat o provocare. Eram atât de stângace şi de încăpăţânată. Nu aveam niciun os de domnişoară în corp. Mă puneau să copiez pagini din cartea asta oribilă, insipidă, *Mrs. Worthington's Wisdom for Young Ladies.* Bram, ai fi râs atât de mult.

Bărbatul tăcu îndelung. Apoi un sunet ca un mârâit îi răsună din piept, doar că nu era un râset, ci un sforăit puternic.

Susanna râse singură, în timp ce lacrimi fierbinţi îi curgeau din ochi. În somn, Bram îi înconjură talia cu braţul. Îmbrăţişarea lui era ceva atât de natural.

Poate putea să aibă încredere în el să o protejeze. Era puternic şi avea principii, iar Susanna nu avea niciun dubiu că bărbatul şi-ar fi riscat viaţa ca s-o protejeze, să nu păţească nimic. Dar nu-i putea face promisiuni că o să-i protejeze inima.

Iar în adâncul inimii, Susanna se temea că deja se îndrăgostea. Se rostogolea spre o lume a durerii.

Capitolul 14

Au!

Susanna dădu drumul trandafirului şi se uită la picătura mică de sânge de pe deget. Din reflex, îl băgă în gură, alinând durerea.

— Kate, strigă ea în grădină, vrei să termini tu trandafirii pentru mine? Mi-am uitat mănuşile în dimineaţa asta.

Era incredibil. *Niciodată* nu-şi uita mănuşile.

Plecă de lângă trandafiri şi se mută lângă grădina de plante, strângând un pumn de lavandă şi tăindu-l cu foarfecă. În scurt timp, coşul ei era plin de tulpini înmiresmate. Cu toate astea, Susanna continuă să mai taie.

De fiecare dată când încerca şi le aşeze, mâinile începeau să-i tremure. Poate pentru că erau încă greoaie de la senzaţia pielii lui, a părului lui

În acel moment, Bram era la etaj, în Summerfield, şi dormea, iar ea, Susanna, era forţată să păstreze obiceiul de miercuri şi să le găzduiască pe femeile din Spindle Cove. Mai întâi grădinărit, apoi ceai în mod normal, le aprecia compania şi ajutorul. Dar azi, ar fi preferat să fie singură cu gândurile ei

Pentru că toate gândurile ei erau îndreptate spre el. O făceau să roşească. O făceau să se simtă nelimitată, expusă. O făceau să ofteze, şi încă tare! Femeile erau strânse în jurul ei, scoţând buruieni, tăind flori, schiţând albine şi flori. Dar când Susanna îngenunche lângă spilcuţă şi-şi lăsă privirea să se plimbe, toate gândurile ei se duseră la etaj.

Îl vedea în faţa ochilor. Membre întunecate, puternice, acoperite cu păr şi mai închis la culoare, toate întortocheate în cearceafurile curate şi albe. Bestia ei adormită, în mintea ei, se apropie de pat şi se aşează pe saltea, lângă el. Îi mângâie părul catifelat. Sărută zona dintre gât şi claviculă. Căldura îi acapară pielea şi i se strânse între coapse.

Apoi el se trezi şi o luă în braţe, copleşind-o cu acea privire verde plină de compasiune. Greutatea lui peste ea era o binecuvântare, nu o povară sau o ameninţare.

„Susanna cea frumoasă”, spusese el. „Eşti locul perfect unde să aterizez.”

— Domnişoară Finch. Domnişoară Finch!

Tânăra tremură, revenind în prezent.

— Da, doamnă Lange?

Oare de când încerca femeia să-i atragă atenţia?

— Vrei să tăiem crinii ăştia azi sau îi lăsăm pe altă săptămână?

— Cum crezi tu că e mai bine.

Femeia îi aruncă o privire nerăbdătoare de sub boneta din paie.

— E grădina ta, domnişoară Finch. Şi mereu ai o

părere.

— Ce s-a întâmplat, draga mea? întrebă doamna Highwood. Nu e stilul tău, să fii aşa distrasă.

— Ştiu, nu e. Îmi pare rău.

— E o zi minunată, spuse Kate. Nu reuşesc să-mi dau seama ce te-a dat peste cap.

— Nu e vorba de un ce. Minerva îşi ridică privirea din caietul de schiţe. E un cine.

Susanna îi aruncă o privire tăioasă.

— Minerva, sunt sigură că nu e cazul să…

— Ba sunt sigură că e şi nu ai de ce să-ţi fie ruşine să vorbeşti despre asta, domnişoară Finch. Nu trebuie să suferi în tăcere, iar doamnele ar trebui să afle. Poate vor trebui să se apere. Tânăra închise caietul de schiţe şi se întoarse spre femeile adunate. E vorba de lordul Rycliff. Ce bărbat malefic! Nu s-a lovit la cap când a sărit în apă ieri. A supravieţuit fără probleme săriturii, după care a atacat-o pe domnişoara Finch în golf.

— Minerva! Susanna îşi puse mâna la tâmplă. Nu m-a atacat.

— Ba da! Se întoarse spre celelalte femei. Când i-am văzut, erau amândoi uzi până la piele. Săraca domnişoară Finch, tremura ca o frunză, iar mâinile lui erau… Ei bine, să spunem că erau în locuri unde nu aveau ce să caute. Ea a încercat să-l îndepărteze, dar el nu a acceptat.

„Îmi place până şi când mă împungi”.

Un fior o străbătu când îşi aduse aminte de acel moment.

— Slavă Domnului că am ajuns atunci, spuse Minerva. Şi că în dimineaţa aia găsisem nişte pietre aşa frumoase.

„Slavă Domnului?” Poate chiar aşa era. Cine ştie ce libertăţi i-ar fi permis Susanna, dacă Minerva nu i-ar fi întrerupt. Şi dacă acele medicamente nu l-ar fi adormit noaptea trecută…

Stătuse o oră în braţele lui. Nu putuse să plece. Îl mângâiase pe spate şi pe umeri şi-i ascultase sforăiturile uşoare. Când simţise că şi pe ea o lua somnul, se dăduse jos din pat şi se întorsese în camera ei. Să supravegheze un

bărbat rănit când dormea era datoria unui vindecător, însă să doarmă cu el era privilegiul unei soţii.

Iar ea nu era soţia lui, îşi reaminti Susanna. Nu avea de ce să împartă un pat, sau un golf, sau o sală de arme, cu el. Oricât de pasional arătase el că era sau cât mult o extaziau mângâierile lui, sau cât de dulce îi sărutase încheieturile cu cicatrice. Dacă Susanna ceda în faţa plăcerii trecătoare pe care o simţea cu el, avea să piardă toate lucrurile pe care muncise din greu să le construiască.

Putea să piardă totul chiar acum, dacă informaţiile „ajutătoare" ale Minervei nu se opreau.

— Minerva, te înşeli, spuse ea cu fermitate. Nu-ţi purtai ochelarii şi nu ştii ce ai văzut. Celorlalte femei le spuse: Am înotat să văd cum se simte lordul Rycliff. Despre asta vorbeam când a apărut Minerva.

— Ce făceaţi voi nu era discuţie, ci pipăit, spuse Minerva. Iar eu nu sunt atât de oarbă. Ştiu foarte bine ce am văzut. Te-a sărutat!

Doamna Lange pufni, scandalizată.

— Ştiam eu! Bărbaţii sunt nişte invadatori mizerabili. O să scriu o poezie.

— Te-a sărutat? Kate făcu ochii mari. Lordul Rycliff te-a sărutat? Ieri?

— Da, răspunse Minerva pentru ea. Şi la cum arătau lucrurile, nici nu era prima oară. Era clar că a molestat-o din clipa în care a venit în zonă.

Susanna se aşeză pe cea mai apropiată bancă. Simţi cum viaţa i se destrăma.

— Ce minunat! exclamă doamna Highwood, care se aşeză lângă Susanna. Ştiam eu că i-ai atras atenţia, draga mea. Şi lordul Payne a arătat că o place pe Diana mea. Gândeşte-te doar, voi două aţi putea deveni verişoare prin căsătorie!

— Nu o să mă căsătoresc cu lordul Rycliff, insistă Susanna. Nu ştiu ce te-a făcut să spui aşa ceva.

Îşi dori ca femeia să nu mai vorbească aşa tare. Bram încă era în Summerfield şi nu se ştia când avea să se trezească. Poate era treaz chiar acum.

Poate îşi întindea şi-şi flexa picioarele acelea puternice dincolo de marginea saltelei şi căsca, ca un leu.

— Lordul Payne nu a arătat că m-ar favoriza, spuse Diana. Sinceră să fiu, nici nu vreau s-o facă.

— Prostii, ţi-a cerut să-l tunzi! Are titlul, e chipeş ca un diavol şi mai e şi bogat. Având în vedere cât de frumoasă eşti, mai mult ca sigur că o să te ceară în căsătorie în curând. Vezi dacă nu poţi să faci în aşa fel încât să rămâi singură în golf cu el. Sunt sigură că un sărut ar rezolva totul.

— Mamă! strigară Diana şi Minerva la unison.

— Care e problema voastră? întrebă doamna Highwood, care se uita când la una, când la alta. Bărbaţii ăştia sunt lorzi. Sunt puternici, bogaţi. Ar trebui să-i încurajaţi.

— Crede-mă, ultimul lucru de care e nevoie e încurajarea.

După ce rosti cuvintele, Susanna se panică imediat. Oare Bram va considera întâlnirea lor de noaptea trecută ca fiind încurajare? Voia asta? Acum se înţelegeau, la un nivel adânc. Presupunând că Bram îşi mai amintea ceva din conversaţie când se trezea.

— Lordul Rycliff nu caută o soţie, spuse ea ferm. Şi nici vărul lui. Dacă am fi atât de naive cât să-i „încurajăm”, nu ne-am risca doar propriile reputaţii, dar şi reputaţia lui Spindle Cove. Se uită de la o femeie la alta. M-aţi înţeles? Nu se întâmplă nimic aici. Nimic.

— Dar, domnişoară Finch… obiectă Minerva.

— Minerva! Susanna se întoarse spre ea, sperând că noua ei prietenă avea să-i înţeleagă atitudinea tăioasă şi avea s-o ierte. Îmi pare rău să spun asta, dar te-ai înşelat cu ce ai văzut, iar insistenţa ta devine obositoare. Lordul Rycliff nu m-a atacat nici ieri, nici în altă zi. Nu s-a întâmplat nimic nepotrivit între noi. Ba chiar a sărit de pe stâncă deoarece avea impresia că tu te-ai înecat şi a vrut să-ţi salveze viaţa, Să-i pătezi caracterul după această acţiune curajoasă, chiar dacă nechibzuită, e nepoliticos. Partea mea din această conversaţie s-a terminat.

Minerva o privi, clar rănită. Susanna se simţea groaznic, dar miza era viitorul comunităţii ei. Unde-şi va căuta Minerva fosilele dacă se auzea la Londra că fetele necăsătorite o luaseră razna, iar Queen’s Ruby fusese forţat să-şi închidă uşile?

— O să fim chemate la ceai în scurt timp. Îşi ridică coşul şi se duse înăuntru. Până atunci, o să fiu în cămară, o să mă ocup de ierburi. Mi se termină alifia.

Kate o urmă.

— Vin să te ajut. În timp ce se apropiau de casă, şopti: Cum a fost? Sărutul.

Susanna îşi opri un scâncet de frustrare.

— Poţi să-mi spui, zise Kate, în timp ce ţinea deschisă uşa. După ce intrară amândouă, o închise şi încuie în spatele lor. Domnişoară Finch, ştii că nu o să spun nimănui. Nu am unde să locuiesc altundeva decât aici. Soarta lui Spindle Cove e şi soarta mea.

Susanna se rezemă de uşă şi închise ochii.

— Nu a fost minunat?

„Minunat” nu era cuvântul potrivit. Nu existau cuvinte care să descrie potopul sălbatic de senzaţii.

Şi nu mai putea să păstreze secretul. Susanna încuviinţă lent şi şopti.

— Da.

Kate o prinse de braţ.

— Ştiam eu! Trebuie să-mi spui tot!

— Kate, nu pot. Nici măcar nu ar fi trebuit să-ţi spun atâta lucru. Începu să ia sticle de pe rafturi şi luă un buchet cu iarba Sfântului Ion de pe frânghie. Şi nu o să se mai întâmple din nou.

— Nu crezi că asta înseamnă că vrea să se căsătorească cu tine?

— În niciun caz, şi nici eu nu am de gând să mă căsătoresc cu el.

— Nu vreau să mă bag unde nu-mi fierbe oala, chiar nu vreau, spuse Kate. Doar că e singura şansă să aflu… Adică… Eu nu o să fiu niciodată sărutată într-un golf, de către un lord.

Susanna lăsă pistilul să cadă peste mojar.

— De ce nu s-ar întâmpla asta? Eşti frumoasă şi atât de talentată.

— Sunt orfana unei familii necunoscute. O nimeni. Ba mai mult, o nimeni care are asta.

Îşi atinse semnul de naştere de la tâmplă.

Susanna îşi lăsă munca la o parte şi îşi puse ambele mâini pe umerii prietenei ei, privind-o direct în ochi.

— Kate, dacă semnul ăsta mic e cea mai mare imperfecţiune a ta, atunci eşti cu siguranţă cea mai adorabilă şi mai minunată femeie pe care o cunosc.

— Bărbaţii nu par să fie de acord.

— Poate i-ai întâlnit doar pe cei greşiţi.

Când cuvintele lui Bram îi răsunară în minte, Susanna îşi opri un zâmbet trist. Indiferent ce se întâmpla, viaţa avea să fie mereu puţin diferită. Pentru că Susanna ştia, în sfârşit, cum era să se simtă dorită, cu tot cu defecte. Simţi cum căldura neaşteptată a acestui lucru o lumina dinăuntru şi voia ca prietena ei să trăiască acelaşi lucru.

— O să apară şi admiratorul tău într-o zi, sunt sigură de asta. Dar până atunci... O trase uşor de una din bucle. Suntem în Spindle Cove, Kate. Aici ne bazăm stima de sine pe calităţi şi realizări, nu doar pe părerile bărbaţilor.

— Da, ştiu asta, ştiu. O timiditate se strecură în privirea lui Kate. Dar cu toate astea, e imposibil să nu mă gândesc la ei.

Da, Susanna încuviinţă în tăcere. Chiar era. Iar cum liderul lor era indispus la etaj, tânăra îşi făcu dintr-odată griji, întrebându-se în ce probleme intraseră bărbaţii azi.

*

La umbra castelului Rycliff, Colin Sandhurst îşi privi trupele.

În acea zi, erau trupele lui, din moment ce vărul lui continua să fie inconştient. Colin îl avertizase să nu sară de pe stâncă, dar îl asculta Bram vreodată? Nu, bineînţeles că nu.

Parţial, se aşteptase ca toată treaba cu miliţia să se termine după spectacolul acela absurd, dar se pare că cei opt şilingi şi promisiunea divertismentului îi aduseseră pe recruţi înapoi pentru încă o zi.

Bărbatul bătu din palme.

— Bun, deci, strângeţi-vă! Aici!

Nu se întâmplă nimic.

Thorne îi aruncă o privire încrezută.

— Alinierea! strigă el.

Bărbaţii se aliniară.

— Mulţumesc, caporal Thorne.

Colin tuşi şi se adresă bărbaţilor.

— Aşa cum ştiţi cu toţii, comandantul nostru neînfricat e în momentul de faţă la orizontală, îşi revine după o rană la cap. O rană provocată de o femeiuşcă. Aşa că azi, fiind primul vostru locotenent, eu sunt la comandă. Azi o să avem un altfel de instructaj.

Keane, preotul, ridică mâna.

— O să învăţăm o formaţiune nouă?

— Nu, îi spuse Colin. O să punem la cale o invazie. Femeile din Spindle Cove au ocupat ce ar trebui să fie satul nostru. Al nostru. O să acceptăm asta pur şi simplu, fără să facem nimic?

Bărbaţii se uitară unul la celălalt.

— Nu! strigă Colin, exasperat. Nu, nu o să acceptăm aşa ceva pentru nici măcar o zi în plus.

Bram ghicise bine. Bărbaţii ăştia dar aveau nevoie de puţin ajutor ca să-şi reataşeze testiculele şi să-şi reafirme dominanţa în acest sat. Dar vărul lui folosise tactica greşită, apelând la un simţ vag al onoarei şi datoriei. Exista o sursă mult mai bună de motivaţie. Acel impuls primar, ce nu putea fi negat, care îl conducea pe fiecare bărbat.

Sexul.

— În seara asta, o să ne luăm satul înapoi, anunţă el. Şi nu o s-o facem mărşăluind sau făcând acte de o idioţenie curajoasă. Va trebui s-o facem fiind bărbaţi. Bărbaţi masculini. Genul de bărbaţi pe care femeile îi vor ca să preia controlul.

Bărbaţii se încruntară, derutaţi.

— Dar… Fierarul se uită în jur. Suntem bărbaţi. Cel puţin eram, când am verificat ultima oară.

— Pentru asta nu trebuie numai să aveţi echipamentul potrivit. Trebuie să-l şi folosiţi aşa cum trebuie. Colin sări pe o ladă şi îşi întinse braţele. Uitaţi-vă la mine. Acum uitaţi-vă la voi. Acum uitaţi-vă din nou la mine. Eu sunt genul de bărbat cu care vreţi să semănaţi.

Dawes îşi încrucişă braţele.

— De ce, mai exact?

— Ştiţi cu câte femei m-am culcat? Când Rufus şi Finn se îndreptară, le făcu semn. Ghiciţi, băieţi.

— 17, spuse Finn.

— Mai multe.

— 18.

— Şi mai multe.

— Ăăă… 19?

— Pentru numele lui Dumnezeu, o să stăm aici toată ziua. Hai să spunem doar că numărul e „mai mult decât vă puteţi imagina”. Pentru că ăsta e adevărul. Apoi şopti: Poate mai mare decât ştiţi să număraţi. Bărbatul îşi ridică un braţ deasupra capului. În seara asta, o să mărşăluim în satul ăla şi o să ne distrăm în taverna noastră!

— Adică în ceainărie? întrebă Fosbury. Dar e seara când femeile joacă cărţi!

— Dar e seara când femeile joacă cărţi, îl imită Colin, pe un ton ascuţit. Tocmai asta e problema voastră. V-aţi lăsat să fiţi ţinuţi sub papuc. Castraţi de adunarea asta de intelectuale. În seara asta, femeile nu vor juca cărţi. Vor dansa.

Fosbury îşi scarpină ceafa.

— Asta fac uneori vinerea. Dansează. Dar între ele. Nu ne spun să mergem şi noi.

Colin oftă greoi şi îşi masă nasul.

— Nu o să aşteptăm să ne cheme ele, Fosbury. Arătă apoi spre Dawes. Tu. Cum inviţi o femeie la dans?

Fierarul ridică din umeri.

— Nu o fac. Nu dansez.

Finn ridică mâna.

— Eu ştiu! Am auzit-o pe Sally spunând asta în oglindă. „Pot să am plăcerea acestui dans?”

Băiatul făcu un gest teatral şi o plecăciune.

— Greşit, spuse Colin. Toţi aţi greşit. Apoi ridică tonul. Fiecare bărbat să repete după mine. „Cred că dansul ăsta e pentru mine.”

Bărbaţii mormăiră cuvintele.

Jalnic.

Colin îşi scoase pistolul cu ţeavă dublă, trase piedica, îl ridică la nivelul umărului şi trase în aer. Zgomotul puternic atrase atenţia grupului.

— Spuneţi asta cu convingere. „Cred că dansul ăsta e pentru mine.”

Bărbaţii tuşiră şi se foiră, spunând:

— Cred că dansul ăsta e pentru mine.

— Mai bine. Încercaţi asta: Părul tău e un râu de mătase. Când fu întâmpinat de priviri derutate, Colin explică: Prima replică o aduce în braţele voastre. Dacă vreţi să cuceriţi o femeie ca s-o duceţi în pat, aveţi nevoie de mai multe cuvinte frumoase. Acum repetaţi după mine. Părul tău e un râu de mătase.

— Părul tău e un râu de mătase, spuseră ei.

— Aşa mai merge. Bărbatul se opri, gândindu-se. Acum asta. Ochii tăi strălucesc ca diamantele.

Bărbaţii repetară, de data asta ceva mai vioi.

— Sânii tăi sunt nişte sfere de alabastru.

— Ce? obiectă Rufus. Ce prostie! Eu nu spun aşa ceva.

— Ai ceva sugestii mai bune?

— De ce nu poţi să spui pur şi simplu că are nişte ţâţe frumoase?

Colin de uită la Keane.

— Părinte, acoperă-ţi urechile.

Bărbatul chiar făcu asta.

Colin mormăi. Sări de pe ladă şi se apropie de Rufus.

— Ascultă-mă bine, puştiule. Nu o să începi să vorbeşti despre ţâţe, e grosolan. Femeilor nu o să le placă,

mai ales dacă nu sunteţi în miezul pasiunii. Pe de altă parte, în funcţie de femeie, e posibil să îi placă. Dar când scopul tău e seducţia, nu ai cum să dai greş cu sferele de alabastru.

— E foarte greşit ce spui. Thorne îşi încrucişă braţele. Alabastrul e rece şi tare. Nu ştiu ce fel de sâni ai sărutat tu, dar mie-mi plac femeile din carne şi oase. Nu ai ceva mai bun?

— Bineînţeles că am, dar nu o să-mi risipesc cele mai bune replici pe voi.

Ridică pistolul şi trase a doua oară în aer.

— Îndreptaţi-vă, trageţi umerii înapoi şi spuneţi tare, cu mândrie. Sânii tăi sunt nişte sfere de alabastru.

Fu nevoie de câteva încercări, dar Colin reuşi să audă grupul repetând replica într-un mod satisfăcător.

— Foarte bine, spuse el, în timp ce se plimba în faţa lor. Acum, în privinţa recompenselor. Bere. Lovi cu pumnul un butoi mare. Cu gheata mişcă o ladă din apropiere. Vin. Făcu o pauză, pentru efect dramatic, şi împinse un butoi din proviziile personale ale lui Bram, Whisky.

— Ce o să facem cu toate astea? întrebă Rufus.

— O să ne lustruim ghetele, zise Colin sec. O să le bem, evident, în seara asta, o să mâncăm, o să bem, o să petrecem şi o să facem dragoste cu femeile noastre. Dar staţi un pic. Asta nu e tot.

Păstrase semnul pentru final. Petrecuse toată noaptea lucrând la chestia asta, la lumina torţei. Nu pentru că îi plăcea neapărat să sculpteze în lemn, ci pentru că alternativa era o altă noapte nedormită pe paletul lui rece şi incomod. După aproape o săptămână departe de Londra, era înfometat după un corp cald şi un somn bun.

În seara asta, miza nu erau numai principiile. Trebuia să găsească o femeie şi încă repede.

— Şi cu asta, bărbaţi, vă dau înapoi taverna.

Apoi dezvălui un semn pictat pe o bucată de material.

Capitolul 15

Bram se trezi cu lumina arzătoare împungându-l prin pleoape. Cineva îi puse un pahar rece în mână. Nu putea nici măcar să deschidă ochii şi să vadă cine era sau să analizeze conţinutul paharului. După ce îl mirosi atent, bău. Era apă. Apă proaspătă. Cel mai delicios lucru pe care-i gustase vreodată. Ar fi bombănit nişte cuvinte de mulţumire, dar limba îi era prea greoaie. Nu o putea convinge să se mişte.

O mână îi veni în ajutor şi trase perdelele. Întunericul îl acapară, trăgându-l înapoi pe perne şi la somn.

Când se trezi din nou, lumina tăioasă dispăruse. Dădu la o parte cearceafurile şi se sprijini pe un cot. Era singur în dormitor. Camera era luminată de o singură lumânare.

Se frecă la ochi, se ridică şi îşi aşeză picioarele goale pe podea. Cât timp trecuse? Se uită la ceasul de pe noptieră. Era şapte jumătate. Dar dacă aşa era, soarele ar fi trebuit să lumineze. Decât dacă…

Decât dacă era din nou seară. Miercuri seara. Îşi masă tâmplele, care-l dureau. La naiba! Pierduse o zi întreagă.

Haina lui de ofiţer atârna într-un cuier, aproape de uşă. Aşezate pe un scaun în apropiere erau o cămaşă, pantaloni şi vesta. Le recunoscu ca fiind ale lui, dar nu erau cele pe care le purtase cu o zi în urmă. Probabil Thorne venise, îi luase hainele ude şi le înlocuise cu cele noi.

Aşezat pe marginea saltelei, îşi testă genunchiul, flexându-l şi îndreptându-l. În mod remarcabil, piciorul nu îl durea mai tare după ziua în care mărşăluise. De fapt, era chiar mai bine. Nu ştia dacă să atribuie acest lucru alifiei Susannei, poţiunii ei toxice, atingerii liniştitoare sau somnului. Orice era, Susannei trebuia să-i mulţumească.

Cu o forţă subită şi viscerală, o amintire îl trase înapoi în urmă cu 20 şi ceva de ore. El era în pat, iar ea era sub el. Îi ţinea sânul voluptuos în mână, iar degetele ei îl mângâiau pe spate, adormindu-l.

Fusese copleşit de emoţie, tras sub apă de vârtejul său violent. Excitat de atingerea ei, alinat de cuvintele ei

şoptite, atinse de secretele pe care i le mărturisise Susanna. Se simţise aproape de ea, în toate modurile posibile.

Din reflex, îşi trecu ambele mâini prin păr, ca să-l aranjeze într-o coadă. Însă degetele nu-i atinseră decât bandajul din jurul capului şi părul care scăpase de foarfeca ei ziua anterioară.

Femeia asta îl schimba.

După ce bău un pahar cu apă, profită de existenţa chiuvetei şi a săpunului. Se uscă apoi cu un prosop şi se îmbrăcă în haine curate. După două zile în care stătuse întins în pat, trebuia să se radă, dar asta putea să mai aştepte. Îşi verifică rapid nodul lavalierei în oglinda mică şi ieşi din cameră.

Summerfield era bine amenajat, dar nu era o casă mare. Găsi repede scările şi le coborî rapid, încrezător că avea să găsească bucătăria în apropiere. Eticheta şi decenţa îi cereau să o caute pe Susanna şi să-i mulţumească pentru grijă şi ospitalitate, dar i-ar fi prins bine să facă asta după ce mânca ceva. Stomacul îi chiorăia de foame şi era ameţit din cauza asta. Nu se cădea să ajungă la castel, doar ca să leşine iar în faţa oamenilor lui.

— Rycliff, tu eşti?

Întrebarea îl opri pe coridor.

— Sir Lewis?

Bărbatul scund şi voinic intră pe o uşă, purtând un şorţ de piele şi ştergându-şi mâinile pe o cârpă. Puţinele şuviţe de păr argintiu pe care le mai avea erau îndreptate în toate direcţiile.

— Îmi cer scuze, zise, arătând spre înfăţişarea sa. Am lucrat în laboratorul meu.

Bram încuviinţă, însă gestul îi provocă durere.

Sir Lewis băgă cârpa cu pete de grăsime în buzunarul şorţului.

— Susanna a menţionat că te-a pus în carantină în casă. Privirea albastră a bătrânului se îndreptă spre coroana de bandaje a lui Bram. Te simţi mai bine?

— Da. Îşi înclină capul şi se uită dincolo de bărbat, spre un spaţiu mare, luminat de felinare. Ăsta e laboratorul?

— Da, da. Ochii lui Sir Lewis scăpărară când întoarse capul să se uite în cameră. Intră să vezi, dacă vrei.

— Nu vreau să te deranjez.

— În niciun caz, în niciun caz.

Bram intră în cameră şi se aplecă, să nu dea cu capul de prag. Camera fusese la un moment dat spălătorie de vase sau de haine. Podeaua era din tablă veche, nu parchet de lemn, ca pe coridor. Cărămizi expuse acopereau pereţii. O fereastră mare, înaltă, ocupa cea mai mare parte a zonei de sud a camerei, lăsând înăuntru o strălucire mov a luminii care dispărea.

Pe pereţi, tot felul de arme erau fixate în cârlige. Nu numai puşti standard şi pistoale pentru dueluri, dar şi espingole, arcuri… Deasupra uşii era atârnat un buzdugan antic cu ţepi.

— Dacă vrei, pot să-ţi arăt holul medieval mai târziu, spuse Sir Lewis. Scuturi, zale şi tot aşa. Nu vin foarte mulţi bărbaţi tineri la Summerfield, dar cei care vin, mereu sunt interesaţi să le vadă.

— Nu am niciun dubiu în privinţa asta.

Bram începea să înţeleagă de ce Susanna Finch rămăsese necăsătorită. Casa asta i-ar fi pus pe fugă până şi pe cei mai îndrăzneţi pretendenţi.

Tresări când se gândi la Susanna. Îşi întoarse privirea spre o placă din mahon aflată deasupra căminului. Pe ea se afla o pereche de pistoale lustruite. Pistoale exact ca acela pe care Bram, împreună cu fiecare ofiţer din armata britanică, le purtau ca armă personală.

Pistoale Finch. Modelul standard de decenii deja.

Scundul şi excentricul Sir Lewis Finch era, în propriul său fel, unul dintre cei mai mari eroi ai Angliei. Bram nu ar fi exagerat dacă spunea că îi datora acestui bărbat propria viaţă. De asemenea, îi datora lui Sir Lewis şi noul său titlu, oportunitatea de a forma o miliţie şi această şansă slabă de a se întoarce la comandă. Şi el petrecuse ziua anterioară

tăvălindu-se cu singura fată a acestuia. Asaltând-o în golf. Lipind-o de pat cu membrele lui goale şi pipăind-o.

La naiba cu tot. Susanna merita să fie tratată mai bine. Sir Lewis merita să fie tratat mai bine. Iar Bram merita probabil să se uite pe ţeava unui pistol Finch. Cumva, trebuia să-şi controleze dorinţa şi să se concentreze din nou la misiunea lui. Dacă conţinuturile ameninţătoare ale acestei camere nu-l ajutau în aceste obstacole, nimic nu avea s-o facă.

Îşi trecu o mână peste faţă şi-şi mută privirea de la armele care decorau pereţii, uitându-se la mobila din cameră. Sub fereastră era o masă lungă de lucru, acoperită cu unelte de sudat, dispozitive de măsurat, pile şi nu numai. Pe un birou mai mic, găsi un mecanism de flintă dezasamblat. Arăta ca flinta standard de la majoritatea puştilor, doar că ciocanul avea o formă neobişnuită.

— Pot? întrebă el, întinzându-se după el.

— Sigur că da.

Bram ridică flinta şi o întoarse în mâini, inspectând maşinăria complexă.

— E o piedică îmbunătăţită pentru puşcă, spuse Sir Lewis. Cred că aproape am perfecţionat-o. Dar pentru moment, am lăsat-o deoparte, ca să lucrez din nou la afurisitul de tun. Îmi bat capul cu el de ani întregi.

— Un tun? Bram observă modelul din lemn de pe masa de lucru. Povesteşte-mi despre el.

Sir Lewis îşi ciufuli părul şi scoase un sunet frustrat.

— M-am tot jucat cu ideea asta de decenii întregi. E un tun cu ţeava ghintuită.

Bram fluieră, impresionat. Toate tunurile aveau ţevi netede. Erau varianta din artilerie a muschetelor. Aveau o rază decentă şi putere, dar acurateţe mediocră. Însă dacă tunul putea fi canelat înăuntru, ca ţeava unei puşti, proiectilele sale nu numai că ar zbura mai repede şi mai departe, dar şi ţinta lor ar fi mult mai precisă. Un tun cu ţeava ghintuită ar oferi armatei britanice un avantaj în orice situaţie de asediu. Putea fi elementul lipsă de care Wellington avea nevoie ca să-l dea pe Napoleon afară din

Spania.

— Cred că am încercat zeci de variaţii ale modelului, spuse Sir Lewis, arătând spre tunul în miniatură de pe masă. Şi sute de concepte, care n-au părăsit niciodată faza de proiect. Dar am o senzaţie bună legată de ăsta. Atinse modelul. Ăsta e. O simt în oasele mele bătrâne.

Bătrânul îi zâmbi lui Bram.

— Te înţeleg, Rycliff, mai bine decât ai cum să ştii. În felurile noastre, amândoi suntem bărbaţi de acţiune, cu un scop. Niciunul nu e pregătit să se retragă încă. Ştiu că e dificil, să fii blocat în satul ăsta mic şi ciudat, în timp ce ţara e în război. Trebuie să fie o tortură pentru tine.

— Tortură e cuvântul potrivit.

O tortură dulce, pistruiată, de cel mai dulce fel.

— Susanna mea îţi face probleme?

Bram se înecă. Simţi cum faţa i se încălzi când tuşi în mănuşă.

— Nu-ţi face griji, poţi să fii sincer cu mine. Sir Lewis îl bătu pe spate. Draga de ea, are intenţii bune, dar ştiu că are tendinţa să exagereze. E isteaţă, aşa că tot satul se bazează pe sfaturile ei. Îi place să ajute.

Da, îşi spuse Bram. Începea să înţeleagă că pe Susanna Finch o motiva să-i ajute pe cei din jur. Fie că asta însemna că ofere mâncare, încurajări, alifie vindecătoare sau cea mai dulce şi mai generoasă îmbrăţişare la care putea să viseze un bărbat.

„Nu trebuie să mă ataci de fiecare dată când vrei să fii atins. Să fii ţinut în braţe.”

Bram înghiţi în sec, încercând să scape de gustul ei pe care-l avea în gură.

Sir Lewis continuă:

— Dar fiica mea nu înţelege mereu nevoia unui bărbat de a fi util. De a munci pentru scopurile lui. Îşi întinse braţele, arătând spre camera de lucru. Susanna ar prefera să renunţ cu totul, dar nu pot să fac asta, nu înainte să-mi dau ultima suflare. Ştiu că mă înţelegi.

— Da, încuviinţă Bram.

Bram îl înţelegea perfect pe Sir Lewis şi se simţea

uşurat să fie, în sfârşit, înţeles. În lunile care trecuseră de la rană, niciunul din colegii lui şi nici măcar superiorii, nu-i înţeleseseră determinarea fermă de a se întoarce la comandă. Toţi păreau să creadă că Bram ar fi trebuit să fie mulţumit, ba chiar recunoscător, să se pensioneze şi să-şi vadă de restul vieţii. Nu păreau să înţeleagă că asta era viaţa lui.

— Pentru bărbaţi precum noi, nu e îndeajuns să trăim pur şi simplu. Trebuie să lăsăm o moştenire în urmă – Sir Lewis atinse macheta tunului. Tunul ăsta o să fie al meu. Chiar dacă sunt bătrân şi chelesc, cea mai mare invenţie a mea nu a fost încă dezvăluită.

Privirea lui albastră o întâlni pe a lui Bram.

— Şi chiar dacă eşti rănit, ştiu că încă nu ţi-ai dus cele mai mari bătălii. Vreau să-ţi ofer toate şansele posibile. Le-am scris generalilor Hardwick şi Cummings şi i-am invitat să participe la inspecţie. Sunt sigur că vor vedea ce văd şi eu. Că eşti fiul tatălui tău. Un bărbat care nu o să rămână şchiop. Mai mult ca sigur că vor fi de acord că Anglia are nevoie de tine înapoi la comandă.

Emoţia îl sugrumă.

— Sir Lewis, nu ştiu ce să spun. Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc.

Asta era o minciună. Bram ştia exact cum să-i mulţumească omului şi avea să facă asta ţinându-şi capul pe umeri, făcându-şi datoria, şlefuind miliţia până la perfecţiune şi stând departe de Susanna Finch.

Ceasul de pe perete anunţă ora opt.

— Vrei să iei cina, Rycliff?

Stomacul lui Bram răspunse în locul lui, tare.

— Apreciez invitaţia, dar nu sunt îmbrăcat potrivit.

— Nici eu. Sir Lewis râse şi arătă spre propria lui îmbrăcăminte neîngrijită. În casa asta nu ţinem la etichetă, Rycliff.

— În cazul ăsta, spune-mi pur şi simplu Bram.

— Bram să fie. Bărbatul îşi desfăcu şorţul şi îl puse deoparte. Apoi fi bătu pe Bram pe umăr. Hai să mergem să găsim ceva de mâncat, fiule.

Bătrânul îl invită să iasă din camera de lucru, pe coridor şi pe scări.

În timp ce se plimbau prin casă, panouri bogate, închise la culoare îl întâmpinară pe Bram dintr-o cameră în alta, iar căldura colectivă a zeci de lumânări părea să i se strecoare în oase. Din copilărie nu mai locuise întru casă ca asta. De ani întregi, îşi odihnea oasele obosite de campanii în corturi, barăci şi-n cartierele ofiţerilor. Apoi în paturi de spital şi, într-un final, în camerele simple ale burlacilor din Londra. Mereu evitase reşedinţele familiale precum Summerfield, pentru că erau mai mult decât case. Erau cămine şi nu erau pentru el. Îl făceau să se simtă nelalocul lui şi îi provocau o durere stranie pe dinăuntru.

— Susanna o să fie încântată să ne vadă, indiferent ce purtăm, spuse Sir Lewis. Majoritatea serilor nu ajung deloc în sala de mese. Mereu mă bate la cap să mănânc mai mult, să am grijă de mine.

Bram inspiră adânc şi expiră lent, încercând să-şi scoate toate gândurile despre Susanna din minte, corp, inimă şi suflet. Cina era momentul perfect. Un cadru complet civilizat, supravegheat. În care să o vadă, să *converseze* cu ea şi să înveţe să se poarte ca un om normal în prezenţa ei, şi nu ca o bestie care saliva. Comportamentul lui din ultimele zile fusese condamnabil. Sub haina lui de luptător, era un gentleman înnăscut. Cumva, uitase asta printre toţi acei pistrui, dar era momentul să se poarte ca atare, dacă nu voia să distrugă şansa asta la izbăvire şi de a-i intra în graţii lui Sir Lewis.

— Am ajuns.

Sir Lewis îl conduse pe Bram în coridor şi trecură de un set de uşi duble ai lambriuri, anunţând tare:

— Susanna, avem un invitat în seara asta. Ar fi bine să mai ceri un set de tacâmuri.

Acum începea, se gândi Bram. Va lua cina. Va folosi furculiţele corecte. Va purta cu ea o conversaţie care nu include cuvintele „piele”, „lins” şi „butoi cu pulbere”. Avea să-i mulţumească pentru ospitalitate şi pentru ajutorul dat. Apoi îi va săruta mâna şi va pleca.

Şi nu o va mai atinge pe Susanna Finch din nou. Era absolut hotărât în privinţa asta.

Până dădu colţul.

Bram făcu un pas greşit. Vederea i se înceţoşă la margini. Era convins că avea să leşine, iar ameţeala lui nu avea nimic de-a face cu rana lui recentă la cap sau a faptului că-i era foame. Avea de-a face numai cu ea.

Lăsând la o parte costumul de baie hidos şi pantalonii bărbăteşti, nu o văzuse purtând altceva decât o rochie simplă de zi. În seara asta însă, Susanna era îmbrăcată pentru cină, într-o rochie din mătase violet, cu mărgele. Paharele de vin din cristal de pe masă reflectau lumina lumânărilor, formând săgeţi luminoase, care aruncau străluciri în toate direcţiile. Acestea se oglindeau în fiecare perlă cusută în brâu, în fiecare panglică împletită prin părul ei prins în coc. În timp ce tânăra aranja o cută a feţei de masă, şuviţe atent ondulate îi încadrau faţa şi îi mângâiau panta pală a gâtului.

— Lord Rycliff.

Tânăra se îndreptă şi-i aruncă un zâmbet timid.

Bram nu putea să vorbească. Susanna arăta…

Frumoasă, probabil asta ar fi trebuit să spună. Dar „frumoasă” nu era un cuvânt destul de puternic. Nici uimitoare, uluitoare sau devastatoare, deşi ultimul era cel mai apropiat de adevăr.

Înfăţişarea ei exterioară era numai o parte din efect. Ce îl atrăgea era invitaţia implicită a posturii ei, vocea şi ochii ei albaştri minunaţi. Arăta ca şi cum îl aşteptase. Nu numai în seara asta, ci în fiecare noapte.

Susanna arăta ca şi cum era acasă pentru el.

— Mă bucur să te văd treaz, spuse ea.

— Serios?

— L-ai adus pe tata la masă şi e numai opt şi cinci. În casa asta, e un mic miracol.

Sir Lewis râse.

— Iar acum că sunt aici, trebuie să te implor să mă scuzi pentru o clipă. Mă duc să mă spăl înainte de cină, zise el, ridicându-şi mâinile lucrate.

Bătrânul ieşi din cameră, iar cei doi rămaseră acolo, privindu-se. Susanna tuşi.

— Te simţi bine?

— Nu ştiu, răspunse el.

Ăsta era adevărul. Nu era sigur de nimic în acel moment, cu excepţia faptului că ghetele lui îl purtau acum singure. Lăsând la o parte toate rezoluţiile lui caste şi respectul pe care-l avea faţă de Sir Lewis, pur şi simplu nu putea să facă altceva. Orice era între ei, îi cerea loialitatea într-un mod puternic, visceral. Să o nege ar fi părut o dezonoare.

Bram o privi roşind când se apropie. Îi oferea confort să ştie să şi el avea un efect asupra ei. Se întinse după mâna ei, care se odihnea pe faţa de masă.

— Nu porţi mănuşi în seara asta? întrebă el, plimbându-şi degetul peste pielea ei catifelată, protejată, trasându-i fiecare deget şi legăturile delicate dintre ele.

Susanna dădu din cap.

— Nu le-am purtat deloc toată ziua. Am vrut, dar am tot uitat. Bram alunecă în privirea ei şi se plimbă în ea pentru o mică eternitate.

— Eu… începu el.

— Tu… zise ea.

„La naiba cu vorbele”, se gândi el, în timp ce o luă de talie. „La naiba cu tot!” Dacă aveau împreună doar câteva momente, nu putea să le risipească. Mătasea rece îi tachină palma când o trase aproape. Inspiră adânc, iar simţurile îi explodară când îi simţi parfumul unic, esenţial.

— Bram, şopti ea. Nu putem.

— Ştiu.

Apoi Bram îşi înclină capul şi o sărută. Gura ei se înmuie sub a lui, voluptuoasă şi primitoare. Sărutul ei era tandru şi dulce şi în acel moment tăcut, furat, merita orice risc.

Paşi uşori se auziră pe coridor şi cei doi se îndepărtară.

O tânără intră în cameră, urmată de un servitor care-şi cerea scuze.

— Domnişoară Finch! Domnişoară Finch, trebuie să vii imediat. Fata se opri, ca să respire, iar Bram o recunoscu ca fiind una din tinerele de la Queen’s Ruby. Una din cele mai tăcute, al cărei nume nu-l aflase încă.

— Sunt probleme în sat, zise ea.

Susanna traversă camera într-o mişcare rapidă şi fermă.

— Ce e, Violet?

— O, domnişoară Finch, nu o să-ţi vină să crezi. Am fost invadate.

*

Fuseseră invadate.

Minerva îşi atinse ochelarii cu un deget. Ştia că trebuia să îi poarte, nu se ducea nicăieri fără ochelarii ei, dar în acel moment, nimic din raza ei de vedere nu era clar. Liniile realităţii deveniseră neclare, iar lumea pur şi simplu nu mai avea sens.

În urmă cu un sfert de oră, femeile stăteau jos şi jucau cărţi la Blushing Pansy. Aşezată la masa de la geam, cu mama şi surorile ei, Minerva începuse să amestece cărţile de joc.

Apoi, înainte să le împartă pentru prima rundă, bărbaţii veniseră fără avertisment, aducând cu ei ce păreau să fie numeroase sticle cu alcool şi preludiul pentru haos.

Perdelele din dantelă şi semnul aurit pentru Blushing Pansy fuseseră date jos şi în locul lor, fuseseră puse o sabie antică şi un set de coame de cerb, deasupra şemineului. Iar afară, deasupra uşii, era atârnat un semn nou.

— Ce scrie? întrebă mama ei, uitându-se pe geam.

Minerva privi peste ochelari.

— The Rutting Bull[8].

— Dumnezeule, şopti Diana.

Femeile îngheţară toate unde erau, neştiind cum să reacţioneze. Care era eticheta potrivită, când civilizaţia se prăbuşea în jurul ei? Nici măcar cartea *Mrs. Worthington’s*

8 Taurul în călduri

Wisdom nu acoperea genul ăsta de situaţie.

Lordul Payne se urcă pe micul podium, unde era în centrul atenţiei. Nu era o surpriză. Acolo unde erau strânse femei, acel bărbat mereu era în centrul atenţiei. Minerva îl detesta. Dacă Diana voia să se căsătorească, merita mult mai mult decât un crai arogant şi plin de el. Din păcate, mama lor părea să-l fi acceptat deja ca viitor ginere.

— Femei din Spindle Cove, anunţă Payne, regret să vă informez că ceainăria Blushing Pansy e închisă în seara asta.

Un zumzet de confuzie şi şoc le acapară pe femei.

— Însă e marea mea plăcere să anunţ că taverna The Rutting Bull e deschisă pentru afaceri.

Bărbaţii izbucniră în urale.

— O să se bea. O să se danseze. O să se joace zaruri şi o să fie dezmăţuri de tot felul. Doamnelor, aţi fost avertizate. Plecaţi acum sau trăiţi din plin momentul.

Un bărbat pe care nu-l recunoscu, unul din fermieri, sau probabil un pescar, scoase o vioară uzată. Aşeză arcuşul pe corzi şi începu să cânte o melodic country sălbatică.

Ceilalţi bărbaţi nu pierdură nici ei timpul şi dădură la o parte mesele şi scaunele, aşezându-le la marginea camerei. În unele cazuri, cu câte o femeie pe ele. Fierarul se apropie de masa lor. Cu un semn scurt şi o privire intensă, tăcută, bărbatul luă masa cu o mână şi o ridică cu totul, scoţând-o afară.

— Dumnezeule, spuse Diana, când cineva îi puse o carafă plină în mână. Tânăra mirosi conţinutul, apoi îi dădu băutura Minervei. Asta e bere, Min?

Tânăra luă o gură.

— Da.

Domnişoara Kate Taylor fu chemată la pian. Câteva tinere se luară de mâini şi plecară, jurând că aveau să se ducă s-o ia pe domnişoara Finch.

— Ar trebui să plecăm, spuse Diana.

— Nu înţeleg, zise Charlotte, ridicându-şi vocea deasupra muzicii. Ce se întâmplă?

— Oportunitatea, dragele mele. Faţa mamei lor se lumină ca un foc de tabără. Asta se întâmplă. Şi să nu vă treacă prin cap să plecaţi. O să stăm aici. Zâmbeşte, Diana. Vine.

Lordul Payne traversă agitaţia, îndreptându-se direct spre grupul lor.

— Doamnă Highwood. Făcu o plecăciune adâncă, aruncându-le surorilor blonde un zâmbet luminos. Domnişoară Highwood. Domnişoară Charlotte. Cât de minunat arătaţi în această seară! Într-un final, se întoarse spre Minerva şi-i aruncă un zâmbet rece. Dacă nu e chiar ucigaşa uriaşului local, domnişoara Minerva.

Tânăra îl fixă cu privirea.

Mă cheamă Minerva.

— Aşa e. Ai venit înarmată în seara asta? Cu altceva decât privirea tăioasă?

— Din păcate, nu.

— În cazul ăsta. Întinse mâna spre Diana. Domnişoară Highwood, cred că dansul ăsta e al meu.

Când Diana nu acceptă imediat, mama lor interveni.

— Ce aştepţi, Diana? Permisiune? Bineînţeles că poţi să dansezi cu lordul Payne. În timp ce perechea înainta spre centrul ringului de dans, Minerva îşi înghionti mama.

— Nu poţi să-i dai voie să danseze. Nu aşa. Cum rămâne cu astmul ei?

— Prostii. Nu a mai avut un atac de foarte mult timp. Iar domnişoara Finch spune mereu că exerciţiile o ajută. Dansul îi prinde bine.

— Nu ştiu despre dans, dar lordul Payne nu e bun pentru ea. În niciun fel. Nu am încredere în el.

Unul din gemenii Bright apăru în raza ei de vedere, atrăgându-i atenţia. Acesta făcu o plecăciune emoţionată în faţa lui Charlotte.

— Domnişoară Charlotte, părul tău e un râu de diamante şi ochii tăi sunt sfere de alabastru.

Minerva nu se putu abţine şi izbucni în râs.

— Charlotte, ai cataractă?

Amărâtul de băiat se înroşi şi-şi întinse mâna.

— Vrei să dansezi?

Charlotte aruncă o privire scurtă spre mama lor, pentru permisiune, şi se ridică de pe scaun.

— Aş fi onorată, domnule… Care eşti tu?

— Sunt Finn, domnişoară. Dar dacă o să te calc pe picioare, sunt Rufus. Tânărul zâmbi şi întinse mâna.

Cei doi li se alăturară dansatorilor.

Minerva se uită la mama ei.

— Acum o laşi pe Charlotte să danseze? Abia dacă are 14 ani!

— E numai pentru distracţie. Şi e un dans local, nu un bal de la Londra. Ai grijă, Minerva, spuse mama ei. Se vede că eşti invidioasă.

Tânăra pufni. Nu era invidioasă. Deşi, în timp ce din ce în ce mai multe perechi se formau în jurul ei, începea să se simtă singură din ce în ce mai clar. Era o senzaţie familiară.

— Ţi-am tot spus, Minerva. Dacă ţi-ai ciupi puţin obrajii şi ţi-ai scoate ochelarii ăia, ai fi…

— Aş fi oarbă ca un liliac, mamă.

— Dar un liliac atrăgător. Sunt numai ochelari. Ai de ales, să îi porţi sau nu.

Minerva oftă. Poate într-o zi va vrea să atragă atenţia unui bărbat, dar nu unuia a cărui părere despre ea putea să fie influenţată doar de o mică alterare a înfăţişării. Dacă avea să se căsătorească, voia un bărbat cu creier şi de substanţă. Nu voia aristocraţi vanitoşi, oricât de suave erau cuvintele lor sau cât de diavolesc de seducătoare le erau zâmbetele.

Dar o ustura să se simtă mereu respinsă de bărbaţi precum lordul Payne, fără să aibă şansa de a-i respinge prima.

Îşi ridică halba de bere şi luă o înghiţitură mare. Apoi se ridică de pe scaun, hotărâtă să nu stea şi să facă pe timida.

— Unde te duci, Minerva?

— Aşa cum ai spus, mamă. M-am hotărât să văd această întrerupere neplănuită ca pe o oportunitate.

Trecând prin mulţimea din ce în ce mai agitată de dansatori şi băutori, Minerva se îndreptă spre ieşire. În acea după-amiază, plecase în mijlocul compunerii unei scrisori importante, şi avea de gând să o termine. Membrii Societăţii Geologice Regale aveau nevoie de o ajustare în gândire.

Până la urmă, toţi erau bărbaţi.

Capitolul 16

Susanna ieşi în grabă din casă, ridicându-şi fusta şi pornind pe drum.

— Putem să luăm trăsura, zise Bram, care o prinse din urmă. Sau putem să călărim.

— Nu avem destul timp. Aşa e mai rapid.

Adevărul era că se bucura că avea ocazia să alerge. Erau prea multe cuvinte nerostite între ei, atâtea emoţii pe care nu era pregătită să le înfrunte. Se uită în direcţia lui, întrebându-se dacă-l durea genunchiul. Ştia că nu era cazul să deschidă discuţia. Bram oricum nu ar fi recunoscut.

Dar Susanna încetini puţin.

Pe măsură ce se apropiau de centrul satului, auzi nişte urale în depărtare. Nu avea niciun dubiu care era sursa vacarmului. Împreună, trecură de biserică şi traversară piaţeta.

— Să fiu al naibii!

Bram se opri lângă ea, respirând greu.

Susanna se uită la semnul aflat deasupra uşii ceainăriei.

— The Rutting Bull? Ce înseamnă asta?

— Eu ştiu ce înseamnă. Înseamnă că bărbaţii au făcut din nou taverna a lor.

— Ceainăria noastră, vrei să spui.

— Nu în seara asta. Bram zâmbi, dând din cap. Ha! Mai mult ca sigur că toată chestia asta a fost pusă la cale de Colin. Dar mă bucur să văd că au avut iniţiativă.

— Nu e amuzant! Susanna îşi puse mâinile-n şold. Ştiai că plănuiesc asta?

Când îi auzi tonul acuzator, postura lui Bram deveni defensivă.

— Nu, nu ştiam. Am petrecut ultimele mai bine de 30 de ore inconştient. Cineva mi-a dat destul laudanum cât pentru un cal.

— Ba nu, Bram. Cineva ţi-a dat cantitatea potrivită, iar corpul tău epuizat a profitat de ocazie ca să se odihnească. Aveam grijă de bunăstarea ta, iar acum am grijă de bunăstarea prietenelor mele. Susanna arătă spre ceainărie. Trebuie să oprim asta. Fetele dinăuntru nu sunt obişnuite cu genul ăsta de atenţie. Vor presupune mai mult decât ar trebui.

— Tu eşti cea care gândeşte prea mult. Dansează puţin şi beau ceva.

— Exact. Pentru un bărbat ca tine, e doar un chef nevinovat. Dar ele sunt nişte femei delicate, care au stat la adăpost până acum. Inimile şi speranţele lor sunt vulnerabile. Prea vulnerabile. Ca să nu mai pomenesc de reputaţiile lor. Trebuie să intervenim.

Împreună, se uitară la ceainăria-devenită-tavernă. Muzica tare şi râsetele plutiră spre ei odată cu briza, împreună cu sunetul clinchetului de pahare.

— Nu. Bram dădu din cap. Nu o să opresc asta şi nici tu nu o s-o faci. Ce se întâmplă acolo e important.

— Beţia publică e importantă?

— Da, ocazional. Mai mult de atât, e vorba de camaraderie. De frăţia dintr-un grup de soldaţi şi de datoria pe care aceştia trebuie s-o îndeplinească. Totul e important. Se numeşte mândrie, Susanna, iar acei bărbaţi îi simt gustul pentru prima oară de mult timp.

— Cum adică, acum simt gustul? Toţi sunt bărbaţi decenţi, onorabili. Sau cel puţin erau.

— Fii serioasă! Înainte să ajung în satul ăsta, tu şi minionii tăi în rochii i-aţi redus la repararea lănţişoarelor şi glazurarea prăjiturilor. Nu înţelegi. Bărbaţii au nevoie de un scop, Susanna. De un scop care să merite. Unul pe care să-l

simţim în adâncul sufletului şi în stomac, nu numai în minte.

— Bărbaţii au nevoie de un scop? Tânăra oftă, exasperată. Nu înţelegi că şi femeile sunt la fel? Tânjim să avem propriile noastre ţeluri şi realizări, propria comunitate. Şi există puţine lucruri în care putem să găsim asta, într-o lume condusă de sexul opus. Oriunde mergem, suntem guvernate de regulile bărbaţilor, trăim la mila mofturilor masculine. Dar aici, în acest mic colţ de lume, suntem libere să fim cele mai bune şi mai adevărate versiuni ale noastre. Spindle Cove e al nostru, Bram. O să lupt până la ultima suflare ca să nu distrugeţi asta. Şi nevoile femeilor sunt importante.

Bram îşi puse mâinile peste ale ei, trăgând-o departe de clădiri, pe iarbă. Peste puţin timp, o ascunsese sub frunzişul unei sălcii bătrâne. Susanna mereu adorase acest copac şi modul în care ramurile sale protectoare şi joase creau o lume separată. Un adăpost verde, proaspăt, care lăsa să intre destul soare, dar care ţinea la depărtare ploaia. Mereu se simţise confortabil şi în siguranţă sub ramurile sale.

Până acum. Licărirea înfometată din ochii lui era un pericol în sine. Când vorbi, vocea lui se întunecă. Tot orizontul se întunecase.

— O să-ţi spun ce e cel mai important. Asta e. Nu femeile, nici bărbaţii, ci ce există între doi oameni care au mai multă nevoie unul de celălalt decât au de aer. Poţi să mă contrazici cât vrei, dar nu poţi să te împotriveşti legăturii dintre noi. Ştiu că simţi şi tu.

Bram îşi încordă bicepşii, lipindu-i corpul de peretele solid de muşchi şi căldură.

O, da, sigur că şi ea simţea asta. Senzaţia fierbinte, electrică, îi pulsa prin tot corpul, până în vârful degetelor şi la rădăcina părului. Din cauza ei, era udă între coapse.

— Asta e important, spuse el. E cea mai vitală şi incontestabilă forţă a Creaţiei. Nu poţi să privezi un sat întreg de asta doar pentru că ţi-e frică să pierzi controlul.

Susanna izbucni în râs.

— Mie mi-e frică să pierd controlul? Bram, te rog!

Asta venea de la un bărbat atât de disperat să dea ordine cuiva, oricui, că plătea salarii exorbitante unor păstori şi pescari, doar ca să mărşăluiască la comanda lui. În plus, bombardase o turmă de oi.

El era cel căruia îi era frică să piardă controlul. El era cel terifiat până în adâncul sufletului. Iar ea era fericită să-i reamintească toate astea, poate chiar să recunoască faptul că i se părea ciudat de înduioşător, asta dacă i-ar permite să-şi folosească buzele şi limba.

Dar nu. Bărbatul ăsta imposibil trebuia să le cucerească şi pe acelea.

Bram o copleşi cu un sărut atât de sălbatic şi necruţător, că nu avu de ales şi cedă.

Gura i se relaxă, iar limba lui alunecă între buzele ei, cercetând-o în profunzime. Susanna acceptă provocarea, parându-i atingerile cu ale ei, bucurându-se de modul în care se luptau de la egal la egal. Bram gemu, satisfăcut, iar ea zâmbi. Se părea că se pricepe la asta. Adora modul în care Bram scotea la suprafaţă noi puncte forte din ea. Talente pe care nu ştia că le are.

El îi acoperi gâtul cu săruturi, frecându-şi şoldurile de ale ei într-un mod delicios şi primar.

— Dumnezeule, cât te doresc. Ai idee ce fel de vise provoacă laudanumul?

— M-ai visat?

— Des. O sărută. Intens. O sărută. Acrobatic.

Susanna râse încet şi se retrase, ca să-i întâlnească privirea.

— O, Bram. Şi eu te-am visat. Toate visele mele au inclus stânci foarte mari şi roci foarte abrupte. Îl mângâie pe obraz. Şi monştri marini.

Bram zâmbi

— Mincinoasă mică.

Poate Susanna ar fi trebuit să fie ofensată, dar era prea ocupată să fie stupid de entuziasmată. Nimeni nu îi mai spusese vreodată că era „mică”.

— Şi uită-te la tine! spuse el, făcând un pas în spate şi

trecându-şi mâniile posesive peste talia şi buzele ei. Nici nu am cuvinte pentru cât de frumoasă eşti. Ţi-ai pus asta pentru mine, nu-i aşa?

— Ce aroganţă previzibilă! Mereu mă aranjez pentru cină.

— Da, dar te-ai gândit la mine când te-ai îmbrăcat. Ştiu asta.

O făcuse. Bineînţeles că o făcuse. Şi cu toate că mereu se aranja pentru cină, rareori purta ceva aşa frumos. În seara asta, alesese hainele cele mai bune. Nu pentru că plănuise ca el s-o vadă, ci dintr-un motiv mult mai simplu şi egoist. Bram o făcuse să se simtă frumoasă pe dinăuntru şi i se părea normal ca înfăţişarea ei să se asorteze.

— Iar şuviţele astea de păr, care cad ondulate… Şi ele sunt pentru mine. Bram îi luă o şuviţă în mâini şi se jucă cu ea. Habar n-ai cât am ars de nerăbdare să-ţi ating părul. E mai catifelat decât am visat.

Atingerea lui coborî pe decolteu, unde dădu mătasea violet într-o parte, ca să dezvăluie argintiul pal al cămăşuţei ei.

— Ia uite, zise el, în timp ce mângâie marginea frumos tivită. Albă şi nouă. E cea mai frumoasă cămăşuţă a ta, nu-i aşa? Ţi-ai pus ce e mai bun, pentru mine.

Tânăra încuviinţă, atât de hipnotizată de şoapta lui joasă, senzuală, că îşi pierdu capacitatea de a nega.

— Vreau s-o văd. Arată-mi-o.

— Ce?

Doar nu sugara ca Susanna să-şi dea rochia jos chiar acolo, în mijlocul satului, pe iarbă.

Mâinile lui alunecară pe spatele ei, unde se închidea rochia.

— Ţi-ai pus-o pentru mine, deci lasă-mă să o văd. Doar cămăşuţa. Ştii cât a trecut de când am văzut o femeie într-o cămăşuţă albă simplă?

Susannei nu-i plăcu să speculeze răspunsul la acea întrebare. Ştia doar că le ura pe fetele dinaintea ei

Buzele lui se plimbară peste obrazul ei, apoi pe gât. Atingerea bărbii lui îi aprinse simţurile.

— Lasă-mă să te văd. Vreau doar să mă uit.

— Doar să te uiţi?

— Poate şi să te ating. Dar doar prin cămăşuţă, îţi jur, nimic altceva. O să rămân îmbrăcat. Dacă o să-mi spui să mă opresc, o să mă opresc. Îi înclină bărbia. Poţi să ai încredere în mine.

Oare chiar putea? Susanna se trezi încuviinţând.

Mâinile lui alunecară de-a lungul coastelor ei şi se duseră în spatele rochiei.

— Ăştia sunt nasturi falşi?

Fără să aştepte răspunsul ei, îi desfăcu nasturele de sus al bluzei. Apoi altui. Şi altul. Corsajul începu să se lase în faţă. Aerul rece al nopţii *se* revărsă peste pielea ei întărindu-i sfârcurile.

— Bram. Nu putem să facem asta. Nu aici.

— Vrei să mergem altundeva?

Îi mai deschise un nasture. Mâneca ei stângă alunecă de pe umăr într-un val violet, dezvăluind mai mult din cămăşuţă albă. Susanna se străduia să respire.

Privirea i se îndreptă spre Blushing Pansy.

— Nimeni nu poate să ne vadă, şopti el, trăgând-o aproape şi sărutând-o pe gât. Sunt toţi ocupaţi în tavernă. Nu te gândi la nimeni altcineva. Acum suntem doar noi doi.

Un alt nasture fu deschis, iar Susanna simţi cum rochia cade de pe ea. Bram îi dădu mâneca dreaptă de pe umăr, sărutând-o pe gât. Instinctiv, tânăra îşi înclină capul, ca să-i ofere mai mult acces. Limba lui lunecă leneşă peste pulsul ei, turnându-i foc în vene.

— Bram…

— E în regulă, zise el. E în regulă să vrei asta.

Cuvintele lui îi alinară emoţiile. Cu toate astea, degetele îi tremurau când îşi scoase braţele din mâneci. După ce le eliberă, corsajul violet din mătase îi alunecă până la şolduri. De la talie în sus, purta numai corsetul şi cămăşuţa.

Mâinile lui atinseră spatele Susannei, unde panglicile corsetului erau prinse într-un nod strâns. Bram bâjbâi un pic când încercă să-l deschidă, ca şi cum şi mâinile lui era la

fel de nesigure. Acel indiciu subtil de incertitudine era liniştitor.

Panglicile alunecară din găuri, iar corsetul îi căzu pe jos. Aerul îi umplu plămânii, ameţitor şi proaspăt. Bram lăsă corsetul să cadă încet pe iarbă. Odată cu el, se duse şi toate încrederea Susannei. Ar fi putut la fel de bine să fie goală, având în vedere cât de vulnerabilă şi de expusă se simţea.

— Ce să fac?

Vocea îi tremură.

Respiraţia lui îi mângâie urechea.

— Respiră. O sărută pe faţă. Fii aici, cu mine. Fii tu.

Căldura îi înflori în inimă Susannei, copleşindu-i tot corpul.

„Fii tu”, spusese el. Nu voia să fie diferită. Nu voia să fie altcineva. Voia doar să fie ea însăşi.

Tânăra îi luă faţa în mâini şi îl sărută apăsat pe buze. Deoarece acele cuvinte dulci meritau un sărut. Dar cel mai mult, pentru că era ea însăşi, şi lucrul pe care dorea cel mai mult să-l facă era să-l sărute.

Se scufundară unul în celălalt, aprofundând sărutul în etape lente, senzuale. Limba lui o tachină şi provocă, iar ea îi răspunse la fel. Se sărutară lent, aproape jucăuş. Pentru un minut. Apoi treaba deveni serioasă.

— Am nevoie de tine. Bram îi trase rochia în jos, peste şolduri. Toată. Acum.

Susanna îl ajută, foindu-se până când materialul cedă şi alunecă jos. Bram o luă de mâini şi o ajută să iasă din ea. Apoi făcu un pas în spate, întorcându-se ca să o vadă în cea mai bună lumină. Privirea i se plimbă peste ea. Peste fiecare parte din ea. Sub muselina subţire, sfârcurile erau încordate, arzând după atingerea lui. Cu cât tăcerea se întindea mai mult, cu atât devenea mai nerăbdătoare. Apoi mai nesigură. Cămăşuţa era subţire, dar era aşa întuneric. Cât de mult putea să vadă Bram? Îi plăcea ce vedea? Cum se compara cu celelalte fete pe care le mai văzuse în cămăşuţe albe, în urmă cu atât de mult timp?

— Eşti minunată. Un oftat îndelung îi scăpă din piept.

Atât de minunată. Mulţumesc.

Bram îşi plimbă degetul pe curba interioară a braţului ei. Când o mângâie peste cicatrice, Susanna îşi ţinu respiraţia. Dar rănile ei nu-l afectară cu nimic pe Bram.

— Nu ştiu de ce, dar nu e nimic mai atrăgător în lume decât o cămăşuţă ca asta, spuse el, în timp ce o mângâia pe umăr şi-şi aşeză degetele pe decolteul ei. Atingerea lui trasă o dâră fierbinte în partea de sus a sânilor ei. E dulce şi pură, însă dezvăluie atât de mult. Dantelă, panglici, mătase, blănuri, nimic nu se compară cu asta.

Mâna lui Bram alunecă în jos, mângâindu-i sânul. Susanna înghiţi în sec, emoţionată. Dar el rămase calm, frământând sfera catifelată cu o presiune aţâţătoare şi atingând sfârcul întărit cu degetul mare.

Cu o aplecare a capului, Bram îşi îndreptă atenţia spre celălalt sân al ei. Acum îi ţinea pe amândoi în mâini, frământându-l pe stângul, apoi pe dreptul, ca şi cum le testa şi le compara greutatea. Bărbaţii erau atât de ciudaţi. Îi ciupi ambele sfârcuri în acelaşi timp, iar Susanna gemu de plăcere, surprinsă. Acoperi sunetul cu un râset agitat.

— Poţi cel puţin să mă săruţi când faci asta?

— Cu plăcere.

Buzele lui o atinseră pe gât. Iar şi iar. Săruturi uşoare, care îi destrămau rezistenţa, îi distrugeau orice hotărâre. Mâinile i se plimbau peste curbele ei.

— Bram…

— Doar săruturi, şopti el, apoi îi acoperi pulsul agitat cu buzele. Doar săruturi. Îţi jur că nu o să merg mai departe. O să mă opresc în clipa în care-mi spui s-o fac. Dar lasă-mă să te sărut, Susanna.

Îşi plimbă limba peste gâtul ei.

Susanna gemu, aprobând şi înclinându-şi capul, ca să-l ajute. Doar săruturi. Ce rău puteau să facă? Nu era mai mult decât făcuseră deja. În mintea ei înceţoşată de dorinţă, ce spunea Bram avea sens.

Îşi înclină capul şi-şi trecu limba peste sfârcul ei, apoi trase culmea acoperită de material în gură.

Tânăra scânci, şocată de avalanşa subită de plăcere.

— Şşş, şopti el. Doar săruturi. Atât. Doar săruturi.

Doar săruturi. Ha. Sigur, astea erau doar săruturi. Şi marile piramide din Egipt erau doar nişte grămezi de piatră.

Senzaţiile îi copleşiră tot corpul. Susanna nu trăise niciodată ceva atât de insuportabil, de incredibil, de dulce. Bram îi linse sfârcul, îl tachină şi îl muşcă uşor, plimbându-şi limba în cercuri din ce în ce mai mari, până când materialul cămăşuţei era ud şi greoi pe sânul ei şi prin el se vedea nuanţa rozie a pielii.

Bram îi oferi şi celuilalt sân aceeaşi atenţie, mângâind cu limba fiecare curbă. Lipind materialul de pielea ei excitată.

— Da, şopti el, când se retrase să o privească. Îşi folosi mâinile ca să-i încadreze decolteul, trăgând de materialul ud până când mugurii sfârcurilor ei ieşiră în evidenţă.

— Sfinte Sisoe. Sunt ca nişte boboci care ies din zăpadă. Şi asta… o sărută în josul abdomenului, din ce în ce mai jos. Asta, Susanna, o să îngenuncheze orice bărbat.

Îşi lipi fruntea de abdomenul ei. Gura i se opri în deschizătura caldă şi periculoasă a coapselor ei.

— Bram, şopti ea, frenetică. Bram, te rog, ridică-te. Asta nu are cum să-ţi facă bine la picior.

El scoase un sunet indiferent. Susanna dăduse greş. Nemernicul încăpăţânat ar fi preferat să sară de pe o stâncă decât să recunoască că îl durea ceva. Clar nu avea să se ridice în picioare acum.

Bram mormăi puţin, în timp ce se aşeză între coapsele ei. Cu una din mâini o apucă de fund.

— Ai vrut asta, nu-ţi aminteşti? Ai spus că o să mă îngenunchezi. Bineînţeles că voia să-l îngenuncheze. S-o implore, s-o roage. Să recunoască puterea pe care Susanna o avea asupra lui. Iar acum îl adusese fix în punctul ăsta, dar ceva nu mersese potrivit planului, pentru că ea era cea cucerită.

— Doar săruturi, spuse el, în timp ce o prinse de talie şi trase materialul în sus. Doar săruturi, îţi jur. Lasă-mă să-ţi arăt cât de plăcut poate să fie. Ştiu exact de ce ai nevoie.

Bram îşi lipi gura deschisă de materialul care-i acoperea deschizătura. Apoi o linse direct prin material, făcând cercuri deasupra acelui loc mic, secret, care putea să-i aducă atâta plăcere. Extazul se strecură în ea, iar genunchii i se înmuiară.

Susanna îşi ţinu respiraţia şi-l apucă strâns de umeri.

— Bram, nu pot…

O ţinu şi mai strâns de talie, după care şopti:

— Sunt nici. Eşti în siguranţă cu mine. Nu o să te las să cazi.

— Dar…

— Vrei să mă opresc?

Susanna nu reuşi să răspundă.

Râsetul lui răguşit o închină în moduri insuportabile.

— Aşa mă gândeam şi eu.

Acum Bram începu să o atingă mai ferm cu limba. Valuri de plăcere o copleşiră, iar Susanna cedă în faţa lor, relaxându-se în îmbrăţişarea lui. Cu umărul, Bram îi împinse genunchiul într-o parte, deschizând-o săruturilor lui. Senzaţia desăvârşită deveni din ce în ce mai intensă. Căldura umedă a gurii lui se amestecă cu rouă excitării ei. Era umedă între picioare.

Bram îşi concentră toate gesturile asupra acelui mugur sensibil, umflat, aflat pe culmea sexului ei. Îl linse, îl mângâie şi-l muşcă uşor, până când Susanna se trezi neajutorată în faţa plăcerii. Muşchii dintre coapse începură să-i tremure. Scânci.

Iar lumea începu să se micşoreze. Zgomotul îndepărtat al muzicii şi râsetelor dispăru. Rafalele de vânt se opriră. Totul deveni uitat. Nimic nu mai exista, decât ei doi: gura lui obraznică, talentată, şi extazul ei din ce în ce mai intens. O împinse din ce în ce mai sus, până când Susanna trecu peste culme, într-un orgasm răvăşitor. Scânci, străbătută de valuri de plăcere.

Când îşi reveni, Bram o ţinu strâns, lipindu-şi fruntea de abdomenul ei şi şoptindu-i cuvinte dulci. Cu degetul mare, îi desena cercuri liniştitoare pe spate.

Susanna se lăsă în genunchi, iar el o trase pe pământ.

Acolo, stătură întinşi sub salcie, mâinile şi picioarele lor fiind încurcate şi înnodate ca rădăcinile copacului. Respiraţia lor combinată creă un mic nor de ceaţă, ca şi cum aveau propriul cer, în această lume separată.

Bram îşi încordă braţele, trăgând-o aproape. Abia când o strânse la piept şi era înconjurată de căldura lui, Susanna realiză că tremura.

— Nu-ţi fie frică, şopti el, sărutând-o pe frunte.

Nu-i era frică, era doar copleşită. Ce însemna asta pentru el? Ce însemna pentru ea? Îşi reaminti că fuseseră doar săruturi. Pentru el, erau doar săruturi. Nu voia ataşamente romantice.

„Nu-ţi face iluzii”, îi spuse ea cu fermitate inimii.

— Nu-ţi fie frică, îi spuse el. Eşti atât de pasională. Atât de frumoasă. Sunt multe lucruri pe care aş putea să ţi le arăt. Atâta plăcere pe care am putea s-o experimentăm.

— Povesteşte-mi, se auzi Susanna spunând.

Nu ştia ce o împinsese să facă pe inocenta. Înţelegea ideea de preludiu, chiar dacă nu din experienţă personală. Ştia ce spuneau cărţile despre actul sexual şi reproducerea umană şi lucrase împreună cu moaşe şi auzise cum chicoteau şi bârfeau servitoarele între ele. Dar ea voia să afle ce însemna pentru el. Ce credea el că va însemna pentru ei.

Acesta o luă de mână şi i-o aduse pe corpul lui, aşezându-i palma peste umflătura din pantaloni.

— Simţi asta?

Tânăra încuviinţă. Cum ar fi fost posibil să n-o simtă? Dimensiunea nu era deloc neglijabilă.

Bram îi ţinu mâna acolo, apăsată, plimbându-i palma peste toată lungimea lui. Organul pulsă şi se încordă sub atingerea ei.

— E pentru tine, Susanna. Pentru plăcerea ta.

— Dumnezeule. Tot?

Bram chicoti şi o sărută pe gât.

— Da, tot. E creat ca să încapă în tine.

Lăsându-şi masculinitatea în strânsoarea ei, Bram îşi lăsă mâna să cadă pe tivul cămăşuţei. Strânse materialul

uşor, subţire şi i-l ridică spre coapsă, plimbându-şi degetele prin spatele genunchiului. Apoi mâna i se opri între picioarele ei, despărţindu-i coapsele. Degetele îi găsiră zona caldă, intimă şi umedă. În timp ce trasa conturul sexului ei, explorând cu tandreţe şi tachinând-o, un geamăt jos se auzi de la Susanna.

— Locul ăsteia, spuse el, arătând spre erecţia din mâna ei, e aici. Degetul îi alunecă în ea, oferindu-i o senzaţie sublimă de umplere şi împlinire. E simplu.

Simplu.

Deci asta era cuplarea, aşa cum o înţelegea el. Un act deloc complicat, natural. O împlinire reciprocă a nevoilor şi dorinţelor. Erau făcuţi pentru asta. Locul corpului lui era în ea.

Bram îşi mişcă degetul într-un ritm lent, intrând din ce în ce mai adânc de fiecare dată. Deşi Susanna tocmai avusese un orgasm răvăşitor în urmă cu câteva minute, excitarea ei se intensifică într-un ritm uimitor. În scurt timp, îşi arcuia şoldurile, ca să vină în întâmpinarea degetelor lui pricepute. În tot acest timp, îşi plimba mâna peste penisul lui întărit. Bram o sărută apăsat, forţând-o să se deschidă şi acaparând-o cu limba. Susanna se strădui să-i răspundă la fel, gustându-l şi tachinându-l cu o foame vorace. Bram îşi mormăi aprobarea pe buzele ei.

Degetul lui alunecă din deschizătura ei, iar Susanna scânci din cauza pierderii subite. Însă plângerea ei fu rezolvată rapid, când Bram se aşeză peste ea, între coapse. Tânăra trebui să-şi îndepărteze picioarele şi mai mult ca să facă loc pentru şoldurile lui, gest care îi lipi culmea feminină de penisul lui întărit. Bram se frecă de ea în locul potrivit şi o plăcere pură şi luminoasă îi licări prin vene.

Bram îi luă faţa în mâinile lui mari. Privirea lui era întunecată şi înfometată ca a unui lup.

— Mă vrei, Susanna?

Tânăra nu putu să se ascundă. Corpul răspunse de unul singur, când şoldurile i se înclinară şi se arcuiră, frecându-se lasciv de erecţia lui.

— Da.

Bărbatul nu se mişcă.

— Da?

Un alt bărbat ar fi făcut-o a lui după primul răspuns, asta dacă s-ar fi sinchisit s-o întrebe măcar. Dar Bram voia să fie absolut sigur că şi Susanna îşi dorea asta. Dacă tânăra ar mai fi avut ceva reţineri, grija lui atentă le-ar fi dizolvat.

Da, voia asta. Nu numai asta. Îl voia pe el. Poate nu se va căsători niciodată. Poate nu va simţi niciodată dragostea adevărată şi durabilă a unui bărbat, dar voia să exploreze pasiunea şi plăcerea şi voia s-o facă cu Bram. În toţi cei 25 de ani de viaţă, niciun bărbat nu o făcuse să se simtă aşa. Poate mai avea să aştepte alţi 25 de ani ca să mai simtă din nou această dorinţă minunată.

— Da, repetă ea.

Cu toate astea, el ezita.

— Nu ar trebui s-o facem. Nu în seara asta. Prima ta experienţă ar trebui să fie într-un pat. Ba mai mult, acel pat ar trebui să fie unul matrimonial, pentru o femeie ca tine.

— Niciodată nu am avut de gând să mă căsătoresc, cât despre paturi… Se uită la ramurile de salcie care îi adăposteau şi la stelele presărate care străluceau. Nu exista un cadru mai romantic. Toată lumea are paturi. Eu prefer asta. Atâta timp cât… Tuşi. O să fii atent, da? La final. Nu vreau să rămân însărcinată.

— Pot să fiu atent. Dar ar trebui să ştii că şi aşa, tot există un risc.

— Ştiu şi sunt dispusă să mi-l asum, dacă şi tu eşti.

— Ca să fiu cu tine? O sărută. Aş risca să apar şi în faţa unui pluton de execuţie.

Inima îi crescu în piept.

— Atunci da. La tot.

De data asta, o crezu pe cuvânt. Cu o mână, îi ridică cămăşuţa mai sus, dezvăluindu-i abdomenul şi sânul stâng. Bram se opri pentru o clipă, admirând-o.

— Cât de frumoasă eşti!

Cuvintele îi alunecară pe piele cu o respiraţie fierbinte, sacadată, făcându-i sfârcul să se întărească şi mai

mult. Bram îşi înclina capul şi îl supse, mângâind vârful sensibil cu limba. În timp ce o sugea şi o lingea, atingerea aspră a bărbii lui îi zgârie pielea sensibilă. Fiecare punct sensibil i se încorda datorită plăcerii din ce în ce mai mari.

— Atinge-mă, o îndemnă el, între mângâieri cu limba pe sânul ei. Vreau să-ţi simt mâinile pe mine.

Susanna nu fusese niciodată mai fericită să îl asculte. Întinse mâna, îi scoase cămaşa din pantaloni şi ambele palme îi alunecară sub ea, explorând spatele lui mătăsos şi musculos. Apoi îşi strecură mâna între corpurile lor, căutând şliţul de la pantaloni. Cu o înclinare nerăbdătoare a şoldurilor, Bram o ajută. Susanna deschise nasturii dintr-o parte, strecurându-şi degetele înăuntru.

Dumnezeule.

Simţurile ei erau copleşite. Căldura şi greutatea lui îi umpleau strânsoarea. Geamătul lui de încurajare îi răsună în jurul sfârcului.

Susanna îl mângâie încet, cât de mult îi permiteau circumstanţele, trecându-şi palmele peste lungimea lui şi minunându-se de textură. Era ca o catifea crestată peste fier încălzit. Atât de catifelat şi de puternic.

„Locul lui e în mine.” Gândul îi făcu muşchii intimi să se încordeze.

— Nu mai pot să aştept, spuse el, abandonându-i sânul. Nu mai pot să aştept.

Susanna îi dădu drumul, în timp ce el îi ridică cămăşuţa mai sus, strângând materialul sub braţe. Erecţia lui era fierbinte şi nerăbdătoare între corpurile lor. Se frecă de sexul ei gol, tachinând-o de a lungul deschizăturii. Plăcerea intensă o făcu să-şi piardă minţile.

— Ultima ocazie, zise el printre dinţii încleştaţi, schimbând unghiul şi întorcându-i şoldurile. Dacă nu vrei asta…

Mârâitul sălbatic de pe buzele lui îi făcu inima să stea în loc. Bram avea dreptate. Asta era cea mai vitală şi incontestabilă forţă a naturii. Întregul ei corp tânjea după eliberare, posesiune. Puterea momentului era aproape prea mult.

— Vreau asta, reuşi ea să spună. Te vreau.

Capitolul 17

— Atunci sunt al tău, şopti Bram, în timp ce îi penetră foarte puţin căldura. Extazul alergă pe suprafaţa pielii lui. Primeşte-mă. Primeşte-mă cu totul!

Bram o penetra lent, cu mişcări constante, lăsându-şi cea mai mare parte din greutate pe genunchiul bun şi forţându-se să aibă răbdare, în timp ce corpul ei învăţa să se adapteze la al lui. Susanna îl privi cu nişte ochi atât de mari şi de vulnerabili, că Bram îi putea citi fiecare emoţie. Văzu anxietate, emoţii. Era de înţeles, din moment ce era prima oară pentru ea. Dar văzu şi încredere, care îi copleşea frica, îl copleşea pe el.

Cu fiecare progres sublim, Bram îi şoptea cuvinte de încurajare şi laudă.

— Da, iubire... E atât de bine... Atât de bine... Exact aşa... încă puţin...

În timp ce o pătrunse cu totul, cu o ultimă mişcare, Susanna icni din cauza durerii. Inima lui tresări. Nu voia să o rănească.

— E prea mare durerea?

Susanna îşi muşcă buza curajoasă şi dădu din cap că nu.

— Poţi...

Corpul ei se încleştă în jurul lui, iar Bram eliberă un geamăt neajutorat de plăcere.

— Poţi suporta dacă o să mă mişc?

— E chiar necesar să faci asta?

Bram se strădui să nu râdă.

— Da, iubire, trebuie să mă mişc, altfel o să înnebunesc.

Alunecă din ea doar puţin, apoi o pătrunse din nou, şi mai adânc decât înainte. Era atât de moale şi de catifelată, şi atât de strâmtă. Plăcerea avea o muchie dulce.

Susţinându-se în coate, ca să nu o strivească, Bram îşi mişcă şoldurile înainte şi înapoi, cu tandreţe. Pentru ceea ce păru o eternitate, Bram se limită la cele mai uşoare mişcări. În tot acest timp, nevoia pentru penetrări rapide şi furioase i se adună în vene. Bram reuşi să-i reziste doar datorită voinţei de fier pe care o avea. Susanna merita mai mult decât să fie penetrată într-un mod animalic. Ce îi oferise ea era un dar preţios şi nu voia ca tânăra să aibă regrete. Nu în seara asta. Nici peste 40 de ani.

— E mai bine? întrebă el.

— Puţin.

Puţin. Puţin nu era îndeajuns. Blestemă încet şi-i acoperi corpul cu al lui.

— Vreau să fie plăcut pentru tine.

— E plăcut, zise ea. Mâinile îi alunecară peste spatele lui, iar sânii i se modelară sub pieptul lui, calzi şi moi. Îmi place aşa. Îmi place să te am aşa aproape.

— Şi mie.

Când o pătrunse data următoare, şoldurile ei se ridicară, în întâmpinarea alor lui. Susanna scoase un geamăt încurajator. Aşa că Bram repetă mişcarea. Iar şi iar.

— E… Susanna se arcui din nou, călărindu-i penetrările ca un val. O, Bram, e atât de bine acum!

Dumnezeule, chiar era. Era al naibii de bine acum. Unghiul, ritmul, felul în care corpul ei se potrivea şi se mişca cu al lui. Atinseseră unisonul adevărat al corpurilor şi scopului şi nu semăna cu nimic din ce simţise vreodată. Nu crezuse că putea să se piardă aşa complet într-o femeie şi, în acelaşi timp, să simtă că ajunsese acasă.

Dincolo de ramurile sălciei, se întindea o lume întreagă. Oceane, munţi, gheţari, dune. Undeva, departe, aveau loc războaie. Lui Bram nici că i-ar fi păsat mai puţin. Nu voia să fie nicăieri altundeva decât în această femeie, cât de adânc putea. Nu avea niciun scop, nicio datorie în viaţa asta, decât să o umple şi să o satisfacă şi să o facă să geamă şi să ţipe.

Ea era locul unde trebuia să fie.

Îi ridică piciorul şi îl înfăşură în jurul şoldului lui, iar

corpul ei îl primi şi mai adânc. Se sărutară cu pasiune. Bram nu se grăbi şi-i exploră gura generoasă, minunându-se de cât de bine era să o revendice în ambele moduri. La cât de înalt era, pe alte femei nu le putea săruta şi penetra în acelaşi timp. Dar Susanna era perechea lui perfectă.

Ce pierdeau săruturile în fineţe recuperau în nevoia senzuală. Susanna îşi înfipse unghiile în umerii lui, iar efectul fu cel al unei albine care înţepa un taur. Îl înnebuni. Şoldurile lui se mişcară cu forţă, penetrând-o iar şi iar, renunţând la orice urmă de tandreţe. Singurul lui scop era orgasmul ei.

Trebuia să termine. Trebuia să termine *prima.*

Ceea ce însemna că trebuia să termine *repede.*

„Te rog, Susanna. Te rog."

Tânăra închise ochii şi-şi lăsă capul pe spate. Gâtul ei palid de lebădă se întinse într-o curbă elegantă, erotică, strălucind ca argintul viu în întuneric. Era atât de minunată, că-l durea inima.

— Dumnezeule, eşti frumoasă. Eşti atât de frumoasă!

Corpul ei se încordă în jurul lui, iar Susanna gemu. Bram călări valul sublim al extazului ei cât de mult putu. Şi când ştiu că nu mai putea să reziste nici măcar o penetrare fără să ejaculeze, ieşi din ea şi îşi puse mădularul în palmă. Îşi revărsă sperma pe curba dulce şi rotundă a abdomenului ei, nu în cămaşa lui sau pe cămăşuţă, aşa cum ar fi fost mai elegant. Într-un mod primitiv, îl satisfăcea s-o marcheze.

— Acum eşti a mea. Se lăsă lângă ea, înfăşurându-şi corpul în jurul ei şi prinzând-o cu mâinile şi picioarele. Impulsurile protectoare se intensificară în el mai mult decât putea să suporte. Pentru moment, îl împiedicau să vorbească. Te simţi bine? întrebă el, când reuşi.

— Da. Susanna se cuibări la pieptul lui, iar el îşi trecu un braţ peste ea, trăgând-o aproape. Bram, niciodată nu am visat că poată să fie aşa.

„Nici eu", vru el să zică. „Nici eu."

Avusese parte de destule partide şi mereu îi plăcuseră. Dar niciodată nu fusese aşa. I se părea imposibil că se apropiaseră aşa mult, aşa de repede. Dar erau în

acest punct şi nu ar fi vrut să fie nicăieri altundeva. O sărută pe păr şi inhală parfumul ei dulce şi proaspăt.

— Nu ar fi trebuit să facem asta, zise el, deşi nu simţea nici urmă de regret.

— Ştiu. Susanna oftă, părând la fel de nelipsită de remuşcări. Dar mă bucur atât de mult că am făcut-o. A fost minunat.

— A fost mai mult decât minunat. A fost…

Căută cuvântul potrivit, dar nu-l găsi.

— De nedescris?

Bram auzi zâmbetul din vocea ei.

— Da.

Un zgomot îl făcu să îngheţe. Ţipete furioase, care veneau din depărtare, dar chiar şi aşa, erau prea aproape.

— Ai auzit? întrebă ea, ţinându-l strâns.

Apoi zgomotul de sticlă spartă îi făcu să tresară.

Bram se ridică imediat în picioare, apoi întinse mâna, ca s-o ajute şi pe Susanna să se ridice. Începură să-şi aranjeze hainele, fără să mai vorbească. Ignorarea zgomotului nu era o opţiune. Orice problemă apăruse, va fi mai mult ca sigur nevoie de unul din ei ca s-o rezolve, sau poate chiar de amândoi. Interludiul lor idilic se terminase. Datoria îi chema.

Bram îşi închise pantalonii în doar câteva clipe. Se întoarse apoi s-o ajute pe Susanna cu rochia.

— Mă descurc, spuse ea, îndreptându-şi capul spre sursa necunoscută a agitaţiei. Ia-o înainte.

Bram o ascultă şi ieşi de sub salcie, traversând iarba.

Acolo, pe drumul dintre magazinul All Things şi Blushing Bull[9] sau cum se numea în seara asta, se formase un grup mic. La cum se strânseseră bărbaţii în forma unui ring, bănuia că izbucnise o bătaie.

Bram îşi făcu loc spre centru, nerăbdător să întrerupă haosul, înainte ca proprietatea, corpurile sau moralul să sufere daune şi mai mari. Oricât de mult dorea să insufle oamenilor lui spiritul luptător, nu trebuiau să-l îndrepte unul împotriva altuia.

9 Taurul sfios

Însă nu-i găsi pe bărbaţii lui în mijlocul cercului.

Îi găsi pe băieţi, Rufus şi Finn, rostogolindu-se pe jos. Zgâriaţi, dar bine, lovindu-se cu pumnii, dinţii şi genunchii. La cum arăta scena, ieşiseră pe geamul din faţă al ceainăriei. Bucăţi de cioburi şi de fereastră acopereau pământul.

— Bastard nenorocit! strigă unul din gemeni.

Şiroiul de sânge de la tâmplă îl împiedica să vadă care dintre ei era.

— Creier de găină! răspunse celălalt, schimbând poziţiile şi dându-i un pumn în stomac. Suntem gemeni. Dacă eu sunt bastard, şi tu eşti!

— Tu eşti singurul care e un nemernic mincinos.

În timp ce se rostogoleau, cioburile trosneau sub ei. Era momentul să oprească asta, decise Bram. Se întinse şi-l apucă pe geamănul Bright care se afla deasupra.

— Destul. Ce se întâmplă aici?

— Rufus a început, zise Finn, arătând cu degetul.

— Da, dar e vina lui Finn, spuse celalalt, tamponându-şi sângele de la tâmplă. Cel puţin acum, Bram ştia cine era fiecare. Se întoarse spre Rufus.

— Ce s-a întâmplat?

Rufus se uită la fratele său.

— A minţit-o pe domnişoara Charlotte. A dansat cu ea de două ori. Prima oară, prezentându-se ca el însuşi. Apoi din nou, spunând că sunt eu.

Finn zâmbi.

— Te oftici doar pentru că nu te-ai gândit şi tu la asta.

— O să te distrug, nemernicule…

Rufus se năpusti asupra lui Finn, dar Bram îl opri.

— Staţi pe loc, amândoi.

După ce îi prinse de guler, se uită la Charlotte Highwood, care arăta cât de entuziasmată putea să arate o fată de 14 ani când doi băieţi se băteau pentru ea. Tânăra sigur nu-i va ajuta să se calmeze. Mulţimea de privitori părea mai degrabă amuzată decât orice altceva.

Bram ştia că trebuia să le spună clar că astfel de bătăi nu vor fi tolerate. Nu conta dacă erau băieţi sau nu, fraţi

sau nu.

— Ascultaţi-mă, zise el cu fermitate, zgâlţâindu-i pe amândoi. Genul ăsta de comportament nu e potrivit pentru doi…

— Ajutor! Ajutor!

Toţi se întoarseră spre vocea feminină panicată.

Femeile se strânseră la uşa ceainăriei-devenite-tavernă. Domnişoara Diana Highwood stătea aplecată, încercând să respire. Era palidă şi transpirată, iar degetele îi erau contorsionate în nişte pumni deformaţi.

— E un atac de astm din nou, spuse doamna Highwood, în timp ce dădea din mâini. Dumnezeule! Dumnezeule! Asta nu trebuia să se întâmple aici. Domnişoara Finch a promis că Spindle Cove o să fie leacul ei.

Susanna era deja acolo. Îşi puse mâna pe umărul femeii, în semn de alinare.

— Tinctura ei, zise ea calmă. Unde e tinctura ei? O ţine în geantă.

— Nu… nu ştiu. Poate e înăuntru sau la han sau… Charlotte păli. Nu ştiu.

— Caută înăuntru, îi spuse Susanna lui Fosbury. Pe mese, pe podea, la pian. Mergeţi şi căutaţi în camerele familiei Highwood de la han, le spuse ea celorlalte câtorva fete.

După ce femeile plecară, tânăra se uită la Rufus.

— Am o rezervă în cămară. O sticlă albastră, în partea dreaptă a raftului de sus. Ia-l pe Finn şi alergaţi cât de repede puteţi până la Summerfield, aduceţi sticla aia.

Gemenii încuviinţară şi o luară la fugă.

— Lasă-mă pe mine să mă duc, spuse Bram.

Susanna dădu din cap.

— Au nevoie să li se distragă atenţia şi, în plus, sunt mai rapizi, zise ea, în timp ce privirea îi coborî la genunchiul lui Bram.

Aşa era. Iar Bram era doar un nevolnic inutil.

— Să chem un doctor?

— Nu, răspunse ea ferm. A avut parte de destui

doctori. Şi oricum, nu există niciun doctor priceput în apropiere.

Bram încuviinţă şi făcu un pas în spate. La naiba! Niciodată nu dăduse înapoi în faţa unei lupte. Acceptase orice risc era adus propriei lui vieţi, dacă asta însemna să salveze alta. Dar nu putea să facă nimic ca s-o salveze pe Susanna acum, iar senzaţia îl mânca de viu. Dacă învăţase un lucru în cele opt luni de convalescenţă, era că nu reacţiona bine când se simţea neajutorat.

Dar Susanna avea totul sub control îşi îndreptă atenţia spre Diana şi vorbi calm, mângâind-o pe tânără pe spate, în cercuri liniştitoare.

— Relaxează-te, draga mea. Stai calmă şi o să treci de asta.

— E aici. Tinctura. E aici!

Fierarul ieşi din ceainărie, palid şi dezolat. Îi dădu sticluţa Susannei şi se dădu imediat în spate.

— Mulţumesc.

Cu mâini sigure, Susanna deschise sticluţa şi măsură un capac de lichid. Se uită la Bram.

— O ţii tu? Dacă o să tremure, o să se verse medicamentul.

— Sigur că da.

În sfârşit, putea să facă ceva! Îngenunche lângă femeia care se sufoca şi o luă în braţe. Tremuratul ei reverbera şi în el.

— Nu-ţi fie frică să o ţii strâns, zise Susanna. Ţine-o nemişcată.

Înclină capul Dianei, cât să stea rezemat de umărul lui, după care îi turnă tinctura din capac între buzele tremurânde şi albastre.

— Înghite, draga mea. Ştiu că e greu, dar poţi s-o faci. Domnişoara Highwood încuviinţă puţin şi reuşi să înghită, apoi continuă să încerce să respire.

— Acum ce facem? o întrebă Bram pe Susanna.

— Acum aşteptăm.

Aşteptară într-o tăcere încordată, dureroasă, în timp ce o ascultau pe domnişoara Highwood chinuindu-se să

respire. Peste câteva minute, respiraţia i se mai calmase, nu mai şuiera aşa tare, şi în obraji îi revenise o nuanţă de roz. Nu conta dacă se râdea de el mai încolo, dar Bram se hotărî pe moment că roz era noua lui culoare preferată.

În timp ce Diana începu să se simtă mai bine, toată lumea prezentă inspiră adânc, uşurată.

— Aşa, îi şopti Susanna prietenei ei. Aşa. Inspiră adânc şi lent. Ce a fost mai rău a trecut.

Bram îi dădu drumul tinerei şi o lăsă în grija Susannei.

— E în regulă, draga mea. A trecut. Totul e bine. Apoi Susanna îşi ridică privirea şi şocul i se citi pe faţă. Dumnezeule! Cum arată locul ăsta!

Bram privi în timp ce tânăra analiza lent scena. Privirea i se plimbă de la dezastrul care era ceainăria, la cioburile de pe drum şi la femeia care-i tremura în braţe. Chiar dacă domnişoara Highwood supravieţuise acestei crize, atmosfera liniştită din Spindle Cove nu o făcuse.

Minerva Highwood ieşi în grabă din Queen’s Ruby şi se duse direct lângă sora ei, luând-o de mână.

— Diana. Dumnezeule, ce s-a întâmplat?

— A avut o criză de astm, spuse Susanna. Dar acum e mai bine.

Minerva sărută fruntea palidă a surorii ei.

— Diana, îmi pare aşa rău. Nu ar fi trebuit să te las în locul ăla. Ştiam eu că dansatul nu e o idee bună.

— Nu a fost vina ta, Minerva.

Tânăra îşi ridică capul.

— Ştiu foarte bine a cui e vina. Fixă cu privirea o ţintă îndepărtată. Tu eşti vinovat pentru asta.

Toate capetele se întoarseră spre Colin, însă Bram simţi cum vina aterizează asupra lui. Sigur, vărul lui era responsabil pentru haosul ăsta, dar Bram era responsabil pentru vărul lui.

Susanna ştia şi ea asta. În timp ce toată lumea îl împungea pe Colin cu privirea, ea se uită la Bram. Iar privirea ei nici că ar fi putut să spună mai clar: „Te-am avertizat că o să se întâmple asta”.

— Nu ar fi trebuit să stăm în locul ăsta mizerabil, se

plânse doamna Highwood, ridicându-şi o batistă la gură. Chiar dacă existau lorzi sau nu, ştiam eu că staţiunea aia din Kent ar fi fost opţiunea mai bună.

— Mamă, te rog, hai să vorbim despre asta înăuntru.

Minerva îşi luă mama de braţ.

— Încet, zise Susanna şi o ajută pe Diana Highwood să se ridice. Haideţi, doamnelor. Să o ducem înapoi în camera ei, ca să se odihnească.

— Putem să te ajutăm cu ceva? întrebă Bram, punându-şi mâna sub cotul domnişoarei Highwood, ca s-o ajute.

— Nu, mulţumesc, milord. Susanna îi aruncă un zâmbet trist. Tu şi prietenii tăi aţi făcut destule în seara asta.

— O să te aştept, şopti el. Ne vedem mai târziu la Summerfield.

Ea dădu din cap.

— Te rog, n-o face.

— Vreau să ajut. Dă-mi ceva de făcut.

— Lasă-mă în pace, şopti ea.

Privirea ei se duse într-o parte, iar Bram realiză că tânăra era foarte conştientă de faptul că toată lumea îi privea.

— Te rog.

Să o lase în pace, când era atât de tristă şi de vulnerabilă ar fi însemnat să se împotrivească tuturor impulsurilor protectoare din corpul lui. Dar o întrebase ce putea să facă, iar ea îi răspunsese. Onoarea îl făcu să se conformeze. Pentru moment.

Aşa că încuviinţă reticent şi făcu un pas în spate. Tinerele se strânseră în jurul ei în timp ce se retraseră în Queen’s Ruby.

O dezamăgise. Susanna îi ceruse să pună punct nebuniei, iar el refuzase. Acum, domnişoarei Highwood i se făcuse rău, ceainăria era făcută bucăţi, iar el riscase atât reputaţia ei, cât şi a îndrăgitei ei comunităţi. După toate confesiunile pe care şi le făcuseră noaptea trecută, Bram înţelegea ce însemna locul ăsta pentru ea şi cât efort şi

grijă investise în succesul lui.

Susanna îi oferise virginitatea ei sub o salcie. Iar el o dezamăgise. La naiba!

Mâine, avea să se revanşeze.

În seara asta însă, vărul lui va avea de plătit.

— Mergeţi acasă. Toţi, le spuse el bărbaţilor. Dormiţi, ca să vă treacă beţia, şi mâine la răsărit ne vedem aici. Nu o să ne antrenam până nu aranjăm locul ăsta.

Unul câte unul, bărbaţii plecară, lăsându-l singur cu Colin.

Acesta dădu din cap, în timp ce se uita în jur.

— Ei bine, clar mi-am lăsat amprenta asupra locului ăsta. Nu există tavernă, sală de bal sau femeie în Anglia pe care să nu le distrug sau să le las gâfâind şi dornice de mai mult.

Bram îl privi, furios.

— Ţi se pare amuzant? Localul lui Fosbury e distrus şi o tânără aproape a murit în braţele mele.

— Ştiu, ştiu. Colin părea afectat şi-şi trecu ambele mâini prin păr. Nu e deloc amuzant. Dar de unde să ştiu că o să aibă o asemenea criză? Nu am vrut să-i fac rău, ştii asta. Voiam doar să ne distrăm puţin.

— Să te distrezi. Te-ai gândit vreodată că poate femeile au un motiv pentru care menţin satul liniştit? Sau poate că misiunea pentru care suntem aici e mai importantă decât dezmăţul pentru o noapte? Când Colin nu răspunse imediat, Bram continuă: Nu, bineînţeles că nu te-ai gândit. Nu te gândeşti niciodată la nimeni, decât dacă stau în calea distracţiei tale.

— Scuteşte-mă, nici tu nu te gândeşti la sentimentele altora. Suntem toţi doar nişte obstacole în calea gloriei tale militare. Nici măcar nu vreau să fiu în satul ăsta uitat de Dumnezeu şi dezgustător de fermecător.

— Atunci pleacă. Du-te şi găseşte-ţi unul din numeroşii prieteni desfrânaţi şi trăieşte de pe urma lui următoarele luni!

— Crezi că nu m-am gândit la asta, cam din oră-n oră de când am ajuns aici? Dumnezeule, de parcă nu aş găsi o

cazare mai bună decât castelul ăla groaznic.

— Atunci de ce mai eşti aici?

— Pentru că eşti vărul meu, Bram!

Deşi era un lucru bine ştiut, această răbufnire îi surprinse pe amândoi.

Colin îşi strânse mâna într-un pumn.

— Eşti cea mai apropiată rudă a mea de când părinţii mei… De când eram mic. Şi de la moartea tatălui tău, şi eu sunt tot ce ai. Abia ne-am vorbit mai bine de un deceniu. M-am gândit că ar fi drăguţ să încerc chestia asta cu „familia”, pe care restul lumii pare să o aprecieze atât de mult. Evident, e o idee idioată.

— Evident.

Bram se plimbă încet în cerc, dând din braţe frustrat. Era genial. Fix asta avea nevoie să audă acum. Că pe lângă faptul că îl trădase pe Sir Lewis, o dezvirginase pe Susanna şi contribuise la distrugerea satului din acea seară, cumva îl dezamăgea şi pe Colin. Tocmai de asta trebuia să se întoarcă la regimentul lui. În armată, avea o rutină, antrenamente, ordine. Acolo, ştia mereu ce să facă. Dacă nu avea să se întoarcă la comandă, atunci asta avea să fie viaţa lui. O serie de dezamăgiri şi de eşecuri.

Inutilitatea situaţiei trezi în el o furie iraţională.

Colin se scărpină în spatele urechii.

— Şi ca să vezi că în toţi anii în care creşteam singur aveam impresia că ratez ceva.

— Presupun că ţi-ai învăţat lecţia.

— Oricum, ce ştim noi despre familie?

— Eu ştiu câte ceva, zise Bram. Ştiu că nu facem bine ce facem. Eu nu te respect pe tine, tu nu mă respecţi pe mine. În tot acest timp, doar am stat înfipţi unul în gâtul celuilalt.

— Eşti un nemernic atât de arogant şi cu principii. Dacă m-ai fi respectat, sănătatea mintală ţi-ar fi fost pusă sub semnul întrebării. Iar în ceea ce priveşte afecţiunea filială… Colin arătă furios spre locul unde se bătuseră gemenii Bright. Se pare că să stai înfipt unul la gâtul celuilalt e practica obişnuită.

— În cazul ăsta.

Cu mâna stângă, Bram îl apucă pe Colin de cămaşă şi îi dădu un pumn cu dreapta. Controlă forţa loviturii, dar tot îl lovi cu destulă putere cât să-i dea capul pe spate lui Colin.

— Asta e pentru domnişoara Highwood.

Îi mai dădu un pumn sec în burtă.

— Şi asta e pentru… pentru amuzament.

Aşteptă, respirând greoi, ţinându-şi vărul de guler, şi se pregăti pentru ripostă. Tânjea după ea, chiar. Bram ştia că va fi ţinta unor lovituri, pentru Susanna, pentru Sir Lewis, pentru tot. Impactul avea să fie o uşurare.

Dar vărul lui nu-i făcu favoarea asta. Doar îşi atinse buza rănită cu limba şi spuse:

— De dimineaţă o să plec, Bram. Te-aş lăsa să scapi mai repede de mine, dar nu călătoresc noaptea.

— Ba n-o s-o faci.

Bram îl zgudui.

La naiba, ce avea să facă cu omul ăsta? Dacă pleca de acolo, nimic bun nu avea să se aleagă de el. Fiind tânăr, fără ataşamente şi în-curând-bogat, Colin nu avea pe nimeni care să-i controleze comportamentul. De la o vârstă tragic de mică, îi lipsiseră exemplul unui bărbat şi înţelegerea unei mame.

Susanna ar fi spus probabil că vărul lui avea nevoie de o îmbrăţişare, se gândi el.

Ei bine, Bram nu ştia cum să-i ofere vărului lui niciunul din lucrurile astea, cel puţin nu fără să izbucnească în râs. Dar ştia cum să fie un ofiţer, iar experienţa îl învăţase că datoria şi disciplina puteau să acopere multe găuri în viaţa unui bărbat.

Era probabil singura persoană din lume care-i putea oferi lui Colin asta: ocazia de a se ridica la nivelul aşteptărilor, şi nu de a se scufunda în ele.

— Nu o să pleci, spuse el. Nici acum, nici mâine. Îi dădu drumul vărului lui, apoi arătă spre haosul din jur. Ai distrus asta şi o să repari totul.

*

Spindle Cove se destrăma.

După ce se asigură că Diana era în siguranţă sus şi se odihnea în pat, Susanna coborî în salonul de la Queen’s Ruby. Acolo găsi întreaga ei lume destrămându-se. Plângeri şi confesiuni răsunau din fiecare colţ.

— O, Doamne, Doamne! se auzi o voce ascuţită deasupra fâlfâitului frenetic. Nici aripile unui pescăruş n-ar fi putut să funcţioneze mai tare decât evantaiul ăla. Simt că se apropie un atac de nervi.

— Nu-mi vine să cred că am băut whisky, se plângea alta. Şi am dansat cu un pescar. Dacă unchiul meu aude de asta, o să fiu chemată înapoi acasă cu atâta ruşine.

— Poate ar trebui să mă duc sus. Să încep să-mi fac bagajele de acum.

Apoi avu loc observaţia care-i îngheţă Susannei sângele în vene.

— Domnişoară Finch, ce s-a întâmplat cu rochia ta. Nasturii sunt încheiaţi aiurea. Şi uită-te la părul tău.

— Eu… Susanna se strădui să-şi menţină calmul. Presupun că m-am îmbrăcat în grabă în seara asta.

— Dar nu arăta aşa la Summerfield, spuse Violet Winterbottom. Eram convinsă că o să ajungi în sat cu mult înaintea mea, deoarece am fost forţată să mă odihnesc atât de mult, dar nu ai făcut-o. Ai avut un accident pe drum?

— Ceva de genul ăsta.

Când se topi în scaunul din apropiere, Susanna simţi cum o mustra conştiinţa. Apoi simţi privirea înţepătoare a lui Kate Taylor. Apoi a Minervei.

Toate femeile din cameră se întoarseră spre ea. Se holbau. O analizau. Apoi se întrebau.

Fusese atât de naivă. Ce trăise cu Bram fusese de nedescris şi nu putea să regrete asta. Dar să facă asta pe iarba din sat, unde riscau să fie descoperiţi? În timp ce în apropiere izbucnea haosul, riscând viaţa unei femei?

Iar domnişoara Highwood nu fusese singura aflată în pericol. Femei precum Kate şi Minerva… Dacă Spindle Cove nu mai era un loc respectabil, ce şanse mai aveau să-şi

aprofundeze talentele şi să se bucure de libertatea gândirii independente?

— Domnişoară Finch? întrebă Kate încet, după ce se aşează lângă ea şi o luă de mână. E ceva ce vrei să ne spui?

Susanna îşi strânse prietena de mână şi se uită la toate cele prezente în cameră. De obicei, nu era o persoană ranchiunoasă. Dar în acel moment, prefera să fie urâtă de lume. Ura faptul că toate acele femei isteţe şi neconvenţionale erau acolo pentru că lumea le făcuse să creadă că era ceva în neregulă cu ele. Că trebuiau să scape de societate, doar ca să fie ele însele. Ura faptul că cea mai mică aluzie a comportamentului ei din acea seară putea să le pună în pericol oaza lor, asta presupunând că dezastrul de la tavernă nu stricase deja totul.

Şi cel mai mult, ura că nu putea să stea acolo cu singurele ei prietene şi să le mărturisească că tocmai îi oferise virginitatea ei celui mai puternic, mai senzual şi mai minunat de tandru bărbat. Că sub hainele ei mototolite, încă era umedă şi minunat de lipicioasă de la toată atenţia pe care i-o oferise Bram. Că se schimbase pe interior şi încă-şi revenea după plăcerea şi profunzimea actului. Mici ecouri de extaz încă îi răsunau în stomac, iar inima îi era scăldată în emoţie. Şi ştiau de toate lucrurile incredibile pe care putea să le facă un bărbat cu limba?

Era atât de greşit, că lumea o forţa să păstreze tăcerea. Dar Susanna se resemnase de mult cu faptul că nu putea să schimbe lumea de una singură. Putea, cel mult, să-şi protejeze micul colţ pe care îl avea în ea.

Însă în acea seară, eşuase.

— Pe drumul spre sat, am căzut şi rochia mea a suportat greul. Atâta tot. Se ridică de pe scaun, pregătindu-se să plece. O să mă duc acasă să mă odihnesc. Vă sugerez să faceţi acelaşi lucru. Ştiu că a fost o seară neobişnuită, dar sper că o să vă văd pe toate de dimineaţă. E joi şi avem un program de respectat.

Capitolul 18

Zilele de luni sunt pentru plimbări. Marţea pentru băi în mare. În zilele de miercuri, ne găseşti în grădină.

— Şi joia e zi de tir, zise Bram cu voce tare.

Bineînţeles.

Stătea cu Colin la marginea pajiştii de lângă Summerfield. Cei doi se uitau la femeile din Spindle Cove, fragile ca nişte fiori, cum purtau mănuşi din piele de căprioară şi se aşezau într-o linie dreaptă, cu feţele spre un şir de ţinte îndepărtate. În spatele femeilor se afla o masă lungă din lemn, pe care erau arcuri, săgeţi, pistoale, puşti. Un adevărat bufet de arme.

În capul rândului, Susanna anunţă prima tură.

— Arcurile sus, doamnelor. În acest timp îşi aranjă săgeata în arc şi o trase în spate.

— La trei. Unu… Doi…

Pac.

Femeile eliberară la unison săgeţile, care se îndreptară spre ţintele lor.

Bram întoarse capul, ca să vadă unde aterizase săgeata Susannei. Bineînţeles că fix în centru. Nu era surprins. În acea clipă, foarte puţine lucruri legate de Susanna Finch l-ar fi surprins. Tânăra ar fi putut să-i spună că era lidera unei organizaţii de spionaj de elită, pe care o conducea din camera ei de zi, şi ar fi crezut-o.

Femeile traversară rapid pajiştea, ca să-şi ia săgeţile. Privirea lui Bram era fixată pe Susanna, care traversa locul cu paşi eleganţi şi încrezători. Mergea prin iarba înaltă ca o gazelă africană, toată numai picioare lungi şi forţă elegantă.

— Pistoalele, vă rog, spuse ea, după ce se întoarseră.

Înlocui arcul şi săgeata cu o armă.

Fiecare femeie ridică câte o armă similară şi întinse braţele, fiecare fixându-şi ţinta. Când Susanna îşi armă

pistolul, celelalte făcură acelaşi lucru. Corul de clicuri îi provocă fiori lui Bram.

— Imaginea asta mi se pare sălbatic de excitantă, şopti Colin, oglindind gândurile lui Bram. E greşit?

— Dacă e, pot să-ţi promit companie în iad.

Vărul lui scoase un sunet amuzat.

— Şi tu credeai că nu avem nimic în comun.

Susanna îndreptă pistolul spre ţintă.

— Unu… Doi…

Pac.

Nişte găuri clare, înconjurate de fum, apărură pe fiecare ţintă. Femeile îşi lăsară pistoalele la unison şi le puseră deoparte. Bram fluieră încet, admirând acurateţea lor.

— Puştile acum, strigă Susanna, care-şi poziţionă propria arma.

— Unu… Doi…

Bang!

Din nou, toate împuşcăturile îşi atinseră ţintele. Una din ţinte chiar se sfărâmă cu o mică explozie a hârtiei. Briza purtă resturile până la picioarele lui Bram.

— Ce e asta? întrebă Colin, care se aplecă. E o pagină dintr-o carte. De o doamnă Worthington?

Numele îi suna ciudat de familiar lui Bram, dar nu-şi dădea seama de ce.

Colin dădu din cap.

— Habar n-am de ce locul ăsta se numeşte Spinster Cove. Ar trebui să fie Amazon Inlet[10] Sau Valkyrie Bay[11].

— Aşa e.

Bram se tot chinuise să-i strângă pe bărbaţii din zonă şi să-i antreneze ca să devină o unitate de luptă. Între timp, Susanna îşi organizase deja propria armată, ba chiar una de femei.

Era cea mai incredibilă lady pe care o cunoscuse vreodată. Îi părea cu atât mai rău cu cât în acea dimineaţă, când se uita la ţintă, îşi imagina probabil buzele lui Bram pe

10 Estuarul amazoanelor

11 Golful walkiriilor

ea, poate chiar zona lui inghinală.

Bram îşi adună curaj şi păşi pe pajişte. În timp ce mergea de-a lungul rândului de femei, avea senzaţia că era o ţintă în mişcare. Susanna îl văzu şi se opri.

Când se apropie de ea, Bram îşi ridică mâinile, în semn de pace.

— Ţi-am spus că aş risca un pluton de execuţie.

Tânăra nu era amuzată.

— Ce faci aici?

— Mă uit. Admir. Se uită spre femei. Le-ai instruit foarte bine. Sunt impresionat. Impresionat, dar nu surprins.

Tânăra simţi cum roşeşte.

— Mereu am considerat că o femeie trebuie să ştie cum să se apere.

Se întinse după cornul cu pulbere şi după un pistol strălucitor şi lustruit, care avea acelaşi nume cu ea.

— Bărbaţii muncesc de la răsărit ca să repare ceainăria, zise el, şi arătă spre vărul său. Şi l-am adus pe Payne, ca să-şi ceară scuze. Dacă nu se descurcă bine, puteţi să-l folosiţi ca ţintă.

Susanna nu zâmbi.

— Din păcate, ceainăria a suferit cele mai mici daune, şi nu mie trebuie să-mi ceară scuze.

Îngrijorat, Bram se uită în jur.

— Domnişoara Highwood se simte în continuare rău?

Tânăra turnă o măsură de pulbere în pistol, apoi puse o bilă învelită într-un petic.

— Am vizitat-o de dimineaţă. Se odihneşte, ca să fie precaută, dar nu cred că o să aibă efecte de durată de la incident.

— Mă bucur să aud asta.

— Însă mama ei e hotărâtă acum să-şi ia fetele din Spindle Cove, zise ea, în timp ce-şi armă pistolul. Vezi tu, e o staţiune nouă în Kent. A auzit că fac lucruri remarcabile cu lipitoare şi mercur.

Susanna se întoarse, îndreptă pistolul spre ţintă şi trase. Din ţeava pistolului ieşi fum. Bram ar fi putut să jure că văzuse fum ieşindu-i şi din urechi.

Bărbatul bombăni ceva.

— O să-l trimit pe vărul meu să le viziteze şi pe ele. Mi s-a spus că poate fi foarte fermecător şi convingător cu femeile.

— Sinceră să fiu, milord, nu sunt sigură cine are un potenţial toxic mai mare. Farmecul vărului tău sau mercurul. Susanna îşi coborî arma şi vocea. Doamna Highwood îşi face bagajele. Domnişoara Winterbottom şi doamna Lange se gândesc şi ele să plece. Dacă ele pleacă, mai mult ca sigur că şi altele le vor urma. Dacă îngrijorările vor ajunge şi în înalta societate, reputaţia noastră de oază sigură o să fie distrusă. Toate familiile îşi vor chema fiicele şi servitoarele înapoi acasă. Totul o să se termine. Şi pentru ce? Miliţia asta absurdă e menită eşecului. Bărbaţii nu au nici o speranţă.

Nu îi păsa de arme sau de femeile care îi priveau. Bram voia s-o ia în braţe, s-o ţină la fel de strâns şi de aproape de el cum o făcuse sub salcie.

— Susanna, uită-te la mine.

Bram aşteptă până când ochii aceia albaştri îi întâlniră pe ai lui.

— O să rezolv asta. Ştiu că aseară te-am dezamăgit, dar nu o să se mai întâmple. Eu şi vărul meu o să le convingem pe femei că e sigur să stea aici. Până la festivalul de la solstiţiu, o să-mi controlez bărbaţii, nu o să-ţi mai stea în cale. Şi cumva, în următoarele două săptămâni, o să-i instruiesc să fie o miliţie de elită, precisă, ca să-i impresioneze pe invitaţii tatălui tău.

Tânăra pufni neîncrezătoare.

— O s-o fac. Pentru că asta e datoria unui ofiţer. Să-i transforme pe bărbaţii de la care nu te aştepţi la nimic în soldaţi şi să se asigure că aceştia vin antrenaţi şi pregătiţi, de fiecare dată când e nevoie. Asta fac şi mă pricep.

Susanna expiră.

— Ştiu. Sunt sigură că eşti un comandant foarte capabil, când nu trebuie să-ţi baţi capul cu prăjituri, poezie şi intelectuale care mânuiesc bastoane.

— Am fost distras, dar asta a fost cu totul vina ta,

domnişoară Finch.

Buzele ei se curbară puţin. Un zâmbet mic, care făcu inima lui Bram să bată cu putere.

Dar apoi dispăru, iar Susanna se întoarse cu spatele la el, privind în depărtare, spre sat. Avea spatele şi umerii drepţi. Însă teama era acolo, în tremurul vag al buzei de jos şi în pielea de găină de pe curba elegantă a umărului ei. Tânăra se simţea responsabilă pentru loc şi era speriată.

Nu o putea lăsa să se simtă aşa. Nu când avea oportunitatea perfectă şi fiecare motiv onorabil să facă toate problemele ei să fie ale lui. Să o facă pe Susanna a lui. Chiar atunci, în acea dimineaţă. Se gândise la acea posibilitate toată noaptea, dar acum, decizia pur şi simplu avea sens. Vedea totul clar.

— Nu-ţi face griji, pentru nimic. Bram se dădu în spate, îndreptându-se spre casă. O să-l las pe vărul meu aici, să se umilească în faţa femeilor tale. Dacă vrei, fă-l să îngenuncheze. Eu mă duc să vorbesc cu tatăl tău.

— Stai un pic, spuse Susanna, întorcându-se spre el. Ai promis că nu o să-l implici pe tata. Ţi-ai dat cuvântul.

— Stai liniştită, nu o să vorbesc cu el despre miliţie. Asta are de-a face doar cu tine şi cu mine.

Bram se întoarse şi plecă.

*

Susanna îl privi îndreptându-se spre casă şi se întrebă dacă auzise bine. Tocmai spusese că voia să vorbească cu tatăl ei? Despre ei doi?

Dacă chiar asta voia să spună…

— La naiba!

Îşi ridică fusta şi începu să alerge.

Tânăra îl prinse din urmă tocmai când Bram ajunsese la uşa laterală a casei.

— Cum adică o să vorbeşti cu tata? Despre noi? Doar nu vrei să spui ceea ce pare că vrei să spui.

— Ba da.

Un servitor îl deschise uşa, iar Bram intră. O lăsă în

prag, fără nici o altă explicaţie. Ce bărbat enigmatic, căruia îi plăcea s-o tachineze.

— Stai un pic, strigă ea, urmărindu-l pe coridor. Te referi la căsătorie? întrebă ea în şoaptă. Şi dacă da, nu ar trebui să vorbeşti mai întâi cu mine?

— Ce am făcut aseară face conversaţia aia irelevantă, nu crezi?

— Nu, nu sunt de acord. Panica o lovi în piept şi-l prinse de braţ, ca să-l oprească. O să-i spui lui tata de ce s-a întâmplat aseară.

— Nu folosind atâtea cuvinte. Dar când o să te cer în căsătorie aşa abrupt, probabil o să înţeleagă de ce.

— Exact. Şi dacă tata înţelege motivul, toată lumea o s-o facă. Toate femeile. Tot satul. Bram, nu poţi să faci asta.

— Susanna, trebuie. E singurul lucru decent pe care pot să-l fac, spuse el, în timp ce privirea lui verde ca jadul o fixă pe a ei.

Susanna dădu din mâini.

— Şi de când îţi pasă ţie de comportamentul decent?

Bram nu răspunse, pur şi simplu se întoarse şi se îndepărtă. De data asta, nimic nu avea să-l oprească. O luă pe coridor şi se opri la intrarea în camera de lucru a tatălui ei.

— Sir Lewis?

Bătu la uşă.

— Nu acum, te rog. Răspunse tatăl ei, cu vocea pierdută.

— Lucrează, şopti Susanna. Nimeni nu-l deranjează când lucrează.

Bram ridică vocea.

— Sir Lewis, sunt Bramwell. Trebuie să vorbesc cu dumneata despre ceva urgent.

Dumnezeule. Susanna trebuia să-i bage urgent minţile-n cap bărbatului ăstuia.

Tatăl ei oftă.

— Atunci bine. Du-te în bibliotecă. Ne vedem acolo într-o clipă.

— Mulţumesc, domnule.

Bram se întoarse fără să mai spună nimic, îndreptându-se spre biblioteca lui Sir Lewis. Susanna stătu acolo şocată, întrebându-se dacă avea şanse mai mari să vorbească cu Bram sau să-şi distragă tatăl. Poate trebuia pur şi simplu să se ducă sus, să-şi împacheteze o valiză şi să plece spre un teritoriu neexplorat. Auzise că era minunat pe insulele Sandwich în această perioadă a anului.

Ideea era tentantă, dar tânăra îşi asumă riscul cu biblioteca. Bram stătea, sumbru şi monolitic, în centrul camerei cu temă egipteană. Arăta ca un bărbat care-şi aştepta propria înmormântare.

— De ce naiba faci asta? întrebă ea, închizând uşa.

Era evident că nu voia.

— Pentru că e lucrul onorabil. Singurul lucru pe care pot să-l fac. Oftă scurt. Nu ar fi trebuit să fac ce am făcut aseară dacă nu eram pregătit să fac asta azi.

— Nu contează şi ce am eu de spus? Nu-ţi pasă câtuşi de puţin şi de sentimentele mele?

— Îmi pasă foarte mult de tine şi de sentimentele tale. Tocmai asta e şi ideea. Eşti o femeie nobilă, iar noaptea trecută ţi-am luat virtutea.

— Nu ai luat-o, eu ţi-am oferit-o. De bunăvoie şi fără aşteptări.

Bărbatul dădu din cap.

— Ascultă-mă, ştiu că ai o mulţime de idei moderne, dar părerile mele despre căsătorie sunt mai tradiţionale. Sau medievale, aşa cum îţi place să spui. Dacă un bărbat deflorează o virgină de viţă nobilă într-o zonă publică, ar trebui să se căsătorească cu ea. Punct.

Punct. Tocmai asta şi era problema, nu? Poate Susanna n-ar fi fost atât de panicată de ideea căsătoriei cu el, idee care de altfel o făcea ameţitor de fericită, dacă Bram ar fi privit căsătoria lor ca fiind începutul unei poveşti. O poveste care include iubire, o casă şi o familie şi se termina cu cuvintele „şi au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi”.

Dar nu o făcea, aşa cum clarificară următoarele lui

cuvinte.

— O să fie în avantajul tău, o să vezi. O să ne căsătorim înainte să mă întorc la război, iar tu o să fii liberă să faci ce vrei. O să fii lady Rycliff. Poţi să-ţi continui munca, dar cu titlul de contesă. Asta nu poate decât să ajute reputaţia satului. Bram adăugă: Am bani. Foarte mulţi. O să fii bine îngrijită.

— Cât de practic, şopti ea.

Trecuseră ani întregi de când Susanna visase să primească cereri în căsătorie, dar era convinsă că niciuna nu suna aşa.

Se aşeză în raza lui de vedere, în faţa biroului tatălui ei. Îşi puse ambele mâini pe marginea din lemn a biroului şi se ridică pe el, în timp ce-şi legăna picioarele.

— Nu-mi lipsesc banii şi nici influenţa socială. Însă dacă mergi mai departe cu planul ăsta, e posibil să descoperi că-ţi lipseşte pulsul. În fiecare cameră din casa asta se află câte o armă letală. Realizezi că sunt şanse mari ca tata să te omoare.

„Asta dacă nu leşină de la apoplexie mai întâi.”

Bărbatul ridică din umeri.

— Dac-aş fi în locul lui, şi eu aş vrea să mă omor.

— Şi chiar dacă nu o s-o facă, tot poate să te distrugă. Să te lase fără onoruri şi insigne. Să te retrogradeze la cel mai mic grad ca soldat.

Bram nu răspunse imediat. Bun, deci argumentul ăsta avusese un anumit efect.

— Gândeşte-te la postul tău din armată, Bram. Şi, te rog, nu mai fi atât de al naibii de galant, sau o să… Arătă spre sarcofagul de alabastru. Sau o să te îndes în coşciugul ăla şi o să închid capacul.

Bărbatul ridică o sprânceană.

— Când vorbeşti aşa, ştii că doar mă faci să te doresc mai mult. Făcu un pas în faţă, apropiindu-se. Prea mult. Aici nu e vorba doar de faptul că sunt galant. Vocea lui era un huruit jos, excitant. O mângâie pe gambă, iar dorinţa o străbătu pe Susanna ca fulgerul. Ştii asta foarte bine. Ce am împărtăşit aseară? Vreau să trăiesc din nou. Iar şi iar.

Pasional şi rapid. Lent şi dulce. Şi tot ce mai există între aceste senzaţii.

Susanna oftă îndelung. Acele cuvinte o făcură să se încălzească şi să se înroşească din nou. Cât de proastă fusese, să aibă impresia că un singur gust al pasiunii avea să-i ajungă pentru toată viaţa. Avea să aibă nevoie de bărbatul ăsta cât trăia.

Bram se aplecă pentru un sărut, dar Susanna îşi puse mâna pe pieptul lui. Ca să menţină puţină distanţă între ei, dar şi ca să menţină contactul. Să se bucure de senzaţia puternică, masculină, sub atingerea ei.

— Bram, spuse ea, dorinţa nu e un motiv bun ca să te căsătoreşti.

Bărbatul făcu o pauză, ca să se gândească.

— Cred că e motivul pentru care se căsătoresc majoritatea oamenilor.

— Noi nu suntem majoritatea oamenilor. Susanna se simţi încruntându-se, în timp ce căuta un mod ca să-l facă să înţeleagă. Poate e prostesc să spun asta acum, după tot ce s-a întâmplat între noi, dar îmi place de tine.

Bram ridică capul, surprins.

— Mă… placi.

— Da, am ajuns să te plac. Chiar foarte mult. Şi-ţi respect angajamentul pe care-l ai pentru munca ta. Pentru că şi eu simt la fel. Nu vreau să-ţi distrugi cariera şi reputaţia. Şi sper că nici tu nu vrei să le vezi pe ale mele distruse. Dar asta s-ar putea întâmpla, pentru amândoi, dacă insişti să vorbeşti cu tata azi.

Bram se îndreptă şi-şi frecă ceafa.

— Trebuie să te cer în căsătorie. Trebuie să fac asta, altfel nu o să mai pot trăi cu mine însumi.

— Dar m-ai cerut deja. Tânăra îşi înclină capul şi gesticulă spre ei. Într-un fel, asta nu implică declaraţii ale sentimentelor sau punerea întrebării. Te-ai oferit să te căsătoreşti cu mine în grabă, să te culci cu mine cu entuziasm şi să mă laşi singură, să fac faţă speculaţiilor şi scandalului, doar ca să te arunci tu în faţa unui glonţ cu conştiinţa curată. Te rog să-mi accepţi refuzul politicos,

milord.

Bărbatul dădu din cap.

— E vorba de înşelăciune, Susanna. Nu suport minciunile. Tatăl tău a făcut foarte multe pentru mine. Merită cel puţin onestitatea mea.

— Salutare. Ce se întâmplă aici?

Tatăl ei stătea în uşă. Încă purta şorţul de muncă.

Susanna zâmbi, se îndreptă pe birou şi spuse:

— A, nimic. Eu şi lordul Rycliff doar avem o aventură scandaloasă, clandestină.

Tatăl ei îngheţă.

Susanna îşi menţinu zâmbetul pe faţă.

Într-un final, cu aceeaşi uşurare palpabilă care acompania o furtună, tatăl ei izbucni într-un râs crispat, neîncrezător.

— Gata, şopti ea, trecând pe lângă un Bram uimit când se dădu jos de pe birou. Am terminat cu minciunile.

Îşi ridică degetul la bărbie. Bram prinse aluzia şi închise gura. Îi aruncă o privire verde intensă, care conţinea în mod egal admiraţie şi iritare.

Tatăl ei îşi frecă mâinile de şorţ şi spuse, încă râzând:

— Chiar mă întrebam de ce am mâncat singur aseară. Rycliff are noroc că am auzit de tam-tamul din sat, altfel, probabil aş testa noua piedică de puşcă pe el în dimineaţa asta. Se îndreptă spre bar şi desfăcu o carafă cu whisky. Deci, Bram? Spune-mi. Hai să menţinem conversaţia scurtă.

— Desigur, zise Bram. Sir Lewis, am venit să discut o treabă importantă cu tine. O implică pe domnişoara Finch. Şi o cerere.

Susanna simţi cum i se întoarce stomacul pe dos. Bram chiar avea de gând să meargă mai departe cu chestia asta? Era atât de afurisit de onorabil şi bun.

— Ce fel de cerere? întrebă tatăl ei.

Bram tuşi.

— Una obişnuită. Vezi dumneata, domnule, aseară, eu şi domnişoara Finch…

— Am vorbit, interveni Susanna. Despre miliţie.

— Serios?

Tatăl ei se întoarse şi îi dădu lui Bram un pahar cu whisky.

Bram ridică paharul. Bău, apoi păru să se gândească mai bine şi dădu totul pe gât.

— Aşa cum ştii, am fost chemaţi să ne ocupăm de agitaţia din sat. Dar când am ajuns acolo, un lucru a dus la altul şi… Tuşi. Sir Lewis, am…

— Avut o dezbatere intensă, termină Susanna. Ne-am certat. Cu multă pasiune, spuse ea, aruncându-i o privire lui Bram.

— Din ce motiv?

Sir Lewis se încruntă, în timp ce-şi ridică paharul la gură.

— Sexul.

Bram, al naibii să fie el, tocmai aruncase cuvântul acela în conversaţie. Era îndrăzneţ şi, din păcate pentru ea, imposibil de scurtat. În tăcerea care urmă, Bram îi aruncă o privire care spunea „na-ţi-o pe asta”.

Tânăra îşi ridică privirea.

— Da, exact. Din cauza sexelor. Bărbaţi şi femei. Din satul nostru. Vezi tu, tată, toată treaba cu miliţia a afectat atmosfera liniştită de care se bucurau femeile. Se pare că nevoile bărbaţilor şi ale femeilor din satul ăsta se bat cap în cap, iar eu şi lordul Rycliff am avut o discuţie aprinsă.

— O, da, spuse el sec. Mă tem că am pus-o la punct pe domnişoara Finch.

O criză de tuse o zgudui pe Susanna.

— Însă când am terminat discuţia, ne-am dus pe iarba din sat. Şi acolo ne-am unit…

— Forţele, zise Susanna, aproape strigând cuvântul.

Un ecou se întoarse la ea de la sarcofagul antic.

Tatăl ei clipi.

— Forţele.

— Da, am decis să lăsăm deoparte diferenţele şi să lucram împreună pentru binele tuturor.

Tânăra îşi şterse palmele umede de fustă şi-i aruncă o privire lui Bram. Acesta se rezemă de coloana în formă de papirus şi îi făcu un gest generos cu paharul gol.

— Te rog, continuă. Spune-i tot. O să aştept şi o să spun ce am de spus la final.

Făcură schimb de priviri amuzate şi pline de provocare. Trebuia să fie greşit, îşi spuse ea, faptul că această conversaţie era presărată cu pericole iminente, dar, cu toate astea, se distrau atât de mult.

— Înţeleg că evaluarea miliţiei e importantă pentru tine, zise ea, încercând să aibă un ton mai serios. Importantă pentru tine, tată. Şi importantă şi pentru lordul Rycliff. Dar permite-mi să spun, oricât de dificil ştiu că e pentru lordul Rycliff să recunoască, perspectivele iniţiale nu par încurajatoare. Sinceră să fiu, recruţii lui sunt lipsiţi de orice speranţă. Recenzia ar putea fi un dezastru şi să ne facă de râs pe toţi.

— Stai un pic, zise Bram, îndepărtându-se de coloană. E prematur să spui aşa ceva. Am avut la dispoziţie numai câteva zile. O să-i transform pe bărbaţii ăia într-o…

Susanna ridică o palmă.

— Mi-ai zis că pot să spun ce am de zis. Apoi se întoarse spre tatăl ei: în acelaşi timp, tată, femeile de la Queen’s Ruby sunt din ce în ce mai îngrijorate. Exerciţiile miliţiei le-au întrerupt programul şi au ratat atracţia verii, şi anume planificarea festivalului de la solstiţiul de vară. Unele se gândesc să plece de tot din Spindle Cove, lucru ce ar fi dezastruos.

Susanna inspiră adânc.

— Aşa că eu şi lordul Rycliff am hotărât să ne unim forţele şi să lucrăm împreună, să protejăm ce ne este mai drag. Exerciţiile miliţiei şi pregătirile vor deveni un proiect comun pentru toţi locuitorii satului. Bărbaţi şi femei, împreună. Sunt atâtea de făcut, iar lordul Rycliff a recunoscut că nu poate să le facă fără ajutorul meu. Îi aruncă lui Bram o privire precaută. Dar, împreună, putem să punem la cale o demonstraţie de care să fii mândru. Ce spui, tată?

Bărbatul oftă.

— Totul sună foarte logic. Şi complet nedemn pentru conferinţa asta de urgenţă care mi-a întrerupt munca.

— Mai e ceva, spuse Bram. Am o întrebare care are nevoie de răspunsul dumitale.

— Putem să organizăm un bal? întrebă Susanna.

— Un bal? strigară la unison Bram şi tatăl ei.

— Da, un bal. Tânăra vorbise fără să gândească, dar când mai reflectă, realiză că era perfect. Asta e propunerea. Vrem să organizăm un bal aici, în Summerfield. Un bal al ofiţerilor, exact după evaluare. Ştiu că o să ai nişte oaspeţi respectaţi pentru acea ocazie, tată. Un bal e modul perfect să îi onorezi şi să îi distrezi. O să fie şi o recompensă pentru voluntarii din miliţie, după toată munca lor grea. Şi o să le dea tinerelor ceva ce să aştepte cu nerăbdare. Un motiv să stea. E perfect.

— Foarte bine, Susanna. Puteţi să organizaţi balul.

Tatăl ei aşează paharul pe birou, după care comportamentul i se schimbă. Privirea i se plimbă absentă, ca şi cum îşi pierduse şirul gândurilor. Iar Susanna se simţi părăsită, fără avertizare, într-unul din acele momente groaznice, terifiante. Acele momente în care filtrul afecţiunii de fiică dispărea şi, dintr-odată, nu-l mai avea în faţa ochilor pe dragul şi familiarul ei tată, charismaticul şi excentricul erou al copilăriei ei, ci pe un simplu străin, pe nume Lewis Finch. Iar acel bărbat arăta atât de bătrân şi de obosit.

Îşi frecă ochii.

— Ştiu că toată treaba asta cu miliţia pare prostească la suprafaţă, dar miza e mare. Pentru noi toţi, într-un fel sau altul. Sunt încântat să văd că lucraţi împreună ca să vă asiguraţi că totul o să meargă bine. Va mulţumesc. Acum vă rog să mă scuzaţi.

Apoi bătrânul Finch plecă, ieşind pe o uşă laterală.

Bram se întoarse spre ea, cu o expresie goală.

— Nu-mi vine să cred că ai făcut asta.

— Ce anume? Ţi-am salvat viaţa şi cariera? Nu că ai face vreo diferenţă între cele două.

Bram se uită pe geam.

— Susanna, tocmai i-ai dat un motiv să se îndoiască de mine. El mi-a dat o sarcină, iar tu i-ai spus că nu pot s-o

fac.

Tânăra scânci. Cum era posibil ca bărbaţii să aibă corpul atât de mare şi puternic, dar mândria atât de fragilă?

— I-am spus că nu poţi s-o faci singur şi nu e nici o ruşine în asta. Se apropie şi se întinse spre el, dar apoi se gândi mai bine şi-şi încrucişă braţele la piept. Aşa cum a spus şi tata, miza e foarte mare. Chiar ştiu ce înseamnă şi pentru tine. Trebuie să-ţi demonstrezi valoarea după ce ai fost rănit, iar asta e ocazia ta.

O licărire de negare îi apăru pe faţă, ca un reflex, dar apoi încuviinţă.

— Da.

Susanna îşi dorea aşa de mult să-l îmbrăţişeze. Poate după ce treaba cu miliţia devenea un succes, iar Bram îşi demonstra valoarea, îşi va îndrepta atenţia spre celelalte nevoi ale lui, mai greu de recunoscut. Precum dorinţa lui palpabilă de apropiere şi afecţiune. Sau dorinţa lui evidentă, nerostită, de a avea un cămin. Poate chiar se va răzgândi şi se va hotărî să rămână. Dar Susanna ştia că Bram nu putea să se gândească la nimic din toate astea până nu se simţea puternic şi întreg din nou. Până nu simţea că avea din nou control asupra lui şi a celorlalţi.

— Atunci lasă-mă să te ajut, zise ea cu sinceritate. De dragul tău şi al tatălui meu, vreau să te văd reuşind. Dar trebuie să fim realişti. Ai puţin mai mult de două săptămâni să îi instruieşti pe bărbaţii ăia şi să-i antrenezi până la perfecţiune. Ca să nu mai vorbesc şi de toate pregătirile pentru ziua în sine. E multă muncă. Cunosc foarte bine satul ăsta. Nu poţi să faci toate astea fără mine.

Bram îşi trecu mâna prin păr.

— Acum că ai stabilit şi organizarea unui bal al ofiţerilor, nu, presupun că nu pot.

— A fost o idee spontană, recunoscu ea. Dar una bună. Dacă există ceva care să le convingă pe doamna Highwood şi pe celelalte să rămână, e ideea planificării unui bal. Bărbaţi şi femei, trebuie să lucrăm toţi împreună. Dacă vrem ca visele noastre să nu se dezintegreze, trebuie să ne asigurăm că această zi va fi un mare succes.

— Ceva îmi spune că domnişoara Finch are un plan.

— Nu e un plan, zise ea, zâmbind puţin. E un program. Aşa cum ştii, zilele de luni sunt pentru plimbări. Cele de marţi pentru băi în mare. Miercurea, suntem în grădină, şi joia tragem cu arma. Vinerea, mereu am urcat până la castel. Pentru picnic, schiţe, organizat micile noastre scenete. Sau uneori doar ca să facem planuri.

— Ei bine, nu putem să întrerupem programul, nu-i aşa? Adu-le pe toate, atunci. O să fie un mod bun ca bărbaţii să le împace, după haosul de aseară.

— O să plănuim împreună, Bram. O să vezi că totul o să iasă bine.

Susanna îl privi. Era atât de chipeş şi de puternic. Pe lângă toate celelalte prime experienţe pe care i le oferise, acum îi făcuse prima cerere în căsătorie. Una forţată şi deloc romantică, dar chiar şi aşa. Preţuia sentimentul şi, cumva, voia să-l răsplătească.

Din impuls, se aplecă în faţă şi-l sărută pe obraz.

— Mulţumesc. Pentru tot.

Bram o prinse de cot, astfel încât să nu se mai poată retrage.

— Cum rămâne cu noi? Cum stau lucrurile între noi?

Cuvintele lui îi răsunau fierbinţi în ureche.

— Păi… încă îmi place de tine. Susanna simţi fiori în piept, dar îşi menţinu vocea detaşată. Ţie îţi place de mine?

Trecură câteva momente în tăcere. Ar fi putut să le numere în bătăi de inimă, dar inima ei naivă devenise cel mai nesigur ceas. Îi oferea trei bătăi, una după alta, apoi niciuna.

Tocmai când începuse să dispere, Bram îşi întoarse capul, prinzând-o într-un sărut pasional. O învălui în braţe, îşi înfipse mâinile în rochia ei, o ridică şi o lipi de pieptul lui. Astfel, corpul ei îşi aminti fiecare parte dintr-al lui, fiecare secundă din partida lor senzuală de dragoste. Presiunea deja familiară reveni. Acel fior dulce, de dorinţă, care devenea din ce în ce mai profund în timp ce limba lui se plimba peste a ei. În câteva secunde, Bram o făcu să gâfâie. Să-l dorească. Să se umezească.

Apoi o aşează din nou jos. Îşi lipi fruntea de a ei şi oftă cu putere, înainte să plece, nu spuse decât un singur cuvânt.

— Nu.

Capitolul 19

Nu o „plăcea” pe Susanna Finch. Bram era sigur de asta.

„A plăcea

” era echivalentul verbal al unei budinci. Destul de plăcut, sec de dulce. Mereu pe masă. Nu era ceva ce refuza cineva, dar nici ceva din care să vrea mai mult. Cuvântul „plăcere” nu comunica o conexiune tăcută a minţilor similare, sau atenţia obsesivă pentru pistrui. Clar nu cuprindea genul de dorinţă sălbatică, nechibzuită şi nerezonabilă care îl făcuse să defloreze o virgină pe iarba din sat.

Nu, nu o „plăcea”. Dincolo de asta însă, Bram nu ştia cum să-şi descrie starea emoţională. Etichetarea sentimentelor era hobby-ul Susannei, nu al lui.

Iar în acel moment, ea era ocupată.

— Doamna Lance are un scris minunat, spuse ea, în timp ce scria cu un creion pe hârtie. O s-o pun pe ea să se ocupe de invitaţii.

Susanna venise la castel dimineaţa devreme, cu mult înaintea celorlalte femei. Împreună, conveniseră să se strângă în turnul de sud-vest al castelului Rycliff. Stăteau deja de câteva ore pe scaunele din tabără, iar pe fundal pescăruşii zburau deasupra mării. Stabileau toate sarcinile pe care trebuiau să le îndeplinească în următoarele două săptămâni.

De fapt, ea sortase toate sarcinile. În cea mai mare parte, Bram se uitase la ea, ocazional luând câte o gură de whisky, încercând să descâlcească sentimentele şi impulsurile care i se agitau în piept.

— Peticele vor fi sarcina lui Charlotte, precum şi cartuşele.

Tânăra nota în timp ce vorbea, mărind o listă deja foarte lungă. În tot acest timp, îşi menţinea privirea încăpăţânată aţintită asupra foii.

Privirea lui era îndreptată spre ea. Era fascinat. Tocmai când începuse să creadă că o cunoştea pe Susanna Finch, lumina dimineţii îi prezenta o cu totul altă latură a ei. Fiecare oră, fiecare minut, poate, anunţa altă nuanţă a frumuseţii ei. Fiecare înclinare a capului ei inventa noi aliaje de cupru şi aur. Iar acum, fix în această secundă, vălul progresiv al soarelui îşi făcea drum peste culmea umărului ei, iar Bram observă cum pielea de pe decolteul ei era atât de delicată şi deschisă la culoare, aproape translucidă.

La naiba. Asta trecea dincolo de „plăcere”, trecea mai departe de „afecţiune” şi ajungea până la limita absurdului.

Bram ştia că toate obiecţiile pe care le avea Susanna faţă de căsătorie erau logice. Tânăra îşi construise viaţa şi satul în jurul unui celibat fericit, iar cerinţele carierei lui militare nu lăsau loc pentru o soţie. O nuntă în grabă putea însemna durere pentru Sir Lewis, scandal pentru Susanna şi Dumnezeu ştie ce pentru Bram. Dar în ciuda acestor lucruri, avea să se căsătorească cu ea. Pentru că atunci când se uita la Susanna, nu-i venea în minte decât un singur lucru. Nu era ceva elegant în mod deosebit şi nici poetic, la fel cum nici „plăcerea” nu era. Dar avea o elocvenţă directă.

„A mea”

Indiferent cât îl costa, trebuia să o facă a lui.

— Gata, cred că asta e tot. Tânăra lăsă lista să-i cadă în poală. E atât de mult de muncă, dar cred că putem s-o facem.

— Ştiu că putem.

Bram luă lista şi o citi. Era detaliată şi bine organizată, aşa cum ştiuse că avea să fie. Se forţă să se concentreze, dând la o parte dorinţele lui şi planurile maritale. În următoarele două săptămâni, aceste sarcini necesitau toată atenţia lui. Nu voia s-o dezamăgească pe Susanna, şi nici pe tatăl ei. Şi nici restul satului, de care începuse să-i pese, pe neaşteptate.

— Cred că toată lumea a ajuns deja.

Se uită peste marginea turnului. Dedesubt, bărbaţii strânşi şi femeile din Spindle Cave luau picnicul pe terenul uniform.

— Presupun că asta înseamnă că vărul meu şi-a pus cenuşă-n cap destul de bine.

Susanna zâmbi.

— Presupun că da. Şi ce frumos au aranjat oamenii tăi. V-aţi întrecut pe voi!

— E o nimica toată.

Dar Bram luase în serios invitaţia. În anticiparea sosirii invitatelor, voluntarii lor pentru miliţie aşezaseră baldachine, pături şi o masa plină cu gustări, de la Blushing Pansy. Presupusese cel puţin că localul lui Fosbury devenise din nou Blushing Pansy. Clădirea îşi reluase drepturile, dar, ultima oară când fusese în oraş, nu era niciun semn deasupra uşii roşii.

— Rufus şi Finn par să-şi fi rezolvat neînţelegerile, zise ea.

— Şi-au învăţat lecţia. Că vor atrage mai mult atenţia feminină dacă sunt uniţi în şotii decât dezbinaţi de ranchiună.

Gemenii legaseră un batic la gâtul mielului şi oferiseră un premiu primei fete care-l lua. Astfel, Charlotte îl alergă pe Cină peste tot, doar că se împiedică de o piatră şi căzu pe jos.

Susanna strigă şi-l prinse pe Bram de mână. Chiar şi prin mănuşi, unghiile ei îi intrară în piele.

— Totul e bine, spuse el. La vârsta aia, sunt rezistenţi, o să-şi revină repede. În acel moment, Bram înţelese exact cât de afectată era Susanna de fiecare dată când tinerele ei treceau prin cea mai mică umilinţă sau durere. Când era nevoie, ca în cazul atacului de astm al Dianei, putea să fie puternică, liniştită şi curajoasă. Dar aici, alături de el, nu-şi ascunse îngrijorarea. Îl lăsa să o liniştească. Şi poate cândva, îl va asculta răbdătoare dacă într-o noapte întunecată şi mohorâtă, Bram îi mărturisea la beţie că încă simţea o mulţime de răni care nu erau ale lui, ci ale oamenilor aflaţi sub comanda lui.

În timp ce priveau, domnul Keane o ajută pe Charlotte să se ridice. Tânăra îşi aranjă fusta. Fosbury îi oferi o prăjitură, pe post de consolare, şi toţi cei prezenţi râseră, binedispuşi.

— Nu a păţit nimic. O strânse de mână, bucuros că avea această scuză. Vezi?

— Biata de ea. Susanna nu-şi retrase mâna. În schimb, se rezemă de el, doar puţin. Dar după dezastrul de la ceainărie, mă bucur să-i văd aşa. Femeile şi bărbaţii împreună, bucurându-se unul de compania celuilalt.

— Ar face bine să se distreze acum, zise el. După dimineaţa asta, nu o să mai fie timp pentru distracţie. Fiecare bărbat din Spindle Cove va avea foarte mult de lucru.

— Sau femeie, completă ea. Bun. Ar trebui să coborâm şi să facem anunţul. Dacă tot le cerem să lucreze împreună, cred că e important să ne arătăm unitatea.

— Cu totul de acord, zise el, în timp ce coborau pe scările de piatră. Bram făcu o pauză, chiar înainte să păşească pe iarbă. Am o idee. De ce să nu te prezint ca viitoarea Lady Rycliff?

Tânăra făcu ochii mari, panicată.

— Pentru că nu sunt?

— Nu încă.

„Dar o să fii.” Susanna trebuia să ştie că nu renunţase la cerere şi doar o amâna. Continuă:

— Poate viitoarea viitoare Lady Rycliff? Sau pot doar să spun că eşti amanta mea.

— Bram!

Tânăra îl lovi în coaste.

— Atunci iubita mea interzisă. Când îi observă expresia îndurerată, Bram spuse: Ce e? Atâta timp cât refuzi să te căsătoreşti cu mine, exact asta eşti.

— Eşti groaznic.

— Îţi place.

— Dumnezeu să mă ajute, scânci ea, în timp ce Bram o trase pe iarbă.

— Strângeţi-vă! strigă Bram, când se aşezară în

mijloc. Eu şi domnişoara Finch avem nişte anunţuri de făcut.

Susanna expiră uşurată, când auzi că Bram îi folosi numele. Speră că acesta nu avea să fie atât de îndrăzneţ cât să anunţe aventura lor ca subiect public, dar după ce abia o scosese la capăt cu tatăl ei ieri, nu mai putea fi sigură de nimic.

Femeile şi bărbaţii se priviră intrigaţi, în timp ce-şi puseră deoparte prăjiturile şi limonada, ca să-i asculte.

— Aşa cum ştiţi, i-am promis lui Sir Lewis Finch şi, implicit, ducelui de Tunbridge că Spindle Cove o să organizeze o demonstraţie, spuse Bram. O prezentare precisă, coregrafiată, a forţei şi pregătirii noastre militare la festivalul solstiţiului de vară, peste două săptămâni.

Bărbaţii se uitară unul la altul.

Aaron Dawes dădu din cap.

— E o sarcină destul de apăsătoare, milord.

— Apăsătoare? spuse Fosbury. Vrei să zici „fără nici o speranţă”. Nu putem nici măcar să mărşăluim într-o linie dreaptă.

— Nici măcar nu avem uniforme, adăugă Keane.

Un murmur de încuviinţare generală străbătu mulţimea.

— Nu suntem lipsiţi de speranţă, spuse Bram, pe un ton autoritar, care îi făcu pe toţi să fie atenţi, inclusiv pe Susanna. Nici disperaţi. Avem forţă de muncă. Avem provizii. Şi avem un plan. Îi făcu semn Susannei. Domnişoara Finch o să vă explice.

Susanna ridică lista.

— Toţi o să lucrăm împreună. Femei şi bărbaţi.

— Femei? exclamă doamna Highwood. Ce rol au femeile în organizarea demonstraţiei?

Susanna răspunse calmă:

— În Spindle Cove, femeile pot să facă orice. Ştiu că nu se numără printre activităţile noastre normale, dar având în vedere că am fost anunţaţi din scurt, toată lumea trebuie să contribuie cu ce poate. Bărbaţii au nevoie de ajutorul nostru şi noi avem nevoie de bărbaţi ca să reuşim.

Dacă miliţia nu o să aibă succes, credeţi că ducele o să lase castelul neprotejat? Nu. Mai mult ca sigur că o să trimită trupe care să campeze aici. Şi nici nu trebuie să mai repet că dacă o companie de soldaţi străini campează pe aceste stânci, Spindle Cove aşa cum îl ştim, aşa cum îl iubim şi cum avem nevoie de el, nu va mai exista.

Zumzete de uimire copleşiră grupul.

— Are dreptate, satul o să fie invadat.

— Toţi va trebui să plecăm acasă.

— Tocmai când am reparat ceainăria.

Charlotte se ridică în picioare.

— Nu putem permite să se întâmple aşa ceva, domnişoară Finch!

— Nu o să se întâmple, Charlotte. Trebuie doar să le arătăm ducelui şi celor câtorva generali că miliţia lordului Rycliff e pregătită şi capabilă să apere Spindle Cove.

Bram prelua cuvântul.

— Toţi voluntarii vor campa aici, la castel. Va fi nevoie de timpul şi eforturile voastre, de la răsărit la apus. Am stabilit un program. Caporalul Thorne o să se ocupe de instructaj pentru formaţiuni. Pregătiţi-vă să mărşăluiţi până nu vă mai ţin picioarele. Liniile trebuie să fie clare. Formaţiunile exacte. Lordul Payne, cu talentul său natural pentru explozii, o să se ocupe de artilerie. Cât despre arme, domnişoara Finch o să conducă exerciţiile zilnice de tras la ţintă.

Un murmur surprins se auzi dinspre grup.

— Ce? strigă doamna Highwood. O femeie o să-i înveţe pe bărbaţi să tragă?

— Nu ştiai? E minunată cu arma-n mână, spuse Bram, aruncându-i o privire cu subînţeles.

Susanna se strădui să nu roşească şi-şi întoarse atenţia spre listă.

— Domnişoara Taylor face o pauză de la lecţiile de muzică să-i mediteze intensiv pe Finn şi Rufus. Doamna Montgomery şi doamna Fosbury vor conduce împreună comitetul de uniforme. Toate femeile disponibile vor ajuta seara la cusut. Lăsă foaia în jos. E vital ca bărbaţii să arate

perfect şi hainele să le vină ca turnate, ca să facă o impresie bună.

Bram adăugă:

— E vital ca vizitatorii să se distreze. Vor fi invitaţi la…

— Summerfield, termină Susanna, pe un ton entuziasmat. O să găzduim un bal al ofiţerilor după demonstraţie.

— Un bal? întrebă doamna Highwood. Ce veste bună! În sfârşit, Diana mea o să aibă ocazia să strălucească. Până atunci o să-şi revină de tot, nu crezi?

— Sunt sigură de asta.

— Şi Lord Payne, diavol ce eşti… Pe faţa matroanei apăru un zâmbet, în timp ce-şi flutură batista spre Colin. Trebuie să-i promiţi un cadril plăcut şi lent de data asta. Nu un dans săltăreţ de la ţară.

Colin făcu o plecăciune.

— Cum vreţi, doamnă.

Susanna tuşi şi speră să schimbe subiectul.

— Acum, legat de pregătiri. O să le cer domnişoarei Winterbottom şi doamnei Montgomery să ajute cu meniurile. Sally Bright, domnule Keane, sunteţi cei mai pricepuţi la culori, deci vă ocupaţi de ornamente. Domnişoara Taylor e alegerea naturală pentru muzică, iar domnul Fosbury, sper că o să faceţi nişte prăjituri. Bucătarul nostru din Summerfield nu se compară cu ce puteţi să pregătiţi. Se uită peste hârtie şi îi zâmbi. Acum, doamnă Lange…

Femeia pe care o pomeni se îndreptă.

— Nici nu trebuie să mă rogi. Aş fi încântată să compun o poezie pentru ocazie.

— Ar fi foarte… Susanna făcu o pauză. Special, termină ea. Mulţumesc, doamnă Lange.

— Şi eu? Charlotte dădu din mână. Toată lumea are ceva de făcut. Şi cu vreau să particip.

Susanna zâmbi.

— Am o sarcină foarte importantă pentru tine, Charlotte. Şi o să ţi-o explic mai târziu, acasă. Nici nu mai trebuie să spun asta, dar programul nostru obişnuit de

activităţi e suspendat.

— Ne aşteaptă multă muncă, spuse Bram. Şi o să începem după-amiaza asta. Terminaţi-vă prăjiturile. Împachetaţi păturile şi baldachinele. Luaţi eşarfa de pe miel. Toţi bărbaţii trebuie să fie pregătiţi pentru instructaj într-un sfert de oră.

— Doamnelor, noi o să ne adunăm la han, ca să tăiem material pentru uniforme, strigă Susanna, înainte să se disperseze grupul.

În timp ce bărbaţii şi femeile se ridicau de pe pături şi strângeau orice urmă de distracţie, Susanna se întoarse spre Bram.

— Cred că a mers cât de bine putea să meargă.

El încuviinţă.

— Da, chiar a mers bine.

Adevărul era că tinerei îi plăcuse extrem de mult ultimul sfert de oră. Când stătuse lângă Bram ca egala lui, nu înfruntându-l. Când vorbiră împreună, nu unul peste celălalt. În timp ce le vorbeau prietenilor şi vecinilor, aerul se umpluse cu o nuanţă plăcută de armonie şi simţi ca şi cum…

Făcu un pas în spate, îşi înclină capul şi-l privi.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Dintr-odată, arăţi ca un lord. Cum ai stat acolo, în faţa castelului, vorbind sătenilor. E ca şi cum te-ai născut cu titlul Rycliff, nu l-ai primit abia acum o săptămână.

— Ei bine, nu m-am născut cu el. Bărbatul se încruntă. Tata a fost general-maior, nu vreun conte. Nu vreau să uit niciodată asta.

— Bineînţeles că nu. Nu asta am vrut să spun. Tatăl tău a fost un bărbat grozav şi evident că mereu o să fii mândru că eşti fiul lui. Dar asta nu înseamnă că nu ar putea să fie mândru de tine azi, nu-i aşa?

Bram nu avu răspuns la asta. După o pauză mai lungă, spuse:

— Trebuie să mă duc să mă pregătesc pentru instructaj.

— Da, cred că şi eu trebuie să plec.

Când Bram trecu pe lângă ea, spre turnuri, Susanna observă din nou pasul lui mai săltăreţ.

— Stai un pic.

Ar fi putut să îl prindă de braţ sau de umăr, dar nu. Simţi nevoia să-şi lipsească mâna de pieptul lui puternic. Când îşi realiză greşeala, îşi retrase mâna, dar simţi în continuare bătăile inimii lui.

Se uită pe furiş în jur, dar nimeni nu observase gestul îndrăzneţ. Cel puţin nu de data asta. Însă judecând după roşeaţa din obraji, Susanna ştia că va trebui să se străduiască din greu ca să nu observe nimeni atracţia pe care o simţea faţă de Bram.

Ceea ce făcu următoarele ei cuvinte să fie cât de imprudente puteau să fie.

— Mai trebuie să vorbim despre o sarcină. Una care nu e pe listă. Ceva la care trebuie să lucrăm amândoi împreună. Singuri.

— Serios? Surpriza şi dorinţa licăriră în ochii lui verzi ca jadul. Nu pot nega că sunt intrigat. Spune locul şi ora. O să fiu acolo.

— În golf, şopti ea, rugându-se că nu făcea o greşeală enormă. După lăsarea întunericului. În seara asta.

Capitolul 20

Stelele erau presărate pe cerul nopţii senine, iar luna atârna mare galbenă pe cer. Asta spre norocul lui Bram, altfel nu ar fi avut nicio lumină care să-l ghideze spre golf. Se concentră pe drum, atent să nu păşească greşit. Ca urmare, ajunse pe ţărm fără să ştie unde sau măcar dacă o va găsi pe Susanna. Nu o vedea nicăieri de-a lungul plajei.

Poate nu reuşise să se strecoare de acasă. Poate se răzgândise în privinţa întâlnirii lor. Poate oricum nu avusese de gând să se întâlnească cu el, ci doar să-i facă o farsă.

Un zgomot de val care se spărgea îi atrase atenţia.

— Aici, o auzi spunându-i.

Se apropie de locul unde se spărgeau valurile.

— Susanna?

— Sunt aici. În apă.

— În apă?

Privirea i se adaptă la întuneric. Susanna era acolo, sirena lui ademenitoare, scufundată în mare până la gât.

— Ce porţi pe tine?

— Vino aici ca să afli.

Bram nu se dezbrăcase niciodată atât de repede. Rămase în pielea goală. Asta nu era una din după-amiezile însorite şi calde din Spindle Cove. La întoarcere va avea de parcurs un drum lung până la castel şi nu voia să-l parcurgă în haine ude.

— La naiba, ce rece e apa! zise el, testând-o cu degetele de la picioare.

— Nu e chiar aşa rău în seara asta, serios. O să te obişnuieşti.

Bram intră în mare, ştiind că era mai bine să se scufunde cu totul dintr-odată decât să prelungească tortura. O întâlni pe Susanna la ceva depărtare de ţărm, într-un loc unde apa ajungea până la mijloc. Nereuşind să o vadă bine în întuneric, o prinse pe pipăite de umăr.

Când simţi materialul aspru, mormăi.

— Nu afurisitul ăla de costum de baie iar!

Susanna râse. Un râset excitat, răguşit.

La naiba, ştia că nu trebuia să ducă interacţiunea prea departe. Dar Susanna era atât de aproape şi urau în sfârşit singuri din nou. Nu putea rezista să facă ce dorise să facă toată ziua. Cu o mişcare rapidă, o trase aproape şi-şi înfăşură mâinile şi picioarele în jurul siluetei ei suple. O ţinea strâns.

Aflată în braţele lut, Susanna nu se mai mişca. Bram îi simţi fiecare muşchi devenind rigid ca oţelul.

— Bram. Ce faci?

— Te îmbrăţişez. E rece.

— Eşti… Susanna şopti. Eşti gol.

— Scuze, mi-am uitat costumul de baie. Bram chicoti. Ai văzut deja tot ce era de văzut. Şi nu mai e nimeni aici,

decât noi doi.

— Exact.

— *Atunci de ce şoptim?*

Iritată, tânăra spuse tare:

— Nu ştiu.

Bram îi tachină urechea cu respiraţia lui.

— Am putea să ne încălzim unul pe celălalt.

Tânăra scoase un zgomot frustrat şi îl împinse.

— Fii serios, te rog! Suntem aici cu un motiv.

— O, crede-mă, ştiu că sunt aici pentru un motiv, şi anume tu.

— Ba nu. Motivul e genunchiul tău.

— Genunchiul meu?

— Da. Ştiu că te doare. Dacă vrei să treci cu bine de următoarele săptămâni, va trebui să ai grijă de el. Şi dacă eşti hotărât să te întorci la comandă după asta… Ei bine, sunt la fel de hotărâtă să te trimit înapoi cu cât mai multă putere şi rezistenţă posibile.

— Sunt puternic. Mândria îi fusese rănită. Şi ar trebui să ştii că am destulă rezistenţă.

Cu un zgomot indiferent, tânăra se îndepărta. Susanna înotă până la un bolovan din apropiere, întinzându-se după ceva. După zornăitul obiectului misterios, bănuia că era un fel de lanţ. Când Susanna se întoarse cu el, Bram observă strălucirea metalului în lumina lunii.

— Ce ai acolo? Un fel de dispozitiv medieval de tortură?

— Da, exact asta este.

— Dumnezeule, eu glumeam, dar tu nu, aşa-i?

— Nu. L-am împrumutat din colecţia tatălui meu. E o cătuşă pentru glezne, de care e ataşată bila asta. E foarte grea. Poftim.

Îi puse bila în mâini.

— Ai dreptate, zise el, tensiunea simţindu-se în vocea lui. E al naibii de grea.

Susanna scoase o cheie groasă de pe o sfoară legată la gâtul ei. Cu puţină insistenţă, reuşi să potrivească cheia

într-o gaură a cătuşei de fier. Cele două jumătăţi se deschiseră, ca o scoică.

— Asta vine în jurul gleznei, vezi? întrebă ea. Stai pe piciorul tău bun, ridică-l pe cel rănit şi o să-ţi pun cătuşa.

— Stai un pic, să văd dacă am înţeles bine. M-ai chemat aici, în oceanul îngheţat, unde sunt gol…

— Nu ţi-am cerut să fii gol.

— Iar acum îmi propui să-mi pui o cătuşă la picior.

— Doar la propriu.

— Tocmai asta mă îngrijorează. Faptul că o să am cătuşă la picior e destul de rău, nu e nevoie de metafore. Bun, şi după ce mă legi, de unde ştiu eu că nu o să mă laşi aici, să îngheţ, toată noaptea, şi să fiu mâncat de pescăruşi mâine-dimineaţă?

Susanna scoase cheia de la gât şi îi puse lui lanţul.

— Poftim. Poţi să ţii tu cheia. Te simţi mai bine acum?

— Nu chiar, dar tot nu înţeleg care e scopul tău.

— O să înţelegi în curând. Ridică-ţi piciorul.

Bram o ascultă, înclinându-şi capul pe spate, ca să se uite la noapte. Nimic nu se compara cu un cer plin de stele ca să-i reamintească unui om de propria lui smerenie. Mai exact cum ajunsese în punctul ăsta? Primea ordine de la o fată necăsătorită şi era dispus să fie subiectul dispozitivelor ei medievale de tortură. Şi ea nici măcar nu era goală.

— Nu poţi să povesteşti nimănui despre asta. Vorbesc serios, Susanna. O să neg până în mormânt. Reputaţia mea nu şi-ar reveni niciodată.

— Reputaţia *ta?* Chiar ai impresia că sunt nerăbdătoare să vorbesc despre scena asta? Îi legă cătuşa la picior şi o închise. Acum coboară-ţi piciorul jos lent şi lasă bila în apă.

Bărbatul o ascultă din nou. Bila se scufundă rapid spre fundul marii, trăgându-i piciorul după ea.

— Gata, acum ai şi rezistenţă.

— Nu mi-am dat seama că-mi lipsea asta. Ba chiar credeam că îmi oferi provizii din plin.

— Rezistenţă fizică. Susanna se retrase fără să scoată nici un sunet, tăind marea calmă ca să pună distanţă între

ei. Vino spre mine, lent. O să vezi.

Bram păşi în faţă cu piciorul lui bun. Când încercă să păşească cu cel rănit, trase bila după el. Era grea. Dar, cu ajutorul apei, nu imposibil de mişcat.

— Foarte bine, zise ea, făcând încă un pas în spate. Continuă să mergi. Ai grijă să-ţi ridici piciorul, nu să-l târăşti. Ca şi cum mărşăluieşti.

Bram mai făcu câţiva paşi, urmând-o prin apa care-i ajungea până la piept.

— Spune-mi. De ce fac asta?

O lipi cu spatele de bolovan, dar Susanna alunecă într-o parte, înotând.

— Acum vino aici şi o să-ţi explic, îi zise ea, în timp ce-şi flutură părul, ca să scape de sare.

Bram înaintă.

— Explică-mi.

— Lucrurile stau aşa, Bram. Tu eşti un bărbat solid.

— Mă bucur că ai observat.

— Ce vreau să spun e că eşti greoi. Ai perfectă dreptate că trebuie să-ţi foloseşti piciorul ca să-ţi recapeţi toată forţa. După ce ţi s-a vindecat rana, nu a mai fost de ajutor să stai în pat. Dar când mergi, sau alergi, sau mărşăluieşti, pe teren solid, îţi laşi greutatea întregului corp pe picior la fiecare pas. Şi cum eşti atât de solid, presiunea e prea mare. Aici, în mare, apa mai uşurează din presiunea asupra genunchiului. Iar bila îţi oferă o greutate cu care să lucrezi.

Bram aproape ajunse la ea, doar că Susanna înotă, îndepărtându-se. Aşa că eforturile lui fură răsplătite numai cu nişte stropi de apă sărată.

— Dacă o să faci asta în mod regulat, o să îţi recapeţi forţa fără ca genunchiul să fie şi mai afectat, strigă ea, de la ceva distanţă.

Bram trebuia să recunoască că teoria avea sens.

— Cine te-a învăţat toate astea?

— Nimeni. Acum două veri, a venit aici o fată care-şi revenea după o căzătură urâtă de pe cal. Îşi rupsese piciorul şi şoldul. Chiar şi după câteva luni, abia putea să se

mişte. Doctorul ei de acasă i-a spus că avea să fie invalidă. Săraca, a fost devastată. Avea doar 16 ani. A crezut că nu o să se bucure de niciun sezon, că nu o să se căsătorească niciodată. Din fericire, tatăl ei a decis să o trimită aici.

— Pentru o cură?

Bram se îndreptă spre ea. Acum prinsese ritmul exerciţiului, iar de data asta, Susanna abia îi scăpă.

— Nu cred că spera la vreun leac. Probabil spera că tânăra avea să se adapteze la viaţa de fată necăsătorită invalidă. Dar băile în mare au ajutat-o enorm. Am făcut astfel de exerciţii de mai multe ori pe săptămână. La sfârşitul verii, mergea deja fără ajutor. Chiar dansa.

Bram îi auzi mândria din voce.

— Chiar acum o lună am primit o scrisoare de la ea. E logodită cu moştenitorul titlului de baron. Am înţeles că e foarte chipeş.

— Bravo ei! Dar tu?

— Ce e cu mine?

— Cum de nu te-ai căsătorit niciodată?

Un zgomot mic în apă.

— E simplu. În fiecare zi mă trezesc, îmi văd de treabă şi mă întorc noaptea în pat fără să fi recitat jurămintele de nuntă. După mai mulţi ani, am perfecţionat trucul.

Tonul remarcii ei era relaxat, dar Bram îşi dădu seama că era o emoţie mai profundă în spatele lui.

— Nu poţi să-mi spui că nu te-a cerut nimeni.

Susanna nu spusese asta.

— Nu am avut niciodată un motiv să mă căsătoresc. Sunt singurul copil al tatălui meu şi nu există restricţii. Averea lui şi Summerfield îmi vor rămâne mie, deşi sper că nu prea curând.

— Dar siguranţa nu e singurul motiv pentru care să te căsătoreşti. Nu vrei un soţ şi copii? Sau eşti prea modernă pentru asta?

Susanna tăcu o perioadă. Când vorbi într-un final, spuse:

— Întoarce-te. Mergi până la bolovanul ăla, după care întoarce-te aici.

Bram nu se mişcă, doar îşi încrucişă braţele la piept.

— O, nu, nu o să faci asta cu mine!

— Ce anume?

— Să-mi distragi atenţia de la o întrebare incomodă dându-mi un ordin. Nu o să funcţioneze, nu cu mine.

— Nu ştiu ce vrei să spui.

Încercă să pară plictisită, însă nu-l păcălea pe Bram.

— Bineînţeles că ştii, pentru că la un moment dat m-ai acuzat de acelaşi lucru. Bram dădu din cap. Nu am întâlnit niciodată o femeie ca tine. Semeni atât de mult cu mine. E ca şi cum suntem două exemplare rare, exotice, ale aceleiaşi specii. Doar că eu sunt masculul şi tu femela. La cât de isteaţă eşti, ştii ce înseamnă asta.

— Luminează-mă!

— Înseamnă că ar trebui să ne împerechem. Avem o responsabilitate faţă de natură.

Susanna râse şi împinse un val de apă înspre el.

— Probabil ai învăţat replica asta de la vărul tău. Funcţionează cu alte femei?

— Ce alte femei?

Bram abia îşi aminti că mai existau şi alte femei. În seara aia, erau varianta din apă a lui Adam şi Evei, iar acest golf era grădina lor izolată a Edenului. Pentru el, ea era singura femeie din lume.

Dumnezeule, o dorea atât de mult! Susanna nici măcar nu-şi dădea seama. Cu fiecare mişcare erotică a corpului ei suplu în apă, imaginaţia lui o lua razna. Bram şi-i imagină pe amândoi, conectaţi în tot felul de îmbrăţişări stranii, sărate. Mădularul i se întări într-un mod dureros, ieşind în faţă, în ciuda frigului, făcându-şi drum prin apă ca prora unui vas. *HMS Priapism.*

— Bolovanul, îi reaminti ea. Du-te până acolo şi înapoi.

— Uite ce o să fac. O să mă întorc, o să merg până la bolovanul *ăla,* zise el arătând spre unul mult mai îndepărtat, şi înapoi în mai puţin de un minut. Dar tu trebuie să rămâi fix în locul ăsta. Şi când o să ajung la tine, o să vreau o recompensă pentru eforturile mele.

— Serios? Şi ce fel de recompensă, mă rog?

— Un sărut.

— Nu, în nici un caz.

— Haide. Bram se îndreptă, umerii şi pieptul ieşindu-i din apă. Râuri reci îi curgeau pe piept şi pe spate. M-ai tot dus cu zăhărelul, scăpându-mi printre degete de parcă jucăm vreun joc de salon. Merit o recompensă. Un sărut.

Tânăra dădu din cap.

— După noaptea trecută? Ştiu că nu există „doar un sărut” când e vorba despre tine. Suntem aici ca să ne ocupăm de genunchiul tău.

— Ei bine, nu o să mă mişc până când nu mi se promite un sărut.

Susanna tăcu o clipă.

— Foarte bine. Un sărut. Dar nu o să mă săruţi tu. Eu o să fiu cea care te sărută. Ai înţeles?

O, înţelesese foarte bine. Înţelesese că acest mic exerciţiu al ei urma să devină foarte interesant.

Energizat, cu un proaspăt simţ al motivaţiei, Bram făcu exact ce promisese. Se întoarse, merse până la bolovanul îndepărtat, cu paşi mari şi puternici, apoi se întoarse la ea. Când termină circuitul, gâfâia.

— Acum sărută-mă, spuse el, luând-o de talie şi trăgând-o aproape.

Luna ieşise din spatele unui nor, învăluind-o într-o lumină argintie. Era atât de frumoasă. Ar fi putut fi o nimfă de apă, sau un înger feroce, răzbunător. Tânăra îi luă faţa în mâini. Acele mâini elegante. Şi totuşi atât de capabile. Bram se mişcă odată cu ea, umezindu-şi buzele în aşteptare, în timp ce Susanna îi trase capul în jos.

Apoi fata îl sărută, fix pe frunte. Buzele ei se lipiră de fruntea lui şi statură acolo mai mult, binecuvântându-l cu căldură şi drăgălăşenie.

— Poftim, zise ea, retrăgându-se.

Bram o privi. Nu ştia dacă să urle, să râdă sau să plângă. Nu, sărutul ăla nu fusese întâlnirea pasională de limbi după care tânjea corpul lui. Fusese însă exact de ce avea nevoie corpul lui. Nu ar fi ştiut să ceară un astfel de

sărut. Căldura lui îi intră în piele, odihnindu-se în inimă.

Susanna îi ţinea în continuare faţa în mâini şi cu degetul mare, îi şterse o picătură sărată de pe obraz.

— Ştiu de ce ai nevoie, Bram.

Dumnezeule, poate chiar ştia! De ce altceva mai avea nevoie şi nu ştia să verbalizeze? Era disperat să afle. Fără cuvinte, se îndepărtă de ea. Se duse până la bolovan cu paşi mari, intenţionaţi. Se întoarse la ea, făcându-şi drum printre valuri şi spumă, şi stătu în faţa ei plin de dorinţă şi nevoie.

— Din nou.

De data asta, Susanna îl luă de mână. O ridică spre faţa ei, aşezându-i degetele peste curba obrazului ei. Apoi îşi întoarse faţa şi o culcuşi în mângâierea lui. Respiraţia ei se revărsă peste pielea lui rece, trezindu-i fiecare nerv la viaţă. Apoi îl sărută exact în centrul palmei.

Un fior de extaz explodă din acel loc, alergând direct spre esenţa lui. La naiba! Un mic sărut în palmă. Îl simţi peste tot. Genunchii i se înmuiată. Voia să cadă la picioarele ei şi să stea cu capul în poala ei ore întregi. „Sunt sclavul tău.”

Bram îşi retrase mâna, flexând-o ca să disperseze senzaţia şi să-şi revină. Cine ar fi crezut că un bărbat în toată firea putea să fie copleşit de un asalt atât de mic şi precis? Oare armata ştia asta? Poate trebuiau să facă o armură ca să protejeze palmele vulnerabile ale bărbaţilor.

— Susanna.

Se întinse după ea.

Rapidă ca un peşte, tânăra se retrase.

— Dacă vrei mai mult, trebuie să munceşti pentru asta.

Bram se retrase din nou, îndreptându-se spre bolovan mai lent de data asta. Parţial, pentru că era obosit, dar în mare parte pentru că avea nevoie de timp ca să se calmeze. Inima îi bătea cu putere în piept, lovindu-i coastele. Nu putea să o lase să vadă, nu îndrăznea să-i permită să afle că, prin intermediul acelor două mici săruturi, îl zguduise până în străfunduri.

Când se întorcea la ea, încercă să dea la o parte senzaţia şi să găsească un mod de a-şi recăpăta controlul. Îşi repetă că era un soldat. Nu genul care să implore. În timp ce îşi făcea drum prin apă, sângele îi fugea prin membre, fierbinte şi puternic.

Dar tocmai când se apropie de ea, judecă greşit un pas. Lanţul se prinse de o piatră şi îşi întoarse glezna. Căzu în faţă şi scoase un strigăt involuntar de durere.

Susanna alergă spre el, luptându-se să înainteze prin apă.

— Eşti bine? Te-ai rănit?

— Sunt bine, zise el, negând junghiul de durere. Nu genunchiul îl durea atât de tare, cât îi fusese rănită mândria. Sunt foarte bine.

— Ai făcut destul pentru seara asta.

Susanna îi luă cheia de la gât şi dispăru sub apă.

După ce simţi nişte împunsături, Bram se simţi eliberat.

— Pune-o înapoi, zise el, după ce Susanna ieşi la suprafaţă. Pot mai mult. Nici măcar nu sunt obosit.

— Ai răbdare cu tine. Tânăra îşi şterse apa de pe faţă. Ai făcut o recuperare remarcabilă şi o să devii şi mai puternic. Dar ai fost împuşcat, Bram. Trebuie să accepţi faptul că piciorul tău nu o să mai fie niciodată la fel.

— O să fie la fel. Trebuie să fie. Nu accept nimic altceva decât o recuperare completă.

— De ce?

— Pentru că trebuie să conduc.

Susanna îşi opri un râset.

— Pentru asta nu ai nevoie de un genunchi perfect. Ai mai multă calitate de lider în degetul mare decât au majoritatea bărbaţilor în tot corpul.

Bram avea o expresie îndurerată pe faţă, care trebuia să indice modestie.

Susanna interpretă că i-ar fi spus „Continuă, te rog”.

— Vorbesc serios. Oamenii vor în mod natural să-ţi facă pe plac. Ia-i ca exemplu pe Rufus şi Finn. Nu-i cunoşti încă destul de bine cât să vezi asta, dar eu îi ştiu şi băieţii

ăia, venerează pământul pe care şchiopătezi.

— Băieţii ăia au doar nevoie de un bărbat pe care să-l respecte.

— Ei bine, nici că ar fi putut alege unul mai bun.

Susanna îşi înfăşură braţele în jurul gâtului lui.

Apa rece îi înconjura, subliniind căldura din locurile unde li se întâlneau corpurile. În acel moment, Bram se simţea mai apropiat de ea decât oricând şi voia mai mult. Fiecare celulă din corpul lui tânjea după acea uniune perfectă a corpurilor de care se bucuraseră sub salcie. Dar dacă ignora larma frenetică din zona lui inghinală şi îşi lua timp ca să asculte mesajul insistent şi constant al inimii lui, era minunat şi doar s-o ţină în braţe. Liniştitor. Bine.

— Dacă sunt un lider atât de remarcabil, de ce nu pot să te fac să mă asculţi?

— Pentru că nu vrei. Îţi place de mine aşa.

Susanna avea pe faţă micul zâmbet arogant al femeii convinse că avea dreptate.

Doar că se înşela. Nu o plăcea aşa.

Credea că o iubea aşa cum era.

La naiba. Iubire. Nu era ceva ce Bram să ştie să gestioneze prea bine. Simpla idee părea periculoasă, nesigură. Aşa că tratã totul aşa cum trata şi alte lucruri periculoase, explozive. O închise într-un loc rece, întunecat, din el, ca să fie examinat şi măsurat altcândva. Când mâinile nu-i tremurau şi penisul nu-l durea din cauza dorinţei neconsumate. Şi inima nu-i bătea atât de tare.

— O să mă căsătoresc cu tine, spuse el.

— O, Bram.

Trăsăturile ei formară o expresie de uimire.

— Nu, nu. Nu face faţa asta. De fiecare dată când te cer, faci faţa asta nefericită. Să ştii că îşi lasă amprenta asupra încrederii unui bărbat.

— Poate aş face altă faţă, una mult mai satisfăcută, dacă ai plănui să stai. Nu doar să te căsătoreşti cu mine înainte să pleci, după care să-ţi vezi de restul vieţii. Susanna se uită în depărtare, spre mare. Există un blestem aparte când stai într-o staţiune de vacanţă. Prieteniile sunt

abundente, dar scurte. Femeile stau o lună sau două, după care pleacă acasă. Tocmai când mă apropii de oameni, pleacă. E suportabil, pentru o prietenie. Îl fixă apoi cu privirea. Poate chiar şi pentru o aventură scandaloasă, clandestină. Dar pentru o căsătorie?

— Nu pot să mă ofer să te iau cu mine. Modul în care ţi-ai descris viaţa aici seamănă cu viaţa în campanie, cu o diferenţă notabilă. Când eu mă apropii de oameni, mor.

Mama lui fusese prima din acea succesiune, dar departe de a fi ultima. Nu putea să o expună pe Susanna riscului.

— Poate tu şi cu mine am putea să ne apropiem foarte, foarte mult, spuse ea încet, în timp ce-şi plimba degetele prin părul lui de la ceafă. Tu mi-ai putea promite că nu o să pleci. Iar eu ţi-aş promite că nu o să mor. Nu ar fi o schimbare bine-venită pentru amândoi?

Bram oftă.

— Pot să-ţi promit că o să mă întorc. La un moment dat.

— Din război? Bram, nimeni nu poate să facă o asemenea promisiune. Aş vrea să înţeleg de ce întoarcerea la comandă pe câmpul de luptă e atât de important pentru tine. E doar ca să-ţi demonstrezi că poţi?

— Parţial.

— Dar nu în întregime.

Susanna îl privi, ochii aceia albaştri răbdători strălucind în întuneric. Dacă nu putea să vorbească cu ea, nu putea s-o facă cu nimeni.

— Pur şi simplu nu am nimic altceva. Sunt ofiţer de infanterie, Susanna. Asta am fost de când mă ştiu, asta am vrut să fiu de când eram mic. Mi-am dorit asta atât de mult, că am plecat din Cambridge în luna când am împlinit 21 de ani. Atunci am putut să-mi preiau în sfârşit mica moştenire pe care mi-a lăsat-o bunicul meu şi am folosit-o ca să cumpăr primul meu brevet de ofiţer. Tata s-a dat în spectacol şi s-a prefăcut că era supărat pe mine, dar ştiu că în secret era încântat că am făcut asta de unul singur. Nu m-am bazat niciodată pe influenţa lui. Mi-am plătit datoriile,

am progresat. L-am făcut să fie mândru de mine. Când am aflat de moartea lui…

Se opri, nesigur cum să continue.

Dincolo de suprafaţa apei, mâna ei o găsi pe a lui.

— Îmi pare atât de rău, Bram. Nici nu pot să-mi imaginez cât de devastator trebuie să fie.

Nu-şi putea imagina, iar el nu ştia cum să explice. Bram se gândi la ultima scrisoare de la tatăl lui. O primise prin poştă, la o săptămână după ce fusese informat de moartea generalului-maior, prin poşta expres. Conţinutul scrisorii nu era neobişnuit, dar Bram nu avea să uite vreodată încheierea.

Nu te simţi obligat să îmi răspunzi. Ştiu că în ultimul timp ai scris prea multe scrisori.

Era evident că tatăl lui aflase de Badajoz, când forţele aliate preluaseră garnizoana cu un preţ uman atât de mare, că Wellington însuşi plânsese din cauza masacrului. Prin urmare, ştiuse că Bram scrisese zeci de scrisori de condoleanţe, pentru familiile bărbaţilor morţi, până în punctul în care avea crampe la mână şi vocabularul îi secase, ca şi cerneala. Exista un număr limitat de cuvinte care să exprime „regretul”.

Tatăl lui nu încercase să-l consoleze cu vorbe goale şi nici să proiecteze un înţeles morţii lipsite de sens. Pur şi simplu îi spusese lui Bram că îl înţelegea.

Bram nu putea verbaliza cât însemnase să ştie că ajunseseră într-un punct în care se înţelegeau ca bărbaţi, ca ofiţeri. Ca egali. Dacă se retrăgea de la comandă şi devenea un simplu lord privilegiat care se plimba prin Anglia, nu era sigur că tatăl lui l-ar fi înţeles pe acel bărbat. Bram nu era sigur că el s-ar fi înţeles pe sine.

— A fost greu să-l pierd pe tata, spuse el. Al naibii de greu. Dar ce a mai uşurat situaţia a fost că mi-am tot repetat că voi continua să-l fac mândru. Să duc mai departe steagul familiei. Să păstrez moştenirea vie. Expiră. Asta a durat câteva luni, după care am fost împuşcat. Nu am putut

să fiu atât de norocos încât să am o moarte glorioasă, nobilă, pe câmpul de luptă. Acum sunt doar un alt soldat jalnic, fără nicio şansă de a reveni la comandă.

— O, Bram!

Susanna îl mângâie pe faţă cu mâna ei liberă, dându-i la o parte picăturile de apă sărată de pe ambii obraji. Bram se temu că nu erau de la mare.

— Sir Lewis a fost ultima mea şansă. Am scris fiecărui general pensionat căruia i-am putut scrie, cerându-le să pună o vorbă bună. Am căutat fiecare colonel care ar putea avea nevoie de un aghiotant, sperând că unul dintre ei va face o cerere. Nimic. Nimeni nu mă vrea aşa.

Tăcerea nopţii era profundă.

— Eu te vreau.

La auzul cuvintelor ei, Bram simţi cum inima i se opreşte. O strânse în braţe, ca şi cum acel golf mic era un ocean fără fund, iar ea era colacul de salvare.

— Te vreau exact aşa cum eşti, spuse ea din nou.

Îşi înclină capul şi îl sărută pe obraz. Buzele i se opriră acolo pentru o clipă fierbinte şi senzuală. Apoi îşi plimbă limba în josul gâtului lui şi îşi lipi corpul de al lui.

— Exact cum eşti. Aici şi acum.

Capitolul 21

— Exact aici? întrebă el, surprins. Chiar acum?

Susanna nu-şi putu opri un hohot de râs. Se simţea nine să-l prindă cu garda jos, să mai uşureze tristeţea din vocea lui.

— Putem s-o facem în apă, nu?

El încuviinţă, amorţit.

— Da.

— Asta dacă nu ai ceva obiecţii.

Bram clătină din cap, la fel de amorţit.

— Nu am.

— Foarte bine.

Mâinile ei se îndreptară spre nasturii din faţa costumului de baie, începând să-i desfacă, unul câte unul. Îşi eliberă braţele şi trase costumul jos, în apă, ca să poată ieşi din el. Apoi îl aruncă pe o stâncă din apropiere.

— Stai un pic, Susanna… O luă de talie. Nu trebuie să faci asta doar pentru că…

— Nu o fac. Nu o fac.

Îşi ridică degetele la buzele lui. Când îşi lăsă mâna în jos, aşezându-i-o pe piept, bătăile inimii lui o luară razna sub atingerea ei. Reacţia lui anxioasă îi făcu propria inimă să tresară.

Avea nevoie de ea în acel moment. Avea nevoie să ştie că cineva îi putea vedea toată slăbiciunea, toate defectele, şi încă îl considera nu numai atrăgător, dar şi puternic şi vrednic. La cât de vulnerabilă era în acel moment, Susanna nu putea să-i nege acea garanţie. Nu când era simplul adevăr.

În plus, şi ea avea nevoie de el.

— Nu fi atât de şocat, îl tachină. Te vreau, Bram. Atât de mult. Tot timpul. Când vine vorba de tine, fata asta necăsătorită clocoteşte cu o pasiune sălbatică, insaţiabilă. Susanna îl sărută, plimbându-şi limba peste buzele lui. Nu ar trebui să te surprindă asta. Mi-ai spus de la bun început.

— Ştiu, zise el uimit. Ştiu. Surpriza e că ai ascultat.

Îşi puse o mână pe gâtul ei şi îi revendică gura, cu un sărut apăsat, impunător.

Susanna se desfătă în cedarea senzuală câteva clipe. Apoi se îndepărtă uşor.

— Stai. În seara asta e rândul meu. Vreau să te ating, peste tot.

Bram îţi întinse braţele, ca invitaţie.

— Nu o să te opresc.

Tânăra începu plimbându-şi mâinile peste acele braţe imense, musculoase, pipăind fiecare tendon. Apoi îl atinse pe umeri şi în jos, pe piept. Era tare şi acoperit cu fire de păr negru, umed. Îşi plimbă mâna în jos, pe abdomenul lui încordat, apoi printr-un desiş de păr, înainte să-şi revendice premiul.

Cu un singur deget, pipăi coroana catifelată a erecţiei lui. Când îşi plimbă palma în partea de jos, mângâind coloana groasă şi crestată, Bram tresări şi se îndepărtă de atingerea ei.

„Vino înapoi.” Susanna îşi înfăşură ambele mâini în jurul lui, încercând să-l cuprindă în întregime. Nu putea, aşa că îl desfătă cu o atingere lungă, voluptoasă, plimbându-şi mâna de la bază la vârf.

— Dumnezeule, gemu el. Nu poţi să mă şi săruţi când faci asta?

Susannei îi lăsă gura apă doar la auzul sugestiei. Se aplecă în faţă, ca să-i sărute maxilarul, gâtul cu limba, îi mângâie clavicula, apoi se lăsă puţin sub suprafaţa apei, ca să-i muşte uşor sfârcul. Gustul sărat al apei se amestecă cu aroma de pământ a pielii lui.

Excitaţia se intensifică în ea, iar Susanna îi simţea erecţia mărindu-se şi mai mult în mâini. Dar luară decizia tăcută de a nu se grăbi. De a continua să se exploreze unul pe celălalt atâta timp cât puteau rezista tentaţiei pentru mai mult.

În timp ce-l mângâia sub apă, el îi atingea sânii. Mai întâi îi frământă separat, apoi îi împinse aproape, ca să-şi aplece capul şi să poată să muşte ambele sfârcuri. Gustă fiecare vârf cu atenţie, tachinând-o cu senzaţii alternative de rece şi cald.

Apoi Bram făcu un pas în spate, studiind-o în întuneric.

— Ai observat că sânul tău drept e puţin mai mare decât stângul? Susanna era convinsă că obrajii îi străluceau probabil în întuneric, atât de repede *s*e înroşise.

— Sunt *sânii mei*. Bineînţeles că am observat.

„Şi am fost stresată din cauza asta doar toată viaţa mea de adult, mersi frumos.”

— E ca şi cum au două personalităţi diferite. Unul e generos şi iubitor. Îl ridică pe celalalt. Iar celalalt… e apetisant, nu-i aşa? Cere să fie ciupit.

Îi ciupi sfârcul stâng.

— Bram!

Ce conversaţie! În speranţa că îi va distrage atenţia, Susanna îşi plimbă mâna în josul penisului, iar cu degetele, îl tachină mai jos, până prinse sacul catifelat şi vulnerabil.

Bram gemu şi tremură, încurajând-o în timp ce ea îl explora şi-i mângâia cele două greutăţi care atârnau.

Interesant. Nici el nu era simetric peste tot.

— Nu fi supărată, zise el, în timp ce continua să-i mângâie sânii. Am vrut să fie un compliment. Îi ador pe amândoi.

Asta era liniştitor, se gândi ea.

— Nu ştiam că există bărbaţi cărora le plac sânii inegali.

— Îi ador pentru că sunt ai tăi, Susanna. Ador tot ce ţine de tine. Mâinile i se lăsară mai jos. Şoldurile astea mă înnebunesc. Fundul ăsta rotund, numai bun de mângâiat, e făcut pentru mâinile mele. Iar picioarele tale lungi şi musculoase…

O sărută apăsat, plimbându-şi o mână peste piciorul ei şi ridicându-l peste şoldul lui, atrăgându-le corpurile într-un contact intim.

— Dumnezeule, ador că eşti înaltă!

— Da?

Până acum, crezuse că înălţimea ei era cel mai mare minus în ceea ce-i privea pe peţitori. Mă rog, pe lângă pistrui. Şi păr. Şi obiceiul de a-şi verbaliza opiniile contrare când ar fi trebuit să încuviinţeze.

— De ce spui asta?

— Pentru că eu sunt înalt, zise el, muşcând-o de gât. Cu o femeie scundă, e mereu ciudat. Părţile nu se aliniază aşa cum ar trebui.

Dumnezeule. Aşa-i trebuia dacă întrebase. Cât ura imaginea cu Bram „aliniindu-şi părţile” cu frumuseţi scunde şi delicate. Simplul gând îi făcea rău.

— Şi ador asta. Degetele lui îi găsiră despicătura, şi o deschise, ca să alunece adânc înăuntru. Ador să simt cât de strâmtă eşti. Mai ales să ştiu că nu a mai fost nimeni înaintea mea.

Susanna râse puţin, simţind o împunsătură de gelozie.

— Bineînţeles că nu au mai fost şi alţii. Ai putea să spui şi tu acelaşi lucru?

Bram se retrase şi o privi adânc în ochi, cu o sinceritate erotică ce o topi.

— Pot să-ţi spun asta: nu a mai fost niciodată cineva ca tine.

— O, oftă ea, în timp ce degetele lui o pătrunseră mai adânc.

— Spune-o. Tonul lui de tachinare avea o nuanţă mai dură. Spune cuvintele. Spune că eşti a mea.

Panica îi învălui inima. Susanna ştia că Bram avea nevoie să se simtă puternic în acel moment, dar exista ideea de posesiv, şi mai exista şi ideea de medieval.

— E atât de umilitor, Bram. Aş vrea să nu spui asta.

— Ba tu îţi doreşti să nu-ţi placă aşa de mult. Bram o pătrunse cu un al doilea deget. A mea. A mea. A mea.

Degetele o penetrau din ce în ce mai adânc, cu fiecare repetiţie. Muşchii ei intimi se încordară în jurul lor, iar tânăra scânci, de la un şoc plăcut.

— Vezi? se mândri el.

La naiba! Pentru un bărbat, avea dreptate prea des. Chiar era foarte bine. Dar de când cu boala ei şi tratamentele acelea oribile, găsise multă linişte în ideea că corpul ei era al *ei.* Al nimănui altcuiva.

— Spune-o, şopti el, muşcând-o de ureche. Degetul lui mare trasă cercuri peste perla ei. Susanna cea frumoasă, vreau să te aud spunând că eşti a mea.

Tânăra îi luă faţa între mâini şi îl privi în ochi.

— O să-ţi spun asta: revendic posesia unică a corpului meu, a inimii mele şi a sufletului meu. Iar în seara asta, aleg să le împart cu tine.

Degetele lui alunecară din ea, făcând-o să se simtă goală.

— Dumnezeule. Asta e…

— Dezamăgitor? Intimidant? Prea mult şi prea repede?

El scutură din cap, apropiindu-se pentru un sărut.

— Voiam să zic că e şi mai bine. Limba lui îi atinse

buza de jos. Mult mai bine.

Susanna simţi cum inima îi creşte în piept. Niciodată nu visase că putea să simtă atâta bucurie.

Când se sărutară, Bram o apucă de şolduri, ridicând-o în apă.

— E momentul, iubire. Înfăşoară-ţi picioarele în jurul taliei mele.

Susanna îl ascultă, unindu-şi gleznele în spatele lui în timp ce el îi susţinea greutatea. Susanna îşi întinse mâna între ei, ca să-i ghideze erecţia. Se uniră într-o mişcare lentă, senzuală.

Tânăra scânci când el o umplu, întinzând-o. Nu o mai durea, dar exact ca şi prima oară, avea dubii că putea să-l primească pe de-a întregul. Însă Bram fu răbdător, pătrunzând-o treptat, până deveniră o singură persoană.

La cât de izolaţi şi singuri erau în acest golf, ar fi putut să geamă sălbatic şi să ţipe în întunericul nopţii. Însă ei se mişcau într-o tăcere ritmată. Singurele sunete care se auzeau erau clipocitul valurilor şi respiraţiile lor din ce în ce mai sacadate.

Susanna se ţinea de gâtul lui. Restul corpului îi pluti în apă. Pentru moment, era fericită să-i dea controlul complet. Cu mişcări puternice, exacte, Bram îi ridică şoldurile iar şi iar, ghidând-o în susul şi josul lungimii lui erecte. Cu fiecare mişcare, o împingea din ce în ce mai aproape de extaz. Tendoanele din gâtul şi umerii lui ieşeau în evidenţă ca nişte sfori, iar maxilarul îi era încordat de la efort.

Susanna nu se simţise niciodată atât de puternică, atât de dorită. Se simţea atât de în siguranţă, că renunţase la toate inhibiţiile şi grijile. Cedase forţei puternice a penetrărilor lui, în timp ce el o împingea din ce în ce mai sus. Atât de aproape de acel vârf alunecos, excitant.

— Aici, gâfâi el, în timp ce-i luă una dintre mâini şi i-o ghidă între ei, fix în punctul în care li se uneau corpurile. Atinge-te aici.

El o prinse de şolduri din nou şi o pătrunse şi mai adânc, în timp ce se mişca în ea, degetele ei frecau miezul umflat de pe creasta sexului ei, oferindu-şi fricţiunea de

care avea nevoie. Orgasmul începea să i se contureze în depărtare, devenind din ce în ce mai intens. Susanna îl văzu apropiindu-se cu ochii minţii, ca şi cum privea un val de la ţărm. Un val iminent şi devastator de plăcere. O uimi, ba chiar o sperie, în timp ce se apropie, inevitabil şi intens. Apoi valul se sparse, lovindu-se de corpul ei şi trecând prin el, în timp ce Bram îşi menţinea ritmul constant şi puternic.

Susanna îi strigă numele şi poate îi curseră şi câteva lacrimi de bucurie.

Bram blestemă. Cu un icnet urgent, se retrase din ea. Susanna se întinse după el, prinzându-l în strânsoarea ei, în timp ce el se mângâia singur ca să termine? Sămânţa lui se revărsă pe abdomenul ei. O explozie de căldură bine-venită în golful din ce în ce mai rece.

Îşi lipi tâmpla de a ei când o trase aproape. Respiraţia lui sacadată se lovi fierbinte de urechea ei.

— Ţine-mă.

„O, Bram.”

Tânăra îşi înfăşură braţele şi picioarele goale în jurul corpului lui, ţinându-l cât de aproape putea. Sărutându-l pe umeri, pe gât, pe maxilar şi pe ureche. Trecându-şi degetele prin părul lui umed, tuns scurt. Legănându-l doar puţin. Înainte şi înapoi, în sincron cu valurile.

Un potop de tandreţe izbucni din inima ei şi i se întinse în tot corpul, umplând cu căldură până şi degetele de la mâini şi picioare. Susanna îl trase şi mai aproape, dorind ca el să simtă totul. Ca şi cum putea să-l învăluie într-o pătură de afecţiune şi să-l ţină acolo pentru totdeauna. Întoarcerea lui la război implica atâta mândrie şi onoare de familie. Cum îl putea convinge să rămână? Avea să încerce din răsputeri, dar era posibil ca, destul de curând, să vină ziua când va trebui să-i dea drumul.

Însă în acea seară, el îi ceruse să-l ţină şi exact asta avea să facă Susanna. Avea să se ţină de acea conexiune pasională pe care o împărtăşeau. Avea să se ţină de această bucurie transcendentă, deşi trecătoare.

Avea să se ţină de el, atâta timp cât putea.

Capitolul 22

Omul acesta era cu adevărat imposibil. Când Susanna avea să pună mâna pe el, îşi pusese în gând să-l arunce chiar ea de pe una dintre stânci.

Era după-amiaza târziu, aproape pe seară. După o zi lungă, în care supraveghease progresul din sat, ar fi trebuit să o ia spre casă şi să se asigure că tatăl ei mâncase ceva în acea zi. Însă ea urcă scările până la ruinele castelului. Pe drum, trecu pe lângă caporalul Thorne, care-i instruia pe majoritatea voluntarilor. Linii drepte, o postură mai dreaptă, o unitate respectabilă de ritm. Nu era perfect încă, dar progresaseră formidabil în ultima săptămână. La trasul la ţintă, reuşise să-i facă aproape pe toţi să-şi încarce armele şi să tragă în sub 20 de secunde.

Mai merse câteva minute şi ajunse la castel.

— Unde e milord? întrebă ea un voluntar singuratic.

Pe omul acela, care stătea de pază la intrarea antică, dărăpănată, îl recunoscu ca fiind unui dintre recruţii fermieri ai lui Bram.

— Îmi cer scuze, domnişoară, dar nu cred că e disponibil.

— Cum adică nu e disponibil? Şi-a găsit timp toată ziua să mă bată la cap cu ordinele lui. Susanna ţinea în pumn cea mai recentă scrisoare din partea lui. Asta e a treia pe care mi-a trimis-o doar în după-amiaza asta. Ştiu că e aici.

— E aici, dar…

— Lord Rycliff! strigă ea, trecând pe lângă soldat.

Cină îi ieşi în întâmpinare când traversă curtea, cu un behăit prietenos, şi o împunse în buzunar.

— Cineva te-a răsfăţat.

Se opri, ca să mângâie scurt mielul, iar apoi se duse spre centrul deschis al castelului, se opri şi ridică vocea.

— Lord Rycliff, trebuie să vorbim!

— Sunt aici. Sus, domnişoară Finch.

Tânăra îşi înclină capul, ca să vadă turnurile.

— Pe parapet, zise el.

Susanna îşi plimbă privirea şi mai sus. Bram ridică o mână ca s-o salute, de undeva din vârful turnului de sud-vest, între crestăturile crenelate. Soarele de chihlimbar, care apunea, îl lumina din spate, învăluindu-l într-o coroană strălucitoare de lumină, ca un halo de foc, care se potrivea de minune chipeşului diavol.

— Aş aprecia dacă ai coborî, milord. Trebuie să vorbim.

— E rândul meu să veghez.

— Eşti comandantul. Nu poţi să faci să fie rândul altcuiva?

— Nu întorc spatele datoriei aşa de uşor, domnişoară Finch. Susanna intră pe uşă, traversă holul antic, fără acoperiş, şi se îndreptă direct spre scările în spirală ale turnului de sud-vest Dacă Bram refuza să coboare şi să vorbească cu ea, avea să urce pur şi simplu ca să-l înfrunte.

În timp ce urca scările, strigă:

— Ce înseamnă toate scrisorile astea? Croitoresele lucrează întruna, încercând să-ţi satisfacă cerinţele absurde legate de uniforme. Mai întâi, ai trimis un bilet prin care ceri căptuşeală din mătase de culoarea bronzului. După ce femeia a tăiat 12 bucăţi, vine alt bilet: să nu mai fie bronz, ci albastre. Dar nu orice albastru, ci albastru iris. Ei bine, în clipa în care facem rost de material, vine următorul bilet: Vreau să fie roz. Roz, dintre toate culorile! Vorbeşti serios?

Dumnezeule, câte scări erau! O luă ameţeala de la mersul constant în cerc. Se opri o clipă, rezemându-se de perete şi adunându-şi forţele pentru restul urcării. Precum şi pentru restul plângerilor ei.

— E miliţia mea, domnişoară Finch. Fac ce vreau.

— Nu e ca şi cum nu avem nimic altceva de făcut. Nu e vorba numai de uniforme. Mai sunt doar câteva zile până la demonstraţie. Fetele rulează cartuşe. Domnişoara Taylor se străduieşte cu curaj să-i facă pe Finn şi Rufus să înţeleagă ce e ritmul. Exerciţiile de tras la ţintă vor dura

până mâine-dimineaţă. Pur şi simplu nu avem timp pentru mofturile tale legate de căptuşeala uniformelor şi...

În clipa în care ajunse în capul scărilor, Bram o luă în braţe şi o ridică de jos.

Cu o mişcare rapidă, o duse în partea opusă a turnului şi o lipi de piatra rece şi tare a parapetului. Marginea de sus a zidului îi ajungea fix până la umeri. Din faţă, era blocată de căldură lui solidă şi de forţa primară. O excita. Deja respira greu, dar asta? Era ameţitor.

— Ţi-am spus, mormăi el pe un ton jos, posesiv. Fac ce vreau. Şi ce vreau în momentul ăsta, atât de feroce că abia pot să văd bine, eşti tu. Sărutul lui îi acapară apăsat gura. Nu-mi vine să cred că a fost nevoie de trei scrisori ridicole ca să vii aici. Încăpăţânată mai eşti!

— Ăsta a fost scopul tău? Bram, ai fi putut să-mi spui direct.

— Am făcut asta. Buzele lui urmăriră curba gâtului ei. Biletele astea erau toate despre tine. Părul ăsta strălucitor din bronz. Ochii de un albastru iris. O linse sub maxilar. Toate nuanţele tale delicioase de roz.

Un oftat de plăcere trecu de buzele ei.

— Bram.

Ar fi trebuit să fie furioasă, dar era aşa bine în îmbrăţişarea lui. Era atât de necesară. În săptămâna de la întâlnirea lor din golf, reuşiseră să fure câteva ore împreună aproape în fiecare scară, să facă dragoste sub cerul nopţii şi apoi să vorbească despre fiecare subiect posibil. Cu toate astea, Susanna nu putea să fie departe de el nici un minut, fără să-i ducă dorul. Fără să ducă dorul acestor mâini mari şi cuprinzătoare şi acestor săruturi fierbinţi, înfometate.

— Cum rămâne cu uniformele? întrebă ea.

— La naiba cu uniformele! Alege ce culoare vrei pentru căptuşeală. Nu-mi pasă.

Mâna îi alunecă pe fundul ei şi o trase aproape, lipindu-i abdomenul de erecţia lui proeminentă. Foamea evidentă şi intensă din ochii lui făcu dorinţa să alerge prin ea.

— Te vreau, zise Bram.

Destul de redundant.

Susanna îşi umezi buzele.

— Poate în seara asta pot să mă strecor din Summerfield.

— Nu, nu în seara asta. O mângâia pe spate cu ambele mâini, ridicându-i şi adaptându-i corpul la al lui. Aici. Acum.

Ideea îi făcu inima să bată cu putere şi-i umplu locurile intime cu dorinţă. Susanna se uită într-o parte şi alta.

— Dar nu putem.

— Nimeni nu poate să ne vadă, zise el, ghicindu-i întrebarea. Nu în această parte a turnului. Sub noi nu sunt decât stânci şi mare.

Celelalte trei parapete erau neocupate. Toţi bărbaţii erau pe pantă, la instructaj. Avea dreptate, nu era nimeni care să-i vadă. O briza uşoară bătu între ei. Cerul violet atârna atât de aproape de ei, iar Susanna avea impresia că îl putea atinge. Stăteau pe acoperişul lumii, singuri.

Bram o muşcă uşor de lobul urechii.

— Ştii, aseară am înotat singur. Am traversat golful ăla până mi s-au înmuiat muşchii. Îmi datorezi mai multe săruturi decât pot număra.

Susanna avu o viziune cu ei doi, îmbrăţişaţi într-un pat cald, plin de perne. El era întins pe saltea, gol-goluţ, iar părul ei era desfăcut, revărsându-se peste amândoi în timp ce ea îi oferea săruturile pe care i le datora. Îşi plimba buzele şi limba peste fiecare parte fierbinte din el.

— Credeam… Gemu când palma lui alunecă ca să-i mângâie sânul. Credeam că stai de pază.

— Asta şi fac. Frământă sfera cu atenţie, mângâindu-i sfârcul. Foarte bine. Stai de pază cu noi.

Bram făcu un pas în spate, o prinse de talie şi o întoarse, cât să fie cu faţa spre parapetul din piatră. O mută într-o parte, poziţionând-o în faţa unui crenel, într-unul dintre golurile prin care trag arcaşii.

— Poţi să vezi golful şi canalul de după el? întrebă el, aplecând-o în faţă, astfel încât coatele ei să fie rezemate de

piatră, şi ridicându-i fusta.

— Da.

Sub ei, Susanna vedea foarte clar golful stâncos şi apa întinsă, în depărtare, se vedeau câteva pânze albe. Spre vest, soarele portocaliu-galben aluneca spre orizont.

— Foarte bine. Fii atentă. Tu te ocupi de pază acum.

Cu mişcări ferme, insistente, îi ridică fusta şi jupa până în talie. Găsi deschizătura lenjeriei şi o mări, rupând cu un zgomot puternic materialul, dezvăluindu-i pielea delicată în bătaia brizei răcoroase şi atingerii lui calde şi aspre.

O mângâie şi o despărţi, ca s-o vadă. Degetele lui trasară fiecare contur al zonei ei intime. Susanna nu se simţise niciodată atât de expusă. Dacă se gândea prea mult la ce vedea şi făcea Bram, şi-ar fi pierdut curajul. Aşa că îl ascultă. Continuă să stea de pază, uitându-se la apa care strălucea şi la orizontul sărutat de argint.

Un foşnet vag îi spuse că Bram îşi deschisese pantalonii, iar tânăra deveni nerăbdătoare din cauza nevoii, umedă datorită anticipării. Un mic icnet de uşurare îi scăpă când lungimea lui fierbinte şi excitată o atinse pe deschizătură.

Bram îi mângâie fundul gol şi coapsele.

— Dumnezeule, cred că înnebunesc. Nu-ţi imaginezi cât de mult m-am gândit la asta. Tot timpul. Peste tot. Ieri, m-am oprit la magazin ca să iau cerneală şi nu mă puteam gândi decât la tine, desfăcându-ţi picioarele pentru mine pe tejghea. Sau aplecându-te peste vitrină. Apoi voiam să te posed pe rafturile de acolo, cu fusta ridicată până în talie şi un picior proptit pe o ladă. În fiecare clipă când sunt treaz, mă gândesc la asta. În fiecare noapte, îmi doresc asta. Îşi frecă penisul tare şi gros de ea, alunecând de-a lungul zonei ei sensibile. Spune-mi că şi tu vrei asta.

Nu era îndeajuns că-i arăta? Susanna îşi undui şoldurile, devenind din ce în ce mai disperată după el.

— Spune-mi, iubire. Trebuie să te aud. Trebuie să ştiu că nebunia asta nu e numai a mea.

— Te… te vreau.

Susanna înghiţi în sec. Entuziasmul îi alerga de-a lungul pielii. Doar faptul că rostise acele silabe o împinsese la un nou grad de excitare. Nebunia era clar reciprocă.

— Vrei *asta.* Îşi împinse coroana erecţiei uşor în ea. În tine, adânc şi tare. Aşa e?

Cuvintele acelea erau aşa de indecente. Atât de grosolane. Atât de excitante.

— D… da.

O linse pe ureche.

— Ai spus ceva?

La naiba cu decenţa. Trebuia să-l aibă, şi încă repede, altfel risca să moară de dorinţă.

— Da, spuse ea. Te vreau. Pe tot. În mine. Acum. Te rog.

Da.

Da. O pătrunse lent. O întinse. O umplu. Apoi se retrase pentru o pauză scuză şi agonizantă, după care o penetră şi mai adânc.

Bram stabili un ritm, lipind-o de parapetul antic, şi în timp ce se mişcau împreună, o săruta pe gât şi umeri. Nodurile tari ale sfârcurilor ei se frecau de corset. Extazul emana din centrul ei, întinzându-i-se în tot corpul.

Bram îşi trecu o mână peste şoldurile ei, căutând prin faldurile jupei. Degetele lui talentate ştiau exact cum s-o satisfacă, făcând cercuri peste acel mugure plin de dorinţă, în timp ce-şi menţinea penetrările constante şi puternice.

— Bram, ţine-mă. Strâns.

— Sunt aici.

Îşi înfăşură braţele în jurul taliei ei, însă nu încetini ritmul.

— Sunt aici.

Susanna se uită, cu ochii mari şi înceţoşaţi, la dunga indigo a orizontului. Apoi Bram o împinse dincolo de ea. O trecu de pe harta senzaţiilor cunoscute într-un extaz necunoscut, inimaginabil, care tot continua. Tânăra călări valul de plăcere cât de mult putu. Sunete uimite de plăcere îi ieşiră din gât, amestecându-se cu strigătele pescăruşilor. Nu putea să le oprească.

— Dumnezeule!

Cu un geamăt profan, îşi lipi şoldurile de ale ei, pătrunzând-o cu totul. Muşchii ei intimi se încordară în jurul penisului lui. Gemură la unison. După o mică pauză, Bram începu să se mişte din nou.

Era aproape de orgasm. Susanna simţea asta în accelerarea ritmului său şi în unghiul nou şi mai adânc de penetrare. În sunetele guturale de satisfacţie. Dacă nu era atent…

— Bram, ai grijă.

— Nu vreau să am grijă. Se apropie de ea, şoptindu-i la ureche: Vreau să te fac a mea. Să te marchez. Să termin în tine şi să simt cum mă ţii strâns cât te umplu cu sămânţa mea. Vreau ca întreaga lume să ştie că eşti a mea.

— Dumnezeule, acele cuvinte o înspăimântau şi o excitau.

Susanna deschise gura ca să obiecteze, să-l roage să nu facă asta. *Ai grijă, ai grijă. Ai grijă cu inima mea când spui asemenea lucruri.* Dar apoi el se mişcă şi o pătrunse şi mai adânc, degetul lui mângâind-o exact acolo unde trebuia. Plăcerea îi străbătu corpul pentru a doua oară şi singurele sunete din gura ei erau nişte gemete primare, disperate.

Nu visase, nu ştiuse că se putea simţi aşa expusă. Cu fiecare cuplare de-a lor ascunsă, Bram dădea la o parte şi mai multe straturi din femeia care crezuse mereu că era. O dezbrăca de replici isteţe şi virtute politicoasă. De toate capcanele în care cădea o fată necăsătorită şi educată. O reducea la o senzaţie sălbatică, primară, şi la o inimă deloc păzită, care bătea cu putere.

În timp ce ultimele pulsuri ale orgasmului ei încă o copleşeau, Bram se retrase din corpul ei. Susanna simţi atingerea caldă a spermei lui pe coapsă. Apoi, Bram o ţinu în braţe, presărându-i săruturi dulci pe tâmplă şi obraz.

El respira sacadat. Îşi lipi fruntea de umărul ei şi o trase aproape.

— Devine din ce în ce mai dificil de fiecare dată.

— Ştiu.

Susanna îşi trase în jos jupa şi alunecă de sub el. După ce îşi aranjă hainele, se întoarse uşor spre el. Cuvintele îi erau blocate în gât, dar le forţă să iasă.

— Poate asta ar trebui să fie ultima oară.

— Susanna, ştiu că nu ai vrut ca vorbele tale să sune cum au sunat.

Îşi ridică pantalonii şi, cu mişcări nerăbdătoare, începu să se închidă la nasturi.

Susanna îşi aranjă părul.

— Ar trebui să plec.

— Stai. O prinse de încheietură, oprind-o. Cum adică? Doar nu ai de gând să fugi de mine. De asta.

— Nu fug, tu eşti cel care pleacă şi nu putem să tot facem asta. O să fim prinşi.

— Şi ce dacă? Ştii că am de gând să mă căsătoresc cu tine. M-aş căsători cu tine chiar mâine.

— Da, şi ai pleca la câteva zile după.

Cu o urmă de zâmbet ironic, Bram arătă spre ruinele castelului.

— Dacă eu nu sunt un stimulent destul de mare, atunci această grămadă măreaţă, dărăpănată, de pietre poate să fie a ta.

Tânăra pufni, uitându-se la amestecul de ziduri şi turnuri care-i găzduiseră odată visele.

— Habar n-ai cât de dragă îmi e grămada asta măreaţă şi dărăpănată de pietre. Mi-ar plăcea doar să vină la pachet cu lordul Rycliff.

Locul lui era acolo, în Spindle Cove. De când se adresase satului la picnic, Susanna era sigură de asta. Bram era puternic şi capabil. Un lider bun, cu un simţ înnăscut al loialităţii şi onoarei. Locului ăstuia i-ar fi prins bine un om ca el. Dacă ar fi înlocuit viaţa militară cu un trai mai calm, mai paşnic, îl vedea atât de fericit trăind acolo ca Lord Rycliff.

Iar ea ar fi atât de fericită, atât de complet de fericită, ca soţia lui.

— Nu vrei o casă reală, Bram? Ştii tu, cu un acoperiş

şi ziduri şi obiectele acelea de lux numite ferestre? Poate chiar şi tapiţerie. Covoare, draperii. Mese şi un pat simpatic şi cald.

— Niciodată nu am fost genul care să-şi dorească astfel de conforturi casnice. Cinci feluri pe farfurii din porţelan fin, saloane cu tapet... Viaţa aia nu e pentru mine. Dar aş putea aprecia un pat, dacă tu eşti cea care-l încălzeşte.

O trase de încheietură, încercând să o aducă aproape.

Tânăra i se opuse. Nu ar fi avut tăria să-i spună asta, dacă nu exista oarecare distanţă între ei.

— O casă nu e definită numai de ce ai tu nevoie, Bram, e vorba şi de oamenii care au nevoie de tine. Eu ce ar trebui să fac după ce o să pleci? Şi vărul tău? Cum rămâne cu toţi bărbaţii şi femeile din Spindle Cove, care lucrează din greu pentru tine chiar acum? Eşti lordul lor. Asta nu înseamnă nimic pentru tine?

— Ba da, înseamnă. Privirea îi deveni fermă, ca şi strânsoarea. Înseamnă foarte mult. Şi cel mai bun mod prin care ştiu să-i răsplătesc e terminând acest război. Protejând libertăţile de care se bucură şi suveranitatea pământului pe care-l numesc casă. Susanna, nu e ca şi cum Anglia se ţine cu dinţii de o insulă pe care nu ar fi trebuit s-o invadeze. Ştii că Bonaparte trebuie învins.

— Şi asta nu are cum să se întâmple fără să fii tu prezent personal în Spania? E puţin arogant, nu crezi? Tata a făcut mai multe ca să învingă forţele lui Napoleon decât o să faci tu vreodată şi nu a plecat din Sussex de un deceniu.

— Ei bine, nu sunt ca tatăl tău.

— Nu, nu eşti. Tânăra ridică dintr-un umăr. Şi după ce Napoleon o să fie învins, ce o să faci? Mereu o să existe alt conflict, altă campanie. Un avanpost undeva care are nevoie de apărare. Când o să se termine?

— Tocmai asta e treaba cu datoria. Nu se termină, strigă el.

Susanna îl privi, dând uşor din cap.

— Ţi-e frică.

Bram scoase un sunet indiferent.

— Chiar îţi e. Eşti un bărbat mare şi puternic, cu un picior rănit, care se simte inutil şi terifiat. Spui că nu ai nevoie de o casă, de o familie, o comunitate sau iubire? Râse neîncrezătoare. Fii serios! Vrei toate astea atât de mult, că emani practic dorinţa pentru aşa ceva. Dar ţi-e frică să te întinzi după ele. Ţi-e frică să nu eşuezi. Ai prefera să mori urmărindu-ţi vechea viaţă, decât să-ţi faci curaj să creezi una nouă.

Bram o strânse de încheietură.

— Cine a spus ceva despre murit sau eşuat? Dumnezeule, mereu limitezi oamenii, îi tragi în jos. Tatăl tău e prea bătrân ca să lucreze. Prietenele tale sunt prea delicate ca să danseze.

— Limitez oamenii? După tot ce ai aflat despre mine şi locul ăsta, mă acuzi că le trag pe tinerele astea înapoi? Simţi un nod în gât. Cum poţi să spui aşa ceva?

— După tot ce ai aflat despre mine, încă nu poţi să ai încredere în mine? Să te căsătoreşti cu mine şi să ai încredere că o să supravieţuiesc acestui război, pentru ca după aia să mă întorc la tine? Pentru numele lui Dumnezeu, Susanna… Vocea lui Bram tremură, iar el îşi întoarse privirea în altă parte pentru o clipă, înainte să continue. În ultimul an am aflat ce e dubiul, dar dintre toţi oamenii, credeam că tu o să crezi în mine.

— Cred. O lacrimă îi curse pe obraz şi o şterse cu palma mâinii libere. Chiar cred în tine, Bram. Cred în tine mai mult decât crezi în tine tu însuţi. Mă întrebi dacă cred că poţi fii un comandant capabil? Bineînţeles că da. Dar mai cred şi că ai putea fi mult mai mult de atât. Un lider şi în afara câmpului de luptă, nu numai pe el. Un lord respectat, esenţial comunităţii sale. Poate chiar o voce în Parlament pentru soldaţii tăi. Îşi lipi mâna de abdomen. Cred că ai fi un soţ şi un tată minunat.

Strânsoarea lui se relaxă.

— Atunci de ce…

— Pur şi simplu nu pot să mă căsătoresc cu tine, nu aşa.

Îşi trase mâna dintr-a lui. Cu cealaltă, frecă urmele

roşii ale strânsorii lui şi blestemă cicatricele care nu vor dispărea niciodată. Făcu un pas în spate.

— Nu înţelegi? Nu vreau să mai fiu abandonată din nou.

Dintr-odată, lumea deveni tăcută. Nu se auzeau valuri care să se spargă de ţărm, briza sau ţipetele pescăruşilor.

Când Susanna îşi adună în sfârşit puterea să-l privească, ochii lui erau intenşi. O analizau. Iar întrebarea lui o străpunse direct în inimă.

— Cui îi e frică acum?

Tânăra lăsă ca acţiunea ei să fie răspunsul. Se întoarse şi plecă.

Capitolul 23

Peste câteva seri, Bram stătea de pază în acelaşi turn. Era o noapte înnorată şi nu era nimic de văzut, decât ceaţă. Cum nu prea avea ce să-şi ocupe mintea, Bram se trezi retrăind ultima lui întâlnire cu Susanna. Noaptea îi aducea în minte iar şi iar cuvintele ei.

„Nu o să mai fiu abandonată din nou.”

Dumnezeule, nu voia să o abandoneze. Nu voia decât să se căsătorească cu ea, astfel încât oricât de mult avea să îi separe lumea, mereu va exista un fir care să-i lege viaţa de a ei.

Susanna *avea nevoie* de un bărbat ca el. Un bărbat destul de sigur pe el cât să se bucure de isteţimea ei, în loc să fie intimidat de ea. Un bărbat destul de curajos încât să o provoace, să o împingă dincolo de limitele pe care şi le impusese. Un bărbat destul de puternic cât s-o protejeze, dacă tânăra se aventura un pic prea departe. Toate erau lucruri de care avea nevoie, fiind femeia remarcabilă care era.

Dar undeva în acea femeie se ascundea o fată stângace, temătoare şi rănită, care-şi dorea cu disperare altceva: un bărbat care să se potrivească frumos în viaţa ei

sigură şi organizată şi care să-i promită că nu avea s-o lase singură niciodată. Bram nu credea că putea, sau că ar fi trebuit, să fie acel bărbat pentru ea.

Când Thorne veni să-l înlocuiască la două noaptea, când era întuneric beznă, Bram luă torţa pe care caporalul lui i-o oferi în tăcere şi se îndreptă spre scări. Molii zburau în jurul lui, atrase de căldură şi lumina flăcării.

Intră în curte şi se uită la şirurile organizate de corturi. Sforăituri şi tusete mai străpungeau noaptea. Fantoma pufoasă a unui animal se îndreptă spre el, ieşind din umbră.

Bram se uită la miel.

Mielul se uită la el.

Bram cedă şi scoase un pumn de porumb din buzunar, aşezându-l pe jos.

— De ce nu pot să te mănânc? întrebă el iritat, cu toate că ştia răspunsul. Pentru că ea ţi-a pus un nume, creatură mizerabilă. Iar acum m-am procopsit cu un animal de companie.

De când venise în Spindle Cove, Susanna fusese ocupată ca un păianjen, creând mici legături sentimentale, conectându-l de acest loc în moduri în care nu voia să fie legat. Dacă nu pleca în curând, începea să se simtă captiv.

Se apropie de cortul lui Colin şi tuşi încet. Înăuntru se auziră foşnete. Apoi un zgomot înăbuşit de lovitură şi unul din stâlpii cortului tremură. Bun, era treaz.

— Sunt Bram, şopti el. Trebuie să vorbesc cu tine despre demonstraţia de artilerie. Nici un răspuns. Nici o mişcare. Bram se aplecă şi ridică torţa la deschizătura din pânză, ştiind că lumina va pătrunde înăuntru. Colin! Împinse pânza cu cotul. Colin, trebuie să vorbim despre demonstraţia de artilerie. Sir Lewis are un nou…

Cineva din spate îl bătu pe umăr.

— Ce vrei?

Bram tresări, aproape scăpând torţa.

— Dumnezeule!

Se ridică în picioare, se întoarse şi îşi ridică torţa, ca să-l lumineze pe…

Colin.

Vărul lui stătea lângă el şi era imaginea nonşalanţei, îmbrăcat cu o cămaşă deschisă la nasturi şi pantaloni lejeri. Într-o mână, avea o sticlă de vin.

— Da, Bram? Cu ce pot să te ajut?

Bram îl privi, apoi se uită spre cort.

— Dacă tu eşti aici cu mine, atunci cine e în cortul tău?

— O prietenă. Şi dacă nu te deranjează, aş vrea să continui să o fac să se simtă bine.

Colin scoase dopul sticlei de vin cu dinţii şi îl scuipă într-o parte.

— Ce nu poate să mai aştepte până dimineaţă?

— Ce naiba faci cu o femeie în cort?

Colin îşi înclină capul.

— Mai exact cât de detaliat vrei să fie răspunsul meu?

— Oricine e, o iei de soţie.

— Nu prea cred. Colin se îndepărtă de cort şi-i făcu semn lui Bram să-l urmeze, apoi îşi coborî vocea şi spuse: Doar aşa pot să dorm, Bram. Fie mă odihnesc în îmbrăţişarea unei femei, fie am parte de o noapte interminabilă de trezie. Când ţi-am spus că nu dorm când sunt singur, nu era un moft, ci un fapt.

— După toţi anii ăştia?

Bram ridică torţa, ca să vadă expresia vărului său. Acesta ridică din umeri.

— Da.

Ridică sticla de vin şi luă o gură.

Un fior de înţelegere îl luă pe Bram prin surprindere. Ştia că vărul lui avusese coşmaruri şi insomnie în tinereţe, după accidentul tragic în urma căruia îi muriseră părinţii. În primul an de şcoală al lui Colin, câţiva băieţi din cămin îl tachinaseră din cauză că ţipa şi plângea noaptea. Bram, care atunci era cel mai mare băiat din clasa a patra, îi bătuse măr şi cu asta se terminaseră discuţiile despre situaţia lui Colin. Nici unul nu mai îndrăznise să-l tachineze din nou, iar Bram presupusese că visele vărului lui se terminaseră la un moment dat.

Era evident însă că nu era aşa. Persistaseră. Decenii

întregi. La naiba!

— Deci cine e în cort? întrebă Bram. Sper că nu domnişoara Highwood.

Un liliac îi zbură pe lângă ureche şi amândoi se lăsară în jos.

— Dumnezeule, nu. Colin râse. Nu mă înţelege greşit, domnişoara Highwood e minunată, dar e rafinată, inocentă. Şi mult prea delicată pentru nevoile mele. Eu şi Fiona ne înţelegem însă la un nivel mult mai primar.

— Fiona? Bram se încruntă, căci nu-şi amintea de vreo femeie pe nume Fiona.

— Doamna Lange, îl lămuri Colin, în timp ce trecu pe lângă el. O să-mi mulţumeşti când o să scrie poezii mai bune.

Bram îl prinse de braţ.

— Dar e căsătorită.

— Doar cu numele. Aruncă o privire strânsorii lui Bram. Sper că nu ai de gând să-mi ţii o morală. De câte ori te-ai strecurat ca să te vezi cu domnişoara Finch?

Bram nu putu decât să-l privească. Crezuse că el şi Susanna fuseseră atenţi şi nimeni nu-i observase. Dar era evident că vărul lui fusese atent.

— Aşa că nu mă judeca. Eu şi Fiona avem o înţelegere matură. Chiar dacă sunt un crai, nu sunt un nemernic. Nu am ruinat până acum o fată inocentă. Şi niciodată nu am fost la un pas de a frânge inima unei femei.

— Nu vreau să o ruinez pe Susanna, insistă Bram.

„Şi nu e numai inima ei în joc.”

— A, deci o să te căsătoreşti cu ea?

Bram oftă.

— Nu ştiu.

— De ce nu? Aştepţi ceva mai bun?

— Ce? Dumnezeule, nu!

Mai bun? Bram nu cunoştea pe nimeni care s-o întreacă pe Susanna în isteţime, curaj, frumuseţe, pasiune sau generozitate. Nu exista o femeie mai bună.

— A, deci eşti speriat.

— Nu sunt speriat.

— Bineînţeles că eşti. Eşti om. Toţi suntem speriaţi. Speriaţi de viaţă, de iubire, de moarte. Poate mărşăluitul în coloane organizate îţi distrage atenţia de la asta, dar când soarele apune, toţi ne împiedicăm prin întuneric, încercând să supravieţuim unei alte nopţi. Colin mai luă o gură de vin, apoi se uită la sticlă: Excelent, vinul ăsta vechi! Mă face să par aproape inteligent.

— Eşti inteligent. Ai putea să faci ceva cu viaţa ta, dacă nu ai fi atât de hotărât să-ţi iroseşti talentele, odată cu averea.

— Nu-mi vorbi mie de irosirea darurilor, Bram. Dacă femeia aia te iubeşte, şi tu dai asta la o parte… Nu vreau să mai aud nici o lecţie de viaţă de la tine!

— Crede-mă, nu dau nimic la o parte. Dar nu ştiu dacă mă iubeşte.

— Fii serios! Colin flutură sticla de vin spre el. Eşti bogat şi acum ai şi un titlu. Sigur, ai un genunchi problematic, dar toţi dinţii din gură sunt ai tăi. Ridică o sprânceană. Şi dacă presupunem că dotările masculine impresionante sunt moştenire de familie…

Bram clătină din cap.

— O, zise Colin pe un ton plin de milă. Nu sunt?

— Nu contează!

Bram strânse pumnul. Era absurd. De când arunca vărul lui cu aforisme şi sfaturi? La naiba, Bram trebuia să fie vocea raţiunii în această relaţie.

— Indiferent câţi centimetri sunt în pantalonii unui bărbat, indiferent câţi bani sunt în contul lui, toate cifrele astea nu aduc iubirea.

— Presupun că ai dreptate. Asta te face şi mai demn de milă, zise Colin. Ei bine, hai să-ţi prezint o idee nebunească. Dacă vrei să afli dacă domnişoara Finch te iubeşte, te-ai gândit să fii bărbat şi, nu ştiu, s-o întrebi?

Bram îl fixă cu privirea.

— Bun. Stai aici atunci şi gândeşte-te la asta. Colin o luă în direcţia cortului şi-i făcu un semn indiferent. Te rog să mă scuzi, dar mă aşteaptă un pat cald.

*

— Există un mod mai rapid, Charlotte, spuse Susanna, în timp ce o trase de mănuşi şi o luă deoparte. În ritmul ăsta, o să stai aici toată ziua.

Charlotte şi câteva alte femei petrecuseră fiecare după-amiază rulând praf de puşcă, umplând gloanţele cu pulbere, însă bărbaţii folosiseră atâtea la exerciţiile lor zilnice de tras la ţintă, că femeile abia puteau să ţină pasul. Cum demonstraţia era programată pentru dimineaţa următoare, sala de mese de la Summerfield devenise depozit temporar de praf de puşcă, în timp ce în restul casei se făceau pregătiri pentru balul ofiţerilor. Nu aveau timp de pierdut.

— Petreci prea mult timp tăind foi mari de hârtie în bucăţi mai mici. Am aflat acum mult timp că paginile astea au dimensiunea perfectă, spuse ea, în timp ce puse o carte cu coperte de piele albastră pe masă.

Charlotte o privi.

— Dar domnişoară Finch, asta e *Mrs. Worthington's Wisdom!*

— O, da, chiar aşa.

— Dar ai spus că e o carte foarte utilă.

— Păi este. Are mărimea perfectă pentru sprijinirea ferestrelor deschise. Paginile ei devin cartuşe perfecte, iar conţinutul ei te face să râzi. Dincolo de asta însă, nu-ţi irosi timpul cu ea, Charlotte.

Susanna deschise volumul şi rupse o pagină aleatorie, aşezând-o pe masă.

— Mai întâi, asigură-te că ai totul la îndemână şi pregătit. Îşi trecu degetele peste fiecare obiect. Hârtie, diblu, bile, praf de puşcă, aţă. Rulează hârtia în jurul diblului, formând un tub, zise ea, în timp ce-i demonstră. Apoi, foloseşte bila ca să împingi diblul prin interior.

Când aceasta a ajuns aproape la capăt, ciupeşte-o şi întoarce-o. Apoi toarnă praf de puşcă.

Luă sfera înfăşurată în hârtie şi umplu restul tubului subţire cu praf de puşcă, lăsând puţin în exces în vârf.

— Vezi, nu e nevoie să măsori! Opreşte-te din turnat când praful de puşcă ajunge la marginea foii. Mai întoarce o dată, fă un nod mic şi gata.

Cu un zâmbet satisfăcut, îi dădu cartuşul lui Charlotte.

— Cu antrenament, o să înveţi.

Charlotte luă cartuşul şi clipi.

— Pot să-ţi pun o întrebare, domnişoară Finch?

— Sigur că da. Susanna mai rupse două pagini din carte şi i le dădu fetei. Atâta timp cât muncim în timp ce vorbim.

Charlotte îşi înclină capul, ca un papagal, şi se uită la încheieturile Susannei.

— Ce ai păţit acolo?

Susanna îngheţă. Întoarse uşor mâna şi se uită la cicatricele expuse. Atâţia ani le ascunsese cu atenţie sub mâneci şi mănuşi sau evitase subiectul, spunând câte o scuză jalnică atunci când cineva se uita la ele sau îi punea întrebări.

De ce?

Un deceniu mai târziu, era aici. Nu mai era o fetiţă, ci o femeie în toată firea, educată şi sensibilă. În acel moment, rupea, la propriu, toate învăţăturile restrictive pe care societatea le impunea femeilor şi-i arăta unei tinere educate arta fină de a face nu tăvi de ceai pictate, ci cartuşe cu pulbere. Poate lumea îi lăsase câteva cicatrice, dar şi ea îşi lăsase amprenta proprie asupra lumii. Acolo, în Spindle Cove, unde femeile erau în siguranţă să fie cele mai bune şi adevărate versiuni ale lor.

Îşi trecu degetele peste harta veche, familiară, a durerii. Aceste cicatrice erau o parte din ea. Nu erau tot ce era, dar erau o parte. Şi, dintr-odată, nu mai găsi niciun motiv pentru care să le ascundă.

— Sunt nişte răni vindecate, îi spuse lui Charlotte. De la scurs de sânge. S-a întâmplat acum mulţi ani.

Tânăra scânci.

— Te dor?

— Nu. Propriul ei zâmbet o luă prin surprindere. Deloc. Ştiu că par impresionante, dar adevărul e că uneori,

uit de ele zile la rând.

În timp ce vorbea, se miră de adevărul vorbelor ei şi de cât de uşurată se simţea acum, după ce le spusese. Se părea că aventura ei cu Bram se terminase. Bărbatul nu mai vorbise cu ea de câteva zile. Nu mai primise bilete. Cu toate astea, ce trăiseră o schimbase pentru totdeauna. Bram îi oferise acest dar preţios, eliberator, şi anume curajul de a se accepta aşa cum era. Cu cicatrice, pistrui, pasiune şi nu numai.

Oare o inimă frântă se vindeca în timp? După un deceniu, va putea să nu se gândească la Bram zile la rând?

Cumva, se îndoia de asta.

— Domnişoară Finch! Violet Winterbottom apăru în uşă. Domnişoara Bright are nevoie de dumneata pe hol. Vrea să-ţi ceară părerea despre perdele.

— O să vin imediat.

Susanna îi dădu lui Charlotte tot ce trebuia pentru realizarea unui cartuş, apoi se spălă în chiuvetă şi ieşi din cameră. Îşi lăsă mănuşile în urmă.

Traversă salonul, unde voluntarii din miliţie stăteau ca nişte sperietori de dori, cu braţele întinse, în timp ce femeile făceau ultimele modificări la uniforme.

Când Susanna ajunse pe hol, acesta era la fel de plin de activitate. Într-unul din capetele camerei lungi şi înguste, Kate Taylor exersa la pian. De-a lungul ferestrelor, domnul Fosbury şi doi servitori erau ocupaţi aranjând mesele pentru bufet. Femei şi servitori cu flori şi mobilă veneau în grabă în direcţia ei, paşii lor auzindu-se pe podeaua de lemn. Până seara următoare, acest loc avea să fie un tablou al eleganţei, sau cel puţin asta spera. Dar pentru moment, era imaginea haosului.

— Poftim, spuse Sally Bright, în timp ce-i aruncă Susannei în braţe un bebeluş care se tot foia. Ţine-o pe Daisy cât urc scările. Avem câteva opţiuni pentru perdele.

Susanna aşteptă răbdătoare în mijlocul camerei, uitându-se în sus, spre balustradă, şi o legănă pe fetiţă în ritmul rapid al melodiei cântate de Kate la pian. Daisy se împlinise în ultimele luni. Pe măsură ce trecea timpul,

Susanna simţea că braţele aveau să-i cadă.

— Te iubeşte, domnişoară Finch! strigă Sally, în timp ce atârnă materiale peste balustradă. Deci, ăsta e roşul. E puternic, dar poate o să fie prea mult, având în vedere toate uniformele din cameră? Şi mai avem şi albastrul ăsta, dar e o idee prea închis pentru un eveniment de seară. Care crezi că e cel mai bun?

Susanna îşi înclină capul, gândindu-se.

— Sunt cu totul de acord, domnişoară Finch, zise domnul Keane, care apăru lângă Sally. Niciuna din variante nu e bună. Avem nevoie de ceva mai strălucitor. Eu sugerez auriul.

— Ţi-am spus deja că nu avem destul material pentru auriu.

— Ai dreptate, dar putem să… preotul pocni din degete. Ştiu ce facem, o să-l combinăm cu tul.

— Tulul! exclamă Sally. Asta e inspiraţie divină. Stai un pic, domnişoară Finch, o să-ţi arătăm ce înseamnă asta.

Amândoi dispărură, căutând în cutiile lor cu materiale.

Susanna oftă, mutând-o pe Daisy pe şoldul celălalt.

— Aici erai. Te-am căutat peste tot!

Dintr-odată, Bram era lângă ea.

Luată prin surprindere, jonglă cu copilul în braţe.

— Serios?

Cu excepţia câtorva priviri aruncate prin curte, nu-l văzuse aproape deloc în ultimele trei zile. Bineînţeles că el apăruse atât de periculos de atrăgător, purtând doar o cămaşă deschisă la gât pe sub haina nouă de ofiţer. Încercă să nu se uite la el, dar nu reuşi decât să evite contactul vizual. Privirea i se opri asupra unghiului puternic al maxilarului lui şi asupra buzelor senzuale. Apoi coborî spre partea expusă a pieptului său şi spre părul care se ondula acolo.

Oare încerca s-o tortureze?

— Spune-mi, te rog, ce sunt astea?

Bram întinse manşeta şi arătă spre nasturii din bronz cusuţi acolo.

— A, ăştia. Susanna încercă să nu zâmbească. Aaron

Dawes a făcut mulajul şi inscripţia. Orice miliţie are nevoie de un simbol.

— Da, dar miliţiile adevărate nu aleg un miel.

— Din câte-mi amintesc, mielul te-a ales pe tine.

Bărbatul trasă mottoul cu degetul, o mică semilună formată din cuvinte latineşti.

— *Aries eos incitabit*. O oaie o să-i ducă mai departe?

— Ai grijă, milord. Se vede că ai fost trei trimestre al Cambridge.

Gura lui se îmblânzi în acel zâmbet subtil pe care ea ajunsese să-l iubească.

— Lăsând nasturii la o parte, ai făcut o treabă remarcabilă. Tu şi restul femeilor. Uniformele, antrenamentele… Se uită prin cameră. Toate pregătirile astea.

Aprobarea lui o încălzi pe dinăuntru.

— Am muncit din greu. Am văzut azi o parte din exerciţiu. Foarte impresionant, milord. Mâine o să fie mai mult ca sigur un triumf.

Între ei se lăsă o tăcere apăsătoare, apoi Daisy bolborosi ceva.

— Cine e ea? Arătă spre bebeluşul din braţele ei. Nu cred că am fost prezentaţi.

— Ea e mica Daisy Bright, spuse Susanna, în timp ce o întoarse, ca s-o vadă mai bine.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama după păr.

Copilul cu păr bălai întinse o mână grăsuţă spre Bram, dorind să atingă nasturii lucioşi ai hainei lui. Susanna tânjea să se întindă şi ea după ei. Din impuls, împinsă de stresul emoţional şi de durerea braţelor, îi dădu copilul.

— Poftim, ţine-o tu!

— Eu? Stai un pic, nu…

Însă Susanna nu-i dădu ocazia să obiecteze, aşezând-o pe Daisy în braţele lui. Bebeluşul încântat apucă un nasture şi-l trase.

— Vezi, cuiva îi plac şi nasturii! Susanna îl privi pe Bram care, bietul de el, încremenise copleşit de teroare. Încearcă să fii calm, îl tachină ea. E un copil, nu o grenadă.

— Am mai multă experienţă cu grenadele.

— Te descurci bine.

Daisy lăsă nasturele şi-l apucă strâns de degetul mare.

— Vezi, te adoră deja!

Susannei îi apăru un nod în gât în timp ce-l privea ţinând copilul atât de tandru şi când văzu degetele acelea mici înfăşurate în jurul degetului lui mare.

Cum o tortura în continuare. Niciodată nu se gândise prea mult la asta, dar acum… Dumnezeule, cât de mult îşi dorea un copil. Adora imaginea cu ea având burta şi sânii umflaţi de la sarcină. Adora ideea de a sta trează nopţile, de a simţi copilul lovind. Adora să viseze cum avea să arate copilul, să se întrebe pe care dintre părinţi îi va prefera. Adora tot ce ţinea nu numai de ideea de a fi însărcinată, ci şi de a fi însărcinată cu copilul lui Bram.

Pentru că-l iubea.

Îl iubea. Şi poate el era prea încăpăţânat ca să recunoască asta, dar avea nevoie de iubirea ei. Nu putea să-l lase să plece.

Mai avea însă o speranţă. Rochia. O rochie mare, ca un nor de fildeş, brodată cu perle şi pietre preţioase, care se afla momentan în camera ei de sus. Nu o purtase decât o dată, în urmă cu câţiva ani, în oraş. Dar când o probase săptămâna trecută, corsajul se întindea pe ea ca o a doua piele. Decolteul îi împingea sânii sus, iar corsetul îi subţia talia.

Avu imaginea cu ea, plutind pe scări, în acea rochie minunată şi diafană, seara următoare. În scenariul ei, Bram stătea la capătul scărilor şi o privea cu un amestec de mândrie şi mirare plină de dorinţă. În ciuda tuturor semnelor că, de fapt, nu era un dansator bun, Bram al ei din vis o conducea într-un vals lent şi romantic. Şi acolo, în faţa tuturor celor prezenţi, care-i priveau plini de admiraţie, o învârtea, o oprea şi-i mărturisea că avea s-o adore pentru eternitate.

Era un vis minunat şi prostesc.

Dar asta era înainte să se certe în turn. Înainte ca el s-

o acuze că era neîncrezătoare şi speriată. Era greu să-şi imagineze că simpla purtare a unei rochii drăguţe avea să-i schimbe părerea. Şi dacă totuşi nu era nevoie decât de o rochie drăguţă, nu era sigură că îl va mai respecta.

— Trebuie să vorbesc cu tine, zise el încet. Se uită prin camera aglomerată. Altundeva. Undeva mai intim.

— Intim?

Dintr-odată, Kate se opri din cântat la pian, iar Susannei începu să-i bată inima mai repede ca oricând. Pereţii cu panouri din lemn începură să o sugrume şi simţi privirile atente ale tuturor din camera aglomerată. Se uită prin hol, la prietenii, vecinii şi servitorii ei. Exact cum suspectase, toată lumea se uita la ei. Îi observa. Îşi punea întrebări.

Bine, atunci. De fapt, nu doar bine. Excelent! Greutatea anxioasă din stomac i se dizolvă într-o explozie de bucurie jucăuşă, care o străbătea ca şampania. Dintr-odată, ştiu exact ce să facă.

— Dansează cu mine.

Bram o fixă cu privirea.

— Ce?

— Dansează cu mine, repetă ea.

— Să dansez cu tine. Vrei să spui mâine-seară, la balul ofiţerilor, nu?

Tânăra dădu din cap.

— Nu. Vreau să spun aici. Acum.

Ce fel de femeie modernă era, dacă nu încerca să-şi îndeplinească propriul vis? Poate era timpul să-l cucerească ea pe el. Îşi desfăcu şorţul şi-l ridică deasupra capului, aruncându-l peste balustradă şi aranjând cutele rochiei ei roz. Nu era un nor voluminos şi ameţitor de mătase, dar mergea.

— Domnişoară Taylor, spuse ea, în timp ce-şi dădu o şuviţă din ochi, vrei să ne cânţi un vals?

Bram se foi, privind-o cu ceva ce semăna cu panica.

— Nu prea ştiu să dansez.

— Nu e nicio problemă, nici eu nu ştiu.

O luă pe Daisy din braţele lui şi i-o dădu unei

menajere din apropiere.

— Te rog frumos să fie un vals lent, domnişoară Taylor.

— Nu am prea multă experienţă. Nu aveam nici înainte de asta, spuse el, arătând spre genunchiul rănit.

— Nu contează. Îl luă de mâini şi îl trase spre centrul holului. O să ne descurcăm.

În jurul lor se făcu liber, în timp ce privitorii curioşi se aşezau pe marginea camerei. Degetele talentate ale lui Kate creară primele măsuri ale unui vals melodios.

Susanna se aşeză în faţa lui, în centrul camerei, îi ridică mâna stângă într-a ei şi îi puse cealaltă mână pe talie.

— Acum să vedem, cum era?

— Aşa.

Mâna lui dreaptă alunecă, fermă şi sigură, în spaţiul dintre umerii ei, şi o trase aproape, cu o flexare rapidă a braţului.

Susanna icni, încântată.

Bram părea să-şi fi dat seama că avea numai două opţiuni, iar evitarea dansului nu se număra printre ele. Putea fie să se comporte forţat şi stânjenit în faţa tuturor, fie să preia controlul.

Nu era de mirare că alesese a doua variantă.

— Eşti gata? întrebă el.

Tânăra reuşi să încuviinţeze.

Cu o eleganţă impunătoare şi un uşor şchiopătat, o valsă prin cameră.

Era un vis împlinit.

Se mişcau în sincron cu muzica. Susanna bănuia că asta se întâmpla pentru că Kate băgase o pauză la a treia bătaie a fiecărei măsuri, ca să le dea timp să intre în ritm. Deci poate muzica se mişca odată cu ei, dar chiar şi aşa, tot era magic.

O învârti o dată, apoi încă o dată. Fusta ei se răsuci în jurul gleznelor, iar soarele, care cobora lent spre orizont, tocmai atunci se lăsă o idee mai jos pe cer. Astfel, razele sale aurii se revărsau prin ferestrele aflate într-o parte a

holului. Sticla veche, denivelată, luă acea lumină şi o făcu de nepreţuit, pictând camera şi pe toţi ocupanţii săi cu coroane strălucitoare de raze.

Dar nimeni nu era învăluit mai magnific de lumină decât Beam. Raze rozalii de lumină străluceau prin părul care-i cădea pe frunte. După-amiaza se întindea ca o platoşă de aur pe umerii lui. O armură strălucitoare. Iar el se înălţa minunat de sub greutatea ei, învârtind-o pe parchetul proaspăt lustruit. Susanna auzi mai multe tinere oftând.

Era ca într-un basm.

Bram o privi adânc în ochi. Mici licăriri dansau în pupilele lui mari şi întunecate.

— O să-mi spui de ce facem asta?

Tânăra încuviinţă.

— Ai avut dreptate când m-ai acuzat că mi-e frică.

— Nu ar fi trebuit să spun…

— Nu. Ai avut dreptate. Mi-a fost frică. Vezi tu, mereu le-am spus femeilor că Spindle Cove e un loc sigur pentru ele. Un loc unde o femeie poate fi versiunea ei cea mai bună şi mai adevărată, indiferent de ce crede oricine altcineva. Dar în ultimele săptămâni, nu a fost cazul meu. Am ascuns o parte autentică din mine. Această parte vitală, aflată în creştere, care conţine sentimentele mele pentru tine. Am ţinut-o secretă de toată lumea, convinsă că nu trebuia să îndrăznesc să spun nimănui.

Muzica continuă, dar ei se opriră.

— Dar asta e ridicol, nu-i aşa? Şi nedrept pentru amândoi. Când te-am privit acum, am ştiut. Am ştiut în adâncul inimii că nu mai puteam să ascund asta niciun minut în plus. Am vrut să dansez cu tine. Am vrut să vadă toată lumea. Am vrut ca toţi să ne vadă. Un nod îi apăru în gât. Să mă vadă pe mine, îndrăgostită de tine.

Deşi ăsta era momentul ei să fie curajoasă şi directă, dintr-odată nu mai putea să-l privească. În schimb, se juca cu fireturile aurii ale noii lui haine roşii din lână. Îşi trecu degetul peste marginea lui. Îl mângâie cu atingerea ei.

— Nu sunt sigură ce să spun, nu am experienţă cu

lucrurile astea. Ţi-aş spune că eşti cel mai bun şi mai curajos bărbat pe care-l ştiu, dar având în vedere cât de puţini bărbaţi ştiu, pare un compliment prea mic.

În sfârşit, îşi adună curajul şi îşi ridică uşor capul spre el.

— Aşa că o să-ţi spun pur şi simplu că te iubesc. Te iubesc, Bram. Vreau ca toată lumea să vadă asta şi vreau ca tu să ştii, acum faci parte din locul ăsta. Oriunde te-ar duce datoria, Spindle Cove o să fie mereu aici pentru tine. Şi eu.

El o îmbrăţişă şi o lipi de piept.

— Fiinţă minunată şi curajoasă!

Apoi Bram tăcu, susţinându-i privirea pentru ceea ce păru o eternitate. Emoţiile i se intensificară în stomac, cu fiecare secundă care trecea.

Susanna înghiţi în sec.

— Nu ai nimic altceva de spus?

— Aleluia e primul lucru care-mi vine în minte. În afară de asta… O mângâie pe obraz. Asta înseamnă că dacă te cer în căsătorie acum, e posibil să nu mai faci faţa aia tristă?

— Încearcă şi o să vezi.

Apoi un zâmbet mare, cu subînţeles, apăru pe faţa lui Bram. Era un zâmbet pe care Susanna nu-l văzuse niciodată, definind pentru totdeauna acea formă a buzelor ca fiind forma bucuriei pure. Tânăra simţi cum un zâmbet asemănător apărea pe propria ei faţă.

Bram îşi puse un deget sub bărbia ei.

— Susanna Jane Finch, vr…

— Susanna Jane Finch, ce se întâmplă aici?

Vocea familiară îi luă pe amândoi prin surprindere.

„Tata!”

Tânăra îşi controlă impulsul de a se ascunde sau de a se îndepărta din îmbrăţişarea lui Bram. Era prea târziu pentru acel subterfugiu şi, oricum, nu era nevoie de aşa ceva. Nu avea să ascundă de propriul ei tată ceva ce era nerăbdătoare să împărtăşească cu lumea.

Încă zâmbind, Susanna îl luă pe Bram de mână şi se

întoarse cu faţa spre tatăl ei.

— Tată, sunt atât de fericită că eşti aici!

Dar pe faţa tatălui ei nu se citea fericirea. Când se apropie de ei, traversând lent holul, cu paşi egali, părea reticent, în cel mai bun caz. Bărbatul se uită prin cameră, analizând dezastrul pregătirilor pe jumătate terminate. Servitorii de la Summerfield făceau treabă, fiind mereu în mişcare. Într-o clipă, zgomotul mutatului de mobilă şi atârnatului de perdele. Kate reîncepu să cânte.

Susanna îşi muşcă buza.

— Holul e de vină, tată? Ştiu că arată haotic acum, dar stai să-l vezi mâine. Totul o să fie perfect.

— Nu-mi fac griji pentru ziua de mâine.

Privirea lui albastră era fixată asupra lui Bram.

Dintr-odată, Susanna se simţi protectoare faţă de bărbatul de lângă ea. Îl strânse pe Bram de braţ.

— Tată, doar dansam.

Acesta ridică o sprânceană.

— Doar dansaţi?

— Ai dreptate, nu e doar dans, e mai mult de atât. Vezi tu, eu şi Bram ne-am apropiat în ultimele săptămâni şi… îi aruncă o privire lui Bram. Îl iubesc. Era atât de fericită doar să spună asta. Nu voia să se oprească vreodată. Îl iubesc, tată. Îl iubesc.

Tatăl ei se uita în jos şi expiră controlat. Susanna îl privi, ciudat de uimită. Cum putea cineva să respire într-un asemenea moment.

Apoi tatăl ei îşi ridică capul, iar inima ei se frânse.

Susanna tocmai îi spusese tatălui ei că era îndrăgostită. Pentru prima oară în viaţa ei, era îndrăgostită, iar el nici măcar nu se uita la ea. După expresia distantă de pe faţa lui, tânăra îşi dădu seama că tatăl ei avea să primească vestea la fel cum primise toate celelalte secrete şi emoţii confesate ale ei.

Avea s-o ignore. Ca şi cum nu auzise nimic.

Dumnezeule!

Aşa fusese situaţia de fiecare dată? Oare atunci când ea credea că i se confesează unui geniu distras, chiar îşi

deschisese sufletul în faţa unei persoane căreia nu-i păsa? Ideea îi făcu rău. Era de neimaginat. Bineînţeles că tatăl ei ţinea la ea. Îi salvase viaţa. Renunţase la foarte multe ca să trăiască la Summerfield.

Bram tuşi.

— Sir Lewis, e evident că trebuie să vorbim.

— O, da, aşa e. Calm, tatăl ei îşi băgă mâna în buzunarul de la piept şi scoase un plic. Voiam să aştept până după demonstraţia de mâine, dar acum cred că e momentul potrivit.

Bram îi dădu drumul Susannei la mână şi luă hârtia împăturită. Deschise plicul şi aruncă o privire peste conţinut.

— La naiba, astea sunt ce cred eu că sunt?

— Ordine scrise, spuse tatăl ei. Da. Am vorbit cu prietenii mei de la Biroul de Război. Mai degrabă am făcut nişte sugestii puternice. Marţea viitoare o să plece un vas al marinei din Portsmouth.

Susanna pufni.

— Marţi?

Atitudinea tatălui ei era calmă.

— Tu o să fii pe nava aia, Rycliff, şi o să fii împreună cu regimentul tău din nou în doar câteva săptămâni.

— Asta e… Bram înghiţi în sec, în timp ce se uita la hârtie. Sir Lewis, nici măcar nu ştiu ce să spun.

„Spune nu”, voia ea să ţipe. „Spune că nu poţi să pleci aşa repede. Spune că te căsătoreşti cu mine.”

— Nu e nevoie să-mi mulţumeşti. Tatăl îşi aranjă părul grizonant. Mi se pare un schimb corect. Dacă nu ar fi fost demonstraţia ta cu miliţia, nu aş fi avut ocazia să demonstrez noul tun.

— Noul tun?

Susanna se întoarse spre Bram, oripilată. Acesta îi dăduse cuvântul că nu îl va implica pe tatăl ei în miliţie. Doar nu ar fi minţit-o!

— Da, Susanna, noul tun. O să fie dezvăluit mâine, ca parte din demonstraţia miliţiei. Bărbatul se uită la Bram. Sper că ai reuşit să-i aduci într-o formă respectabilă pe

fermieri! Mă bazez pe o prezentare impresionantă, având în vedere toate favorurile pe care ţi le-am făcut.

Atinse scrisoarea din mâna lui Bram.

— Dar…

Susanna dădu din cap.

Din capătul opus al camerei, notele muzicale ale lui Kate anunţară sfârşitul compoziţiei ei.

— Bram, te rog, spune-mi că înţeleg greşit. Spune-mi că ţi-ai respectat cuvântul pe care mi l-ai dat şi nu l-ai încălcat, într-un plan ascuns ca să recapeţi comanda.

Bărbatul îşi coborî vocea.

— Nu e aşa. Pot să explic.

— Spune-mi că pot să am încredere în tine, zise ea, pe un ton plin de emoţie. Spune-mi că nu m-ai minţit tot timpul ăsta. Spune-mi că nu am făcut cea mai prostească şi mai nefericită greşeală din viaţa mea sau… Sau că nu ştiu cum…

Vocea îi tremură.

— Susanna, spuse tatăl ei, pe un ton tăios. Nu te mai face de râs. Ştiu că ai tendinţa să fii copleşită de emoţie. Orice infatuare prostească ai dezvoltat, o să treacă. Ziua de mâine nu e despre pasiunile tale copilăreşti, ci despre moşteniri, a lui Bramwell şi a mea. Poate ţi-am făcut pe plac până într-un punct, draga mea, dar vine un moment când bărbaţii trebuie să fie bărbaţi. Nu poţi să ne tot ţii pe loc.

Capitolul 24

„Afurisitul de tun”

Colin se lupta cu frânghiile, în timp ce trăgea tunul în vagon. Pentru un prototip, chestia era al naibii de grea. Ţeava era groasă cât piciorul lui şi era făcută din alamă masivă.

Se îndreptă de spate.

— Hei, voi de colo! Nu atingeţi alea! Din locul unde

era cocoţat pe căruţ, Colin le făcu semn gemenilor Bright să stea departe de o piramidă din lăzi pline cu paie. Nu le atingeţi!

— Ce e în ele? întrebă unul din băieţi.

— Artificii pentru mâine-seară. Nu le atingeţi. Nici măcar nu respiraţi lângă ele. A durat mai bine de o săptămână să vină din oraş.

— Nu putem să te ajutăm cu ele?

— Nu, scrâşni el printre dinţi.

Artificiile alea trebuiau să fie surpriza lui, propria amprentă asupra festivităţilor zilei. Colin îşi propusese să se ocupe personal de ele şi avea s-o facă bine, demonstrându-i lui Bram că era bun la ceva. Nu părea să fie capabil de prea multe lucruri în viaţa lui, dar se pricepea la distrugeri artistice. Ce pânză mai bună să aibă decât cerul limpede al nopţii?

Dar mai întâi, trebuia să se ocupe de opera lui Sir Lewis Finch. Afurisitul de tun.

Colin apucă frânghia cu ambele mâini şi se lăsă pe călcâie, trăgând cât de tare putea. Faptul că era responsabil de artilerie păruse o sarcină uşoară, până când realizase cât trebuia să care. Toate ziua fusese pe drumuri. Le dusese praf de puşcă femeilor, apoi cartuşe în sala de arme, strecurase artificii în Summerfield, iar acum ducea prototipul lui Sir Lewis la castel. Încărcarea chestiei dura mai mult decât plănuise. Începea să se înnopteze.

— Ce e asta? întrebă unul din gemeni.

Colin îl zări pe Finn atingând un pai dintr-o ladă.

Înainte să obiecteze, băiatul trase de funie. Artificiul explodă cu un zgomot puternic şi lăsă fum în urmă.

— Vai! exclamă Rufus, zâmbind. Încearcă încă una.

— V-am zis să nu le atingeţi, zise Colin.

Se ridică, exact la momentul potrivit ca să-l vadă pe Cină fugind cu un behăit speriat. Mielul se strecură sub gardul care încercuia grădinile de la Summerfield.

— Uite ce-aţi făcut! Aţi speriat amărâtul de miel. Ştii cât ţine Rycliff la el!

— Să mergem după el? întrebă Finn.

— Nu, o să mă duc eu, probabil e speriat deja de voi.

Colin sări într-o parte a căruţei. Se scutură pe mâini de paiele pe care le mai avea şi se şterse pe fruntea transpirată.

Se căţără pe gard şi intră în grădina bucătăriei, unde creşteau legumele şi plantele aromatice. Îl privi pe miel cum trecu printre două rânduri de napi şi se strecură sub un al doilea gard, intrând pe un lot necultivat, delimitat de o pajişte.

— Cină! strigă el, urmărindu-l din nou până pe pajişte. Cină, întoarce-te! Când ajunse în mijlocul acesteia, se opri ca să se adune şi să cerceteze zona după urme de lână. Când mielul nu apăru, îşi făcu mâinile pâlnie în jurul gurii şi încercă din nou. Cină!

De data asta, primi un răspuns. Mai multe, de fapt. Pământul se zgudui din cauza răspunsului colectiv al animalelor. Colin văzu mai multe siluete mari, întunecate, care se îndreptau spre el. Încercă să le desluşească. Astea nu erau oi, nu, erau…

Vaci. Ba chiar nişte vaci mari. Nişte vaci remarcabil de rapide şi ameninţătoare. O cireadă mică, ce se îndrepta în grabă spre el, în centrul pajiştii.

Colin făcu câţiva paşi în spate.

— Staţi un pic, zise el, ridicând mâinile. Nu m-am referit la voi!

Bestiile nu păreau să asculte de raţiune. Păcat, doar aveau urechi destul de mari. Sau alea erau… coarne?

Colin se întoarse şi o luă la fugă spre gard.

„Al naibii idiot!” se blestemă el, în timp ce traversa câmpul în grabă. „Fraier fără minte”. Ce fel de imbecil intra pe o pajişte la apus şi striga „Cină” cât îl ţineau plămânii?

Unul care nu mai plecase din Londra de un deceniu.

— Nu suport zona rurală, bombăni el, în timp ce fugea din calea vacilor. O urăsc. O urăsc din plin! În graba lui, alesese un drum diferit decât cel pe care intrase pe pajişte. În loc să ajungă la un pârleaz simplu din lemn, ajunsese la un gard viu. Unul ţepos. Urăsc zona asta, spuse el, strecurându-se printre ramuri. Al naibii teren mizerabil.

Bleah!

Colin ieşi pe cealaltă parte a gardului, ajungând din nou în grădinile de la Summerfield. Pe partea plăcută, de data asta. Era zgâriat, dar, din fericire, nu şi călcat în picioare. Se uită la gardul viu pentru o clipă, scoţând ghimpi din haine şi blestemând viaţa de la ţară.

Apoi ceva straniu îi atrase atenţia. O lovitură uşoară în cap.

Se întoarse, pipăind orbeşte cu mâna.

Următoarea lovitură fu peste faţă. O explozie roşie de durere îi înţepă obrazul deja zgâriat.

Dumnezeule, ce era asta? Cele Şapte Urgii ale lui Colin Sandhurst, toate înghesuite într-o singură oră?

Bărbatul îşi ridică mâinile, ca să se apere de loviturile repetate.

— Nemernicule! îl acuză o voce feminină. *Pac.* Eşti un afurisit mincinos.

Colin îşi lăsă mâinile jos, ca să se uite mai bine la atacatorul lui. Era sora mijlocie Highwood. Cea cu părul brunet. Miriam o chema parcă, sau Melissa.

Oricine era, îl lovea. În mod repetat. Cu o mănuşă.

— Ce naiba faci?

Se feri de o altă lovitură, înaintând şi mai mult în grădină. Se împiedică însă de un pâlc de margarete şi evită la milimetru o coliziune cu o tufă de trandafiri.

Tânăra îl urmă, lovindu-l în continuare.

— Vreau un duel.

— Un duel?

— Ştiu despre tine şi doamna Lange, afuri… Aparent, îi lipsea imaginaţia sau curajul de a duce la capăt insulta, aşa că merse mai departe. Sper că ştii că niciodată nu mi-a plăcut de tine. Mereu am ştiut că eşti un bădăran inutil, dar acum mama şi surorile mele vor suferi durerea revelaţiei. Le vei dezamăgi cumplit!

A, deci despre asta era vorba. Era tras la răspundere pentru… ce anume, mai exact? Pentru că flirtase?

— Diana nu are tată sau fraţi care să-i apere onoarea, aşa că datoria asta îmi revine mie. Îl lovi din nou peste faţă.

Spune cine o să-ţi fie secund.

— Dumnezeule, vrei să termini cu mănuşa? I-o luă din mână şi o aruncă în tufişurile ghimpate cu trandafiri. Nu o să-ţi accept provocarea, nu o să fie niciun duel.

— De ce? Pentru că sunt femeie?

— Nu! Pentru că am văzut cum mânuiţi voi, fetele necăsătorite, un pistol. M-ai omorî pe loc. Colin îşi frecă nasul. Calmează-te. Nu m-am atins de sora ta. În nici un mod nepotrivit.

— Poate nu ai făcut asta, dar i-ai dat speranţe.

— I-am dat speranţe? Poate am dansat şi am flirtat cu ea un pic, dar am flirtat cu fiecare tânără din satul ăsta.

— Nu chiar cu fiecare.

Colin se opri, şocat. În timp ce o privea, simţi cum pe buze îi apare un zâmbet.

— Deci eşti geloasă.

— Nu fi absurd, răspunse ea, mult prea repede ca să fie credibilă.

— Ba chiar eşti geloasă. Îşi flutură degetul în faţa ei, fără să se mai retragă. Eşti geloasă. Am flirtat cu fiecare tânără din sat, în afară de tine. Şi eşti invidioasă.

— Nu sunt invidioasă, doar că... Făcu un gest de frustrare. Nu vreau decât să te rănesc. Aşa cum ai rănit-o pe sora mea.

La fel cum o rănise pe ea, mai exact. Dacă Diana Highwood suferise câtuşi de puţin din cauza lui, Colin avea să înghită o armă chinezească. Dar fata asta, ea era cea rănită.

Şi mai exact cum se aşteptase să flirteze cu ea? Replici precum „un râu de mătase” şi „diamante strălucitoare” nu ar funcţiona niciodată la o asemenea femeie. Era prea deşteaptă. În plus, astfel de comparaţii ar fi fost foarte inexacte. Părul ei nu era deloc ca mătasea, iar ochii ei întunecaţi nu semănau deloc cu diamantele.

Poate mai degrabă cu sticla vulcanică răcită.

— Ascultă-mă, Melinda, lucrurile nu stau aşa. Eşti o fată tolerabil de drăguţă.

— Tolerabil. Tânăra îşi dădu ochii peste cap şi scoase

un sunet indiferent. Tolerabil de drăguţă. Ce fel de compliment e ăsta? Şi apropo, numele meu nu e Melinda.

— Nu, nu tolerabil de drăguţă, spuse el, înclinându-şi capul ca să o privească mai bine. Eşti cu adevărat drăguţă, dacă ai…

— Nu spune asta. Toată lumea spune asta.

— Ce anume?

Tânăra vorbi pe un ton jos, imitându-i vocea.

— Ai fii minunată, dacă ţi-ai scoate ochelarii.

— Nu asta voiam să spun, minţi el. De ce aş spune aşa ceva? E absolut stupid.

— Ştiu că minţi. Te prefaci la fel de uşor cum respiri. Dar nu sentimentele mele sunt problema aici. E vorba de modul oribil în care ai folosit-o pe Diana.

— Te asigur că nici nu am fost pe aproape să-ţi folosesc sora, nici oribil, nici altcumva. Mi-am cerut scuze pentru tot ce s-a întâmplat la ceainărie.

— O, da, ţi-ai cerut scuze destul de frumos. Le-ai făcut să creadă că eşti un bărbat decent. Că-ţi pasă. După care ai început o aventură cu o femeie căsătorită.

Colin îşi frecă ceafa. Chiar nu avea timp pentru asta. Avea artificii de aranjat, un tun de urcat în căruţ şi un miel de prins.

— Nu ştiu ce speri să obţii prin această conversaţie. Îţi spun de acum, nu o să cer în căsătorie pe nimeni. Nici pe sora ta, nici pe nimeni altcineva.

— Pf, nu ţi-aş da niciodată voie să te căsătoreşti cu ea.

— Atunci ce vrei de la mine?

— Vreau dreptate! Vreau să fii tras la răspundere pentru acţiunile tale, în loc să scapi numai cu câteva cuvinte drăguţe.

„Vezi?” vru Colin să spună. „Tocmai de asta te evit.”

Era ca şi cum acei ochelari îi dădeau puterea să vadă prin el.

— Începi să vorbeşti ca vărul meu, zise el. Sper că nu ai de gând să-mi oferi acelaşi tratament de care a avut parte şi el.

Tânăra îl privi o clipă.

— Ce idee excelentă!

Cu o mişcare rapidă a braţului, îşi retrase geanta şi îi dădu apoi drumul.

Colin se feri la timp cât să primească lovitura în umăr şi nu în faţă. Cu toate astea, geanta de catifea ateriză cu foarte multă putere. Durerea îi explodă în umăr.

— Ce naiba ai în chestia aia? Pietre?

— Ce altceva?

Într-adevăr, ce altceva ar fi putut să aibă? Cum de uitase de obsesia ei ridicolă pentru geologic? Ce scorpie!

— Ascultă-mă, Marissa…

— Mă cheamă Minerva!

Tânăra îşi ridică din nou geanta plină cu pietre.

De data asta, Colin era pregătit. Cu o mişcare rapidă, o prinse de mână. O întoarse şi o trase spre el. Spatele ei era lipit de pieptul lui, iar unul din braţele lui era în jurul taliei.

Tinerei îi căzură ochelarii pe iarbă.

Se zvârcoli în strânsoarea lui.

— Dă-mi drumul!

— Nu încă. Dacă nu te potoleşti, o să calci pe ei!

Colin nu era convins că-şi dorea cu adevărat ca tânăra să se oprească din zvârcolit. De unde stătea şi se uita în josul corsajului ei, tot zvârcolitul avea un efect minunat asupra sânilor ei. Nici urmă de alabastru rece şi perfect. Doar piele caldă, feminină. Şi oricât de ademenitor arăta, era şi mai plăcut să o simtă. Atât de furioasă şi vie.

— Şşş! Îşi lipi buzele de urechile ei. Părul îi mirosea a iasomie. Parfumul îl ameţi, amestecându-i gândurile. Fii calmă!

„Fii calm”, îşi repetă lui însuşi.

— Nu vreau să fiu calmă, vreau un duel! Se zvârcoli în braţele lui, iar dorinţa pulsă prin el, pe cât de intensă, pe atât de înspăimântătoare. Vreau satisfacţie!

— Da, îşi spuse el.

Asta era o femeie care cerea să fie satisfăcută. În viaţă, în iubire, în pat. Era genul de femeie care cerea

onestitate, angajament şi fidelitate, toate lucruri pe care nu era dispus să le ofere.

Tocmai asta fu scuza de care avea nevoie ca să-i dea drumul.

— Nu te mişca, altfel o să calci pe ochelari.

Se aplecă să-i ridice ochelarii de unde aterizaseră, în iederă. După ce îi curăţă de pământ şi muşchi, îi ridică în lumina lunii, ca să-i inspecteze de zgârieturi.

— Nu sunt rupţi, nu-i aşa?

— Nu.

Tânăra se întinse după ochelari, dar el îşi retrase mâna. Minerva se împiedică şi căzu în faţă, lovindu-se de pieptul lui. Când îşi ridică privirea spre el, clipind în încercarea să vadă limpede, genele îi fluturară ca nişte evantaie dese, din pene. Îşi scoase limba ca să-şi umezească buzele.

Dumnezeule. Pentru o intelectuală rigidă, avea nişte buze foarte apetisante. Voluptuoase, pline şi de un roşu mai adânc la margini. Ca două bucăţi dintr-o prună coaptă şi dulce. Lui Colin îi lăsa gura apă.

Tânăra se rezemă de el, cu obrajii roşii. Ca şi cum voia sărutul lui. Mai mult de atât chiar. Ca şi cum îl dorea pe el. Fiecare bucăţică incorigibilă şi nesuferită a persoanei lui de crai.

Mai mult ca sigur că nu înţelesese bine.

— Ştii, au dreptate, zise el. Chiar arăţi diferit fără ochelari.

— Serios?

— Da. Pari saşie. Şi confuză. Colin îi puse ochelarii la loc, apoi îşi puse degetul sub bărbia ei, înclinându-i faţa. Gata, asta e o îmbunătăţire.

Minerva clipi, privirea ei ascuţindu-se şi devenind acea rază familiară şi pătrunzătoare de neîncredere.

— Eşti un bărbat groaznic. Te urăsc.

— Pe bună dreptate. Şi doar pentru că ştia că o s-o şocheze, îi atinse vârful nasului. Acum vezi clar.

Capitolul 25

Bram se uită la scrisoarea din mână. Această foaie împăturită care-i dădea înapoi comanda regimentului. Luni întregi, doar asta îşi dorise. Muncise neobosit ca să-şi recupereze puterea, urmărind acest scop unic cu o hotărâre impresionantă. Nu ar fi putut visa că l-ar face ceva mai fericit decât acea foaie de hârtie.

Acum însă, voia s-o arunce în foc.

Şi apoi să-l arunce şi pe Sir Lewis Finch după ea.

— Dumnezeule, nu-mi vine să cred!

Susanna scânci, apoi fugi din hol, înainte ca Bram să o poată opri.

— Susanna, stai!

Se duse după ea.

Sir Lewis îşi puse mâna pe pieptul lui, oprindu-l.

— Las-o în pace. Toate femeile fac aşa. Am învăţat că mereu îşi rezolvă singură situaţiile astea, odată cu trecerea timpului. Trebuie doar lăsată în pace.

Bram îl privi supărat.

— Serios? Aşa cum ai lăsat-o dumneata în pace, după moartea mamei ei? Ai trimis-o în locul ăla de tortură din Norfolk? Cu un deget curbat, lovi plicul care conţinea noile lui ordine. De când ai asta, Sir Lewis? De câteva zile? Săptămâni? Poate chiar dinainte să ajung în Spindle Cove? E evident că nu era nevoie de o demonstraţie. Ducele de Tunbridge chiar ţi-a cerut să creezi o miliţie aici sau şi asta a fost o minciună? Mereu am ştiut că eşti un inventator genial, dar poate ar trebui să încerci şi nişte spionaj.

Bătrânul sări ca ars.

— Sunt un patriot, mucos nerecunoscător ce eşti! Mâine, în faţa unui public format din duci şi generali, o să prezint ama care ar putea să salveze vieţile soldaţilor tăi. Şi ce dacă am exagerat puţin? A fost nevinovat totul. Doar ai obţinut ce ai vrut, nu?

— Adică asta? Bram flutură plicul în faţa lui. Îşi coborî vocea, care deveni un mârâit. Bucata asta de hârtie nu are decât o singură calitate în momentul ăsta, care mă împiedică s-o calc în picioare.

— Serios? Care anume?

— Îmi dă libertatea să-ţi spun să te duci naibii.

Bram îl lăsă pe bărbat împroşcând cu cuvinte şi o luă în direcţia în care se dusese Susanna. Când ajunse la capătul coridorului, văzu o uşă deschisă spre grădină. Bram trecu repede prin ea şi aproape se lovi de Minerva Highwood.

— Nu da! zise el, ridicându-şi mâinile. Susanna a trecut pe aici?

Tânăra cu ochelari se uită pentru umăr.

— Eu nu…

— Mulţumesc.

Bram nu aşteptă şi restul răspunsului. Pur şi simplu se duse în direcţia în care se uitase tânăra, o alee pavată cu gresie, care dispărea în spatele unui tufiş înalt, tuns frumos. Când îl ocoli, văzu părul Susannei, când aceasta trecu pe sub o arcadă din depărtare.

— Susanna!

Tânăra se opri pentru o clipă, dar apoi îşi văzu de drum. Intră într-o grădină pătrată, decorată, înconjurată de tufişuri din toate părţile şi cu gard viu în fiecare colţ. Bram o urmă, închizând poarta în urma lui. Susanna auzi încuietoarea şi se întoarse, ştiind că era blocată. Ochii ei mari erau plini de teamă şi uimire. Bineînţeles că era terifiată. Dragul ei tată, singurul părinte şi protector de atâţia ani, tocmai se dăduse de gol ca fiind un nemernic ambiţios, egoist, lipsit de sentimente.

— Susanna, draga mea, ascultă-mă, spuse ei, ridicând mâinile în semn de pace. Ştiu cât de supărată trebuie să fii acum.

— N-ai nici cea mai vagă idee! Nu ştii!

Mâinile i se strânseră în pumni, iar tânăra le lipi strâns de stomac, ca şi cum se temea că aveau să-i scape de sub control.

— Te-ar ajuta dacă ai lovi ceva? Poţi să mă loveşti pe mine. Bram se apropie de ea şi-şi lăsă mâinile în jurul corpului. Haide, iubire. Dă-mi tot ce poţi.

În clipa în care pronunţă cuvintele, pumnul ei îl lovi în stomac, ca un ciocan. Un ciocan cu un rând noduros de degete. Lovitura venise înainte să se pregătească, înainte să-şi încordeze muşchii, ca să se apere.

— Au! Pentru numele lui Dumnezeu, Susanna, zise el, în timp ce-şi ridică mâna peste lovitură.

— Tu ai cerut-o, strigă ea defensivă, în timp ce-şi freca mâna. Mi-ai spus să dau ce am mai bun.

— Ştiu, ştiu. Bram se îndreptă, îndepărtând durerea şi expirând adânc. Doar că a fost mai rău decât mă aşteptam.

— Ar trebui să ştii deja că sunt plină de surprize.

Tânăra scânci din nou, apoi se retrase, ca să-şi ia avânt pentru o altă lovitură.

De data asta, Bram o interceptă, prinzându-i cu uşurinţă pumnul cu mâna.

— Stai un pic.

— Nu stau deloc. Îl lovi în genunchi. Din fericire, în cel bun. Ai stricat tot. Sunt foarte supărată pe tine!

— Pe mine?

Bram îşi ridică surprins capul. După modul dezgustător şi insensibil în care o tratase Sir Lewis, Susanna era furioasă pe el?

— Cum ai putut să-mi faci asta? Mi-ai promis! Mi-ai promis că nu o să-l implici pe tata în nimic din toate astea.

— Nu cred că eu l-am implicat, nu aşa cum crezi. Am fost doar de acord să fac o demonstraţie a noii lui invenţii. Nu e ca şi cum l-am pus în uniformă.

— Dar nu înţelegi că asta e mult mai rău?

— Nu, deloc. Îşi puse mâinile pe umerii ei şi încercă s-o liniştească cu o mângâiere scurtă. Susanna, îţi jur că niciodată nu am vrut să te mint. Şi indiferent ce părere am acum despre tatăl tău, până şi eu trebuie să recunosc că tunul lui e o idee genială. Ar trebui promovată.

— Tunul e o idee genială, dar în practică, nu funcţionează. Ştii câte prototipuri a încercat? Câte dezastre

am evitat? Ultimul a explodat, Bram, în faţa lui. A suferit un atac de cord uşor şi a stat în pat săptămâni întregi. A promis că o să termine experimentele şi că o să le trimită schiţele lui colegilor, ca să le testeze. Mi-a promis.

— Ei bine, şi-a încălcat cuvântul. Faţă de amândoi. Se uită spre buzunarul de la piept, unde pusese plicul. Ar fi putut să-mi dea ordinele astea acum mai multe săptămâni, dar a hotărât să mă folosească cât putea. Evenimentul ăsta la care am lucrat din greu nu are nimic de-a face cu ducele de Tunbridge sau cu apărarea golfului, ci are de-a face numai cu dorinţa tatălui tău de a simţi gustul gloriei. A vrut doar să atragă atenţia asupra noii lui bijuterii. Ne-a manipulat pe amândoi. Nu numai pe noi, de fapt, ci întregul sat. Din cauza mândriei, ţi-a riscat munca şi prietenii.

Tânăra strânse ochii şi îşi apasă mâinile peste urechi.

— Termină! Nu mai spune nimic! Nu mai vreau să aud. Termină!

Bram ştia că furia ei nu era de fapt îndreptată spre el. Trădarea şi devastarea pe care le simţea Susanna aveau legătură numai cu tatăl ei. Acea senzaţie familiară, groaznică, de neajutorare îl copleşi pe Bram, când realiză că nu putea face nimic ca să schimbe trecutul. Nu putea ispăşi în locul ei.

Dar putea să fie acolo, alături de ea. Putea s-o asculte şi s-o ţină strâns în braţe.

Aşa că asta şi făcu. O înconjură cu braţele şi o trase aproape, la piept. Tânăra îşi rezemă capul de umărul lui şi plânse. Bram o ţinu aşa câteva minute, şoptindu-i cuvinte liniştitoare la ureche, oferindu-i căldura şi forţa corpului lui, până când ea se opri din tremurat.

Când îşi ridică capul şi inspiră adânc, Bram o conduse spre una din băncile din colţ.

— Hai să ne aşezam.

— Îmi pare atât de rău, am uitat de genunchiul tău.

— Nu, nu e vorba de asta.

O trase, să ia loc alături de el. Banca de lângă arbore era îngustă şi nu era destul loc pentru amândoi, decât dacă Susanna stătea în poala lui. O luă de talie. Picioarele ei

suple, acoperite de dres, se aşezară peste ale lui, iar unul din pantofii ei căzu pe jos.

— Poftim. Cu mâna liberă, Bram îşi scoase sticla de metal din buzunar. Deschise capacul cu dinţii, apoi îl scuipă într-o parte. Bea din asta. O să te ajute.

Bram o ridică spre buzele ei tremurânde, iar Susanna luă o înghiţitură mare. Imediat, o apucă o criză de tuse.

— Îmi pare rău, spuse el, mângâind-o pe spate. Te pricepi atât de bine la trasul cu arma şi la latină şi nu numai, încât uit că nu stăpâneşti fiecare pasiune masculină.

Tânăra tuşi şi-i zâmbi.

— Pe asta nu am încercat-o încă. Cât despre celelalte, am vrut doar să am ceva în comun cu el.

— Ştiu, iubire. Ştiu asta foarte bine. Îi dădu la o parte o şuviţă. Aşa au stat lucrurile şi cu mine.

Tânăra îşi frecă faţa cu mâinile.

— Mi-a promis, Bram. Mi-a promis atâtea lucruri şi am fost o fraieră să-l cred. Mi-a spus că o să aibă grijă de el, că nu o să-mi mai provoace atâtea griji. Iar acum aflu de toată treaba asta cu tunul. Un râset dulce-amărui îi apăru printre lacrimi. În urmă cu mult timp mi-a spus că tot castelul Rycliff e al meu. Ştiai asta? Mi-a spus că e premiul meu. Recompensa mea pentru că mi-am revenit. M-a încurajat să-mi îndrept toate speranţele şi visurile în direcţia aia, iar apoi… Se întinse după sticlă şi luă încă o gură de whisky, strâmbându-se când înghiţi. Iar apoi, într-o după-amiază, pur şi simplu, l-a dat. Privirea ei înlăcrimată o întâlni pe a lui. Ţie.

— Nu ştiam asta, îmi pare aşa rău.

— Nu e nimic. E doar naivitatea unei fete. Dar se pare să sunt o fată naivă. Susanna îşi aşeză capul pe pieptul lui. Mi-a promis că o să fiu în siguranţă, vara aia în Norfolk. Că timpul petrecut acolo îmi va prinde bine. Acum ştiu că nu voia decât să scape de mine. L-ai auzit mai devreme, când a spus că mereu devin agitată, că-l trag înapoi. În vara aia, probabil am fost prea dificil de ignorat.

— Şşt, iubire, şşt. O sărută pe cap. Nu te mai stresa atât de mult.

Degetele ei îl apucară de rever.

— Şi toate astea ar fi cumva suportabile, dacă te-aş avea pe tine. Dar acum o să pleci. Marţi. Nu ştiu cum o să supravieţuiesc. Te iubesc atât de mult!

În acel moment, inima lui se mişca în paşi de vals în piept.

Susanna îl iubea. Îi spusese asta în casă. De patru ori, dacă-şi amintea corect. Dar cu fiecare repetiţie, tânăra nu făcea decât să-i intensifice bucuria. Acum Bram se desfăta în ea.

— Te rog, nu pleca, şopti ea, ţinându-l de haină. Nu mă lăsa.

Privirea ei era plină de dubii. Ca şi cum el era al doilea bărbat care avea să-i frângă inima azi. Bram nu ştia dacă putea să găsească cuvintele ca s-o convingă de contrariu, aşa că îi răspunse cu un sărut. Îşi coborî buzele spre ale ei, dorind să-i dea un sărut cast, liniştitor.

Dar Susanna avea alte idei.

Buzele ei se despărţiră, îmbietoare şi voluptuoase, atrăgându-l. Chemându-l acasă.

Dumnezeule! Da. Acel prim gust al ei, după zile lungi de separare, îi trimise fiori prin tot corpul. Bram gemu.

Se sărutară înfometaţi, muşcându-se uşor şi mângâindu-se cu limbile. Susanna se trezi la viaţă în braţele lui, cuprind de un fel de frenezie senzuală. Îl prinse de umeri. Îi dădu la o parte haina, ca să-şi frece sânii de pieptul lui. Îşi plimbă degetele prin părul lui des, scurt, şi se întoarse în poala lui, ceea ce le făcu săruturile şi mai profunde.

Poate era de la whisky, dar în toate întâlnirile lor anterioare, nu o cunoscuse să fie atât de agresivă. Mâinile ei erau îndrăzneţe. Buzele şi limba ei aveau pretenţii.

Lui Bram îi plăcea, chiar mult.

— Nu mă părăsi, îl îndemnă ea, sărutându-i încheietura mâinii, unde se simţea pulsul. Ţine-mă strâns. Promite-mi că nu o să-mi dai drumul niciodată.

— Niciodată.

Îşi trecu o mână pe spatele ei şi o trase mai sus în

poala lui. Dar nu era destul. Cu o mână, Susanna îşi ridică fusta. Aceasta foşni senzual, în timp ce Susanna se împinse în genunchi şi îl călări pe bancă.

Mâna lui alunecă pe coapsa ei. Susanna nu purta nimic pe sub jupă. Era goală şi deja udă pentru el. Gemetele lor se amestecară, în timp ce Bram îi explora deschizătura înrourată cu degetele, găsindu-i şi mângâindu-i zona umflată. Mirosul ei feminin se amestecă cu izul de trandafiri, umplând aerul cu un parfum ameţitor, excitant.

Mâna ei alunecă spre deschizătura pantalonilor. Îşi mută greutatea, ca să aibă spaţiu să deschidă nasturii. Mişcarea îi lipi decolteul de faţa lui. Bram înclină capul şi muşcă pernele moi ale sânilor ei, limba lui pătrunzând lacomă în valea întunecată, înmiresmată, dintre ei.

În timp ce Bram săruta şi lingea curbele delicioase, un scâncet disperat îi scăpă Susannei.

— Am nevoie de tine, spuse ea, întinzându-se prin deschizătura pantalonilor ca să-i mângâie erecţia. Am nevoie de tine acum.

Susanna nu trebui să-i spună de două ori. Bram îşi scoase penisul prin pantaloni, aşezându-i capul umflat, nerăbdător, fix la intrarea spre valea plăcerii.

Tânăra se lăsă puţin în jos, apoi se retrase, căldura ei umedă mângâindu-i coroana erecţiei. Bram crezu că avea să-şi piardă minţile, dar se forţă să mai aibă răbdare încă o clipă, lăsându-şi capul pe spate, ca să se desfete cu priveliştea ei. Mişcarea părului ei ca bronzul topit, care i se revărsa pe umerii palizi. Acele buze pline, care aveau culoarea fructelor de pădure, umflate de la săruturile lui. Roşeaţa de pasiune de pe faţa ei. Era atât de frumoasă, că-i făcea inima să tresară.

Îi ghidă şoldurile, până când Susanna se aşeză în locul potrivit. Apoi o ajută să îl cuprindă, cu mişcări lente. Centimetru cu centimetru. Până când un extaz incandescent îl învălui, până la bază.

Stătură nemişcaţi, fiecare gâfâind, rezistând dorinţei de a se mişca.

Când dorinţa deveni de nesuportat, tânăra îşi undui

şoldurile. La început, lent, dar acceleră repede, ajungând la un ritm alert. Bram o ajută cu mâinile, ţinând-o de fund şi ridicând-o, apoi lăsând-o în jos, purtând-o peste lungimea lui rigidă, iar şi iar. Mai repede, mai tare. Până când corpurile li se întâlniră în sunetele puternice, erotice, ale pielii lipite de piele.

Tânăra îşi lăsă fruntea pe umărul lui. Bram îşi dădu seama, de la gemetele neajutorate de plăcere pe care le scotea Susanna, că aceasta era aproape de orgasm. Şi el atârna deja peste margine, ţinându-se de ea şi scrâşnind din dinţi. Plăcerea îi alerga în sus şi în jos pe şira spinării, disperată să-şi găsească o cale de evadare.

„Mai rezistă”, îşi spuse el. „Încă un minut.”

Avea nevoie să-i simtă corpul având convulsii în jurul lui, să-i audă gemetele pe care le scotea când o copleşea plăcerea. Plăcerea lui ar fi neînsemnată fără a ei.

Ştiind foarte bine că asta îi va distruge ultimele rămăşiţe de control, Bram îşi arcui şoldurile, ca s-o poată pătrunde mai adânc, şi intensifică penetrările. Susanna gâfâi în urechea lui. Îşi înfipse unghiile în ceafa lui, iar sânii ei se frecau de pieptul lui. Bram pierdea lupta cu autocontrolul, îndreptându-se cu viteză maximă spre ce se anunţa să fie cea mai devastatoare plăcere a vieţii lui.

— Iubire, nu te abţine.

— Rămâi, spuse ea. Rămâi cu mine.

— Termină, scrâşni el printre dinţi. Termină odată cu mine.

Rămaseră împreună şi terminară împreună. Zbuciumându-se, gâfâind şi ţinându-se cu putere unul de celălalt. Cu primul puls strâmt şi delicios al orgasmului ei, Susanna îl trase peste marginea prăpastiei, în extaz. Cumva, gura ei o găsi pe a lui şi-şi înghiţiră gemetele de plăcere. Bram crezu că avea să-şi iasă din minţi datorită plăcerii. Plăcerea orbitoare a orgasmului lui fu eclipsată numai de bucuria feroce de a o umple cu sămânţa lui.

Acum Susanna era a lui, pentru totdeauna. Iar el era al ei, trup şi suflet.

Erau o singură persoană.

— Stai, şopti ea, lăsându-se în faţă şi lipindu-şi fruntea transpirată de bărbia lui. Stai cu mine.

Inima lui tresari. Nu avea s-o părăsească niciodată. Dar Bram avea ordine acum, iar ea trebuia să plece din acel loc.

— Vino, zise el. Vino cu mine.

Tânăra îl privi neîncrezătoare.

— Vorbesc serios. Ştiu că nu e chiar o călătorie de plăcere, dar săptămâna viitoare am bilet spre continent. Vino cu mine. Ca soţia mea.

Susanna se încruntă.

— Dar credeam că ai impresia că locul femeilor nu e într-o campanie.

Bram îşi temperă explozia instinctivă de îngrijorare.

— Majoritatea nu au ce căuta acolo, dar tu eşti mai puternică decât majoritatea. Ştii cum să ai grijă de tine. O să plecăm din Portsmouth, iar căpitanul poate să ne căsătorească la bord. O să ne petrecem luna de miere în Portugalia. O mângâie uşor pe spate şi-şi înfipse degetele în părul ei. E frumos acolo, Susanna. Sunt podgorii şi măslini. Un ocean atât de cald şi de albastru. Livezi de citrice pline cu fructe. Imaginează-ţi cum ar fi să mergi printre lămâi şi portocali. Parfumul te bântuie zile întregi. O muşcă uşor de gât. O să luăm o vilă lângă mare. O să facem dragoste pe plajă.

— Mă gândeam că ar fi drăguţ să facem dragoste într-un pat, măcar o dată.

— O să-ţi cumpăr cel mai frumos pat pe care ţi l-ai imaginat vreodată. Cu saltele groase. Cearceafuri de mătase şi cele mai moi perne.

— Sună minunat, dar…

— Dar nimic. Spune da, atâta.

Susanna se ridică de pe mădularul lui acum flasc şi i se aşeză din nou în poală. Îşi muşcă buza şi-şi lăsă privirea în jos. Poate o împingea prea mult, prea repede. Bram îşi închise pantalonii, lăsând-o să se gândească pentru o clipă.

— Ştiu că ziua de azi a fost devastatoare pentru tine. Te simţi confuză, copleşită, trădată. Dar sunt aici şi-ţi spun

că nu trebuie să iei decât o singură decizie acum, şi anume să ai încredere în mine. Ai încredere în mine că o să am grijă de fericirea ta, Susanna. Îţi jur că nu o să te dezamăgesc.

— Am încredere în tine, mi-aş pune viaţa în mâinile tale. Dar gândeşte-te la sat, Bram. La toate tinerele.

El îi apucă faţa în mâini, forţând-o să îl privească.

— Gândeşte-te la tine. Eşti genială, frumoasă, remarcabilă. Faci lucruri grozave aici, în Spindle Cove, dar ştiu că eşti capabilă de mult mai mult. Lasă-mă să-ţi arăt lumea, Susanna. Şi mai mult de atât, lasă-mă să te prezint lumii. Nu lăsa teama să te tragă înapoi.

— Nu am cum să nu fiu puţin speriată. Îmi ceri să las în urmă tot ce ştiu şi pe toţi, şi nici măcar nu ai zis…

Tăcu.

A, deci asta era problema. Susanna aştepta să-i audă sentimentele. Ar fi trebuit să bănuiască atâta lucru. Nu tocmai asta fusese problema cu ea, etichetarea acelor emoţii?

În acel moment, aerul era plin cu forţa unei emoţii distante. Cu un scâncet surprins, tânăra se ascunse, căutând protecţia hainei lui. Deasupra, cerul izbucni în dungi strălucitoare de auriu.

Tânăra le privi uimită.

— Am halucinaţii sau alea sunt artificii?

Bram blestemă, amuzat.

— Probabil asta e creaţia lui Colin.

O altă rachetă şuierătoare se ridică în aer, explodând în scântei argintii. Inima lui Bram se aprinse ca o lumânare. Era ca prima oară când se întâlniseră. Susanna era în braţele lui, atât de catifelată şi de caldă. Era locul perfect pe care să aterizeze. Şi avea încredere în el să o protejeze, în timp ce lumea exploda în jurul lor.

Bram îi întoarse faţa spre a lui. Pupilele ei licăreau, oglindind artificiile de deasupra. Dar nici măcar acele reflexii strălucitoare nu puteau întrece emoţia din ochii ei.

Era ridicol cât de emoţionat se simţea. Doar era un bărbat mare şi puternic. Susanna nu-i cerea decât trei mici

silabe. Dar cumva, i se părea mai uşor să-şi aranjeze viaţa în jurul acelui sentiment, decât să-l verbalizeze. Dacă spunea cuvintele şi tot nu erau îndeajuns?

Îşi umezi buzele şi îşi adună curajul.

— Susanna cea frumoasă, eu… Dumnezeule, cât de…

Bum!

Cuvintele îi fură furate de o nouă explozie, una mai puternică, zguduitoare.

După asta, nu mai auziră decât ţipete.

Capitolul 26

— Dumnezeule! Ce s-a întâmplat? întrebă Susanna, căreia i se opri inima în loc.

Era atâta zgomot şi nu reuşea să distingă nimic. Un ţiuit puternic îi umplu urechile. Sângele îi pulsa în piept. Voci disperate se amestecau cu plânsete indescifrabile. Caii nechezau. Susanna o luă la fugă pe aleile pline de noroi.

Fugea. Când începuse să fugă?

Bram era lângă ea. Mâna lui era pe spatele ei, oferindu-i echilibru. Împingând-o înainte. Dădură colţul şi se alăturară oamenilor care se îndreptau spre grajd.

Era sânge. Foarte mult. Susanna îi simţi mirosul înainte să vadă petele roşii de pe pământul acoperit de paie. Mirosul puternic fu un antidot puternic pentru panica din ce în ce mai intensă. Tânăra nu putea să-şi piardă capul. Cineva era rănit, iar ea avea de lucru.

— Cine s-a rănit? întrebă ea, dând-o la o parte pe Sally şi intrând în grajd. Ce s-a întâmplat aici?

— E Finn. Lordul Payne era acolo, trăgând-o din aglomeraţie într-un grajd gol, luminat de un felinar. E rănit.

Să spună că Finn Bright fusese rănit era o subestimare. Piciorul stâng al băiatului era o oroare zdrenţuită mai jos de genunchi. Piciorul lui, sau ce mai rămăsese din el, atârna într-un unghi grotesc. Bucăţi albe de os se vedeau din rana deschisă.

Susanna îngenunche lângă băiat. După paloarea bolnăvicioasă a feţei lui, îşi dădu seama că acesta pierduse deja mult sânge.

— Trebuie să oprim sângerarea imediat.

— Avem nevoie de un bandaj. O chingă din magazie o să meargă.

— Până atunci, dă-mi lavaliera ta. Susanna se întoarse spre lordul Payne.

Acesta o ascultă, desfăcând nodul lavalierei cu mişcări tremurânde şi dând-o jos. Susanna o luă şi o înfăşură în jurul piciorului lui Finn, fix sub genunchi, trăgând cu toată forţa ca s-o fixeze.

După ce făcu asta, îşi îndreptă atenţia spre băiat, Acesta respira superficial, iar privirea îi era înceţoşată. Săracul, intra în şoc.

— Finn, spuse ea tare, mă auzi?

Băiatul încuviinţă, iar dinţii îi clănţăniră când spuse:

— Da, domnişoară Finch.

— Sunt aici. Îşi aşează mâna pe obrazul lui şi încercă să-i susţină privirea. Toţi suntem aici. O să te punem pe picioare cât de repede putem.

Aaron Dawes apăru lângă ea.

— Pregătesc o căruţă. Va trebui să-l ducem la fierar, să-i pună oasele la loc.

Susanna încuviinţă. Ea era cea care le dădea alifii şi tincturi sătenilor, tot ce necesita forţă brută, precum aşezarea oaselor, scoaterea dinţilor şi altele asemenea, cădea pe seama lui Dawes, fierarul satului. Deşi, la cum arăta rana lui Finn, Susanna nu era sigură că fractura lui putea fi rezolvată. Exista o posibilitate destul de mare ca băiatul să-şi piardă piciorul cu totul.

Asta presupunând că avea să trăiască.

Tânăra dădu la o parte părul de pe fruntea transpirată a lui Finn.

— Ai dureri mari?

— N-n-nu, spuse el, tremurând. Doar mi-e frig.

Ăsta nu era un semn bun. Şi Bram ştia asta. Îi dădu o curea din piele puternică. În timp ce Susanna o legă în jurul

piciorului lui, Bram găsi o pătură pentru cai şi o aşează peste pieptul băiatului.

— Fii puternic, Finn.

Bram luă cureaua din mâna Susannei şi o strânse şi mai mult, mult mai bine decât ar fi putut s-o facă ea. Era evident că războiul îi oferise mai multă experienţă cu rănile de genul ăsta decât cu atacurile de astm. Pierderea de sânge se diminuă imediat.

Rufus îngenunche lângă capul fratelui lui. Susanna realiză că acesta se străduia să nu plângă.

— O să fie bine, domnişoară Finch?

— O să fie bine, spuse ea, încercând să se convingă singură de asta. Dar cum s-a întâmplat aşa ceva?

Lordul Payne dădu din cap, îngrozit.

— Artificiile. Am vrut să fie o surpriză pentru mâine, dar… întoarse capul, ca să blesteme. Se pare că nu pot să ating nimic fără să-l stric. Eram distras, iar băieţii au vrut să testeze câteva.

— Dar artificiile nu aveau cum să provoace o explozie aşa puternică, nu-i aşa?

— Nu, zise el. Aia a fost de la tun.

— De la tun?

Simţi cum groaza i se afundă în stomac.

— După artificii, l-au convins pe Sir Lewis să le facă o demonstraţie, dar asta s-a întors împotriva lor.

Dumnezeule!

— Unde e tata?

Susanna îi dădu drumul lui Finn şi se chinui să se ridice în picioare. Se ridică pe vârfuri şi se uită spre grup.

— Tată?

Bărbaţii se agitau, pregătind o căruţă ca să-l transporte pe Finn la fierar. Susanna se zbătu să-şi facă drum prin aglomeraţie. Îl găsi pe tatăl ei în curte, uitându-se prin rămăşiţele tunului.

— La naiba, zise el supărat. Cum de s-a întâmplat aşa ceva?

— Tată, nu face asta!

Îl apucă de braţ tocmai când se întinse după un

fragment din alamă. Folosindu-şi toată forţa, îl trase departe de toată scena.

— O să te arzi. Nu ar trebui să fii aici, cu atâta explozibil încă în jur.

Tocmai atunci, o scânteie ateriză într-o ladă deschisă cu artificii, dându-i foc şi trimiţând un artificiu într-o parte.

— Atenţie! strigă ea, împingându-şi tatăl pe jos şi aruncându-se după el.

Se împiedică şi ateriză într-o parte. O piatră pe jumătate îngropată îi intră în coaste. Ignorându-şi coastele care o dureau, tânăra se târî lângă tatăl ei.

— Eşti bine, tată? Te doare inima?

— Păi cum nu? Încercând să se ridice pe coate, bărbatul îşi şterse cu batista de pe faţă un amestec de lacrimi şi transpiraţie. Ce distrugere inutilă!

— A fost un accident, tată!

„Unul care ar fi putut să nu aibă loc deloc.”

— Nu ştiu ce a mers prost, bombăni el. Prea mult praf de puşcă? O greşeală în mulaj? De data asta eram aşa convins.

— Ai mai fost sigur de câteva ori.

— Dumnezeule, se plânse el. Ce tragedie! Tunul meu cel frumos!

Susanna îl privi, oripilată.

— Tată! *Pac.* La naiba cu tunul tău! Finn ar putea să moară!

Bărbatul o privi, uimit. Şi Susanna era surprinsă. Dumnezeu s-o ajute, tocmai îşi înjurase tatăl şi-l lovise în faţă. Era groaznic. Şi satisfăcător.

— Îmi pare rău, tată, dar ai meritat-o!

Profită de şocul lui ca să-l atingă pe gât, ca să-i ia pulsul. Pentru câteva secunde îngrozitoare, nu găsi nici o bătaie a inimii. Însă într-un final, degetele ei localizară ritmul evaziv.

Bătaia era puternică, dar stabilă. Sănătoasă şi puternică.

Lacrimi de uşurare îi înţepau ochii. Da, tatăl ei era un bătrân egoist, sclav al ambiţiei lui. Poate că nu o iubise

niciodată aşa cum şi-ar fi dorit o tânără stângace, fără mamă, dar îi oferise o viaţă. Nu o dată, ci de două ori. Şi îi oferise casa asta, pe care Susanna o adora. Era tatăl ei şi-l iubea. Nu voia să-l piardă azi.

Vorbi cu un servitor.

— Du-l pe tata la menajeră. Spune-i că domnişoara Finch zice să Sir Lewis trebuie dus în pat, ca să se odihnească. Fără discuţii.

După ce rezolvă asta, se întoarse înapoi în şopron, unde bărbaţii legau caii la căruţă. Animalele nechezau, fiind agitate din cauza exploziilor şi a mirosului de sânge.

Grăjdarul o ajută să se urce în căruţă, lângă Finn. Fusta se strivi sub ea când se aşeză pe paie. Caporalul Thorne şi Aaron Dawes erau deja acolo, stând într-o parte şi alta a lui Finn, ca să-l ţină nemişcat. Thorne îl ţinea de gambă, fix deasupra chingii. Apăsa, ca să încetinească fluxul de sânge.

— Ia-o înainte, îi spuse Bram birjarului. O să vă prindem din urmă.

El şi vărul lui se pregăteau să încalece.

Căruţa se puse în mişcare, ieşind de pe proprietatea Summerfield şi luând-o pe un drum accidentat. Aproape ajunseseră la fierar când Susanna realiză că nu era singura femeie din căruţă.

Diana Highwood era şi ea acolo, ţinându-i capul lui Finn în poală şi ştergându-l pe frunte cu o batistă albă din dantelă.

— Gata, şşt. Te descurci aşa bine. Aproape am ajuns.

Când intrară în curtea fierarului, Aaron Dawes sări din căruţă şi o luă înainte, ca să deschidă uşile. Bram descălecă şi se grăbi să-l ia pe Finn în braţe, ducându-l înăuntru. Thorne şi Payne îl flancară, ca să-l ajute.

Când Susanna se dădu jos din căruţă, scânci când simţi o durere ascuţită acolo unde căzuse. Se opri o clipă şi-şi duse mâna în zona învineţită, până când durerea se atenuă. Apoi îi urmă pe bărbaţi înăuntru, la fierar.

Domnişoara Highwood făcu la fel.

Susanna o prinse de braţ.

— Domnişoară Highwood… Diana. O să fie o scenă neplăcută. Nu cred c-ar trebui să fii aici.

Susanna nu era nici ea sigură cum va reuşi să facă faţă. Tot ce se întâmpla era dincolo de tărâmul ei de alifii şi tincturi.

— Vreau să ajut, spuse tânăra, hotărâtă. Voi toţi m-aţi ajutat când mi-a fost greu. Tu, lordul Rycliff, domnul Dawes, Rufus şi Finn. Vreau să vă răsplătesc bunătatea. Nu am forţa unui bărbat, sau cunoştinţele tale, dar nu sunt genul de fată delicată şi o să fac tot ce pot.

Susanna o privi cu admiraţie pe tânără. Se părea că delicata domnişoară Highwood era mai puternică decât îşi imaginase cineva, inclusiv Susanna.

Bravo ei!

— Dacă o să fie prea mult, o să ieşi singură?

Diana încuviinţă.

— Şi am şi tinctura, bineînţeles.

Susanna o strânse recunoscătoare de braţ, apoi îi dădu drumul.

— Atunci hai să mergem împreună.

Aaron Dawes o luă înaintea tuturor, dând la o parte uneltele de pe o masă lungă, din lemn, mutând-o în centrul spaţiului.

— Pune-l aici, milord.

Bram ezită o clipă, ca şi cum nu voia să-i dea drumul lui Finn. Dar apoi înaintă în tăcere şi îl aşeză pe băiat pe suprafaţa netedă. Thorne încă îl ţinea strâns pe Finn de piciorul rănit.

— Uşor, Finn, murmură Bram. O să avem grijă de tine. Apoi se întoarse spre Dawes: Ai laudanum?

— L-am trimis pe Rufus…

— Sunt aici. Rufus dădu buzna în cameră, cu o sticlă maro în mână. L-am luat de la All Things.

— O să aduc o lingură sau o cană, spuse domnişoara Highwood.

— Fă asta mai încolo, zise Dawes. E deja inconştient şi nu putem aştepta să-şi facă efectul. Fierarul atinse încet ce fusese până de curând un picior uşor de recunoscut. Nu

poate fi salvat. O să pregătesc uneltele.

Susanna se întristă, dar nu fu surprinsă. Chiar dacă osul nu era rupt, rana era un haos îngrozitor, plin cu bucăţi de metal, piele şi alte resturi. Era imposibil de curăţat temeinic. Dacă hemoragia nu-i lua viaţa lui Finn, infecţia avea s-o facă.

— Ce pot să fac? întrebă lordul Payne, care stătea într-o parte a camerei, tras la faţă. Dawes, dă-mi ceva de făcut.

— Fă un foc, că se întunecă. Fierarul îşi ridică capul spre fierărie. Şi în casă e un felinar.

— Mă duc să-l aduc, zise Diana.

— Toată lumea să se oprească! strigă Bram, care stătea deasupra lui Finn, cu o expresie dură şi impunătoare. Nimeni nu se atinge de piciorul băiatului, m-aţi auzit? Mă duc să aduc un chirurg.

Susanna scânci. Ar fi trebuit să ştie cum va reacţiona Bram la veste, după ce şi el aproape îşi pierduse piciorul. Dar rana asta era diferită, avusese loc în circumstanţe foarte diferite.

Bram se îndreptă, se uită în cameră şi spuse, cu o autoritate rece:

— Nimeni nu o să taie nimic din băiatul ăsta. Nu până când nu mă întorc. Ăsta e un ordin. Se întoarse apoi spre caporalul lui. M-ai auzit, Thorne? Nimeni nu se atinge de el. Ai permisiunea mea să foloseşti orice modalitate necesară.

Bărbatul se întoarse şi ieşi, lăsându-i pe toţi şocaţi. Toţi ştiau ce Bram refuza să accepte, şi anume că păstrarea piciorului lui Finn putea să însemne pierderea vieţii acestuia.

— O să vorbesc eu cu el, spuse lordul Payne, care se îndreptă spre uşă.

Susanna îl opri.

— Stai, milord. Lasă-mă să încerc eu.

Cei doi se priviră cu subînţeles. Bărbatul încuviinţă.

— Nemernicul ăsta încăpăţânat nu mă ascultă niciodată. Nu ascultă niciodată pe nimeni. Dar te iubeşte, deci poate asta o să conteze. Susanna îl privi uimită. Nu ţi-a

zis încă? Payne ridică din umeri. Laşul, nu te merită. Haide, du-te.

O împinse afectuos.

Susanna ieşi în curte, unde Bram aranja şaua calului, pregătindu-se să încalece.

— Bram, stai, strigă ea. Ştiu că e groaznic pentru tine. E o adevărată tragedie, dar nu avem timp să aşteptăm părerea unui chirurg. Dawes trebuie să-l opereze şi încă repede, dacă vrem ca Finn să aibă o şansă.

— Nu o să vă las să-l ciuntiţi. Are 14 ani, pentru numele lui Dumnezeu. Are o mulţime de planuri şi visuri. Dacă-i luaţi piciorul ăla, îi luaţi tot viitorul. Familia Bright nu e una privilegiată. Toţi muncesc din greu ca să-şi câştige traiul. Ce fel de viaţă o să aibă Finn, cu un singur picior?

— Nu ştiu, dar cel puţin o să aibă o viaţă. Dacă mai stăm mult, Finn o să moară.

— Nu ştii asta, Susanna. Am văzut mult mai multe răni ca asta decât tine. Chiar dacă te pricepi la plante şi chestii de genul ăsta, nu eşti chirurg.

— Eu… Făcu un pas în spate, simţind înţepătura reproşului lui. Durerea din coaste apăru din nou. Ştiu că nu sunt.

— Serios? Maxilarul lui se încordă când apucă chinga. Pentru că pari destul de nerăbdătoare să te dai drept unul. Ai condamna un băiat la o viaţă de invalid doar pentru că ai fost rănită în trecut. Îţi laşi teama de doctori să pună în pericol viaţa lui Finn.

Tânăra îl prinse de braţ, forţându-l să se întoarcă cu faţa spre ea.

— Nu fricile mele îl pun în pericol pe Finn, ci ale tale, nu vezi asta? Eşti încă atât de prins în noţiunea asta. Că nu poţi să fii un bărbat întreg, că nu valorezi nimic decât dacă demonstrezi că ai două picioare puternice, perfect funcţionale, care să te poarte în bătălie. Ba chiar m-ai căra până în Portugalia înainte să recunoşti asta. Dar ce se întâmplă nu e despre tine, Bram.

Bărbatul îi aruncă o privire defensivă.

— Nu aveam de gând să te car nicăieri, Susanna.

Aveam de gând să te duc dacă voiai şi tu şi asta te făcea fericită, altfel nu. Îmi spui că nu vrei să vii?

Cum putea s-o pună să facă o asemenea alegere, chiar atunci?

— Te iubesc. Vreau să fiu cu tine. Dar să plec în Portugalia marţea viitoare, doar pentru că tata e un bătrân egoist, fără emoţii? Sigur, sună romantic, dar şi puţin copilăresc. Nu suntem cam mari ca să fugim de acasă?

— Asta poate e casa ta, dar nu o să fie niciodată şi a mea.

— Te înşeli, Bram. Acasă e acolo unde oamenii au nevoie de tine. Arătă spre fierar. Iar în momentul ăsta, oamenii de acolo au nevoie disperată de tine. Aaron Dawes are nevoie de nişte mâini puternice care să-i ajute. Finn are nevoie de tine să-i fii alături şi să-l ajuţi să fie curajos. Să-i araţi că un bărbat poate să fie bărbat, fie că are două picioare bune sau doar unul. Şi după ce se termină totul, o să am nevoie de tine să mă ţii în braţe. Pentru că ajutatul în această operaţie o să fie cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată.

Când Bram nu se opri din pregătit, un nod de teamă îi apăru în gât Susannei.

— Bram, zise ea, pe un ton tremurând, nu poţi să faci asta! Acum nici o oră, mi-ai promis că nu o să mă părăseşti.

Bram se opri din pregătit şaua şi oftă, furios.

— Susanna. Acum nici o oră, mi-ai spus că ai încredere în mine cu viaţa ta.

— În cazul ăsta, nu am început cu dreptul, nu-i aşa?

— Presupun că nu.

Se priviră, apoi Bram se întoarse, îşi puse piciorul pe scară şi încălecă rapid calul.

Pe Susanna o apucă din nou durerea dintr-o parte. Deşi, logic, tânăra ştia că durerea era prea jos, tot bănuia că inima i se frângea.

— Nu-mi vine să cred că pleci!

— Niciodată nu am avut de gând să fac altceva, Susanna. Calul dansa sub el, simţindu-i nerăbdarea. Singura întrebare e dacă o să am un motiv să mă întorc.

Dacă îi laşi să taie piciorul acelui băiat cât o să fiu plecat, nu o să mai pot să te privesc vreodată.

Apoi, Bram întoarse calul şi plecă.

Tânăra îl privi până când dispăru în noapte. Apoi se întoarse şi se îndreptă, amorţită, spre fierărie.

Când intră singură, toţi cei prezenţi se întoarseră spre ea.

— Lordul Rycliff a plecat, spuse ea, deşi nu mai era cazul. Cum se simte Finn?

— E din ce în ce mai slăbit. Expresia lui Aaron Dawes era sumbră. Trebuie s-o fac în scurt timp.

Toată lumea se uită la Thorne, căruia Bram îi dăduse ordin să-i oprească. Ofiţerul aspru, voinic, care stătuse odată de veghe la căpătâiul lui Bram, cu pistolul armat, pregătit să tragă dacă vedea fierăstrăul de oase. Oare acum avea să-i înfrunte? Cum Dawes şi Payne erau şi ei prezenţi, Susanna bănuia că bărbatul era întrecut numeric. Dar chiar şi dacă ar fi avut o duzină de bărbaţi alături, soarta părea să fie tot de partea lui Thorne.

— Caporal Thorne, spuse ea, ştiu că îi eşti loial lordului tău. Dar oricât de furios e acum, dacă atunci când se întoarce şi-l găseşte pe băiat mort, o să fie devastat. Trebuie să-l lăsăm pe domnul Dawes să opereze.

Susanna nu încetase să-l iubească pe Bram când acesta se îndepărtase de ea. Indiferent ce ameninţări şi ultimatumuri îi dăduse, prioritatea Susannei erau bunăstarea lui Finn şi a lui.

— M-ai înţeles? întrebă ea. Trebuie să-i salvăm viaţa lui Finn, altfel Bram o să se simtă responsabil mereu. Toţi ţinem la el şi nu vrem să ducă povara asta.

O apreciere sclipi în ochii caporalului. Iar Susanna se întreba exact ce poveri de vinovăţie ducea pe umeri acest bărbat tăcut şi necruţător.

Thorne încuviinţă.

— Fă-o, atunci!

Capitolul 27

Bram petrecu cele trei ore călare spre Brighton fierbând cu o furie justificată, simţindu-se ca un erou neînţeles, criticat.

Petrecu cele trei ore înapoi spre Spindle Cove copleşit de un regret intens, simţindu-se ca un nemernic.

Daniels nu-l ajutase cu nimic.

— Stai să înţeleg, acum că sunt pe jumătate treaz, spuse prietenul lui, când se opriră să schimbe caii, la jumătatea drumului.

Daniels se plimbă în zona luminată din faţa grajdului, trecându-şi mâna prin părul brunet.

— Piciorul unui băiat a fost distrus în explozia unui tun. Ai avut un fierar foarte capabil şi o farmacistă cu experienţă, pregătiţi să-i amputeze piciorul, dar le-ai spus să aştepte opt sau nouă ore, ca să călăreşti până la barăcile din Brighton… Arătă spre dreapta. Să mă scoţi din patul meu cald şi să mă duci înapoi… Arătă cu aceeaşi mână spre stânga. Ca să fac ce, mai exact? Să pronunţ decesul băiatului?

— Nu. O să-i salvezi piciorul, aşa cum l-ai salvat şi pe al meu.

— Bram. Privirea cenuşie a chirurgului era neiertătoare. Un singur glonţ a trecut *prin* genunchiul tău, pe o traiectorie dreaptă, clară. Sigur, ţi-a distrus ligamentele, dar cel puţin a lăsat margini care puteau fi cusute împreună. Rănile provocate de artileria grea sunt ca atacurile de rechin. Tot ce rămâne e momeala. Ai văzut în război. Nu ar trebui să-ţi spun eu asta.

Bram îşi trecu o mână peste faţă, procesând dojana.

— Taci şi călăreşte.

Joshua Daniels şi Susanna Finch erau doi dintre cei mai inteligenţi oameni pe care-i cunoscuse Bram vreodată. Dacă ei doi căzeau de acord în privinţa unui lucru, atunci

cel mai probabil, Bram se înşela. La naiba! Dacă nu ar fi plecat în grabă, cel mai probabil s-ar mai fi liniştit. Dar ideea de a sta pur şi simplu, în timp ce Finn era schilodit, îl înnebunise. Susanna avea dreptate. După toate greutăţile prin care trecuse ca să-şi recupereze forţa, ce se întâmplase atinsese o coardă sensibilă.

Dar Susanna era încăpăţânată, îşi spusese. Căpoasă şi curajoasă. Niciodată nu-l ascultase atunci când nu-i convenea ceva, aşa că de ce ar fi început s-o facă acum? Orice lucruri cumplite îi spusese, mai mult ca sigur că nu l-ar fi crezut. Nu când la mijloc era viaţa lui Finn. Dar pe de altă parte, îi spusese lui Thorne să folosească orice mijloace necesare ca să prevină o amputare. Iar Thorne avea nişte mijloace formidabile şi nemiloase la dispoziţie.

Dumnezeule, ce făcuse?

Soarele începea să răsară când trecură creasta şi văzură Spindle Cove. Inima îi tresări. Micul sat fermecător, adăpostit confortabil în valea lui. Ruinele castelului antic, care stăteau de pază pe stânci. Golful, calm şi albastru, presărat cu mici bărci de pescuit. Lumina caldă, untoasă, a soarelui, care se topea peste culme.

Susanna avea dreptate. El era lordul acestui mic cotlon din Anglia, iar ăsta era motiv de mândrie. Spindle Cove îi revendicase onoarea şi inima. Şi pentru prima oară în viaţa lui, Bram ştia că avea, cu adevărat, un cămin. Putea doar să spere că Susanna îl va primi înapoi.

Ajunseră la fierar în câteva minute. Bram sări din şa în clipa în care calul lui încetini. În timp ce caii beau apă din troaca din apropiere, Bram îl conduse pe Daniels prin uşa mică, cu cadru de lemn. În fierărie nu găsiră decât o singură persoană, pe Finn Bright. Acesta era întins pe masa lungă din centrul camerei, acoperit de la gât în jos. Avea ochii închişi.

Băiatul era la fel de palid precum cearceaful care-l acoperea. Mirosul de sânge şi carne arsă atârna în aer. Pentru o clipă, Bram se sperie că se întâmplase ce era mai rău şi că această nouă zi însemna c-o să aibă moartea băiatului pe conştiinţa lui.

— O să trăiască. Dawes stătea la uşa opusă. Părea să se fi spălat de curând. Părul umed îi era lipit de frunte şi încă trăgea de o cămaşă proaspăt spălată. Dacă nu o să facă septicemie, o să trăiască.

— Slavă Domnului! Slavă Domnului!

Ştia că spunea asta tot timpul, dar de data asta vorbea serios. Chiar îi era recunoscător lui Dumnezeu şi nu ştia dacă va putea să plătească datoria.

— Dar piciorul nu a putut fi salvat, milord. Explozia oricum se ocupase de cea mai mare parte. Eu doar am făcut ce am putut ca să curăţ locul.

— Înţeleg. Ai făcut bine.

Bram se uită la faţa transpirată şi palidă a băiatului. Din fericire, părea să fi primit destul laudanum cât să nu simtă durerea. Pentru moment. Când avea să se trezească, Finn avea să fie într-un iad intens, arzător. Bram trecuse prin asta.

Bărbatul tuşi şi-l prezentă pe Daniels.

— E un chirurg şi prieten de-al meu. O să se ocupe de băiat de acum încolo.

Daniels trase cearceaful de pe piciorul lui Finn, iar Bram tresări.

— Nu arată bine, dar ar trebuie să se vindece frumos, spuse Daniels, care analiză ciotul. Ai lucrat bine, domnule Dawes.

Acesta încuviinţă, în semn de mulţumire, ştergându-şi mâinile de un prosop mic. Bram se uită dincolo de bărbat, la casa alăturată. O femeie cu părul bălai dormea la masă, cu capul rezemat pe un braţ întins.

Bram se duse spre Dawes, lăsându-i lui Daniels spaţiu ca să-l examineze pe băiat.

— Aia e domnişoara Highwood?

Dawes se uită peste umăr şi expiră.

— Da.

— Ce face aici?

— Sincer, milord, să fiu al naibii dacă ştiu. Dar a stat aici toată noaptea şi nici ţipetele, nici sângele n-au convins-o să plece. Are păr auriu şi voinţă de fier. Lordul Payne s-a

dus să împrumute docarul lui Keane, ca s-o ducă acasă.

— Şi domnişoara Finch? Unde e?

— Lord Rycliff. O voce slăbită îl strigă. Tu eşti?

— Da, Finn, eu sunt. Bram se duse la masă şi se aplecă la nivelul băiatului. Cum te simţi?

Ce întrebare stupidă.

— Îmi pare rău, zise tânărul, care făcu ochii mari. A fost vina mea. Nu ar fi trebuit să…

— Nu, nu. Vinovăţia îl apăsă pe Bram pe piept. Nu tu eşti vinovat, Finn. A fost un accident. Un accident care nu ar fi trebuit să se întâmple. Nu încerca să vorbeşti. O să fie destul timp pentru asta mai târziu.

Bram se întinse după sticla de metal cu whisky din buzunarul de la piept, având de gând să i-o dea lui Finn. Îl ajutase pe Bram să treacă peste propria lui rana la picior, iar tânărul îşi câştigase dreptul să bea ca un bărbat. Dar apoi se gândi mai bine şi luă în considerare greutăţile absentului domn Bright cu alcoolul. Nu voia să-l împingă pe băiat pe acelaşi drum presărat cu obstacole.

În schimb, îl mângâie pe Finn pe umăr.

— Ştiu că treci prin iad, dar o să treacă. Eşti puternic.

— Sunt îngrijorat, spuse Finn, scrâşnind. Cum o să le mai ajut pe mama şi pe Sally acum la magazin?

— Într-o sută de feluri. O să ne asigurăm că o să ai parte de cel mai bun picior fals posibil, nu unul ca de pirat. O să mergi şi o să lucrezi din nou în curând. Sau dacă vrei, o să te trimit la şcoală. Există multe moduri prin care un bărbat poate să fie util, care nu implică descărcarea lăzilor. „Sau mărşăluitul în luptă”, îşi spuse el.

— Ce, şcoală? Nu aş putea să accept…

— Nu discutăm, Finn. Eu sunt lordul, iar asta e miliţia mea. Nu vreau să iasă vorbe că bărbaţii mei răniţi nu au o pensie excelentă.

— A ieşit şi ceva bun din toată treaba asta. Cu o licărire slabă de umor, Finn se uită în direcţia piciorului lui amputat. Acum nimeni nu o să mă mai confunde cu Rufus, nu-i aşa?

— Nu. Pe faţa lui Bram apăru un zâmbet. Nu, nu o să

te mai confunde cu el. Şi o să-ţi mai spun ceva. Un soldat rănit li se pare nesperat de romantic femeilor. Vor roi după tine ca albinele în jurul florilor.

— Presupun că aşa e. Chiar dacă Rufus are două picioare, tot eu sunt cel care a dansat cu domnişoara Charlotte. De două ori.

Se opri, tuşind.

Bram luă cana cu apă pe care i-o întinse Dawes şi o ridică la buzele lui Finn, ajutându-l să-şi ţină capul ridicat ca să bea.

— Mama ştie? întrebă tânărul, întinzându-se din nou, cu un scâncet.

— Da, zise Dawes. A fost aici mai devreme, în timpul operaţiei. Dar Sally şi Rufus au trebuit s-o ducă acasă, era foarte afectată.

— O să-i trimit vorbă că eşti bine şi ai întrebat de ea, spuse Bram.

— Spune-i să se asigure că micuţa Daisy nu o să bată în toba mea. Tânărul făcu ochii mari. Vai, demonstraţia! Ar trebui să fie azi, nu-i aşa?

— Nu-ţi face griji în privinţa asta!

— Dar cum pot să mărşăluiască oamenii dacă nu pot să bat la tobă?

— Nu o vor face, îi zise Bram. O să anulăm demonstraţia.

Nu pierdeau nimic. După revelaţia minciunii lui Sir Lewis, ştia că miliţia nu avusese niciodată vreun scop important, în afară de faptul că trebuia să creeze fanfară pentru debutul unui tun sortit eşecului.

— Dar demonstraţia trebuie să meargă mai departe, spuse Finn. Nu o anulaţi din cauza mea. Toată lumea a muncit aşa mult.

— Da, dar…

Cu o grimasă de durere, Finn se strădui să se ridice pe coate.

— Domnişoara Finch a zis că dacă miliţia nu o să meargă bine, fetele vor fi chemate acasă. Au nevoie de locul ăsta şi magazinul familiei mele are nevoie de ele. Am

muncit prea mult ca să renunţăm acum, milord. Toţi.

Se lăsă înapoi pe masă, epuizat de efortul de a vorbi.

— Odihneşte-te, Finn.

Bram îşi trecu o mână prin păr. Era consumat de vinovăţie. După cât munciseră, nu ştia cât de bine vor primi sătenii vestea că sarcina fusese inutilă. Doar un exerciţiu de mândrie umflată a unui bărbat egoist.

De fapt, a doi bărbaţi egoişti, dacă era să se includă şi pe el însuşi.

Din afara fierăriei, se auzeau paşi grăbiţi.

— Nu poţi să faci asta.

Asta era vocea lui Thorne, dură şi joasă.

— Ba pot.

O voce feminină, care se apropia.

— La naiba, femeie. Ţi-am spus că nu!

— Ei bine, hai să vedem ce are de spus lordul Rycliff despre asta, ce zici?

Perechea intră în fierărie, iar Bram rămase cu gura căscată.

— Am încercat s-o opresc, spuse Thorne, făcând un gest de dezgust.

Pe ea?

Da, pe ea. O recunoscu cu uşurinţă, după semnul din naştere roşu de la tâmplă. Dar în celelalte privinţe, domnişoara Kate Taylor era îmbrăcată ca un toboşar. Fiind scundă şi cu o siluetă suptă, încăpuse cu uşurinţă în uniforma de miliţie.

— Ce faci? întrebă Bram, arătând spre haina roşie şi pantaloni. Ale cui sunt?

— Ale lui Finn, bineînţeles, spuse ea. Azi, sunt el. Ai nevoie de un toboşar, iar eu sunt singura care poate să-l înlocuiască.

— Domnişoară Taylor, nu pot să-ţi cer să…

— Nu mi-ai cerut, eu m-am oferit.

Thorne se uită la Bram, iar bărbatul îşi încordă maxilarul.

— Nu, spuse el. Nu poţi s-o laşi.

Timp de mai bine de cinci ani, Thorne servise sub

comanda lui Bram. Nu fusese doar mâna dreaptă a lui, ci şi piciorul său drept, când avea nevoie de unul. Şi niciodată, nici măcar o dată în acei cinci ani de instructaj, mărşăluit, săpat şi luptat, Thorne nu ezitase să asculte până şi cel mai mic ordin al lui Bram. Şi clar nu dăduse un ordin propriu.

Până azi.

— Ne pierdem timpul aici, spuse domnişoara Taylor, apropiindu-se de el. Mai avem doar câteva ore ca să ne pregătim pentru demonstraţie şi trebuie să mă laşi să mă alătur vouă. Spre deosebire de celelalte fete de aici, nu am familie sau tutore. Spindle Cove e singura mea casă şi vreau să te ajut cum pot. Nu am făcut toate pregătirile astea pentru nimic.

Cu o mişcare dramatică, îşi scoase pălăria neagră ca să-şi dezvăluie părul. Sau lipsa lui. Tânăra îşi tunsese pletele şatene până la umăr, şi le prinsese în aşa fel încât să imite o tunsoare băieţească.

— Dumnezeule, ce ţi-ai făcut? exclamă Thorne.

Domnişoara Taylor îşi ridică un deget la lobul urechii şi clipi curajoasă, ca să-şi ascundă lacrimile din ochi.

— O să crească. E doar păr.

„E doar păr.”

Inima lui Bram tresări. Tânăra îi reaminti atât de mult de Susanna în acea zi, pe pajişte, când se oferise să-şi tundă părul lung şi minunat, doar ca să-i ţină pe Finn şi Rufus departe de înrolare. Ce bine ar fi fost dac-ar fi ascultat-o!

Ea unde era? Era din ce în ce mai disperat s-o vadă.

— Lord Rycliff, mai sunt şi alţii. Toată lumea s-a strâns la Bull and Blossom[12].

— Bull and Blossom?

— Ceainăria, îi spuse ea. Şi taverna. Cum acum e ambele, familia Fosbury a făcut un semn nou. Oricum, având în vedere ce se întâmplă la Summerfield, ne-am gândit că cel mai bine e să mutăm petrecerea de diseară acolo. Şi majoritatea satului s-a adunat de dimineaţă. Toată lumea îţi aşteaptă ordinul.

12 Taurul şi floarea

— Chiar nu e necesar, spuse Bram, cu jumătate de gură.

— Poate că nu, zise Aaron Dawes. Dar chiar şi aşa, vrem să ducem treaba până la capăt.

Ce idee! Să meargă mai departe cu demonstraţia miliţiei şi petrecerea, nu pentru mândria lui Sir Lewis sau pentru a lui Bram, ci pentru Spindle Cove.

— Toţi am muncit atât de mult şi am aşteptat cu nerăbdare ziua de azi. Vrem s-o facem pentru noi şi pentru Finn. Şi pentru tine, Lord Rycliff.

Domnişoara Taylor îşi aranjă mâneca.

— Domnişoara Finch a zis că o să te întorci şi că trebuie să fim pregătiţi să te facem mândru.

— Susanna a spus asta?

— Da. Tânăra îşi uni mâinile, încântată. O, Lord Rycliff! Ştiam că sunteţi îndrăgostiţi şi că nu ai cum s-o părăseşti! Kate ţopăi. Totul o să fie atât de romantic.

— La cât gângureşti, nimeni nu o să creadă că eşti băiat, zise Bram, chicotind. Adevărul era că şi el abia se abţinea să nu ţopăie. Unde e acum?

— S-a dus acasă ca să se odihnească şi să-şi schimbe rochia, dar mi-a promis că ne vedem la castel.

Bram îşi aranjă haina şi-şi trecu mâinile prin păr, uitându-se la ceilalţi bărbaţi.

— Atunci ce mai aşteptăm? Să mergem.

*

— Unde e?

Peste câteva ore, Bram stătea nerăbdător la poarta castelului, scrutând drumul după orice semn al sosirii Susannei.

Toată dimineaţa, oameni veniseră pe drumul vechi, călătorind cu căruţa, călare, pe jos, unii venind de la mai bine de 16 kilometri. Dar niciunul nu erau femeia pe care Bram voia s-o vadă.

— Cel mai probabil a adormit, spuse Thorne. A muncit mult azi-noapte.

— Poate ar trebui să mă duc până în Summerfield.

— Deja am tras de timp cât de mult am putut, spuse Colin. Dacă ar fi vorba numai de o mulţime oarecare, aş putea să mai amân. Dar generalii şi ducii nu sunt obişnuiţi sa aştepte. Şi poate domnişoara Finch are nevoie să se odihnească.

Bram încuviinţă reticent. Demonstraţia în sine nu avea să dureze mult. Dacă Susanna nu venea până la final, avea să se ducă până la Summerfield.

Se duse până în centrul pajiştii şi le făcu semn bărbaţilor să se alinieze. Îi analiză, plin de mândrie. Erau cadrul lui de voluntari dornici, toţi îmbrăcaţi în noile lor uniforme şi adunaţi pentru a-i îndeplini comenzile. Ce formaţie! Oieri, pescari, preoţi. Un fierar, un cofetar, un băiat, o tânără…

Şi un miel. Cină stătea lângă genunchiul lui, aranjat cu o panglică roşie şi clopoţel.

Doar erau în Spindle Cove.

Sub copacii decoraţi, demnitarii veniţi în vizită şi femeile de la Queen’s Ruby erau pregătiţi să vadă demonstraţia. Sătenii şi ceilalţi oameni de la ţară stăteau pe perimetrul castelului. Copiii prea scunzi ca să vadă peste mulţime se căţăraseră pe ziduri. Steaguri vesel colorate fluturau de pe fiecare turn.

Cum toţi erau la locul lor, Bram încăleca şi le vorbi bărbaţilor lui. Şi femeii.

— Vreau să ţineţi toţi minte că nu suntem singuri când facem demonstraţia. Mai sunt şi alţii care contează pe noi ca să reuşim. Toate femeile de la Queen’s Ruby. Finn. Şi domnişoara Finch. Încrederea lor e cusută în hainele noastre, în fiecare cartuş. Şi e în fiecare bătaie a inimilor noastre. Nu o să-i dezamăgim.

Privirea i se mută de la o expresie solemnă la alta, făcând contact vizual cu fiecare dintre bărbaţii lui. Domnişoarei Taylor îi zâmbi.

— Părinte, spune o rugăciune, te rugăm. Bram îşi înclină capul şi bombăni: Vom avea nevoie de ea.

Între catastrofa de ieri şi lipsa de somn, Bram nu era

sigur cum vor executa bărbaţii demonstraţia. Însă, în ciuda lipsurilor, totul merse surprinzător de bine. Manevrele, care le dăduseră bătăi de cap în ultimele săptămâni, ieşiră bine, chiar şi cea cu spatele. La oblice fu o mică greşeală, din cauza lui Fosbury, care tot confunda stânga şi dreapta. Dar terminară glorios, cu trasul la ţintă. Datorită îndrumării Susannei, bărbaţii traseră la unison, rapid şi impresionant, şi individual, şi ca o companie.

Aşa cum plănuiseră, inseraseră în demonstraţie şi un *feu de joie.* Toţi bărbaţii se aliniaseră într-o linie dreaptă, îşi încărcară muschetele şi traseră rapid, în succesiune, ca nişte dansatori de operă care loveau cu piciorul unul după altul. Valul de fum şi foc trecu dintr-o parte a liniei, în cealaltă.

Când fumul se dispersă, mulţimea izbucni în urale şi aplauze.

Privirea lui Bram se mută de la un bărbat la altul. Putea doar să-şi imagineze că explodau în tăcere cu mândrie şi uşurare, exact ca el. Un singur lucru putea să facă momentul şi mai frumos.

— Bram!

Asta era. Vocea Susannei. Venise. Era în sfârşit acolo şi ajunsese la timp cât să vadă triumful prietenilor ei.

— Bram! strigă ea din nou.

Vocea ei părea la fel de entuziasmată pe cât se simţea el.

Descălecă şi se întoarse pe călcâie, scanând mulţimea după ea.

Era acolo, aproape de poartă, lângă arcada distrusă. Dificultăţile de noaptea trecută îşi lăsaseră amprenta asupra ei. Era palidă şi avea cearcăne. Părul îi era ciufulit. Şalul ei indian căzuse în noroi. Dacă cineva i-ar fi prezentat imaginea asta în urmă cu un an şi ar fi spus: „Într-o zi, o să vrei s-o săruţi pe femeia asta mai mult decât o să vrei să respiri”, Bram ar fi râs şi ar fi făcut o glumă despre artişti şi opiu.

Dar azi, ăsta era adevărul.

— Susanna.

Când se apropie, tânăra se rezemă de arcada din piatră.

— Bram.

— Îmi pare rău. Trebuia să-i spună asta. Atât de rău. Nu ar fi trebuit să spun ce am spus. Nu ar fi trebuit să plec. Am fost un idiot şi tu ai făcut ce trebuia pentru Finn. Mulţumesc.

Tânăra nu răspunse. Pur şi simplu stătea în uşă, palidă şi şocată. Oare o scuză din partea lui era ceva chiar atât de şocant?

Poate că era. Putea să fie un nemernic încăpăţânat.

Mai făcu câţiva paşi spre Susanna, oprindu-se la distanţă de un braţ de unde stătea ea. Îl omora să nu o ia în braţe.

— Ar fi trebuit să vin la Summerfield mai devreme, ca să-ţi spun asta. Dar domnişoara Taylor a spus că voiai să ducem la capăt totul... Arătă în jur. Toată lumea a muncit aşa mult şi au făcut-o pentru tine, Susanna. A mers foarte bine şi totul a fost pentru tine.

Tânăra înghiţi în sec şi-şi apăsă mâna într-o parte. Tăcerea se prelungi atât de mult, că Bram începu să-şi facă griji. Pe bună dreptate, se părea.

— Bram, eu... Tânăra făcu ochii mari şi inspiră adânc. În locul în care îşi ridicase mâna, degetele i se înălbiseră. Bram, mă simt aşa ciudat.

— Susanna.

Din fericire, era aproape de ea, aşa că atunci când Susanna căzuse, Bram avu la dispoziţie doar o fracţiune de secundă ca să o prindă.

Capitolul 28

Susanna nu suporta să fie bolnavă. Ura asta şi se temea de senzaţia că nu avea nici un control asupra corpului ei. Iar asta, un episod, o boală, sau orice era, era mai rău decât orice simţise de ani întregi.

Disconfortul îi dăduse târcoale toată noaptea, dar se înrăutăţise destul de mult după ce plecase de la Summerfield. La un moment dat, se oprise să stea pe marginea drumului, nesigură dacă putea merge mai departe. Dar apoi zgomotele demonstraţiei ajunseră la ea. Tobe, puşti care trăgeau la unison.

Bram.

Încurajată de ele, cumva reuşise să se ridice în picioare şi să se târască până la arcadă, însă de acolo nu mai putu face niciun pas.

Nu putea să respire. O durea aşa tare pieptul. Uitase că genul ăsta de durere exista. O durere care părea o entitate tangibilă de sine stătătoare. Ceva monstruos, din margini ascuţite şi culori aprinse.

Dar Bram era acolo. Şi, în ciuda cuvintelor furioase pe care i se spusese acesta când plecase, reuşise să o privească din nou. Ba chiar îi zâmbise şi-i ceru scuze. Braţele lui erau în jurul ei, iar şoaptele lui liniştitoare îi mai îndepărtau din teamă.

— E în regulă, iubire. Totul e bine. Tu doar odihneşte-te şi lasă-mă să te ajut.

O duseră sub un copac şi o aşezară pe jos. Iarba rece şi gazonul se striviră sub greutatea ei. Susanna deschise ochii. Modelele înclinate ale coroanei o uimeau şi o copleşeau.

Nu avea cum să fie real. Nu putea să moară. Nu acum.

Dar poate chiar asta se întâmpla. Îi auzi pe oameni vorbind despre ea. Asta făceau oamenii când credeau că o să mori. Discutau despre tine, în timp ce stăteau în apropiere. Mai trecuse prin asta şi înainte.

— Biata domnişoară Finch! Ce s-a întâmplat?

— Poate e doar epuizată. A avut o noapte îngrozitoare.

— Domnişoara Finch, epuizată? Nu cred asta, nu ea. Este prea puternică.

Măcar dacă era să moară, avea s-o facă aici, în îndrăgitul ei castel, cu Bram alături, înconjurată de atâţia

oameni pe care-i iubea. Le simţea îngrijorarea, învăluind-o ca o lână caldă.

— Sunt chirurg, spuse un nou-venit care vorbea cu accent nordic. Dacă vă daţi la o parte, aş vrea s-o consult.

Dumnezeule, nu un chirurg. Căldura lui Bram se îndepărtă, iar ea strânse din mână. „Nu mă lăsa.”

— E în regulă, spuse el. Nu plec nicăieri.

— Noaptea trecută, se forţă ea să spună, strângându-l de mână. Fiecare respiraţie era o durere pură şi înţepătoare, înrăutăţită de cât de mult trebuia să se lupte pentru acest privilegiu chinuitor. Am căzut. Lângă grajduri. Mai luă o gură dureroasă de aer. Cred că sunt coastele.

— Coastele, spuse Bram. Spune că sunt coastele.

— Atunci lasă-mă să mă uit.

Cu coada ochiului, Susanna văzu o geantă din piele neagră deschizându-se. Simpla imagine o făcu să vrea să urle. Nimic bun nu ieşea din genţile alea. Numai durere urmată de şi mai multă durere.

Cineva îi tăie, apoi îi rupse corsajul în două. Se simţea aşa de expusă. Instinctul de a se zbate o copleşi.

— Fii calmă, iubire. Linişteşte-te. Bram o mângâie pe păr. El e Daniels, un prieten de-al meu şi un chirurg genial pe câmpul de luptă. El e cel care mi-a salvat piciorul. Poţi să ai încredere în el. Eu am.

„Poţi să ai încredere în el.” Ba nu, nu credea că putea. Încercă să rămână calmă, luând guri scurte şi rapide de aer, în timp ce domnul Daniels o asculta şi o evalua. În tot acest timp, panica îi curgea prin vene.

— Ai spus că ai suferit nişte răni la coaste, domnişoară?

Tânăra încuviinţă.

— Noaptea trecută.

— Dar atunci, durerea nu era aşa mare.

Tânăra dădu din cap.

— Ce are? întrebă Bram.

— Ei bine, dacă vrei să-mi dau cu presupusul…

— Nu, nu vreau să-ţi dai cu presupusul, spuse Bram furios. Vreau afurisitul de răspuns.

Domnul Daniels nu fu intimidat de ieşirea lui, ceea ce o linişti pe Susanna. El şi Bram probabil chiar erau prieteni apropiaţi.

— Sunt sigur că are nişte coaste rupte, spuse Daniels răbdător. Dar numai coastele rupte nu ar trebui să provoace genul asta de dificultate şi durere. Nu dintr-odată şi după atâtea ore. Dar dacă a continuat cu activitatea fizică de la lovitura iniţială, probabil că oasele rupte i-au provocat hemoragie internă. De-a lungul orelor, sângele s-a strâns în piept, fără să aibă unde să iasă. Acum îi apasă pe plămâni şi îi îngreunează respiraţia. Se numeşte hemo…

— …torax, termină Susanna.

Hemotorax. Da, îşi spuse ea. Citise despre asta. Avea sens.

— A, exclamă doctorul, surprins. Deci pacienta e şi minunată, şi deşteaptă.

— Şi mai e şi a mea, mârâi Bram. Nu-ţi face idei. E a mea.

Susanna îl strânse de mână. Genul ăsta de replici erau atât de medievale şi de posesive. Şi îl iubea pentru asta.

— Da, ei bine, vestea bună e că e ceva foarte comun pe câmpul de luptă.

Daniels tuşi şi se întinse după geantă.

— Cum naibii e asta o veste bună? întrebă Bram.

— Permite-mi să reformulez. Vestea bună este că am văzut asta de multe ori şi există un leac simplu. E un tratament mai nou, controversat, dar pe care l-am folosit cu mare succes. Nu trebuie decât să-i drenăm sângele din piept şi o să se vindece.

— Nu. Copleşită de frică, Susanna încercă să vorbească mai clar. Bram, nu. Nu-l lăsa să-mi scoată sânge.

— Nu poţi să faci asta, spuse el. A trecut prin asta de prea multe ori când era mică şi aproape a ucis-o.

Îi întoarse încheieturile în sus, ca să se vadă cicatricele.

— Observ.

Atunci, domnul Daniels făcu ceva cu adevărat uimitor,

ce nici unul dintre doctori şi chirurgi nu mai făcuse. Se aplecă peste ea, astfel încât să îl poată privi în ochi, şi vorbi cu ea, nu despre ea. Ca şi cum avea un creier propriu şi control complet asupra corpului ei.

— Domnişoară Finch, dacă pot să spun asta fără să risc o bătaie de la Bramwell, îmi pari o femeie foarte inteligentă. Sper că o să mă înţelegi atunci şi o să mă crezi când îţi spun că nu e vorba de scos sânge. Presiunea din pieptul tău nu o să se rezolve de la sine. Dacă nu facem nimic, sunt şanse mari să mori. Bineînţeles, cu o asemenea procedură există mereu riscul unei infecţii. Dar eşti tânără şi puternică. Prefer şansele pe care le ai cu o febră decât împotriva chestiei ăsteia. O ciocăni uşor pe pieptul umflat, care suna înfundat, însă nu o să fac nimic fără acceptul tău.

Susanna îl analiză. Părea să fie tânăr. Cu puţin mai mare decât ea. Părul lui era ciufulit, dar privirea îi era calmă şi inteligentă. Cu toate astea, pentru că abia îl cunoscuse, nu ştia dacă putea să mai aibă încredere într-un bărbat care purta una din acele genţi groaznice din piele neagră.

Dar avea alături pe cineva. Cineva în care putea să aibă încredere că o va proteja. Se uită la Eram.

— Ai… încredere… în el… cu viaţa mea?

— Absolut.

— Atunci… îl strânse de mână şi inspiră din nou, dureros. Am încredere în tine. Te iubesc.

Trebuia să spună asta încă o dată.

Uşurarea i se citi pe faţă lui Bram.

— Fă-o, îi zise el prietenului lui.

Susanna putea să suporte asta. Atâta timp cât era alegerea ei şi Bram era lângă ea, putea să suporte orice.

Sau cel puţin asta crezu, până văzu strălucirea argintie a lamei, pe pielea ei palidă. Imaginea o făcu să se retragă, întregul ei corp tresărind.

Daniels ridică bisturiul.

— Unde e fierarul? E posibil să fim nevoiţi să o imobilizăm.

„Nu, te rog, nu. Dumnezeule, nu.”

Toate amintirile de coşmar îi reveniră în minte. Servitorii, imobilizarea în pat. Durerea ascuţită provocată de lamă pe încheietură.

— Nu, spuse Bram cu fermitate. Nu o imobilizăm. Nimeni nu o atinge în afară de mine. Îi întoarse apoi faţa spre el. Nu te uita la ce face. Uită-te doar la mine.

Susanna îl ascultă, plimbându-şi privirea peste trăsăturile lui frumoase şi afundându-se în ochii lui verzi ca jadul.

O luă de mână, iar cu cealaltă, o mângâie pe păr cu atâta tandreţe.

— Ascultă-mă, Susanna. Îţi aminteşti prima noapte, când ne-am întâlnit în golf? Dacă e nevoie, pot să-ţi reîmprospătez memoria.

Purtai costumul ăla de baie groaznic şi eu un dispozitiv medieval de torturi.

Tânăra zâmbi. Numai el putea s-o facă să zâmbească aşa.

— În noaptea aia, ai sugerat să ne facem nişte promisiuni. Ei bine, o să le facem acum. O să-ţi promit că nu o să plec. Iar tu o să-mi promiţi că nu o să mori. Bine?

Tânăra deschise gura, ca să vorbească, dar nu ieşi niciun sunet.

— Promit să-ţi stau alături până se termină toate astea. Şi în viaţa care va urma după. Acum, fă-ţi şi tu promisiunea. Ochii lui sclipiră, iar vocea îi era plină de emoţie. Promite-mi, Susanna. Spune-mi că nu o să mori. Nu pot să merg mai departe fără tine, iubire.

Susanna scrâşni din dinţi şi reuşi să încuviinţeze încet.

Apoi lama o străpunse. Dacă ar mai fi avut aer în plămâni, ar fi ţipat.

Durerea era ca focul. Arzătoare şi intensă. Dar la scurt timp urmă o uşurare ca ploaia răcoroasă.

Acea primă gură de aer în plămâni… Fu ameţită de ea, răscolită. Lumea se îngustă, iar Susanna simţi că tocmai căzuse într-un puţ adânc şi întunecat. În timp ce cădea, auzi voci distante. A lui Bram. A chirurgului.

— Cred că a leşinat.

— Poate e mai bine aşa.

Da, se gândi ea, în timp ce se învârtea şi cădea în întuneric.

Da, era, într-adevăr, mai bine.

Capitolul 29

„O să-şi revină în curând, asta dacă nu o să facă febră.”

Astea fuseseră cuvintele lui Daniels pentru el, după ce termină procedura. Dar nu avea cum să fie aşa simplu. Câteva ore mai târziu, aproape în clipa când o aduseseră înapoi la Summerfield, făcu febră.

Bram nu plecă de lângă ea zile întregi.

O veghe neîncetat. Petrecu orele îngrijind-o cu gesturi mărunte. Convingând-o să ia linguri cu ceai de scoarţă de salcie sau ştergându-i fruntea de transpiraţie. Uneori, vorbea cu ea. Îi citea cu voce tare din ziar sau îi spunea poveşti din copilărie şi din anii petrecuţi în campanie. Orice îi trecea prin minte. Alteori, o implora direct să se trezească şi să fie bine.

Mânca, atunci când era bătut la cap. Amânarea pe termen nedefinit a festivităţilor din sat făcuse ca Spindle Cove să rămână cu foarte multe din prăjiturile lui Fosbury. Mereu părea să fie o tavă cu prăjituri glazurate prin apropiere. Lui Bram începură să-i placă, într-un mod melancolic.

Dormea, rar şi prost, dar se ruga, cu o regularitate şi intensitate care ar fi făcut mândru şi un călugăr benedictin.

Alţii veneau şi plecau. Daniels. Menajerele. Sir Lewis Finch. Până şi Colin şi Thorne. Toţi îl îndemnau pe Bram să ia o pauză din când în când. Îi spuneau să se ducă jos să mănânce ca lumea. Să se odihnească în dormitorul pe care-l improvizaseră pe coridor.

El le refuza însă toate sugestiile binevoitoare. Pe toate. Îi promisese că nu avea s-o lase. Că avea să stea

lângă ea, până trecea cu bine de toate. Şi nu avea de gând să-i dea Susannei o scuză ca să nu-şi respecte şi ea promisiunea.

Atâta timp cât el stătea acolo, Susanna nu putea să moară.

Sir Lewis stătu cu el într-o după-amiază, pe scaunul din cealaltă parte a patului. Bătrânul îşi frecă ceafa.

— Mi se pare că arată mai bine azi.

Bram încuviinţă.

— E mai bine, credem noi.

În acea dimineaţă, în timp ce aranja pernele de sub capul lui, braţul lui îi atinse obrazul. În loc să fie copleşită de febră, pielea ei era rece. Îl chemă pe Daniels să confirme asta, deoarece nu mai avea încredere în simţurile lui, după atâtea ore de speranţe deşarte.

Dar părea să fie adevărat. Febra scăzuse. Acum mai rămânea de văzut şi dacă tânăra se va trezi fără efecte secundare. Acum îi era mai uşor s-o vegheze, însă suspansul era insuportabil.

— Sir Lewis, ar trebui să afli ceva. Bram luă mâna Susannei. Aceasta era minunat de rece şi moale în palma lui. Am de gând să mă căsătoresc cu ea.

— O, ai de gând să te căsătoreşti cu ea? Bărbatul îl fixă cu privirea lui albastră. Aşa îi ceri unui gentleman fata în căsătorie? Bramwell, credeam că tatăl tău te-a crescut mai bine de atât.

— Binecuvântarea ta ar fi bine-venită, spuse el. Dar nu, nu îţi cer mâna ei. Susanna e destul de înţeleaptă încât să ia propriile ei decizii.

Mai mult de atât nu avea de gând să facă pentru a obţine aprobarea lui Sir Lewis. În niciun caz nu avea să-i ceară permisiunea. Din punctul de vedere al lui Bram, în clipa în care Sir Lewis aprinsese fitilul tunului, renunţase la toată responsabilitatea pentru bunăstarea Susannei. Bătrânul pusese în pericol munca fiicei lui, pe prietenii ei, chiar viaţa ei, totul în numele gloriei.

Bram avea s-o protejeze acum. Ca soţ al ei, dacă ea va accepta.

— Singura mea fiică se căsătoreşte. A crescut, nu? Cu o mână tremurândă, Sir Lewis atinse părul fetei lui, care dormea. Parcă ieri era un bebeluş în braţele mele.

— Asta nu s-a întâmplat ieri, zise Bram, incapabil şi se abţină. Ieri stătea întinsă în patul ăsta, arzând de febră şi la un pas de moarte.

— Ştiu. Ştiu. Şi mă învinovăţeşti pe mine. Crezi că sunt un monstru egoist.

Făcu o pauză, ca şi cum aştepta ca Bram să-l contrazică, însă acesta nu o făcu.

— Într-o zi, zise Sir Lewis, arătând spre el, cea mai măreaţă invenţie a acestui monstru egoist o să fie perfecţionată şi o să fie folosită pe câmpul de luptă. Acel tun o să scurteze durata asediilor. O să permită trupelor să atace de la o distanţi sigură. O să salveze vieţile şi picioarele multor soldaţi englezi

— Poate.

— Îmi iubesc fiica. Vocea bătrânului deveni răguşită. Nu o să ştii niciodată ce sacrificii am făcut pentru ea. Habar n-ai.

— Poate că nu, dar ştiu ce sacrificii a făcut ea pentru tine. Şi habar n-ai ce persoană remarcabilă a devenit. Eşti atât de absorbit de propria dumitale muncă, de propriile realizări. Nu am niciun dubiu că o iubeşti pe Susanna, Sir Lewis, dar nu te comporţi bine deloc.

Sir Lewis păli.

— Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti aşa?

— Mi se pare că pot să-ţi vorbesc cum vreau. Sunt contele de Rycliff, îţi aminteşti?

— Nu ar fi trebuit să-ţi dau niciodată titlul ăla.

— Nu ai puterea să-l iei înapoi. Eu sunt lordul acum.

Bram inspiră adânc, lent, încercând să-şi calmeze mânia. Era furios pe Sir Lewis pentru că îi pusese pe Susanna şi Finn şi pe toţi ceilalţi în pericol. Dar cu puţin noroc, bărbatul ăsta avea să devină în scurt timp socrul lui. De dragul Susannei, trebuiau să facă pace.

— Tata te-a respectat foarte mult, spuse Bram. Şi eu o fac, din punct de vedere profesional. Eşti un inventator

genial, nu există niciun dubiu în privinţa asta. Creaţiile dumitale au ajutat armata britanică în multe lupte în război şi de fiecare dată când mi-am ridicat pistolul Finch, ca să mă apăr, probabil îţi datorez viaţa mea. Dar fiica dumitale, Sir Lewis...

Bram îşi îndreptă privirea spre Susanna, care dormea, şi o strânse de mână.

— Fiica dumitale pune oamenii pe picioare. Ba chiar tinerele, care sfidează orice formulă logică. Şi îşi mai face timp şi pentru câte un ofiţer rănit. Poate nu îi datorez viaţa, dar îi datorez inima.

Ochii îl ardeau şi clipi.

— Dacă crezi că un tun cu ţeava ghintuită e cea mai mare invenţie a dumitale, eşti un fraier. Cea mai reuşită invenţie e chiar aici, doarme în patul ăsta. Susanna e moştenirea dumitale. Şi, din mândrie, aproape ai pierdut-o.

Şi Bram aproape o pierduse. Mai devreme nu-şi dăduse voie să se gândească cu adevărat ce ar însemna asta. Se concentrase prea mult pe următoarea lingură de ceai, următoarea schimbare a pansamentului, următoarea compresă pentru frunte. Dar acum, că febra îi scăzuse, şi că Daniels îi dăduse şanse excelente pentru o recuperare completă, Dumnezeule! Posibilităţile îl străbătură ca un vânt rece. O rafală destul de puternică încât să dezbrace pământul de tot ce era cald şi verde.

Aproape o pierduse. Dacă toată situaţia asta de coşmar îl învăţase ceva, era să nu lase vreodată ca mândria lui să intervină între ei.

— Ai dreptate, Bramwell. Ochii bătrânului erau plini cu lacrimi. Ştiu că ai dreptate. Pot doar să sper că o să mă poată ierta.

— Bineînţeles c-o s-o facă, la cât de bună e. Dar să speri doar că te va ierta nu e singurul lucru pe care poţi să-l faci, Sir Lewis. Poţi încerca să-i şi meriţi iertarea.

Cearceafurile foşniră, iar privirea lui se îndreptă spre Susanna. Genele ei de culoarea bronzului fluturau.

Bram uită de păsări care cântă, clopote care sună, pâraie care susură peste pietre. Corurile de îngeri nu se

comparau. Vocea ei, aşa slăbită şi ascuţită, era cel mai frumos lucru pe care-l auzise vreodată.

— Bram, tu eşti?

Susanna deschise ochii spre ce păru un alt vis minunat. Bram era acolo, alături de ea. Şi aveau un pat ca lumea, în sfârşit. Se săturase să-l tot iubească prin golfuri şi sub arbori.

— Bram, şopti ea.

— Eu sunt.

Bărbatul o sărută pe mână şi o barbă de câteva zile îi zgârie pielea.

Tânăra încercă să se ridice pe coate, dar salteaua începu să se învârtească.

— Nu încerca să te ridici, spuse el. Eşti slăbită.

Tânăra închise ochii până când camera se opri din învârtit.

— Vrei apă?

Bram se întinse după un pahar.

— Imediat. Mai întâi… Cu mare efort, se întoarse spre tatăl ei. Tată?

Mâinile aspre ale acestuia le atinseră pe ale ei.

— Sunt aici, draga mea. Sunt aici.

Susanna îl strânse de degete.

— Vreau să ştii că te iubesc foarte mult, tată.

— Eu… Vocea lui tremură. Şi eu te iubesc, Susanna Jane.

— Bun. Să audă acele cuvinte de la tatăl ei fu neaşteptat şi neaşteptat de eliberator. Inspiră adânc. Acum poţi să te duci până la bucătărie, să-i ceri bucătarului nişte supă de vită?

— O trimit imediat pe Gertrude.

— Nu, tată, prefer să te duci tu. Aş vrea să rămân singură cu Bram.

Tatăl ei încuviinţă.

— Înţeleg.

— Mulţumesc.

Susanna aşteptă până când acesta se ridică, ştergându-se la ochi cu dosul mâinii, şi se îndreptă spre uşa

dormitorului. Când auzi încuietoarea, se întoarse spre Bram.

— Ai auzit mult din acea conversaţie?

Privirea lui era îngrijorată.

— Destul din ea. O, Bram. Ai fost minunat. Nici măcar nu pot să-ţi spun cât de mult am vrut…

— Avem destul timp pentru asta. Acum, bea. Îi ridică un pahar cu apă la buze, iar tânăra luă, atentă, câteva guri. Ai dureri mari?

— Nu groaznice, răspunse ea, după ce Bram lăsă paharul jos. Tânăra încercă să zâmbească. Mă doare doar când respir.

Răspunsul lui fu ferm.

— Nu glumi. Nu e amuzant. Nu suport să văd că ai dureri.

Ce drăguţ era!

— O să fiu bine. Serios. Durerea e mult mai mică decât înainte. Cum e Finn?

— Daniels mi-a spus că-şi revine bine. Are dureri mari, dar sunt atenuate de toată atenţia pe care o primeşte din partea femeilor.

Susanna zâmbi.

— Îmi imaginez. Ce zi e?

Bram îşi frecă faţa cu o mână.

— Cred că marţi.

Marţi. Se întâmpla ceva important marţi.

— O, nu! Se ridică pe perne, scâncind. Bram, ordinele tale. Vasul. Credeam că pleacă azi.

Acesta ridică din umeri.

— Probabil c-a făcut-o.

— Dar… nu ai plecat.

— Şi tu nu ai murit. Într-un final, Bram zâmbi puţin. O promisiune păstrată merită o alta.

Bram stătea acolo, nemişcat, lângă patul ei. Aşa cum stătuse deja de câteva zile. Iar ea stătea întinsă acolo, privindu-l în lumina caldă a zilei. Bram avea părul ciufulit, cămaşa şifonată, era neras şi avea ochii înroşiţi. Doar un bărbat putea să arate atât de neîngrijit şi totuşi să fie

adorabil de chipeş.

— Dumnezeule, spuse ea dintr-odată, oripilată.

Îşi duse mâna la păr. Exact cum se temuse, dădu peste un haos. Şi după toate acele zile de boală, pierderea sângelui, febra…

— Probabil arăt groaznic.

— Ai înnebunit? Susanna, trăieşti şi eşti trează. Eşti cea mai minunată fiinţă pe care am văzut-o vreodată.

Tânăra îşi lipi buzele crăpate.

— Atunci de ce nu mă atingi? De ce nu mă ţii în braţe?

— Nu e pentru că nu vreau.

Întinse o mână spre faţa ei, apoi ezită pentru o clipă, înainte să-şi plimbe un singur deget peste obrazul ei.

— Iubire, ai cel puţin trei coaste rupte şi o rană în piept. Nu am voie să te ţin în braţe. De fapt, Daniels mi-a dat ordine stricte dacă te trezeşti. Nu am voie să te ţin în braţe, să te sărut, să te ating. Nu o să te fac să râzi, să plângi, nu o să te înfurii şi nici nu o să-ţi excit emoţiile în vreun fel. Îşi apropie scaunul de capul patului. Ceea ce înseamnă că dacă o să vorbim acum…

— Bineînţeles c-o s-o facem.

— Trebuie să avem o conversaţie foarte calmă, lipsită de pasiune.

Susanna încuviinţă şi spuse, pe un ton serios:

— Pot să fac asta.

— Vezi tu, am o întrebare pentru domnişoara Finch.

— A, şi mai exact care ar fi asta, Lord Rycliff?

Tânăra adoptă un ton formal.

— Mă întreb dacă tu, domnişoara Finch, cu gusturi aşa bune şi ochiul format, ai fi atât de bună cât să mă ajuţi să aleg nişte materiale pentru tapiţerie.

— Tapiţerie?

Bram încuviinţă.

— Cred că ar fi o ocupaţie destul de sigură pentru tine, cât o să fii în convalescenţă. O să trimit nişte mostre.

— Foarte bine, zise ea, încet. Asta e tot ce voiai să mă întrebi?

— Nu, bineînţeles că nu. Dacă totul merge bine şi

recuperarea ta îţi va permite, poate până săptămâna viitoare o să avansezi la draperii.

— Draperii. Tânăra îl fixă cu privirea. Bram, ştiu că nu ai voie să mă provoci, dar domnul Daniels nu a spus nimic despre pericolele care pot apărea dacă mă derutezi?

— O s-o iau de la început. Bram făcu o pauză şi o luă de mâini. Le-am scris superiorilor mei.

— Despre tapiţerie? Sau draperii?

— Nici unele. Despre comanda mea.

Susanna icni.

— Bram, doar nu ai făcut asta. Nu ai demisionat!

— Şşş, spuse el, strângând-o de degete. Fii calmă, complet lipsită de pasiune, îţi aminteşti?

Tânăra încuviinţă, făcând o pauză ca să inspire.

— Nu am demisionat. Desenă un cerc cu degetul, pe spatele mâinii ei. Am acceptat o promovare pe care am primit-o acum ceva timp. O să lucrez la Biroul de Război, unde o să mă asigur că regimentele de infanterişti au pe front proviziile de care au nevoie. Nu e comanda pe câmpul de luptă, dar e ceva important.

— Chiar este şi o să fii genial. Ai petrecut atâta timp pe front. Cine ştie mai bine decât tine de ce au nevoie?

— Va trebui să călătoresc puţin. Dar în cea mai mare parte, o să lucrez din oraş. Deci presupun că o să am nevoie de o casă acolo. Nu am mai cumpărat o casă până acum. Când o să te pui pe picioare, sper că o să mă ajuţi să aleg una. Apoi, speram că o să mă ajuţi s-o transform într-un cămin adevărat. Ştii tu, cu tapiţerie. Şi draperii. Şi poate, la un moment dat, copii.

— O, copii. Tânăra chicoti. Ai de gând să-mi trimiţi mostre şi cu ei?

— Nu râde. Îi făcu semn să tacă, punându-şi mâna pe umărul ei, ca s-o ţină nemişcată. Nu râde.

— Nu pot să mă abţin.

Susanna încercă să se oprească pe cât de bine putea. Apoi, cu o mână tremurândă, îşi şterse lacrimile din ochi.

Panica i se întipări pe figură.

— La naiba! Acum plângi. Daniels o să mă omoare.

— E în regulă, îl asigură ea. E în regulă. Râsetele, lacrimile, merită orice durere. Sunt atât de fericită. Doar că durerea asta mizerabilă nu-mi dă pace.

Bram îşi lăsă sprâncenele în jos, iar sub ele, ochii lui căpătară o privire foarte gravă.

— Mi-ai provocat spaima vieţii mele.

— Şi eu am fost speriată, dar m-ai ajutat să trec prin asta. Şi am ajuns aici. Dacă putem să supravieţuim acestei situaţii, îmi imaginez că putem să trecem prin orice.

Bram nu răspunse, doar îi aruncă o privire lungă, plină de afecţiune.

Sigur o iubea. Nici măcar nu trebuia s-o spună. Fiecare acţiune a lui, de la acceptarea promovării în Londra, la compresele reci pe care i le punea acum peste frunte, îi arătau asta.

Nu trebuia s-o spună. Dar, cu toate astea, Susanna devenea teribil de nerăbdătoare să audă şi cuvintele.

Bram se îndreptă şi începu să aranjeze cearceafurile din jurul ei.

— Trebuie să te odihneşti. Sau să bei ceai. Sau ceva. Nu ştiu, tu eşti vindecătoarea. Dacă ai fi în locul meu acum, ce-ai face?

— E simplu. M-aş duce să-i spun lui Daniels că pacienta lui s-a trezit. Apoi aş mânca bine şi m-aş bucura de un somn lung. După asta, aş face o baie şi m-aş rade. Şi nu mi-aş face griji pentru nimic.

Bram îşi trecu degetul peste nasul ei.

— Mincinoasă mică.

— Dar primul lucru pe care l-aş face ar fi să-i dau viitoarei mele soţii un sărut.

Când Bram ezită, tânăra îi aruncă un zâmbet mai încurajator.

— Deja ai încălcat toate regulile. Nu deveni onorabil acum!

Bram se apropie de ea, dându-i la o parte părul de la tâmplă.

— Nu aş putea rezista niciodată să nu-ţi fur un sărut. Nu după acea primă zi.

Buzele lui le atinseră pe ale ei.

Şi exact ca acel prim sărut, era cald şi ferm şi apoi, se termină. La naiba cu el, era un exemplu de reţinere.

— Bram, şopti ea, neputând să reziste. Crezi că m-ai putea iubi, doar puţin?

Bărbatul râse.

— Dumnezeule, nu.

— Nu? Susanna îşi muşcă buza, înfiorându-se. O!

Tânăra îşi coborî privirea spre reverul lui, analizându-şi opţiunile. Oare se putea căsători cu el, dacă nu o iubea deloc?

Bineînţeles că da. Văzu alternativa în faţa ochilor, un viitor care părea iremediabil de singuratic şi de sumbru. Nu-şi putea imagina totul foarte clar, dar simţea că includea multe pisici şi ceaiuri de mentă.

Nu conta dragostea. Putea să se obişnuiască cu dorinţa, sau admiraţia, sau ce îi oferea el. Până şi afecţiunea călduţă era mai bună decât ceaiurile liniştitoare de mentă.

Bram o atinse pe obraz, ridicându-i privirea spre faţa lui chipeşă şi puternică.

— Nu, Susanna, spuse el. Nu pot să te iubesc doar puţin. Dacă asta îţi doreşti, trebuie să-ţi cauţi alt bărbat. Ochii lui erau uluitori în intensitatea lor. O mângâie pe buza de jos. Pentru că nu pot să te iubesc decât în întregime. Cu tot ce sunt şi tot ce o să fiu vreodată. Trup, minte, inimă şi suflet.

Inima ei crescu.

— O, exclamă ea într-un final. E mai bine aşa. Mult mai bine.

Îl trase aproape pentru un sărut, dar el i se opuse.

— Eşti sigură? întrebă el, cu o expresie serioasă. Gândeşte-te bine, iubire. Fii sigură că vrei asta. Îţi ofer tot ce sunt. Şi asta e mult de gestionat. O să te protejez cu ferocitate, o să te provoc zilnic şi o să te doresc în fiecare noapte, cel puţin. Nu o să poţi să mă tratezi cum îi tratezi pe ceilalţi bărbaţi.

Tânăra zâmbi.

— O, cred că asta încă rămâne de stabilit.

— Pot să fiu o bestie, aşa cum îţi place atât de mult să îmi spui. Puternic ca un taur, încăpăţânat ca un bivol…

— Dar, din fericire, mai chipeş decât amândoi.

— Eu vorbesc serios. Vreau să ştii în ce te bagi.

— Ştiu foarte bine în ce m-am băgat. Asta e iubirea. Şi am căzut atât de adânc în ea, că ar trebui să port un costum de baie. Îl mângâie pe obraz. Abia aştept să fiu soţia ta.

Bram îi ridică mâna pe faţa lui, apoi o sărută afectuos.

— Chiar dacă o să locuim, o perioadă, în Londra?

— Te-aş fi urmat şi în Pirinei. Londra e aproape.

— O să venim aici des, îţi promit. De Crăciun, Paşte. În fiecare vară, evident, ca să-ţi primeşti prietenele. Ştiu că pentru tine Spindle Cove o să fie mereu acasă.

— Dar nu şi pentru tine?

Bărbatul dădu din cap.

— Tu eşti casa mea, Susanna. Casa mea, inima mea, iubirea mea dragă. Locul meu e oriunde eşti tu. Întotdeauna.

Epilog

Şase săptămâni mai târziu.

Era bine să fie acasă.

Întors după numai o săptămână de absenţă, Bram se opri în faţa uşii roşii a localului cunoscut în trecut drept Rutting Bull, care înainte de asta fusese cunoscut drept Blushing Pansy.

Chiar dacă semnul cu litere aurii care atârna deasupra uşii era nou, când deschise uşa spre ce era acum Bull and Blossom, Bram văzu imediat dovada că unele lucruri nu se schimbau niciodată.

Vărul lui continua să fie un idiot care făcea probleme.

Întreaga tavernă fuseseră golită de scaune şi mese.

Colin stătea cu spatele la uşă, dând ordine bărbaţilor care se aflau în colţuri opuse ale camerei şi trăgeau de un fel de ramă sudată spre tavan, folosind o reţea complexă de scripeţi şi funii. Bram nu ştia ce făceau, dar ştia că nu putea să fie ceva de bine.

— Ţineţi de funii! le ordonă Colin, gesticulând cu ambele braţe, ca un dirijor. Thorne, mai trage puţin în colţul tău. Nu prea mult! Spaţiul ăla o să se micşoreze după ce o să fie puse perdelele, şi trebuie să-i lăsăm lui Salome cea bălaie destul spaţiu pentru Dansul celor Şapte Văluri. Nu putem să o lăsăm să ne ofere numai şase.

Bram tuşi.

Colin se întoarse rapid pe jumătate. Expresia lui era în mod voit neutră.

Bram realiză că vărul lui voia să pară inocent, însă nu era păcălit.

— Salome şi Cele Şapte Văluri? Ce se întâmplă aici, mai exact?

— Nimic. Colin ridică din umeri. Absolut nimic.

În spatele lui, cei doi bărbaţi se chinuiau să ţină rama nemişcată. Le văzu expresiile vinovate. Nemernicii, nici măcar nu puteau să-l privească în ochi. Bram se uită la Thorne, la…

— Keane?

Preotul se înroşi.

Bram se uită apoi la vărul lui.

— Îl tragi şi pe preot în dezmăţ acum? Dumnezeule, omule, chiar nu ai pic de ruşine?

— Eu? Ruşine?

Cu un glas aspru, le spuse bărbaţilor să-şi securizeze funiile. Apoi se întoarse spre Eram, cu o expresie resemnată şi frecându-se la ceafă. Bram, nu trebuia să fii aici până mâine.

— Ei bine, judecând după scena asta, e un mare noroc că am venit mai devreme.

— Îţi dau cuvântul meu că nu se întâmplă nimic nepotrivit aici. Fosbury intră în cameră, ştergându-şi de şorţ mâinile pline de făină.

— Am terminat tortul, milord. E o operă de artă. Am folosit pastă de migdale pentru nuanţa pielii. A ieşit bine. Sâni drăguţi şi mari din bezea pufoasă. Mi-a fost greu să mă hotărăsc dacă să folosesc rozete sau picături de scorţişoară pentru sfârcuri. Când vine vorba de astea, fiecare bărbat are gusturile proprii… Într-un final, bărbatul observă gesturile disperate pe care i le făcea Colin ca să tacă. Privirea i se mută spre Bram şi bărbatul înghiţi în sec. O, Lord Rycliff. Eşti… aici.

Bram îşi fixă vărul cu o privire acuzatoare.

— Nimic nepotrivit?

Colin îşi ridică mâinile deschise.

— Îţi jur pe viaţa mea. Acum, dacă ai… În acel moment, Rufus dădu buzna în cameră.

— Lord Payne, tocmai a venit livrarea ta. Unde vrei să pun tigrul? De data asta, Bram nu se mai sinchisi să aştepte o negare. Sări şi-l apucă pe Colin de reverul hainei.

— Nu ţi-ai învăţat lecţia după acel prim dezastru? Exact de asta nu-ţi dau nici un penny ca să trăieşti altundeva, nevrednicule. Dacă provoci atâta haos într-un loc mic, precum Spindle Cove, naiba ştie ce ai face altundeva. Îşi zgâlţâi vărul. Ce naiba crezi că faci?

— Îţi planific petrecerea burlacilor, idiotule.

Bram îngheţă, apoi se încruntă.

— Ah!

— Eşti satisfăcut? Acum ai stricat surpriza. Colin ridică o sprânceană. Nu ţi-a trecut prin minte că bărbaţii tăi vor vrea să-ţi organizeze o petrecere? Sau ai uitat că te căsătoreşti peste câteva zile?

Bram dădu din cap, râzând. Nu, nu uitase că se căsătorea cu Susanna peste câteva zile. Petrecuse ultima luna gândindu-se doar la asta. Şi cum tocmai se întorsese după o săptămână în Londra, devenea din ce în ce mai disperat să-şi ţină mireasa în braţe.

În cazul ăsta, de ce-l ţinea pe Colin?

Bram îi dădu drumul vărului lui.

— Foarte bine. O să ies din camera asta aşa cum am intrat şi o să mă prefac că nu am văzut nimic.

— Excelent. Colin îl împinse, ca să-i dea un impuls. Bun venit înapoi! Acum pleacă.

*

Bram ieşi de pe drumul şerpuit spre Summerfield şi se hotărî s-o taie direct, peste terenurile fermierilor şi pajişte.

Trecuse doar o săptămână de când o văzuse pe Susanna ultima oară, deşi părea un an. Cum îşi imaginase că o va putea lăsa în urmă când se ducea în Peninsulă?

În ciuda durerii continue de la genunchi, grăbi pasul în timp ce traversa dealul acoperit cu iarbă. Aici, drumul trecu printr-o mică vale verde, traversată de un râu. Se uită în jos, ca să-şi aleagă paşii cu grijă.

— Bram!

Pac.

De nicăieri, ceva îl atacă. O rachetă moale şi caldă, care mirosea ca o grădină şi purta o rochie albăstruie. Bram se dezechilibră şi căzură amândoi. Făcu nişte mişcări eroice, ca să se asigure că greul cădea pe umerii lui, lovindu-se destul de tare de deal.

Susanna ateriză pe el. Se împleticiră pe jos, în acea mică vale. Marginile joase acopereau orice privelişte din depărtare. Lumea lui întreagă era formată din cerul albastru, iarba verde şi ea.

— Susanna!

Zâmbind, o înlănţui cu braţele şi se rostogoli puţin, astfel încât să stea într-o parte, unul cu faţa la celălalt în iarba înaltă.

— De unde ai venit? Îşi trecu mâna peste coastele ei. Nu eşti rănită?

— Sunt bine. Mai mult decât bine. Tu cum eşti? întrebă ea, în timp ce-i aranjă părul de pe frunte.

— Nu ştiu, cred că văd dublu. Două buze, doi ochi, o mie de pistrui.

— Nu e nimic ce nu poate fi vindecat cu un sărut. Un zâmbet îi apăru pe faţă, apoi buzele acelea dulci le atinseră pe ale lui. Am auzit că erai în sat şi abia aşteptam să te

văd. De ce nu ai venit direct la Summerfield?

— A trebuit să mă opresc mai întâi în sat. Am avut de discutat ceva cu Colin şi Thorne, apoi m-am oprit la fierărie.

— Te-ai dus să-l vezi pe fierar înainte să vii la mine?

Bram ridică o mână şi mişcă din degete.

— A trebuit să iau asta.

Privirea ei se opri asupra inelului care se afla pe degetul lui cel mic. Icni.

— Dumnezeule!

Se întinse după el, dar Bram o tachină, retrăgându-l.

— Spune că-ţi pare rău că ai avut dubii în privinţa mea.

Nuanţa de iris a ochilor ei era însăşi sinceritatea.

— Nu am avut niciodată dubii în privinţa ta, nici măcar pentru o secundă. Eram doar nerăbdătoare. Bram, fie că te duci la fierărie sau în Londra sau tocmai în Portugalia, ştiu c-o să te întorci acasă la mine.

— Mereu.

O sărută.

— Stai, stai, spuse ea, dându-l la o parte. Mai întâi inelul, săruturile mai târziu.

Bram pufni şi bombăni ceva despre priorităţile femeilor. Îşi scoase inelul de pe deget şi îl puse pe al ei, unde-i era şi locul. Îi plăcea cum arăta acolo, strălucitor şi fix.

— M-am gândit că o să-ţi placă să ai un inel făcut aici, din moment ce o să petrecem atâta timp în oraş. Astfel, oriunde o să fim, o să ai mereu o bucată mică din Spindle Cove cu tine.

— O, Bram!

Tânăra clipi cu putere, ca şi cum încerca să se abţină din plâns. Spera că erau lacrimi de fericire.

Dintr-odată nesigur, Bram arătă spre detaliile inelului.

— L-am pus să folosească aur şi cupru, pentru că părul tău are ambele nuanţe. Iar safirul m-a dus cu gândul la ochii tăi, deşi ei sunt mult mai frumoşi, bineînţeles.

Dumnezeule, totul suna atât de stupid când o spunea cu voce tare.

— Cred că Dawes s-a descurcat foarte bine. Dar dacă preferi altceva, pot să te duc la un bijutier din oraş sau…

Susanna îi făcu semn să tacă.

— E perfect. Îl ador. Te ador.

„Mai întâi inelul, săruturile mai târziu”, spusese ea. Acum avea de gând să-şi revendice recompensa, acaparându-i gura cu un sărut apăsat, pasional, care s-o facă să înţeleagă cât de dor îi fusese de ea, în fiecare minut al fiecărei ore al fiecărei zile în care fuseseră despărţiţi.

Peste ceva timp, Susanna îşi odihni capul pe pieptul lui şi oftă mulţumită.

— Ştii ce zi e azi?

— E miercuri, domnişoară Finch. Îi mângâie părul ca bronzul topit. Dar nu eşti în grădină.

Tânăra îşi ridică privirea.

— Nu m-am referit ce zi a săptămânii. Mă referam ia semnificaţia acestei zile.

Bram se gândi.

— Mai sunt trei zile până la nuntă?

— Ce altceva?

— Mai sunt trei zile şi două săptămâni până ne mutăm în casa din Londra.

— Da, şi?

Dumnezeule, ce test groaznic era ăsta?

— Ştiu! Mai sunt trei zile şi nouă luni până la naşterea primului nostru copil.

Tânăra râse, surprinsă.

— Ce? Am de gând să fiu foarte harnică în luna de miere. Sper că eşti bine odihnit, pentru că nu o să dormi prea mult în acea primă săptămână. Doar nu voiai să vizitezi ceva în Kent, nu?

Aveau să închirieze o casă la ţară pentru două săptămâni pline de extaz, înainte să se mute în Londra. În oraş, Bram aranjase o cazare temporară, în cel mai bun cartier, până când Susanna avea să aleagă casa. Abia aştepta s-o ducă în Londra pe soţia lui. Abia aştepta să se mândrească cu ea în faţa întregii lumi şi să o vadă pe Susanna cum înflorea.

— Azi sunt exact şase săptămâni de când m-am rănit, spuse ea. Nu sunt doar odihnită, ci şi vindecată, în mod oficial. Iar asta înseamnă... Mâna ei alunecă timidă pe pieptul lui, iar Susanna îi aruncă o privire pe sub gene. Că nu mai trebuie să fim atenţi.

O parte din el tresări nerăbdătoare la auzul aluziei, dar încercă s-o ignore.

— Susanna, ştii că nu e vorba de câte zile sau săptămâni au trecut.

— Domnul Daniels m-a consultat acum două zile. A spus că pot să mă implic în orice activitate. Unul din picioarele ei alunecă între ale lui şi Susanna îl sărută pe ureche, plimbându-şi limba pe marginea delicată. Ghici în ce activitate abia aştept să mă implic?

Ei bine, asta era o invitaţie pe care nu putea s-o ignore.

Se sărutară înfometaţi. Mâinile lui o atinseră peste tot, învăţându-i corpul din nou. Mângâindu-i fiecare curbă voluptuoasă. Degetele ei porniră în propria lor explorare, iar Bram gemu, încurajând-o.

Dar când Susanna îi atinse şliţul de la pantaloni, Bram îi opri mâna.

— Serios, zise el, în timp ce încerca să respire. Mai sunt numai trei zile. Pot să aştept.

— Ei bine, eu nu pot. Mi-a fost aşa dor de tine. Şi m-am săturat să fac pe invalida. Vreau să mă simt vie din nou.

Un oftat răguşit îi scăpă. Cum putea s-o refuze?

Susanna îşi arcui spatele şi-şi frecă corpul de al lui. Îi găsi mâna pe gamba ei şi i-o trase în sus, dincolo de genunchi şi de jartiera din panglică. Până la mătasea coapselor ei goale şi până la căldura ademenitoare dintre ele.

Bram gemu.

— O, Doamne, cât te iubesc!

— Şi eu te iubesc. Susanna îşi întoarse şoldurile, împingându-se în atingerea lui. Şi am nevoie de tine, Bram, atât de mult.

Apoi se mişcară împreună. Uniţi în scop şi nevoie,

dând la o parte faldurile deranjante de piele de căprioară şi jupă, până când nu mai era nimic între ei. Absolut nimic. Într-un final, o pătrunse, alunecând în acea zonă strâmtă şi dulce unde ştia că-i era locul, pentru totdeauna.

— Da, oftă ea, trăgându-l mai aproape.

Era atât de bine să fie acasă.

Sfârşit